

Đừng Vội Nói Lời Yêu

Contents

Đừng Vội Nói Lời Yêu	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	16
3. Chương 03	25
4. Chương 04	34
5. Chương 05	38
6. Chương 06	46
7. Chương 07	51
8. Chương 08	57
9. Chương 09	65
10. Chương 10	71
11. Chương 11	80
12. Chương 12	87
13. Chương 13	90
14. Chương 14	97
15. Chương 15	103
16. Chương 16	107
17. Chương 17	110
18. Chương 18	119
19. Chương 19	129
20. Chương 20	137
21. Chương 21	142
22. Chương 22	149
23. Chương 23	156
24. Chương 24	162
25. Chương 25	170
26. Chương 26	175
27. Chương 27 – Hoàn	186

Đừng Vội Nói Lời Yêu

Giới thiệu

Tô Lạc trường mắt với anh ta, lửa giận bốc lên đầu. “Cô lại nổi điên đấy à?” Bất gặp bộ dạng này của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-voi-noi-loi-yeu>

1. Chương 01

Chương 1

Ném Hết Người Có Tiền Lên Trời

Tô Lạc cầm danh sách khách mời tham gia buổi đấu giá, cẩn thận kiểm tra lại lần cuối. Điện thoại đổ chuông, cô chau mày, liếc qua màn hình, mặc kệ nó kêu mà không bắt máy.

Tiểu Tần ở bên cạnh lên tiếng: “Trời ơi, cô mau nghe máy đi! Dù là Trư Bát Giới đi chăng nữa, nể tình anh ta gọi nhiều như vậy, cô cũng nên nhận một lần đi chứ! Chị nghe mà phiền chết đi được!”

“Ông ta mà là Trư Bát Giới thì tốt rồi.”

“Không phải Trư Bát Giới thì là ai? Đường Tăng, Sa hòa thượng hay Ngưu Ma Vương?”

“Là Ngọc Hoàng Đại đế. Điện thoại của Hồ Tổng, chính là người hôm nay nhận lời mua toàn bộ chỗ đồ quyền tặng ấy.”

“Thật sao? Vậy mà cô còn không bắt máy? Bảo ông ta niệm chú hóa cô thành tiên, không cần làm công việc mệt nhọc này nữa, bây giờ tối vẫn còn ôm bụng đói ở cơ quan làm thêm.”

Tô Lạc cười cười. “Ăn ít có thể giảm cân mà.”

Cô vừa dứt lời, điện thoại cũng ngừng reo. Tiểu Tần cất giọng bi ai: “Ngọc Hoàng Đại đế đau rồi, đêm nay chắc trời sẽ đổ mưa lớn à xem.”

Ai ngờ chưa đầy hai phút sau, Thư ký Dụ cầm điện thoại chạy vào văn phòng, nói lớn: “Tô Lạc, Hồ Tổng gọi rất nhiều cuộc mà cô không bắt máy.”

Anh ta có chuyện muốn tìm cô, mau nghe đi!”

Nói xong, ông ta đưa điện thoại cho Tô Lạc.

Tô Lạc chưa kịp từ chối thì từ trong ống nghe đã vang lên giọng nói của Hồ Tổng: “Tiểu Tô à, cô không nể mặt tôi sao? Gọi cho cô bao nhiêu cuộc mà cô chẳng nghe gì cả.”

“Xin lỗi Hồ Tổng, hôm nay lúc đi họp, tôi tắt chuông điện thoại, quên mất không chỉnh lại. Tôi xin lỗi!” Tô Lạc viện cớ rất nhanh.

Tiểu Tần ở bên cạnh gờ ngón tay cái tán thưởng cô.

“Tôi và mấy người bạn đang ăn cơm, cô mau đến đây giới thiệu hoạt động của các cô đi. Nếu cô làm tốt, ngày mai bọn họ sẽ đến dự buổi đấu giá.”

“Nhưng tôi đang bận, không thể đi được.” Tô Lạc tiếp tục tìm lý do thoái thác.

Về mặt của Thư ký Dự không tán thành.

“Bạn ư? Công việc của cô có quan trọng bằng chuyện này không? Nếu ngày mai không ai tham dự, buổi đấu giá của các cô cũng khỏi cần tổ chức.” Hồ Tổng nói một câu mang tính uy hiếp.

“Có sự giúp đỡ của Hồ Tổng, chúng tôi rất tin tưởng buổi đấu giá sẽ thành công.” Tô Lạc nở nụ cười tươi.

“Cô nói dễ nghe lắm, ngược lại, tôi chẳng có lòng tin gì cả.” Hồ Tổng tỏ ra bất mãn. Mấy ông sếp thích nhất gọi phụ nữ cùng tham gia các buổi nhậu nhẹt, chỉ một cú điện thoại mà đến ngay thì bọn họ sẽ càng có thể diện.

“Được rồi, tôi sẽ đến ngay, Hồ Tổng đang ở đâu?” Tô Lạc hiểu ra vấn đề, lập tức đổi giọng điệu.

Thư ký Dự mỉm cười hài lòng, còn Tiểu Tần lườm cô một cái.

Nghe xong địa chỉ, Tô Lạc trả điện thoại cho Thư ký Dự, cầm túi xách đi ra ngoài.

Thư ký Dự đi theo dặn dò: “Cô hãy mời Hồ Tổng ngày mai đến sớm một chút.”

“Vâng ạ!”

“Cô chịu khó đi một chuyến. Nếu có thể tranh thủ tìm thêm mấy người quyên góp, cuộc bán đấu giá ngày mai sẽ càng có kết quả tốt đẹp.”

“Vâng ạ!”

“Có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

“Nếu có chuyện, cháu có thể gọi cho chú sao?” Tô Lạc hỏi lại.

Thư ký Dự nghẹn họng, ấp úng một lúc mới đáp: “Tóm lại, cô chú ý một chút là được. Cô đã kiểm tra xong danh sách khách mời của buổi đấu giá chưa?”

“Cháu vẫn chưa làm xong.”

“Vây” Thư ký Dự ngập ngừng.

“Lát nữa về cháu sẽ làm tiếp.” Tô Lạc đáp, cô biết ông ta đang cần câu nói này.

Cặp chân mày của Thư ký Dự quả nhiên giãn ra. “Vất vả cho cô rồi. Xong hoạt động lần này, cô hãy nghỉ ngơi hai ngày.”

Tô Lạc không đáp. Cô nghĩ bụng, công việc đã sắp xếp đến cuối năm, làm gì có thời gian mà nghỉ ngơi.

Cô đi vào thang máy, rất nhanh đã xuống tầng dưới.

Tô Lạc làm việc ở Quỹ từ thiện Tâm Quang, chủ yếu phụ trách tổ chức quyên góp từ thiện. Để đảm bảo kinh phí hoạt động cho những dự án từ thiện, cô không chỉ một lần ăn cơm, uống rượu với những người quyên góp. Những đối tượng nhà giàu mới nổi đó, bỏ chút tiền gọi là “giắt răng” nhưng đưa ra vô số yêu sách, không chỉ đòi xã hội báo đáp mà còn yêu cầu “nữ sắc” báo đáp. Là nhân viên nữ trẻ tuổi duy nhất của cơ quan, Tô Lạc thường phải đảm nhiệm công việc nặng nề là “bán sắc”, ăn cơm cùng khách.

Bây giờ là tầm nhá nhem tối của một ngày xuân, đường phố trước tòa văn phòng xuất hiện vô số người đi dạo sau bữa cơm tối. Những đứa trẻ chạy nhảy bước đi, đằng sau là người lớn theo sát. Một đôi tình nhân ngồi dưới bậc cầu thang hôn nhau say đắm như ở chốn không người. Ở phía xa xa, có người mở nhạc bằng chiếc loa rè, dăm ba phụ nữ trung niên xoay tròn theo điệu nhạc.

Tô Lạc rảo bước, xuyên qua thế giới náo nhiệt này, chui vào xe taxi để tới khách sạn, điểm hẹn với Hồ Tổng.

Lúc bước vào phòng riêng, Tô Lạc cảm thấy không khí thật ngọt ngào. Trên bàn ăn, bát đĩa bữa bọn, ngổn ngang.

Hồ Tổng ngồi ở phía đối diện cửa ra vào. Vừa nhìn thấy Tô Lạc, ông ta liền cất cao giọng: “Người đẹp, cuối cùng cô cũng đến rồi. Chúng tôi đang đợi cô đây này.”

Tô Lạc bị sắp xếp ngồi cạnh Hồ Tổng. Có người lập tức đặt trước mặt cô bộ bát đĩa sạch và rót đầy một ly rượu trắng cho cô. Rượu trắng dường như trong suốt nhưng ở trong chén trông lại đậm đặc và thơm nồng.

“Hồ Tổng, tôi không thể uống rượu, tối nay tôi còn phải về cơ quan làm việc. Hoạt động của ngày mai vẫn chưa chuẩn bị xong.” Dù biết không có tác dụng nhưng Tô Lạc vẫn từ chối như thường lệ.

“Không cần uống nhiều, cô uống hết ly này là được.” Hồ Tổng cất giọng chân thành: “Chủ yếu là bày tỏ thành ý, để những ông chủ ngồi ở đây có hứng thú tham gia cuộc đấu giá của các cô vào ngày mai, góp nhiều tiền một chút.”

Mọi người đều gật đầu phụ họa. Một người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở một góc lên tiếng hỏi: “Ngày mai các cô bán đấu giá thứ gì vậy?”

“Có một vị lãnh đạo quyền tằng vài món đồ mà ông ấy sưu tầm, phần lớn là những bức thư pháp của các nhà thư pháp nổi tiếng trong nước, còn có cả đồ gốm sứ nữa.” Tô Lạc đáp.

“Quyền để các cô làm gì?”

“Ông ấy muốn quyền góp để xây dựng trường học ở miền Tây.”

“Không phải nhà nước đã có dự án Hy vọng hay sao? Các cô còn bày trò gì nữa?”

“Dự án Hy vọng cũng không thể giúp tất cả trẻ em thất học.”

“Tiền bán đấu giá được sử dụng như thế nào, ai có thể làm rõ?” Người đàn ông này liên tục đặt ra những câu hỏi sắc bén. Tô Lạc lơ mơ nhớ anh ta họ Tiêu, tuổi tác không lớn, bộ dạng có vẻ đứng đắn nhưng thái độ rất trịch thượng.

“Năm nào chúng tôi cũng có bản báo cáo tường tận gửi cho người quyền góp. Nếu cần, người quyền góp có thể đến hiện trường để kiểm tra.” Tô Lạc vội giải thích.

“Tôi nghe nói, nếu không dùng hết tiền, các cô sẽ chia thưởng cuối năm đúng không?” Hồ Tổng đột nhiên mở miệng, người ngồi xung quanh đều cười ồ.

“Không có chuyện đó, điều này không được phép.” Tô Lạc nghiêm mặt phủ nhận, định tiếp tục giải thích.

Hồ Tổng đâu để cô nhắc đến công việc, vội vàng đưa ly rượu đến trước mặt cô. “Tiểu Tô, đừng nói chuyện này nữa, cô hãy cho chúng tôi thấy thành ý của mình, uống hết ly này đi!”

“Tôi thật sự phải làm thêm giờ, không thể uống rượu.” Tô Lạc lại từ chối.

Sắc mặt Hồ Tổng có chút ngưng ngạp, ông ta nhếch mép. “Làm thêm giờ không quan trọng, quan trọng là có người mua.”

Câu nói này khiến Tô Lạc cảm thấy khó chịu, cô ghét nhất bị người khác uy hiếp. Thế là cô cầm ly rượu, ngửa cổ uống cạn. Đám đàn ông vỗ tay hoan hô. Hồ Tổng hài lòng đặt tay lên vai Tô Lạc.

Tô Lạc ra hiệu cho nhân viên phục vụ rót đầy cốc, sau đó đứng dậy, thoát khỏi bàn tay của người đàn ông đó. “Hồ Tổng, cảm ơn sự ủng hộ của ông dành cho trẻ em ở khu vực vùng núi nghèo khó. Mong ông tiếp tục ủng hộ cuộc đấu giá ngày mai.” Nói xong, cô chạm nhẹ vào ly của Hồ Tổng, lại uống cạn.

Thái độ của Tô Lạc khiến Hồ Tổng giật mình. Thông thường phụ nữ trên bàn rượu hay ồm ờ giả bộ từ chối hoặc nũng nịu, hờn dỗi, cô gái này lại sáng khoái uống rượu khiến ông ta không biết đâu mà lần. Tô Lạc cầm cái ly rỗng không, mỉm cười nhìn đối phương.

Hồ Tổng dờ ra một lúc, cho đến khi người đàn ông họ Tiêu hỏi: “Hồ Tổng có cần giúp đỡ không?”, ông ta mới bừng tỉnh, vội xua tay. “Người đẹp mời rượu, dù thế nào tôi cũng phải uống hết.”

Tô Lạc cười thầm, tối nay ông dám đụng đến tôi, làm sao có chuyện một ly là kết thúc?

Một tiếng đồng hồ sau, Hồ Tổng được người khác dìu ra xe ô tô. Ông ta say bết nhè, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Tiểu Tô, cô đừng chỉ kính một mình tôi, ở đây còn rất nhiều người, mọi người đều phải uống vui vẻ.”

Tô Lạc đi bên cạnh, mỉm cười chào tạm biệt những người khác.

Mặt cô nóng ran, đầu óc hơi choáng váng nhưng tinh thần vẫn còn tỉnh táo.

“Cô sao rồi? Có cần tôi đưa về không?” Người đàn ông họ Tiêu hỏi.

“Tôi vẫn ổn, không cần đâu!”

“Tỉu lượng của cô khá thật đấy. Cô phải quay về cơ quan làm thêm thật sao?” Anh ta nhún mày hỏi.

“Vâng.”

“Không đến nỗi vất vả như vậy chứ? Cũng chỉ là bán mấy cái bình hoa thôi mà.”

“Có nhiều lãnh đạo của tỉnh và thành phố tham dự nên hoạt động tương đối trang trọng.” Tô Lạc đã sớm quen với sự khinh thường của người khác nên tỏ ra bình thản.

Có lẽ cảm thấy nói chuyện với cô vô vị, người đàn ông kết thúc bằng một câu: “Vậy thì chúc hoạt động của các cô thành công.”

“Nếu anh có thể tham gia thì tốt biết mấy, đó sẽ là vinh hạnh của chúng tôi.”

Anh ta từ chối ngay: “Tôi chịu thôi. Thật ra tôi rất nghèo, không thể sánh với Hồ Tổng. Tuy nhiên, Hồ Tổng say đến mức này, liệu sáng mai có thể dậy sớm không đây?”

“Tối mai mới tổ chức, ông ta cứ việc ngủ thoải mái.” Tô Lạc đính chính.

Người đàn ông cười cười. Đúng lúc này, di động của cô đổ chuông. Anh ta nhân dịp đó quay người rời đi.

Tô Lạc thò tay vào túi mò điện thoại, bấm nút nhận cuộc gọi rồi áp lên tai.

“A lô!”

“Tô Lạc, em đang bận đấy à?” Giọng nói quen thuộc từ đầu dây bên kia truyền tới.

“Vâng, em rất bận.” Tô Lạc nói to, sợ đối phương không nghe thấy.

“Hoạt động ngày mai chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Anh yên tâm, tất cả đều thuận lợi. Còn anh thì sao, đang làm gì vậy?” Tô Lạc vừa nói chuyện điện thoại vừa ngồi xuống bệ xi măng bên đường.

“Anh vừa xem xong bài tập, chuẩn bị đi kiểm tra phòng ngủ của bọn trẻ.”

“Anh hãy chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Hết cách, hai sinh viên tình nguyện đã quay về, giờ chỉ còn lại một mình anh.”

“Em đến giúp anh có được không?”

“Đừng ngốc nghếch như thế! Công việc của em ở thành phố cũng rất quan trọng, ở đây còn phải trông chờ vào khoản tiền của bên em rót về đấy.”

“Em không muốn làm nữa. Những người có tiền đều là súc sinh.”

“Sao thế?”

“Không sao. Bao giờ anh mới quay về thành phố?”

“Tháng sau anh sẽ đưa một đứa trẻ về chữa mắt.”

“Em đi đón anh.”

“Được, anh cúp máy đây!”

“Dương Nhuệ...” Tô Lạc gọi tên người đàn ông.

“Gì vậy?”

“Anh... Khi nào rảnh rồi anh nhớ gọi cho em, cần gì em sẽ gửi cho anh.”

“Được, cảm ơn em.”

Nói xong, người ở đầu dãy bên kia liền cúp máy. Tô Lạc cảm thấy đầu óc chệnh choáng, ý thức dần tiêu tan.

Đúng lúc này, bên đường có tiếng còi xe ô tô. Cô ngẩng đầu một chiếc xe con chạy vụt qua, đèn pha nhấp nháy, chắc là ô tô của “người nghèo” vừa rồi. Cô còn chưa kịp phản ứng, chiếc xe đã phóng vụt đi.

Tô Lạc có chút hoài niệm khoảng thời gian ở vùng núi. Bầu không khí ở đó rất trong lành, dễ khiến con người say hơn uống rượu. Cô có thể tưởng tượng ra lúc này Dương Huệ đang rón rén đi xuyên qua phòng ngủ của bọn trẻ.

Ngày hôm sau, hoạt động bán đấu giá được tổ chức theo đúng kế hoạch.

Khi hoàng hôn buông xuống, trước cửa một club mới khai trương vô cùng sang trọng trải thảm đỏ, đèn chiếu sáng rực, rất nhiều nhân vật được coi là giới thượng lưu của thành phố có mặt mỗi người đến bàn đăng ký nhận một bông hoa cài lên ngực và một phần quà lưu niệm, sau đó đi dọc thảm đỏ, đến chỗ tấm pano cỡ lớn ở phía trước ký tên mình. Tiểu Tần phụ trách phát quà tặng, chị vừa phát vừa căn nhắc với Tô Lạc: “Sao nhiều người thế? Có phải bọn họ chỉ đến xem trò vui thôi? Tốn nhiều quà tặng như vậy, liệu chúng ta có bị lỗ không?”

Tô Lạc cười. “Có người đến là điều tốt. Em chỉ sợ ngay cả người xem trò vui cũng không có ấy chứ.”

“Vừa rồi chị qua bên kia xem, eo ôi, chữ ký của những người đó xấu không tả nổi. Tấm pano lớn như vậy, chúng ta biết đặt ở đâu?”

“Khỏi cần đặt, bảo nhân viên vệ sinh dọn đi là được.”

“Thế thì còn ký tên làm gì?”

“Đây chỉ là một hình thức thôi, bằng không khách sẽ thất vọng.”

“Chỉ tốn ô nhiễm môi trường.” Tiểu Tần bĩu môi. Là nhân viên tài vụ, chị từng tham gia khóa huấn luyện của tổ chức nước ngoài nên giọng điệu mang đầy vẻ “quốc tế hóa”.

“Tiểu Tô, tối qua cô hại tôi thảm quá, đúng là độc ác!” Đằng sau đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc. Tô Lạc quay đầu, người vừa lên tiếng chính là Hồ Tổng, bại tướng dưới tay cô tối qua, đồng thời là nhà từ thiện của hoạt động ngày hôm nay. Sắc mặt ông ta tươi tỉnh, nhìn không ra bộ dạng từng say khướt. Gặp Tô Lạc, ông ta tỏ ra vui vẻ, còn thân mật ôm cô.

“Hồ Tổng mau đến đây ký tên, nhận hoa cài ngực áo. Tối nay, Hồ Tổng là nhân vật chính đây ạ!” Tô Lạc khéo léo quay người, chọn một bông hoa rực rỡ, cài vào cổ áo lê của ông ta.

Bị cô né tránh, bàn tay Hồ Tổng ngượng ngập dừng lại ở lưng chừng trong vài giây. Đúng lúc này, Thư ký Dự dẫn một nhóm phóng viên đi đến, vây quanh ông ta. “Đây chính là Hồ Đại Sơn tiên sinh, nhà từ thiện thế hệ mới.”

Hồ Tổng xóc lại quần, chỉnh lại nụ cười, bước lên thảm đỏ ánh đèn flash nhấp liên tục khiến ông ta rất hài lòng.

“Nhà từ thiện thế hệ mới? Từ này mà cũng nghĩ ra, Thư ký Dự giỏi thật đấy! Làm gì có “thế hệ mới” nào “phì nhiêu” như vậy?” Tiểu Tần lẩm bẩm.

Tô Lạc gõ đầu đồng nghiệp. “Chị đừng nói lung tung, người ta là nhà doanh nghiệp trẻ kiệt xuất của năm nay đấy.”

“Mẹ ơi, ông ta mà còn gọi là trẻ? Thế thì chị trở thành nhi đồng rồi còn gì?”

“Nếu chị không cố gắng cao thêm chút nữa thì đúng là thành nhi đồng thật.”

“Tô Lạc!” Tiểu Tần nghiêng răng. “Còn cô chẳng có ai chịu cưới, thành bà cô già mất rồi.”

Tiểu Tần đã kết hôn nhưng luôn buồn bực vì chuyện mình quá thấp. Tô Lạc cao ráo nhưng mãi vẫn chưa lấy chồng, đây là mục tiêu chủ yếu để hai người “công kích” lẫn nhau.

“Bà cô già thì sao chứ? Đồ hiếm mới quý, sau này sẽ tăng giá trị.” Tô Lạc cãi lại.

Bên cạnh đột nhiên có người tiếp lời: “Cái gì tăng giá trị? Tôi sẽ mua ngay.”

Tô Lạc quay đầu, nhận ra là người đàn ông “nghèo” tối qua.

“Chẳng phải anh rất nghèo hay sao?” Cô hỏi lại.

Người đó gãi đầu. “Nếu không phải quá đắt, tôi sẽ bán ít cổ phiếu để mua.

Dù sao thời buổi này cũng khó có thể kiếm tiền từ cổ phiếu.”

Tiểu Tần ở bên cạnh không kìm được phì cười một tiếng.

Sợ người đàn ông đó tiếp tục hỏi về vấn đề tăng giá trị Tô Lạc lập tức chuyển đề tài: “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi sống ở gần đây. Hơn nữa, tôi sợ Hồ Tổng mua nhiều quá nên đến giúp ông ta chuyển đồ.”

Đây là câu nói xui xẻo, bởi Hồ Tổng mua càng nhiều thì chứng tỏ người tham gia đấu giá càng ít. Tô Lạc lập tức phản bác: “Cũng chưa chắc, không biết chừng ông ta chẳng mua món nào ấy chứ!”

“Thật không? Các cô tin tưởng mình làm ăn tốt như vậy à? Thế thì hôm nay tôi được xem trò vui rồi.” Ngờ ngác của người đàn ông lộ vẻ khinh thường.

Tô Lạc quyết định kết thúc cuộc trò chuyện, chỉ tay về phía bàn đăng ký.

“Anh mau đến đó ký tên là được nhận quà lưu niệm.”

Người đàn ông múa bút ký tên rồi đi theo lối nhỏ ở bên cạnh vào hội trường.

“Sao anh ta không đi trên thảm đỏ?” Tiểu Tần ngạc nhiên.

“Anh ta đến xem trò vui ấy mà.”

“Không biết là ai nhỉ? Trông đẹp trai ra phết, không phải lại là một nhà từ thiện thời đại mới đấy chứ?” Tiểu Tần xem quyển sổ, đọc tên người đàn ông: “Tiêu... Kiến... Thành...”

“Anh ta ư? Anh ta không đủ phi nhiêu.” Tô Lạc bĩu môi.

“Ồ... Chúng ta lại bị lỗ rồi! Anh ta không mua nổi số của quý đó thì mua cô cũng được. Cô xem, giá trị của cô tăng nhanh hơn cổ phiếu. Hơn nữa, nếu cô được gả đi, Tâm Quang chúng ta cũng bớt một nhân tố không ổn định.” Nghĩ đến cuộc đối thoại vừa rồi, Tiểu Tần cười lớn.

“Ai bảo thế? Em vô cùng ổn định.”

“Cô ổn định nhưng lại khiến bao nhiêu đàn ông không ổn định. Đúng là mầm gây tai họa.”

Trong hội trường, ánh đèn bỗng dừng tối dần, âm nhạc nổi lên, cuộc bán đấu giá bắt đầu.

Trên màn hình phát một đoạn phim ngắn về dự án mà quỹ đang thực hiện. Khi ống kính quay trường tiểu học Tâm Quang, phía trước là một cô giáo trẻ giới thiệu về dự án, bóng lưng của Dương Nhuệ ẩn hiện phía sau. Tô Lạc đã xem đoạn phim rất nhiều lần, thấy anh cúi xuống lại đứng lên, hai đứa trẻ nhảy nhót ở bên cạnh, không biết anh đang làm gì.

Tô Lạc đứng từ xa xem đoạn phim này. Cô quay sang báo tin vui cho Tiểu Tần: “Dương Nhuệ nói tháng sau sẽ về, anh ấy đưa một học sinh đi khám mắt.”

“Tốt nhất cậu ta cứ ngoan ngoãn ở lại nông thôn. Cậu ta cũng là một nhân tố không ổn định.” Tiểu Tần tựa hồ không có hứng thú.

Tô Lạc coi như không nghe thấy. Cô dõi mắt về đồng vật phẩm được đem ra bán đấu giá trên sân khấu, cất giọng tràn đầy hy vọng: “Nếu lần này bán được giá, tòa nhà dạy học của trường anh ấy có thể khởi công như dự kiến.”

Buổi đấu giá tiến hành thuận lợi, mỗi vật phẩm đều có người mua, giá cao hơn mức quy định.

Hồ Tổng thấp thỏm không yên, đi xuống dưới tìm Tô Lạc. “Cô bảo tôi đến đây mua đồ nhưng những thứ này lại không đắt, nếu bị người khác mua hết thì tôi còn mua gì?”

Tô Lạc an ủi ông ta: “Lát nữa có cặp bình gốm sứ Thanh Hoa, giá quy định tương đối cao, ông có thể tập trung chú ý vào món đó.”

“Tôi không cần chú ý, tôi chỉ muốn hỏi cô, thứ gì không có người cần, để tôi còn mua?”

“Cặp bình chắc chắn sẽ thuộc về ông.”

“Được! Đến lúc đó đừng bảo người khác giơ thẻ bài đấy nhé!” Hồ Tổng hùng dũng quay về chỗ ngồi. Ông ta ngồi ở hàng ghế đầu tiên, thân hình đồ sộ dưới ánh đèn.

Một lúc sau, một cặp bình gốm sứ Thanh Hoa được bê lên sân khấu, trông vô cùng bắt mắt.

Đây là sản phẩm đầu giá cuối cùng, đồng thời cũng có giá trị nhất. Không ít người giơ thẻ bài, Hồ Tổng là người giơ cao nhất.

Khi mức giá vượt qua con số năm trăm ngàn, phần lớn người mua đều trở nên yên tĩnh. Đến lúc mức giá vượt qua một triệu, chỉ còn lại hai người tranh nhau mua. Tô Lạc đảo mắt quan sát, một người là Hồ Tổng, người kia lại chính là Tiêu Kiến Thành, anh chàng đến xem trò vui.

“Một triệu hai trăm năm mươi ngàn.”

“Một triệu ba trăm ngàn.”

Hai người đối đầu căng thẳng, hết giá ngày càng cao. Sắc mặt Hồ Tổng trở nên rất khó coi.

Tô Lạc không muốn để Tiêu Kiến Thành gây rắc rối, đành dùng ánh mắt ra hiệu cho anh ta bỏ cuộc.

Tiêu Kiến Thành coi như không nhìn thấy, vẫn giơ cao thẻ bài.

Nhân viên đấu giá ở trên bục phấn chấn công bố con số mới. Đúng lúc Hồ Tổng chuẩn bị bỏ cuộc, Tiêu Kiến Thành đột nhiên hạ thẻ bài xuống.

Hồ Tổng cuối cùng mua cặp bình gốm sứ với giá một triệu chín trăm ngàn.

Cả hội trường vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Hồ Tổng đứng dậy, mỉm cười vẫy tay với mọi người. Tô Lạc nghĩ thầm, vào thời khắc này, chắc chắn ông ta đã quên mất một triệu chín trăm ngàn tiền mặt xếp trên bàn sẽ cao đến mức nào.

Có điều dấu sao tối nay cũng có thể coi là hoàn thành vượt mức đề ra, Tô Lạc hết sức phấn khởi.

Tô Lạc rút di động, đi ra ngoài gọi điện cho Dương Nhuệ. Mới bấm mấy con số, cô liền thay đổi ý định, gửi tin nhắn cho anh: “Cuộc đấu giá rất thành công, công trình có thể khởi công theo kế hoạch.”

Không hiểu tại sao, trước mặt Dương Nhuệ, cô lúc nào cũng vậy, càng gặp chuyện đặc ý, cô càng tỏ ra bình thản.

Tin nhắn nhanh chóng được gửi tới vùng núi xa xôi.

Đang sau có người lên tiếng: “Cô định cảm ơn tôi thế nào đây?”

Tô Lạc giật mình quay người, đồng thời vô thức đưa điện thoại ra sau lưng.

Tiêu Kiến Thành nhún vai. “Tôi đâu có đọc tin nhắn của cô.”

Nghe anh ta nói vậy, Tô Lạc liền mở miệng: “Đọc cũng chẳng sao cả.”

“Thế à? Vậy thì đưa cho tôi xem đi. Cô gửi tin nhắn cho ai? Nói chuyện gì?”

Tiêu Kiến Thành hỏi.

“Dựa vào cái gì tôi phải cho anh xem?” Tô Lạc đỏ mặt, quay người rời đi.

Tiêu Kiến Thành liền đi theo cô. “Cô nên cảm ơn tôi mới phải.”

“Tại sao tôi phải cảm ơn anh? Anh có mua gì đâu.”

“Không phải vì tôi ra mặt tranh với Hồ Đại Sơn, cô mới có thể thu về hơn một triệu so với dự kiến sao?”

“Nếu ông ta không theo, có phải anh định bỏ ra hơn một triệu để mua món đồ đó?”

“Tôi làm gì có tiền mà bỏ.”

“VẬY ĐẤY, TÔI CÒN CHƯA TRÁCH ANH SUÝT NỮA GÂY CHUYỆN ẤY CHỨ!”

Đúng lúc này, Hồ Đại Sơn đi tới. “Tiểu Tô, hai bình hoa đó đâu?”

“Công ty đấu giá thống nhất bảo quản rồi ạ.” Tô Lạc đáp.

“Tại sao? Đó là đồ của tôi cơ mà?” Hồ Đại Sơn hỏi.

“Công ty đấu giá sẽ đưa thẳng đến nhà Hồ Tổng.” Tô Lạc hết sức niềm nở.

Nhìn thấy Tiêu Kiến Thành ở bên cạnh, Hồ Tổng cất cao giọng oán trách: “Tiêu Tổng, hôm nay cậu cố ý gây khó dễ cho tôi.”

“Không dám, không dám! Tôi có lòng nhưng không đủ sức, đành chịu thua Hồ Tổng.” Anh ta chấp tay.

“Ha ha ha!” Hồ Tổng rất đắc ý. “Cảm ơn Tiêu Tổng đã nhường lại cho tôi.”

Lúc này, Thư ký Dụ cùng một đám phóng viên đi tới, vây quanh Hồ Đại Sơn.

Tô Lạc rất thích bầu không khí này. Người quyền tiền có thể vui vẻ, đây mới chính là ý định ban đầu của hoạt động từ thiện.

Điện thoại trong tay Tô Lạc bỗng đổ chuông, là Dương Nhuệ gọi tới. Cô liền đi sang một bên bắt máy.

“Tô Lạc, hoạt động đấu giá kết thúc chưa?” Dương Nhuệ hỏi, tín hiệu không tốt lắm, đầu dây bên kia truyền đến tiếng rè rè nên càng có cảm giác xa xôi.

“Rồi ạ.”

“Rất thành công đúng không?”

“Cũng không tồi.”

“Trường học ở đây...” Âm thanh đột nhiên yếu đi, Tô Lạc không nghe rõ.

“Anh nói gì cơ?” Cô cất cao giọng.

“À, anh định mùa hè này khởi công xây dựng, chắc không có vấn đề gì chứ?” Giọng Dương Nhuệ đứt quãng.

“Anh cứ nói với người trong thôn, có thể khởi công, không thành vấn đề.” Tô Lạc lớn tiếng đáp.

“Tốt quá! Em nghỉ ngơi...”

“Gì cơ? Em không nghe rõ...”

“Cảm ơn em... Mọi người...” Dương Nhuệ chỉ nói đến đây bởi điện thoại hoàn toàn mất tín hiệu.

Tô Lạc có chút sốt ruột. Cô không thích kiểu mới chỉ nói dăm ba câu đã kết thúc.

Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, liên tục gọi lại nhưng chẳng thể kết nối với Dương Nhuệ.

Ở vùng núi đó, tín hiệu không tốt, nhiều khi Dương Nhuệ vì một cuộc điện thoại mà phải trèo lên sườn núi ới bắt được sóng. Không biết có phải bây giờ anh cũng ở trên đỉnh núi đó? Tô Lạc từng cùng Dương Nhuệ trèo lên đỉnh núi. Buổi tối, ánh trăng rọi sáng khắp nơi, dưới chân là con suối màu bạc uốn lượn quanh đồi núi và thôn làng.

Tô Lạc lưu luyến mãi không chịu rời đi. Vào thời khắc đó, thế giới trở nên rất nhỏ bé, đến mức chỉ còn lại cảnh sắc trước mặt mà thôi.

Tâm tư của Tô Lạc đã trôi về một nơi rất xa. Điện thoại vang lên giọng nữ máy móc: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

“Đúng là nhiều lúc sóng di động chẳng ổn định gì cả.” Một giọng nói đột nhiên vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Tô Lạc bình tĩnh, lại là Tiêu Kiến Thành.

Anh ta nhìn cô, thành khẩn kiến nghị: “Cô có thể quyên góp xây dựng một trạm thu phát gốc1 ở đó như vậy sẽ không xảy ra tình trạng vừa rồi nữa.”

“Tiêu Tổng, thứ nhất, tôi là người nghèo, không có tiền để quyên góp. Thứ hai, buổi đấu giá đã kết thúc, anh có thể về nhà nghỉ ngơi được rồi.” Nghe ra sự châm biếm của đối phương, Tô Lạc cũng không khách khí.

Tiêu Kiến Thành chẳng để bụng, lại nói: “Cho tôi số di động của cô. Cô yên tâm, sóng điện thoại của tôi rất tốt.”

“Cho để anh làm gì?”

“Lần sau nhờ tôi muốn quyên tiền thì sao?”

“Anh hãy gọi 114, nhờ chuyển đến văn phòng của chúng tôi.”

“Nếu tôi uống say thì sao?”

“Anh hãy đi khách sạn, tìm mấy cô gái hầu rượu.”

“Nếu tôi muốn bị nhân viên của quỹ từ thiện chuốc say, sau đó bỏ một triệu chín trăm ngàn mua hai cái bình hoa thì sao?”

“Anh không còn cơ hội, bình hoa đã bán rồi.”

“Đáng tiếc thật đấy! Lần sau, nếu bên cô bán tách trà hay bát đĩa gì đó, không biết chừng tôi đủ khả năng mua. Cô hãy cho tôi số điện thoại của cô đi, để tôi đỡ phải đi đường vòng, hoặc đi tìm Hồ Đại Sơn.” Tiêu Kiến Thành tỏ thái độ phải có bằng được, nếu cô không cho, anh ta sẽ tìm qua người khác.

Tô Lạc cảm thấy một sự chán ghét vô cớ Tại sao trên đời luôn có những người đàn ông vô vị bám lấy cô?

Biết không thể tránh khỏi, Tô Lạc đành đọc số của mình. Nhân lúc anh ta cúi xuống nhập thông tin, cô liền bỏ đi.

Vừa đi hai bước, di động lại đổ chuông. Cô bắt máy, giọng Tiêu Kiến Thành truyền tới: “Đây là số của tôi, cô nhớ lưu lại”

“Tuân lệnh, boss!” Tô Lạc đáp.

Vừa cúp máy, Tô Lạc nhìn thấy Tiểu Tần đang ôm một tập tài liệu cô liền chạy tới đỡ hộ đồng nghiệp.

Tiểu Tần đưa cho cô. “Đám người này chẳng có lương tâm gì cả, quà lưu niệm lấy hết, quyển ảnh tuyên truyền vứt bừa bãi. Có bỏ đi thì cũng nên chờ khi nào ra về hăng bỏ chứ, chẳng nể mặt chúng ta gì cả!”

“Họ vứt lại cũng tốt, lần sau có thể dùng tiếp, chúng ta đỡ phải chi tiền đi in.” Tô Lạc an ủi chị.

“Cũng phải, cô đem lên xe trước đi.”

Tô Lạc vừa ôm tập tài liệu đi về phía ô tô, chuông điện thoại lại reo vang.

Đoán là Dương Nhuệ, cô rảo bước, đặt tài liệu lên xe rồi vội vàng rút máy.

Nhìn thấy dãy số xa lạ trên màn hình, cô hơi thất vọng.

“A lô!”

“Là tôi.”

“Ai đấy ạ?”

“Vừa rồi bảo cô lưu số điện thoại của tôi, xem ra cô vẫn chưa lưu.” Lại là Tiêu Kiến Thành.

“Đúng là tôi chưa lưu.” Người đàn ông này quá vô vị, Tô Lạc mất hết kiên nhẫn nên trả lời qua loa.

“Tại sao cô không lưu?” Tiêu Kiến Thành hỏi.

“Tôi chẳng có hứng thú với anh.” Cô thẳng thắn nói.

Nghe câu này, người ở đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi cúp điện thoại.

Sau khi giành được thắng lợi nho nhỏ, Tô Lạc đắc ý mỉm cười.

Ngày hôm sau được nghỉ, Tô Lạc muốn ở nhà ngủ nướng nhưng mới sáng sớm đã bị tiếng ồn ào đánh thức.

Mẹ cô bán đồ ăn sáng ở trước cửa nhà, có lúc bị nhân viên quản lý trật tự đô thị xua đuổi, hoặc thỉnh thoảng có khách kiêu căng gây sự.

Tô Lạc vội xuống giường, thay quần áo lao ra ngoài. Mẹ cô đang cầm cái muôi, đứng trước nồi nước phở, hung dữ chặn đường một người. “Ông đừng đến đây gây phiền phức, ở đây không có ai hoan nghênh ông.”

“Tôi đến tìm con gái, sao lại gọi là phiền phức?” Người đó là bố đẻ của Tô Lạc.

“Ai là con gái ông? Chỗ này chẳng có người nào là con gái ông cả.”

“Tôi tìm Tiểu Lạc.”

“Ông tìm nó làm gì? Thua sạch rồi nên tìm nó xin tiền chứ gì? Nó còn chẳng thể nuôi sống bản thân, lấy đâu ra tiền cho ông?”

“Tôi bị ốm, cần tiền chữa bệnh.”

“Ông thì có bệnh chó gì! Mấy ngày trước, tôi còn thấy ông khiêu vũ với mấy bà già ở bờ sông, nhảy rất hăng say cơ mà.”

“Mấy hôm nay đầu tôi đau như búa bổ...”

Bố Tô Lạc mặt nhăn mày nhíu, bộ dạng rất đáng thương. Năm xưa, ông vừa làm trong cơ quan nhà nước vừa tranh thủ làm ăn thêm ở bên ngoài nên cũng kiếm được ít tiền, nhưng sau lại bỏ bịch, ly hôn với vợ, bỏ hai chị em Tô Lạc ẹ cô. Đáng tiếc, sau đó việc làm ăn thất bại, nhân tình bỏ ông mà đi. Bây giờ, ông chỉ sống dựa vào đồng lương hưu ít ỏi, thuê một căn hộ đơn giản, thỉnh thoảng quay về xin tiền Tô Lạc. Thấy bố đáng thương, Tô Lạc cũng hay cho ông tiền tiêu vặt, trong khi mẹ và em trai cô cực lực phản đối.

Bà Nhạc cầm cái muôi chỉ vào mặt chồng cũ, mắng nhiếc: “Tô Kiến Quốc, ông cút đi cho tôi. Tôi còn phải bán hàng, ông đừng ở đây cản trở, cẩn thận kéo tôi gọi Tô Kiệt về đây.”

Khách ở bên cạnh vẫn ngồi ăn như không có chuyện gì xảy ra. Đều là hàng xóm láng giềng, mọi người thường gặp cảnh này nên đã quen từ lâu, chẳng một ai lên tiếng khuyên nhủ.

Thấy tình thế bất lợi, ông Tô đành lẩm bẩm một câu rồi quay người bỏ đi. Bà Nhạc tiếp tục bán hàng.

Tô Lạc đứng ở cửa một lúc rồi lại về giường nằm.

Không biết bao lâu sau, Tô Kiệt lao vào nhà. Bây giờ là tháng Tư nhưng cậu chỉ mặc độc chiếc áo ba lỗ, để lộ hình xăm hoành tráng trên cánh tay.

“Ông già đó lại đến đây phải không?” Tô Kiệt hùng hổ hỏi chị gái.

“Ừ.”

“Đến làm gì?”

“Xin tiền chữa bệnh.”

“Bị ốm hả? Ông ta chết quách đi cho xong.”

“Được rồi, Tiểu Kiệt, em đừng nói như vậy!” Tô Lạc vui đầu vào gối.

“Sao em không thể nói? Cuộc đời này, ông ta đã sống quá đủ có thể xuống gặp Diêm Vương được rồi. Em nói cho dù biết, ông ta đừng để em bắt gặp, bằng không, ông ta không muốn chết cũng phải chết.” Ánh mắt Tô Kiệt vụt một tia sáng, đó là tia thù hận sâu sắc.

Lúc bố mẹ ly hôn, Tô Lạc đã sáu tuổi nên ít nhiều cũng có tình cảm với bố.

Tô Kiệt mới hai tuổi, trong quá trình trưởng thành của cậu, ký ức về người bố toàn đến từ những lời nguyên rủa và oán trách của mẹ, do đó, cậu rất căm hận bố. Đây cũng là cách tốt nhất để cậu thể hiện tình yêu với mẹ.

Đúng lúc này bà Nhạc đi vào, lập tức tiếp lời con trai: “Lần sau ông ta còn đến đây, mẹ sẽ gọi điện ày ngay. Đúng là đồ vô liêm sỉ, còn dám đến xin tiền. Ông ta không nghĩ đến năm xưa, ba mẹ con ta không có tiền cũng chẳng có cái ăn, suýt nữa thì chết đói. Tiểu Lạc, cô không được cho ông ta tiền, dù chỉ một xu, cô nghe rõ chưa, nghe rõ chưa?”

“Con rõ rồi ạ.” Tô Lạc đáp khẽ.

Bà Nhạc hài lòng đi ra ngoài. Tô Kiệt đi theo, thân mật khoác tay mẹ. “Mẹ, tối qua con lại thắng được tiền.”

“Mày cũng chẳng có tiền đồ gì cả, chỉ biết đánh nhau với cờ bạc...” Bà Nhạc gầm lên nhưng ánh mắt chan chứa yêu thương.

“Mẹ không biết đẩy thôi, đánh nhau hay cờ bạc cũng có thể phát tài...” Tô Kiệt cất giọng biếng nhác.

“Phát tài gì chứ? Sống tử tế mới được...”

“Con biết rồi...”

Tô Lạc kéo chăn trùm đầu, chỉ hy vọng bản thân có thể tách ra khỏi thế giới hỗn loạn này. Trong bóng tối ẩm áp, cô muốn chợp mắt thêm một lát. Nhưng khi chìm vào giấc ngủ, cô lại có một giấc mơ.

Tô Lạc mơ thấy mình đang leo núi. Đường núi lầy lội, dốc đứng, cô hay bị trượt chân, bước từng bước vô cùng khó khăn. Hai bên mọc đầy cây cối, trong lúc mệt mỏi, cô giơ tay túm lấy một cành cây để tiếp thêm sức lực, kết quả bị gai đâm đến mức tay đau buốt.

Thật ra, trong lòng Tô Lạc biết rõ đây chỉ là một giấc mơ, bởi vì cô thường mơ thấy giấc mơ này. Nhưng dù làm cách nào cô cũng không thể tỉnh chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước. Đến khi ngẩng đầu cô chợt phát hiện đường núi ngoằn ngoèo vô tận.

Chuông điện thoại reo vang, mỗi lúc một lớn, cuối cùng cũng khiến Tô Lạc tỉnh lại từ cơn mơ. Cô hách chắn ngồi dậy, toàn thân vã mồ hôi, miệng thở dốc.

Bất kể là ai gọi tới, cô cũng thật lòng cảm ơn người đó.

Tô Lạc cầm điện thoại lên xem, người gọi là Hồ Tổng.

“Tiểu Tô à, tôi không thể mua hai bình hoa đó.” Hồ Tổng lên tiếng trước.

“Gì cơ?” Tô Lạc tưởng mình vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Ý tôi là, ngắm đi nghĩ lại, tôi mua hai bình hoa đó về cũng chẳng để làm gì.

Các cô xem có thể bán cho người khác không?”

“Như vậy sao được? Ông đã mua rồi, chúng tôi không thể bán cho người khác.”

“Tóm lại, tôi không muốn mua nữa, cũng sẽ không thanh toán tiền, các cô tự nghĩ cách đi!” Nói đến đây, Hồ Tổng liền cúp máy.

Tô Lạc cầm điện thoại, đờ đẫn hồi lâu. Trước kia, cô cũng gặp khá nhiều đối tượng trở mặt hay nuốt lời, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải trường hợp liên quan đến khoản tiền lớn như vậy.

Tuy trước cuộc đấu giá, Hồ Tổng đặt cọc một trăm ngàn, Tâm Quang có thể danh chính ngôn thuận tịch thu, bình gốm Thanh Hoa có thể đem bán đấu giá một lần nữa, nhưng một trăm ngàn với một triệu chín trăm ngàn là khoảng cách quá xa. Hơn nữa, tổ chức một buổi đấu giá đâu phải dễ dàng.

Tô Lạc ngẫm nghĩ một hồi, đành báo cáo với cấp trên của mình là Thư ký Dụ. Hậu quả của việc báo cáo trực tiếp là tất cả mọi người đều bị gọi đến cơ quan vào trưa thứ Bảy.

Tiểu Tần thăm nhất. Chị đang ở tiệm làm tóc, chuẩn bị uốn xoăn. Bị cuộc điện thoại thúc giục, chị đành bỏ đi với mái tóc lòa xòa.

“Bà nội Tô của tôi ơi, sao cô không nhẫn nhịn để hết ngày cuối tuần mới báo cáo?” Tiểu Tần nghiêng răng nói với Tô Lạc.

“Tại em nghĩ chuyện này hết sức quan trọng.” Tô Lạc rất áy náy.

“Có thể quan trọng đến mức nào? Không có người mua thì hai bình hoa đó sẽ chết sao?”

“Em đâu biết sắp gọi cả những người không liên quan như chị đến.”

“Nếu không triệu tập mọi người, ai sẽ chứng kiến ông ta dốc hết tâm huyết vì sự nghiệp?”

Đúng lúc này, Thư ký Dụ từ văn phòng đi ra sắc mặt tái mét. Thấy tình hình bất ổn, Tô Lạc cúi đầu giả vờ uống nước.

“Hồ Tổng nói, chúng ta gỡ trò, cố tình nâng cao giá bán cho anh ta.” Thư ký Dụ lên tiếng.

“Không thể nào!” Tô Lạc và Tiểu Tần đồng thanh đáp.

“Tôi cũng bảo là không có khả năng đó, nhưng Hồ Tổng cứ khẳng định chúng ta bố trí người trong buổi đấu giá.”

Tô Lạc hồi tưởng lại. “Ban đầu, có mấy người cùng tham gia, đến cuối chỉ còn lại tên họ Tiêu và Hồ Tổng cạnh tranh. Nhưng tên họ Tiêu là do ông ta giới thiệu với tôi, lẽ nào ông ta cho rằng anh ta là người của chúng ta?”

Hồ Tổng không nói rõ là ai, chỉ không chịu thanh toán tiền. Anh ta có nợ tiền đặt cọc không?”

“Chỉ nợ một trăm nghìn thôi.” Tô Lạc đáp.

“Quả nhiên bị lỗ.” Tiểu Tần lẩm bẩm.

Tô Lạc chau mày ngẫm nghĩ, quyết định liên lạc với Tiêu Kiến Thành, đề nghị anh ta ra mặt đính chính.

Cô lấy di động, tìm số điện thoại của anh ta rồi gọi đi.

Đầu dây bên kia không có ai bắt máy. Cô gọi lại, chuông đổ mãi vẫn không có người nghe.

Nhớ tới câu nói của mình hôm trước, Tô Lạc có chút hối hận. Sớm biết có ngày hôm nay thì cô đã không đắc tội với anh ta.

“Bây giờ chỉ có thể làm việc trực tiếp.” Thư ký Dụ cất giọng kiên quyết. “Tô Lạc, Hồ Tổng đang ở văn phòng, cô đi một chuyến đi!”

“Cháu? Một mình cháu sao?” Tô Lạc không tin vào tai mình.

“Chuyện này do cô phụ trách, cô không đi thì ai đi?”

“Cháu đi liệu có tác dụng không? Chẳng phải ông ta nghi ngờ cháu nhờ người nâng giá hay sao?”

“Cô hãy dùng thành ý của mình để chứng minh cô trong sạch.” Thư ký Dụ dặn dò. “Chúng tôi ở văn phòng chờ kết quả của cô.”

Thư ký Dụ luôn như vậy, hễ gặp chuyện là rút cổ, trốn đằng sau, không bao giờ chịu đứng ra gánh trách nhiệm.

Tô Lạc ngồi ở đó, không lên tiếng cũng chẳng nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn Thư ký Dụ.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Cuối cùng, Tiểu Tần mở miệng, phá vỡ bầu không khí căng thẳng: “Được rồi, Tô Lạc, chị sẽ đi cùng cô.” Nói xong, chị kéo Tô Lạc rời khỏi văn phòng.

“Dựa vào cái gì mà em phải đi?” Tô Lạc nổi nóng trong thang máy. “Em không đi đấy. Ông ta không muốn làm từ thiện thì thôi, đến lúc đó, chúng ta tiết lộ với giới truyền thông, nói ông ta lật lọng. Dựa vào cái gì mà chúng ta phải đi cầu xin ông ta?”

“Được rồi, chúng ta chỉ đi một chuyến, gặp mặt hỏi cho rõ ràng. Nếu ông ta không chịu, chúng ta về báo cáo là xong.”

“Em không chịu nổi thái độ của Thư ký Dự, hễ gặp vấn đề gì là trốn tránh, chỉ biết đẩy cấp dưới ra chịu trận.”

“Cô nghĩ thoáng một chút đi. Nếu không như vậy, ông ta chẳng ở cơ quan ngon mà chuyển đến đây làm gì?”

“Ông ta đã vậy, việc gì em phải nghe lời. Em không đi, em về nhà đây.” Thang máy xuống đến tầng một, Tô Lạc định đi thẳng về nhà.

Tiểu Tần kéo tay cô. “Cô bớt giận nào, Dương Nhuệ còn đang đợi tiền để khởi công xây lớp học kia kìa.”

Nhắc đến Dương Nhuệ, Tô Lạc khôi phục lý trí. “VẬY... chúng ta lấy lại bình hoa rồi đem bán cho người khác là được chứ gì?”

“Bán cho ai? Cô tưởng người như Hồ Đại Sơn dễ gặp hay sao?”

“Nhưng.”

“Không nhưng gì cả, đi thôi! Cô sợ gì chứ? Có chị đây làm vệ sĩ cho cô, cùng lắm cô mắng ông ta một trận rồi ra về là được chứ gì?”

Nói thì nói vậy nhưng đến văn phòng của Hồ Tổng, Tiểu Tần lấy lý do hình tượng của mình tồi tệ, sống chết không chịu vào trong.

Đến cũng đến rồi, Tô Lạc đã nghĩ thông suốt, bình tĩnh gõ cửa. Bên trong vọng ra tiếng cười nói vui vẻ.

Cô lại gõ cửa. Hồ Đại Sơn cất cao giọng: “Vào đi!”

Tô Lạc hít một hơi thật sâu, đi vào phòng làm việc. Trong văn phòng mù mịt khói thuốc, Hồ Đại Sơn ngậm điếu xì gà, ngồi sau bàn làm việc cỡ lớn. Sofa bên cạnh có mấy người đàn ông và phụ nữ đang ngồi.

“Hồ Tổng, tôi muốn nói chuyện với ông một lúc.” Tô Lạc đứng ở cửa, cất giọng cung kính.

“Tiểu Tô à, chuyện này miễn bàn, tôi đã quyết định rồi.” Hồ Đại Sơn ngạo mạn từ chối, thậm chí không có ý định mời cô ngồi xuống.

“Nếu Hồ Tổng có điều gì hiểu nhầm, tôi xin được giải thích rõ với ông.”

“Tôi chẳng có gì hiểu nhầm cả. Tối qua là đầu óc tôi không được tỉnh táo.”

“Buổi đầu giá hôm qua, chúng tôi rất nghiêm chỉnh. Hồ Tổng nên tin tưởng chúng tôi, tất cả đều công khai rõ ràng.”

“VẬY sao? Tin tức mà tôi nghe được không giống như những gì cô nói.”

“Hồ Tổng nghe được tin gì ạ? Là ai nói với ông?”

Hồ Đại Sơn đưa mắt sang một người. “Tiêu thiếu gia, tôi thật sự không muốn bán đứng cậu.”

Tô Lạc quay đầu, phát hiện Tiêu Kiến Thành đang ngồi ở sofa, ôm một cô gái trẻ trong lòng. Anh ta ngậm điếu xì gà, nheo mắt nhìn cô với vẻ đắc ý.

“Tiêu Tổng, tin tức của anh là gì vậy?” Tô Lạc quay người về phía anh ta, cất giọng nghiêm túc.

Tiêu Kiến Thành nhún vai. “Người đẹp, những lời cô nói với tôi, tôi chẳng tiết lộ với ai, chẳng qua là vì Hồ Tổng quá thông minh, tự mình đoán ra.”

Người bên cạnh cười ồ.

Tô Lạc lập tức hiểu ra vấn đề, tất cả là do anh ta giả trò. Vậy thì mọi lời giải thích cũng trở nên vô nghĩa.

Cô quay sang Hồ Đại Sơn, lên tiếng: “Hồ Tổng, báo chí đã đưa tin rồi. Nếu vụ hợp tác này không thành, chỉ e sẽ ảnh hưởng không tốt đến doanh nghiệp của ông.”

“Tôi chỉ là một chủ thầu, những người làm ăn với tôi đâu bận tâm đến điều đó. Bọn họ chỉ quan tâm được chiết khấu bao nhiêu phần trăm mà thôi.” Hồ Tổng tỏ ra vô lại.

“Được thôi, dù thế nào cũng cảm ơn ông đã quyên góp cho quỹ của chúng tôi một trăm ngàn.” Tô Lạc quay người định rời đi.

“Ai nói tôi cho các cô một trăm ngàn?” Hồ Tổng thản nhiên hỏi lại. “Luật sư của tôi cho biết, các cô giờ trò bịp bợm trong cuộc đấu giá nên tôi không phải trả một đồng nào. Ngày mai, các cô hãy trả một trăm ngàn cho tôi.”

Nghe câu này, Tô Lạc lập tức đứng lại.

Cô quay người xông đến bàn làm việc của Hồ Đại Sơn, chất vấn ông ta: “Ai nói chúng tôi giờ trò bịp bợm? Ai nói? Bảo kẻ đó đưa chứng cứ ra đây.”

“Là Tiêu Tổng nói.”

“Tiêu Tổng là ai? Là người nào? Bảo anh ta ra đây đối chất với tôi. Tôi đã nói với anh ta điều gì?” Tô Lạc quay sang Tiêu Kiến Thành, cất giọng phẫn nộ.

Tiêu Kiến Thành nhìn cô, từ tốn mở miệng: “Là tôi! Tối qua cô bảo tôi hãy nâng giá để Hồ Tổng mua với giá cao.”

“Anh có chứng cứ không? Có băng ghi âm hay ghi hình không?”

“Tôi chính là nhân chứng.” Tiêu Kiến Thành đáp.

“Tối hôm kia tôi mới quen anh ở bữa cơm của Hồ Tổng, hôm qua nói chuyện chưa đến mười câu, di động của tôi còn không lưu số điện thoại của anh. Nếu cần tìm người nâng giá, tôi cũng nên tìm người quen mới đúng, sao có thể tìm anh?” Tô Lạc chất vấn.

Không đợi Tiêu Kiến Thành đáp lời, cô liền quay sang Hồ Đại Sơn. “Hồ Tổng, ông có quyên góp hay không là do ông quyết định. Ông không trả nổi khoản tiền một triệu chín trăm ngàn, tôi cũng có thể thông cảm, nhưng ông thông đồng với bạn, định đòi lại một trăm ngàn tiền đặt cọc thì hơi quá đáng. Chúng tôi sẽ không trả lại khoản tiền đó. Chúng tôi cũng không phải lần đầu tiên dính đến những vụ kiện tụng kiểu này, thôi thì gặp nhau ở tòa án vậy.”

Hồ Đại Sơn đập bàn đứng dậy. “Ai nói tôi không thể trả? Tôi thừa sức bỏ ra một triệu chín trăm ngàn.”

“Chẳng liên quan đến tôi.” Tô Lạc buông một câu, cuối cùng bực tức đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhìn thấy Tô Lạc, Tiểu Tần liền đi theo cô. Cho tới khi rời khỏi tòa nhà, đứng bên lề đường, chỉ mới hỏi: “Vừa rồi cô mắng có đã không?”

“Sao chị biết?”

“Nhìn vẻ mặt ‘hồ cá’ của cô là biết ngay.”

“Quá đã, em muốn mắng đám người đó từ lâu rồi.” Tô Lạc hít một hơi thật sâu.

“Xem ra hai bình hoa đó không bán được rồi.”

“Không bán được thì sao chứ? Như chị nói, bình hoa để đó cũng có chết đâu.”

“Tô Lạc...” Tiểu Tần liếc cô. “Bình thường thấy cô rất chịu khó kêu gọi quyên góp, bây giờ lại trưng ra bộ mặt này, chị đoán, cô nhất định bị rối loạn đa nhân cách.”

“Rối loạn đa nhân cách còn chưa đủ, em chỉ hận không thể trở thành người máy biến hình, ném đám người có tiền vô liêm sỉ đó lên trời.” Tô Lạc ngẩng đầu, ngược nhìn không trung.

Giữa những tòa nhà cao chọc trời, bầu trời màu xám bị cắt thành những mảnh nhỏ. Một chiếc máy bay vụt qua rồi nhanh chóng biến mất trong tầng mây.

Chú thích: 1. Trạm thu phát gốc (hay còn gọi là trạm gốc): là một phần của mạng thông tin di động GSM, chịu trách nhiệm truyền và giao tiếp giữa điện thoại di động và hệ thống chuyển mạch. Trạm gốc thực hiện việc truyền các kênh thoại đã mã hóa, cấp phát các kênh sóng choáy điện thoại di động, quản lý chất lượng truyền và nhận thông qua giao tiếp bằng sóng cao tần và thực hiện nhiều việc khác liên quan tới mạng truyền dẫn bằng sóng radio.

2. Chương 02

Chương 2

Tô Lạc, Cùng Tôi Uống Rượu Đi

Sáng thứ Hai đi làm, Tô Lạc vừa vào văn phòng liền nhìn thấy Thư ký Dụ.

Sắc mặt ông ta rất khó coi.

“Cháu chào chú!” Tô Lạc đã quen với thái độ này của ông ta từ lâu.

“Tôi bảo cô đi gặp Hồ Tổng làm công tác tư tưởng, cô lại giở trò gì vậy?”

“Cháu đi nói chuyện mà.”

“Sao tôi nghe nói cô tới đó la lối om sòm?”

“Làm gì có chuyện đó. Cháu “bán sắc” cầu xin ông ta nhưng ông ta không thèm để ý đến cháu.” Tô Lạc vừa trả lời vừa ném túi xách vào tủ, bắt đầu quét dọn vệ sinh.

“Tô Lạc, cô nghiêm túc một chút đi!”

Tô Lạc đứng thẳng người, bỏ cây chổi ra sau cánh cửa rồi lên tiếng: Thư ký Dụ, ông ta cố tình nuốt lời, cháu còn có cách nào khác?”

“Bây giờ không phải vấn đề Hồ Tổng nuốt lời, mà là vị lãnh đạo quyền góp số đồ sưu tập này nói muốn thu hồi.”

Điều này nằm ngoài dự liệu của Tô Lạc. “Tại sao? Sao có thể thu hồi chứ?”

“Do vị lãnh đạo đó nghe nói chúng ta giở trò bịp bợm trong cuộc đấu giá.

Theo quy định trong hợp đồng, ông ấy có thể thu hồi vật phẩm đã quyền góp.” Thư ký Dụ vừa giải thích vừa ném một tờ giấy đến trước mặt Tô Lạc. “Cô tự xem đi!”

Tô Lạc cầm tờ fax lên xem, trên đó viết: “Gửi Quý Tâm Quang: Ngày Mười sáu tháng Ba, tôi có quyền tặng một số vật phẩm cho Quý để bán đấu giá lấy tiền xây dựng trường tiểu học Tâm Quang. Được biết, Quý có hành vi lừa đảo trong cuộc đấu giá, vi phạm mục hai, điều bảy của bản thỏa thuận, tôi quyết định thu hồi toàn bộ số vật phẩm. Người quyền tặng: Đường Như Tùng.”

Tô Lạc sốt ruột. “Chúng ta hoàn toàn trong sạch. Sao vị lãnh đạo họ Đường đó có thể tùy tiện tin lời người khác?”

“Làm sao tôi biết được? Hôm trước bảo cô đi giải thích với người ta, cô đã giải thích thế nào?”

Hồ Đại Sơn và tên họ Tiêu đó kẻ xướng người họa, rõ ràng muốn lấy lại khoản tiền đặt cọc, cháu chẳng có cách nào giải thích.”

“Không giải thích, cô cũng đừng mắng người ta một trận như vậy chứ?”

“Cháu... cháu đâu có mắng ông ta.”

“Còn không mắng? Tiểu Tần nói thiếu chút nữa là cô đánh người rồi.”

Tô Lạc quay về phía Tiểu Tần, chỉ thấy chị cúi thấp đầu sau bàn làm việc, giả bộ bận rộn làm sổ sách.

Cô quay lại, cất cao giọng với Thư ký Dự: “Cháu mắng thì sao nào? Nếu vị lãnh đạo họ Đường đó không hiểu lý lẽ, chúng ta có thể kiện ông ta ra tòa.”

“Kiện ra tòa, kiện ra tòa. Cô tưởng việc kiện cáo dễ dàng như vậy sao? Hơn nữa, động một tí là kiện người này, tố cáo người kia, còn ai dám quyền tiền cho chúng ta?” Thư ký Dự lớn tiếng nói.

“Đã đến nước này, chú là lãnh đạo, chú tự quyết định đi.” Tô Lạc ngồi xuống ghế.

“Tô Lạc ơi Tô Lạc, không phải tôi chê cô, nhưng với tính cách tồi tệ này của cô, sớm muộn cũng hại chết chúng tôi.” Thư ký Dự chỉ tay vào mặt cô. Nói xong, ông ta tức giận rời khỏi văn phòng.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn đổ chuông. Tô Lạc bắt máy, không ngờ là Dương Nhuệ gọi tới.

“Tô Lạc, em đi làm rồi à?”

“Vâng.”

“Hai ngày nay em vất vả nhiều, giúp anh chuyển lời hỏi thăm mọi người.”

Hôm nay, điện thoại của Dương Nhuệ nghe rất rõ, thậm chí Tô Lạc còn có thể nghe thấy tiếng thở của anh. Anh nhờ cô chuyển lời hỏi thăm chứng tỏ anh chỉ gọi điện ột mình cô mà thôi.

“Không có gì, anh còn vất vả hơn bọn em ấy chứ.” Tô Lạc đáp, cố tỏ ra nhẹ nhõm, vui vẻ.

“Hôm nay anh ra huyện, vừa mới nói chuyện với phó chủ tịch huyện phụ trách mảng giáo dục. Ông ấy đề nghị ký một bản thỏa thuận trước.”

“Vậy sao?”

“Ừ. Sau khi ký thỏa thuận giai đoạn đầu, huyện có thể bắt tay giải quyết các thủ tục cần thiết.”

Tâm trạng Dương Nhuệ rất tốt, Tô Lạc không biết tiếp lời thế nào. Cô đột nhiên có chút hối hận vì bản thân nhất thời nóng nảy, đắc tội với người nào đó, làm hỏng cuộc bán đấu giá lần này.

“Tô Lạc, em có nghe anh nói không?” Thấy người ở đầu dây bên kia im lặng, Dương Nhuệ tưởng điện thoại có vấn đề.

“Vâng... Em vẫn đang nghe đây.”

“Em bận phải không?”

“Không ạ.”

“Anh muốn hỏi một chuyện. Trong bản thỏa thuận có quy định kỳ hạn thanh toán khoản tiền đầu tiên, em xem thời gian nào thì thích hợp?”

“Vấn đề này...” Tô Lạc ấp úng.

“Sao thế? Có phải chưa giải quyết xong không? Xảy ra chuyện gì rồi à?”

Dương Nhuệ rất nhạy cảm, lập tức hỏi ngay.

“Không có gì.” Tô Lạc vội trả lời. “Chúng ta vẫn thanh toán khoản đầu tiên là một triệu nhân dân tệ vào cuối tháng Tư như dự kiến.”

“Không có vấn đề gì thật sao?” Dương Nhuệ hỏi tiếp.

“Không đâu. Vừa rồi có người hỏi chuyện nên em không tập trung.” Tô Lạc đáp.

“Thế thì tốt, anh sẽ đi nói với bọn họ.”

“Vâng, anh cứ quyết như vậy đi!”

“Cảm ơn em, Tô Lạc. Tất cả trông cậy vào em.” Dương Nhuệ tỏ ra vui mừng.

Viễn mắt Tô Lạc đột nhiên cay cay. Sau khi cúp điện thoại, cô sang phòng làm việc của Thư ký Dụ, ông ta đang không ngừng bấm điện thoại.

“Chú sao thế?”

“Điện thoại nhà vị lãnh đạo họ Đường không có ai nghe máy, di động của thư ký lại bận suốt, tôi không thể liên lạc với ông ấy.”

“Vậy chúng ta đi một chuyến nhé?” Tô Lạc đề nghị.

Thư ký Dụ nhìn cô, trầm tư vài giây rồi lên tiếng: “Hay là cô tự đi tìm ông ấy, còn tôi ở đây nghĩ cách liên lạc.”

Ông ta lại như vậy, Tô Lạc nghĩ thầm, nhưng lần này cô tràn đầy ý chí chiến đấu nên nhận lời ngay: “Được, cháu sẽ đi xem sao!”

Tô Lạc xách túi đi thẳng đến nhà vị lãnh đạo họ Đường. Nhà ông ta nằm ở một thị trấn nhỏ thuộc ngoại ô thành phố. Tô Lạc gọi cửa mãi mà không ai trả lời. Cô tìm láng giềng hỏi thăm, mới biết ông già đang nằm viện.

Tô Lạc lại quay về bệnh viện trong thành phố. Ông già họ Đường nằm trong phòng bệnh của lãnh đạo cao cấp, trên người cắm các loại dây dợ, bên cạnh chỉ có một cô hộ lý hỏi gì cũng không biết.

Tô Lạc đành đợi ở ngoài phòng bệnh. Cô vẫn chưa ăn trưa, bụng sôi ùng ục. Mãi tới tầm chạng vạng tối, bác sĩ tới kiểm tra phòng mới cho cô biết, ông già họ Đường đã hôn mê hơn một tuần.

“Vậy chuyện của ông ấy có phải do thư ký lo liệu không?”

“Thư ký ư? Thấy ông già không xong, người thư ký liền “chạy” công việc khác, làm gì có thời gian đến đây!”

“Nhưng hôm nay, cơ quan chúng tôi nhận được một bản fax dưới danh nghĩa ông Đường. Không biết là ai gửi nhỉ?”

“Có lẽ là người nhà ông ấy. Ông ấy có một cháu ngoại, thường đến thăm nom.”

“Cháu ngoại ư? Là ai vậy? Anh có điện thoại của người đó không?” Tô Lạc vội hỏi.

Bác sĩ còn chưa trả lời, đằng sau chợt vang lên tiếng nói: “Cô hỏi tôi làm gì?”

Tô Lạc quay đầu, đúng là ngô gặp ma, lại là tay Tiêu Kiến Thành đó.

“Đúng rồi, chính là cậu ấy.” Bác sĩ chỉ vào anh ta. “Cô nói chuyện với cậu ấy đi!”

Tô Lạc ngẩn người. Tiêu Kiến Thành không thềm để ý đến cô, đi thẳng về phía phòng bệnh.

Tô Lạc đứng ngoài hành lang, vô cùng hối hận. Sớm biết anh ta có thân phận quan trọng như vậy, cô đã chủ động bày tỏ thiện chí.

Một lúc sau, Tiêu Kiến Thành quay lại, Tô Lạc quyết định mặt dày một lần, đi tới hỏi anh ta: “Tiêu Tổng, có thể nói chuyện một lát không?”

“Nói gì chứ? Tôi và cô đâu quen biết.” Tiêu Kiến Thành không thềm nhượng mảy, đi thẳng ra ngoài.

Tô Lạc vội bám theo anh ta. “Tôi xin lỗi, là thái độ của tôi không tốt. Nếu có hiểu nhầm gì xin anh bỏ qua cho.”

“Chẳng có hiểu nhầm gì cả. Tôi và cô nói chuyện với nhau chưa đến mười câu, tôi cũng chẳng có hứng thú với cô.” Tiêu Kiến Thành trả lại nguyên lời của cô hôm trước.

Tô Lạc nhìn chăm chăm vào gáy anh ta, nghĩ bụng, người đàn ông kia đúng là tiểu nhân, có thù tất báo. Trên đời này, càng là tiểu nhân càng không thể dây vào.

Cô quyết định liều một phen, đi nhanh lên phía trước, đứng chắn trước mặt Tiêu Kiến Thành, ngẩng đầu nhìn anh ta. “Chúng ta đừng vòng vèo nữa, tôi đã đắc tội với anh, cho tôi xin lỗi. Anh nói đi, tôi phải làm thế nào anh mới nguôi giận.”

Tiêu Kiến Thành bị ép dừng lại ở hành lang. Anh ta ngó nghiêng, quan sát cô từ đầu đến chân rồi nhếch miệng. “Tôi muốn cô làm gì, cô cũng sẽ làm theo thật sao?”

Nghe anh ta hỏi vậy, Tô Lạc nổi da gà nhưng vẫn cứng miệng: “Đúng vậy.”

“Chẳng phải cô không có hứng thú với tôi sao?”

“Bây giờ tôi có hứng thú rồi.”

“Chẳng phải cô không quen tôi sao?”

“Bây giờ tôi quen rồi.”

Tiêu Kiến Thành đột nhiên cười ha hả. “Chuyện này coi như cho cô một bài học, làm người không thể quá lật lọng.”

Anh ta dám nói cô lật lọng, trong lòng Tô Lạc không phục nhưng ngoài miệng vẫn phải ngọt nhạt: “Anh nói phải, sau này tôi sẽ không như vậy nữa.”

“Cô hiểu là được rồi.” Tiêu Kiến Thành vòng qua người cô, tiếp tục đi ra ngoài.

“Tiếp theo nên làm thế nào?” Tô Lạc dõi theo bóng lưng anh ta.

“Nên thế nào thì cứ làm thế đi.” Tiêu Kiến Thành đáp.

Nghe câu này, Tô Lạc lại đuổi theo. “Anh không thể như vậy”

“Dựa vào cái gì mà tôi không thể? Là ông ngoại tôi hồ đồ, lấy vật gia bảo của nhà đem đi quyên tặng, còn tặng cho loại người như các cô. Tôi muốn thu hồi, có gì không được chứ?”

Tô Lạc trừng mắt với anh ta, lửa giận bốc lên đầu.

“Cô lại nổi điên đấy à?” Bất gặp bộ dạng này của cô, Tiêu Kiến Thành chau mày hỏi.

“Không dám.” Tô Lạc đáp. “Tôi chỉ muốn cầu xin anh.”

“Nhưng đây không phải là thái độ cầu xin người khác.”

“Làm thế nào mới phải?” Tô Lạc hỏi.

“Lúc cầu xin tôi, phụ nữ thường cởi hết quần áo.” Ánh mắt Tiêu Kiến Thành lóe lên tia châm chọc.

Tim Tô Lạc đập thành thịch, cô cố gắng khống chế tâm trạng nhưng hơi thở vẫn trở nên dồn dập.

Tiêu Kiến Thành thấy vậy liền nói: “Dù cô xúc động nhưng nơi này không mấy thích hợp, hay chúng ta đổi chỗ khác đi!”

“Đồ vô liêm sỉ!” Chuyện này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Tô Lạc. Cô mắng anh ta rồi quay người bỏ đi.

“Này... Cô chẳng có thành ý gì cả!” Tiêu Kiến Thành đi theo Tô Lạc.

“Đồ lưu manh!” Tô Lạc đáp một câu.

“Tôi cho cô hai sự lựa chọn.” Tiêu Kiến Thành cất cao giọng: “Thứ nhất, ngày mai cô mang trả hết đồ cho tôi. Thứ hai, tối nay...”

Tô Lạc nghĩ thầm, sự lựa chọn thứ hai chắc chắn sẽ là tối nay cô lên giường với anh ta, đừng có hòng. Nghĩ đến đây cô càng sải bước nhanh hơn.

Ai ngờ, câu nói tiếp theo của Tiêu Kiến Thành là: “Tối nay, cô cùng tôi uống rượu. Nếu tôi uống không lại cô, chuyện này coi như chấm dứt ở đây.”

Tô Lạc liền dừng bước, quay đầu nhìn anh ta. “Anh nói phải giữ lời đấy nhé.”

Tiêu Kiến Thành cười. “Tất nhiên.”

Đúng lúc này, một cơn gió thổi qua. Ngọn gió tháng Tư mang theo không khí ẩm ướt lướt nhẹ qua mặt Tô Lạc.

Tiêu Kiến Thành báo tên khách sạn, nơi diễn ra cuộc “quyết chiến”, nhưng anh ta không đợi Tô Lạc mà tự lái xe đi trước.

Tô Lạc khó khăn lắm mới bắt được taxi đến địa điểm đó. Lúc nhân viên phục vụ dẫn cô vào phòng riêng, trong phòng đã đầy người. Nhìn thấy cô, đám đông vỗ tay dồn dập.

“Mở rượu đi!” Tiêu Kiến Thành lên tiếng.

“Đợi một lát!” Tô Lạc giơ tay ngăn lại. Cô tìm chỗ trống ngồi xuống, cầm đũa một cách tự nhiên rồi mở miệng: “Để tôi ăn chút đồ lót dạ đã.” Nói xong, cô gấp thức ăn bỏ vào bát, chén ngon lành, bất chấp ánh mắt của những người xung quanh.

“Đừng vội, cô cứ ăn từ từ!” Một người đẹp ngồi bên cạnh Tiêu Kiến Thành cất giọng dịu dàng. “Kiến Thành luôn nghiêm nghị như vậy, cô không cần nghiêm túc quá. Làm gì có người phụ nữ nào đấu rượu với đàn ông?”

“Em nói sai rồi.” Tiêu Kiến Thành xen ngang. “Cô ta không phải là người phụ nữ bình thường. Lần trước, cô ta chuốc say Hồ Đại Sơn đến mức ông ta không lết nổi về nhà đấy!”

Tô Lạc chẳng thèm bận tâm, tiếp tục cúi xuống ăn.

“Cho dù có chuyện đó thì anh cũng không thể làm vậy. Ai lại cố tình hẹn con gái đấu rượu bao giờ. Anh khiến cô ấy sợ hãi rồi kìa!” Nói xong, người đẹp quay sang Tô Lạc.

“Cô đừng để ý đến anh ấy, uống rượu chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.”

Tô Lạc đã ăn được tương đối, rút khăn giấy lau miệng rồi mới lên tiếng: “Không sao, hôm nay tôi đến đây cũng là vì chuyện này. Tôi nghe theo Tiêu Tổng, anh định đấu thế nào?”

Tiêu Kiến Thành hưng phấn giơ ngón tay cái. “Ok, Ngũ Lương Dịch1, mỗi người một chai.”

“Được thôi.” Tô Lạc ngồi thẳng người, nghiêm mặt “ứng chiến”. “Anh muốn ai uống phần của người đó hay lần lượt từng chén một?”

“Ai uống phần của người đó.”

“Không thành vấn đề.” Không đợi nhân viên phục vụ đi lấy cốc mới, Tô Lạc đã đổ hết trà trong chén rồi rót rượu, uống một hơi cạn sạch.

Đám người xung quanh xì xầm cảm thán.

Tiêu Kiến Thành nói với người đẹp bên cạnh: “Em thấy chưa, cô ta vốn không phải là phụ nữ.” Nói xong, anh ta cũng đổ hết nước trà, rót đầy chén rượu, gập đầu với Tô Lạc rồi uống hết.

Từ trước đến nay, Tô Lạc chưa say bao giờ. Tửu lượng của cô được rèn luyện từ nhỏ. Bố cô rất thích uống rượu. Lúc cô còn bé tí, mỗi lần ngồi ăn cơm bên cạnh bố, ông thường lấy đầu đũa chấm vào cốc rượu rồi cho cô nếm thử. Khi cô lớn hơn một chút gặp chuyện buồn bực, ông Tô sẽ gạ cô cùng uống một ly. Sau này bố mẹ ly dị, rượu đã hoàn toàn biến mất khỏi bàn ăn nhà cô, nhưng chất cồn giống như DNA của bố, đã ngấm sâu vào mạch máu của Tô Lạc.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tiêu Kiến Thành và cô rót hết chén này đến chén khác. Hai người vẫn tỏ ra bình thường. Gương mặt Tô Lạc hơi ửng đỏ, còn Tiêu Kiến Thành không thay đổi sắc mặt, chỉ là trong mắt vẫn tia máu.

“Lại mở một chai nữa chứ?” Tiêu Kiến Thành hỏi cô.

“Tùy anh.” Tô Lạc đáp.

“Được rồi, hai người đừng uống nữa, coi như huề nhau đi.” Người đẹp ngồi bên cạnh khuyên nhủ.

“Hôm nay không thể huề.” Tiêu Kiến Thành cắt ngang lời cô ta. “Nhất định phải phân thắng thua.”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang chai mới tới. Hai người lại rót đầy, Tô Lạc giờ cao chén rượu. “Tiêu Tổng, tôi kính anh nên sẽ cạn trước.”

Tiêu Kiến Thành cũng nâng chén. Anh ta vừa chuẩn bị đưa lên miệng thì người đẹp vội đoạt lại. “Kiến Thành, anh đừng uống nữa, sẽ chết người đó.”

“Không sao, mau trả cho tôi đi!” Tiêu Kiến Thành giằng lại, nhanh chóng uống hết.

Tô Lạc phát hiện, vào thời khắc nuốt rượu xuống cổ họng, sắc mặt Tiêu Kiến Thành lộ vẻ đau đớn. Cô biết, thắng lợi đang ở trong tầm tay mình.

Đám đông xung quanh trở nên yên tĩnh, chuyện thắng thua sắp có kết quả.

Tiêu Kiến Thành vừa rót rượu vào chén của Tô Lạc vừa lên tiếng: “Cô không xong rồi thì chịu thua đi. Đừng... đừng để lan truyền ra ngoài... rằng tôi bắt nạt phụ nữ.”

Anh ta vẫn nói năng trôi chảy nhưng bàn tay cầm chai rượu đã không còn chịu sự khống chế của bộ não, thậm chí rớt chệch cả ra ngoài.

Người đẹp bên cạnh vội giằng lấy chai rượu, đồng thời cất giọng sốt ruột: “Để em uống cho!”

Tiêu Kiến Thành đẩy cô ta, gầm lên: “Phụ nữ biết gì! Lúc đàn ông uống rượu hãy tránh xa một chút, đừng lo chuyện bao đồng.”

Người đẹp không tức giận, chỉ nhỏ nhẹ: “Anh đừng uống nữa có được không?”

Tô Lạc im lặng, để mặc anh ta rót ỉnh. Sau đó, cô nâng cốc, lại một hơi uống cạn, Tiêu Kiến Thành nhìn cô bằng ánh mắt khó tin, anh ta cũng uống hết phần của mình.

Đến chén thứ ba, Tiêu Kiến Thành đứng dậy. Anh ta dường như muốn đi đến bên Tô Lạc để chạm cốc với cô. Ai ngờ, đôi chân mềm nhũn, anh ta liền đổ người xuống sofa, không thể đứng lên được nữa.

Người bên cạnh vội đỡ anh ta nằm thẳng trên ghế. Tô Lạc bình thản đi đến bên Tiêu Kiến Thành, hỏi anh ta: “Tiêu Tổng, anh còn uống được nữa không?”

“Tất nhiên! Tôi vẫn... vẫn... có thể uống!” Tiêu Kiến Thành nhắm mắt, miệng lè nhè.

“Đừng uống nữa, anh say rồi.” Người đẹp ngồi xuống sofa, vỗ nhẹ lên mặt anh ta.

“Tôi không say, còn lâu mới say.” Tiêu Kiến Thành đột nhiên mở mắt, định ngồi dậy nhưng lực bất tòng tâm.

Tô Lạc đứng bên cạnh, tay vẫn cầm chén rượu vừa rót đầy. Cô lại đưa lên miệng uống hết.

Tiêu Kiến Thành nằm trên ghế, chỉ tay vào cô. “Này! Tô... Tô Lạc, cô đừng, đi, tôi vẫn có thể uống tiếp...”

Tô Lạc mỉm cười, cầm túi xách đi khỏi phòng ăn, để lại sau lưng vô số ánh mắt của mọi người. Tuy nhiên, dáng vẻ tao nhã của cô chỉ duy trì vài giây. Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức chạy như bay vào nhà vệ sinh, ôm bồn cầu nôn ọe.

Thật ra hôm nay, Tô Lạc đã uống đến cực hạn, nhưng dù sao cũng thắng, điều này khiến cô rất phấn khởi.

Tô Lạc vịn vòi nước rửa mặt. Sau đó, cô ngẩng mình trong gương, hít một hơi thật sâu rồi ra khỏi nhà vệ sinh.

Trên hành lang có mấy người đang dìu Tiêu Kiến Thành đi ra ngoài. Anh ta ngoẹo đầu vào vai bạn, gần như không còn biết trời đất là gì nữa.

Người đẹp đi sau bọn họ nhìn thấy Tô Lạc liền hỏi: “Cô không sao đấy chứ?”

Tô Lạc cười cười, cố gắng giữ bước chân bình ổn. “Tôi không sao.” “Tôi phục cô thật đấy, tôi không uống được rượu, dù chỉ một giọt.”

“Uống rượu đâu phải chuyện tốt đẹp gì, không biết càng tốt.” Tô Lạc nói. “Cô muốn đi đâu? Để tôi đưa cô đi.” Người đẹp hỏi.

“Không cần.” Tô Lạc xua tay. “Cô cứ tiền Tiêu Tổng đi.”

“Vây cũng được, sau này có cơ hội, chúng ta nói chuyện sau.” Người đẹp nhắc đôi giày cao gót, lạch cạch đi xuống cầu thang.

Tô Lạc nhìn mà thấy lo cho cô ta. Trong mắt cô, đi giày cao gót đúng là một việc đòi hỏi kỹ thuật cao, chẳng khác nào biểu diễn xiếc.

Sau khi đưa Tiêu Kiến Thành lên ô tô, mấy người đàn ông quay lại khách sạn. Nhìn thấy Tô Lạc, họ đều giơ ngón tay cái tỏ ý tán thưởng.

Một người đàn ông trung niên cười híp mắt, tiến lại gần “Nữ trung hào kiệt, tối nay cô định đi đâu, có đi quán bar với chúng tôi không?”

“Cảm ơn, tôi không đi.”

“Cho tôi số điện thoại, lần sau tôi mời cô uống rượu.”

Ông ta nói tiếp.

Tô Lạc vội đi qua đường. Cô biết, nếu còn nấn ná ở nơi đó nhiều khả năng sẽ lại rước họa vào thân.

“Này, cô chẳng nề mặt tôi gì cả.” Người đàn ông trung niên cất cao giọng sau lưng Tô Lạc, cả đám liền cười ha hả.

Sức mạnh của chất cồn đúng là kinh khủng, Tô Lạc ngủ đến trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy.

Bà Nhạc đang cùng mấy người bạn chơi mạt chược ở ngoài sân. Thấy con gái thức giấc, bà liền nói: “Mau lại đây chơi giúp tôi hai ván, bếp lò của tôi sắp tắt lửa rồi.”

Tô Lạc bất đắc dĩ ngồi xuống thay vị trí của mẹ.

Bà Nhạc vừa đốt viên than khác vừa hỏi: “Tối qua cô đi đâu mà uống nhiều thế?”

“Con cùng bạn ra ngoài ăn cơm.” Tô Lạc vừa mở miệng, hơi rượu trong dạ dày lại ợ lên cổ họng.

“Ăn bữa cơm mà phải uống nhiều như vậy à? Cô là con gái, ngộ nhỡ uống say sẽ thiệt thòi đấy có biết không?”

“Không có chuyện đó đâu mẹ.” Tô Lạc đáp.

“Hừ, cô và thằng bố khốn kiếp của cô chẳng khác gì nhau, suốt ngày chỉ biết uống rượu, chơi bời, chẳng quan tâm đến gia đình. Ông ta bỏ mặc hai đứa con cho tôi, chỉ biết phong lưu ở bên ngoài...” Bà Nhạc mắng Tô Lạc, lại thân thiện nhắc đến người đàn ông bạc tình.

“Lấy được Thanh nhất sắc rồi đây này.” Tô Lạc hét lớn.

Bà Nhạc vội vàng bỏ cái gấp than, chạy nhanh đến. Thấy Tô Lạc ngả bài, bà cất giọng vui vẻ: “Cuối cùng tôi cũng có thể thắng một lần, bù vào khoản hôm nay không bán hàng.

“Mẹ tự tính xem bao nhiêu tiền?” Tô Lạc nhân cơ hội đứng dậy nhường chỗ ẹ. Bà Nhạc liền ngồi xuống, bảo mấy người chơi đưa tiền.

Tô Lạc đi vào nhà vệ sinh đánh răng. Đúng lúc này di động đổ chuông, cô chạy vội ra ngoài lục tìm điện thoại. Là Thư ký Dự gọi tới.

“Tô Lạc, cô đang ở đâu? Sao vẫn chưa đi làm?”

“Cháu... Nhà cháu có chút việc” Tô Lạc ấp úng, uống rượu say không phải là lý do hay ho.

“Bây giờ là mấy giờ rồi? Cô mau đến cơ quan đi. Công ty đầu giá nói người nhà ông Đường đang ở chỗ bọn họ.”

“Ở chỗ bọn họ làm gì cơ?”

“Nói muốn thu hồi vật phẩm quyền tặng.”

“Cái gì? Không thể nào!” Miệng vẫn còn đầy bọt kem đánh răng, Tô Lạc ngạc nhiên hỏi lại.

Tô Lạc lập tức đến công ty đấu giá. Cô vừa đi nhanh trên hành lang vừa ngó nghiêng tìm kiếm hình bóng của Tiêu Kiến Thành.

Thư ký Dụ đi sau cô, hét lớn: “Ồ bên này, cô đi đâu thế?”

“Vâng.” Tô Lạc quay lại.

Thư ký Dụ chỉ vào một người đàn ông trẻ tuổi ở trong phòng. “Đây là luật sư của ông Đường, luật sư Châu. Còn đây là Tô Lạc, chủ nhiệm bộ phận lo quyền góp của cơ quan chúng tôi.”

Người đàn ông giơ tay về phía cô. “Chào cô!”

Tô Lạc lịch sự chạm nhẹ vào tay anh ta, đồng thời hỏi: “Tiêu Kiến Thành đâu rồi?”

Luật sư Châu cảm thấy hơi bất ngờ, hỏi lại: “Cô quen Tiêu Tổng sao?”

Thư ký Dụ thắc mắc: “Người đó là ai vậy?”

Tô Lạc không giải thích, hỏi dồn dập luật sư Châu: “Tiêu Kiến Thành đang ở đâu? Anh ta không đến sao?”

“Tôi đại diện cho đương sự là ông Đường.” Luật sư Châu đáp.

“Đừng nói vớ vẩn nữa, ông Đường hiện đang nằm bất động trên giường bệnh, không thể mở miệng, anh đại diện cho ông ấy kiểu gì?” Tô Lạc sốt ruột, nói năng không kiêng dè.

Nghe câu chất vấn của cô, luật sư Châu cứng họng, đành chuyển hướng: “A... Người giám hộ của ông Đường sẽ thay mặt ông ấy.”

“Nếu là vậy, anh mau gọi người giám hộ đến đây.” Tô Lạc cất cao giọng, cô cảm thấy bây giờ khó có thể không chế tâm trạng, chắc là do chất cồn trong người vẫn chưa tan hết.

Không muốn nhiều lời với cô, luật sư Châu liền quay sang Thư ký Dụ. “Thư ký Dụ, chuyện này tôi cũng rất lấy làm tiếc. Nhưng bản thỏa thuận ban đầu có điều khoản, một khi xuất hiện bất cứ hành vi lừa đảo nào, đương sự sẽ thu hồi vật phẩm. Hiện tại, đương sự của tôi nói có chứng cứ chứng minh hành vi vi phạm pháp luật trong cuộc đấu giá. Hơn nữa, đương sự cũng cho rằng, số tiền bán đấu giá chưa chắc đã sử dụng đúng mục đích, do đó, đương sự của tôi muốn thu hồi vật phẩm ngay lập tức, đồng thời chịu mọi trách nhiệm về chi phí phát sinh, quan trọng là hy vọng bên ông phối hợp làm việc.”

Thư ký Dụ bắt lực gạt đầu.

Bất gặp bộ dạng nghiêm chỉnh của luật sư Châu, Tô Lạc đành đi ra chỗ khác, gọi điện Tiêu Kiến Thành.

Điện thoại đổ chuông nhưng không ai bắt máy. Tô Lạc hết cách, không ngừng bấm đi bấm lại.

Đến cuộc thứ mười, cuối cùng cũng có người bắt máy, đó là giọng phụ nữ cố ý hạ thấp: “A lô...”

“Phiền cô cho tôi gặp Tiêu Kiến Thành.” Tô Lạc nói.

“Xin lỗi hiện anh ấy không tiện nghe điện thoại.” Người phụ nữ lịch sự trả lời. Tô Lạc nhận ra là người đẹp đi giày cao gót trong buổi tối hôm qua.

“Tôi là Tô Lạc, có việc rất gấp muốn tìm anh ta.”

“Xin lỗi cô anh ấy thật sự không tiện.” Người phụ nữ vẫn lịch sự từ chối.

Chợt nhớ ra vẫn chưa giới thiệu bản thân với đối phương, Tô Lạc bổ sung một câu: “Tôi là người tối qua uống rượu cùng anh ta.”

Nghe câu này, người phụ nữ liền tỏ ra nhiệt tình: “Là cô đấy à? Cô thế nào rồi? Kiến Thành ngủ đến giờ vẫn chưa dậy.”

“Phiền cô bảo anh ta nghe điện thoại. Tôi thật sự có việc gấp muốn tìm anh ta.”

“Không được, cô không biết đâu, đối với anh ấy, giấc ngủ là quan trọng nhất, nếu tự dưng đánh thức Kiến Thành, tôi sẽ bị anh ấy mắng chết.”

“Nhưng tôi không thể đợi được nữa, bên này có người được thu hồi vật phẩm.”

“Cái gì... Thu hồi gì cơ?” Người phụ nữ ở đầu dây bên kia không hiểu tình hình.

Tô Lạc rất sốt ruột nhưng nhất thời không thể giải thích rõ ràng. Cô đi đi lại lại trên hành lang. Đúng lúc này, luật sư Châu rời khỏi văn phòng, cô lập tức chặn anh ta lại. “Bây giờ Tiêu Kiến Thành không thể nghe điện thoại, nhưng tối qua anh ta đã nhận lời tôi sẽ không thu hồi vật phẩm quyền tặng.”

“Xin lỗi, tôi không nhận được thông báo. Tôi cũng chỉ làm việc theo chức trách mà thôi.” Luật sư Châu nói.

“Anh có thể đợi một lát không? Đợi một tiếng đồng hồ thôi, tôi đang tìm cách gọi cho anh ta.”

“Chuyện này... chúng tôi đã sắp xếp cả rồi. Hay là tôi cứ mang về trước, sau này có thay đổi, các cô lại chuyển đồ về đây là được chứ gì?”

Thư ký Dụ đi tới, nói xen ngang: “Tô Lạc, cô định tìm ai thì nhanh lên đi! Chuyện này phải giải quyết ngay, làm gì có trò chuyển đi chuyển lại như trẻ con ấy.”

Tô Lạc hết cách, lại đưa điện thoại lên tai nhưng đối phương đã cúp máy. Cô đành gọi lại, người phụ nữ nghe máy, cất giọng trách móc: “Cô đừng gọi nữa, anh ấy sắp bị cô đánh thức đến nơi rồi. Hai tiếng sau cô liên lạc lại đi!”

“Hai người đang ở đâu?” Tô Lạc hỏi thẳng.

“Gì cơ?” Người phụ nữ tỏ ra kinh ngạc.

“Không cần cô đánh thức, tự tôi sẽ đến tìm anh ta.”

“Thế sao được. Cô đừng vội mà, xin hãy đợi một lát.”

Cô ta đang nói, đầu dây bên kia chợt vang lên một giọng nói khác: “Ai đấy?”

Sao ồn ào thế?”

“Là cô gái tối qua uống rượu với anh.” Người phụ nữ đáp.

Sau đó, điện thoại truyền đến giọng nói của Tiêu Kiến Thành: “Cô muốn gì?” Ngữ khí của anh ta mơ hồ, có chút bực dọc.

“Tiêu Tổng, luật sư của anh đang ở công ty đấu giá. Anh ta muốn thu hồi vật phẩm quyền tặng, phiền anh hãy nói với luật sư một câu có được không?”

“Nói gì?”

“Anh đã nhận lời không thu hồi.”

“Ai bảo tôi không thu hồi?” Tô Lạc không ngờ Tiêu Kiến Thành lại nói vậy.

“Nhưng tối qua...” Vì quá bất ngờ, Tô Lạc nhất thời không biết phản bác thế nào.

Tiêu Kiến Thành liền buông một câu: “Có chuyện gì cứ nói với luật sư, đừng làm phiền giấc ngủ của tôi.” Vừa dứt lời anh ta liền cúp máy.

Tô Lạc gọi lại nhưng đối phương đã tắt nguồn điện thoại.

Không ngờ Tiêu Kiến Thành lật lọng, lại nghĩ đến chuyện tối qua liều mạng đấu rượu với anh ta, Tô Lạc cảm thấy bản thân bị lừa gạt, viên mắt đỏ hoe trong giấy lát.

Luật sư Châu và Thư ký Dụ ở bên cạnh im lặng nhìn cô.

Một lúc sau, luật sư Châu cất giọng ái ngại: “Tôi cứ đưa đồ về trước. Mọi người tìm Tiêu Tổng thương lượng, nếu cần thì có thể lại chuyển đến đây.”

Tô Lạc cúi đầu, cố gắng kiềm chế giọt nước mắt.

Thư ký Dụ đáp: “Được rồi, chúng tôi sẽ nghĩ cách, cũng mong luật sư nói lại với bên kia, chắc là có sự hiểu nhầm nào đó chứ chúng tôi tuyệt đối không giả trò bịp bợm.”

Luật sư Châu đi vài bước, quay đầu nói với Thư ký Dụ và Tô Lạc: “Văn phòng làm việc của Tiêu Tổng ở tầng ba mươi tám tòa cao ốc Hằng Đông. Cũng có lúc Tiêu Tổng đến đó.” Nói xong, anh ta và mấy nhân viên lần lượt chuyển đồ ra ngoài.

Chú thích: 1. Ngũ Lương Dịch là nhãn hiệu rượu nổi tiếng Trung Quốc, giá khá cao.

Đây là loại rượu mạnh, từ năm mươi độ trở lên.

2. Thanh nhất sắc là thuật ngữ chơi mạt chược.

3. Chương 03

Chương 3

Yêu Thầm Là Chuyện Luôn Suy Tính Thiệt Hơn

Thư ký Dụ và Tô Lạc buồn bực trở về cơ quan. Thư ký Dụ bảo Tô Lạc vào phòng làm việc, chất vấn cô: “Tô Lạc, cô và người họ Tiêu đó rốt cuộc giở trò gì vậy?”

“Chẳng có trò gì hết.” Tô Lạc.

“Tôi còn không quen biết cậu ta, sao cô có thể dính dáng đến người đó?”

“Anh ta là cháu ngoại của ông Đường.”

“Cháu ngoại ư? Vậy chuyện tối qua mà cô nhắc tới là ý gì?”

Tô Lạc không muốn giải thích. Cô cảm thấy nếu kể chuyện bị Tiêu Kiến Thành lừa đi uống rượu sẽ càng chứng tỏ bản thân ngu ngốc.

Thư ký Dụ không nghĩ phức tạp như vậy, chỉ lên lớp Tô Lạc: “Làm việc ở quỹ từ thiện, đặc biệt là công việc tổ chức quyên góp, điều quan trọng nhất là phải đứng đắn, nghiêm chỉnh, không để người khác bắt thóp của mình. Làm việc ở cơ quan này, cô sẽ gặp rất nhiều đối tượng có tiền và quyền thế nên phải hết sức cẩn thận. Nếu để chuyện cá nhân ảnh hưởng đến công việc, mọi người sẽ trở nên bị động. Cô là phụ nữ, càng cần xử lý tốt mối quan hệ giữa công việc và cuộc sống...”

Nghe ông ta nói vậy, Tô Lạc càng tức giận, liền quay người đi ra cửa.

“Này, sao cô lại bỏ đi? Tôi còn chưa nói xong cơ mà.”

Thư ký Dụ rất không hài lòng.

Tô Lạc quay đầu. “Cháu phải đi tìm tên đó đòi đồ.”

“Cô tìm kiểu gì?”

“Cháu sẽ ngồi ở tòa cao ốc Hằng Đông đợi anh ta, đợi cho đến khi anh ta chịu quyên tặng mới thôi.” Tô Lạc nghiêng rằng.

Ưu điểm lớn nhất của Thư ký Dụ là chỉ cần ông ta không phải ra mặt, cấp dưới làm gì cũng được, vì thế bây giờ ông ta chỉ nhắc nhở: “Cô phải chú ý phương pháp làm việc đừng để chuyện bé xé ra to.”

“Cháu biết rồi.” Tô Lạc gật đầu, cuối cùng cũng có thể rời đi.

Vừa về văn phòng của mình, Tiểu Tần lập tức sán đến hỏi: “Tôi nghe bọn họ nói đồ quyên tặng đã bị thu hồi?”

“Vâng.”

“Sao lại ra nông nổi này?”

“Đều là lỗi của em.”

“Cô không nên mắng bọn họ.” Tiểu Tần chợt nhớ đến chuyện Tô Lạc làm ầm lên ở chỗ Hồ Tổng.

“Cũng không hoàn toàn vì chuyện đó.” Tô Lạc nghiêng rằng. “Tại em gặp phải một tên tiểu nhân, tên tiểu nhân bỉ ổi.”

“Hồ Đại Sơn đúng là quá vô liêm sỉ, chúng ta tiết lộ chuyện này với giới truyền thông cho ông ta chết.” Tiểu Tần nói.

“Ông ta chưa là gì cả, có kẻ còn vô lại hơn.” Tô Lạc cuộn tay thành nắm đấm.

Bắt gặp bộ dạng phiền não của cô, Tiểu Tần tỏ ra hứng thú, thì thầm: “Cô sao thế? Còn ai nữa? Xảy ra chuyện gì vậy? Cô bị ai bắt nạt à? Bị thất tình hay thất thân?”

Tô Lạc dở khóc dở cười, đang chuẩn bị phản bác thì đằng sau đột nhiên vang lên tiếng đồ vật nặng rơi xuống nền nhà. Cô liền quay đầu về hướng đó. Một chiếc ba lô cũ kĩ đang nằm dưới đất. Một người đàn ông đứng bên cạnh. Anh mặc bộ quần áo bạc màu, gương mặt bụi trần mệt mỏi. Mặc dù vậy, người đàn ông này vẫn toát ra khí chất ung dung, yên bình.

“Dương Nhuệ, cậu đã về rồi à?” Cùng lúc đó, Tiểu Tần vui mừng hét lớn.

Nghe tiếng Tiểu Tần, Dương Nhuệ gạt đầu chào chị, nhưng ánh mắt của anh lại hướng về Tô Lạc.

Sau đó anh lên tiếng: “Tô Lạc, đã lâu không gặp.”

Tô Lạc còn chưa kịp trả lời, Thư ký Dụ đã từ phòng làm việc đi ra ngoài, cất cao giọng: “Dương Nhuệ về rồi đấy à? Mau vào văn phòng tôi một lát.”

Dương Nhuệ đành đi vào phòng của Thư ký Dụ. Ông ta nhiệt tình kéo anh, thuận tay đóng cửa.

Chiếc ba lô bám đầy bụi đất vẫn lặng lẽ nằm trên sàn nhà. Tô Lạc nhìn nó, có chút thất thần.

Tiểu Tần cất giọng bức tức: “Cái cậu Dương Nhuệ sao chỉ chào hỏi cô? Nói với chị một câu sẽ chết à? Tốt xấu gì chị cũng từng là bạn học của cậu ta.”

“Chị với anh ấy có phải bạn học đâu vì chuyên ngành hoàn toàn khác nhau.”

“Sao không phải, cùng học một trường cả. Trường của bọn chị bé bằng lỗ mũi, vì thế anh chàng đẹp trai nào cũng trở thành tài sản chung của đám nữ sinh.”

Tô Lạc phì cười. “Thế nào gọi là chung?”

“Hừm...” Tiểu Tần ngẫm nghĩ một lúc. “Thì... buổi tối trước khi đi ngủ tán gẫu về đối phương.”

Chuyện này mới mẻ đây, Tô Lạc t ra hiếu kỳ. “Anh ấy có nhiều chuyện để các chị tán gẫu sao?”

“Tất nhiên rồi.” Tiểu Tần ra vẻ thần bí. “Cô nên biết, trường Sư phạm của bọn chị nữ nhiều nam ít, cậu ta lại là chủ tịch hội sinh viên, không biết bao nhiêu nữ sinh muốn lao vào vòng tay cậu ta. Bạn gái của cậu ta, về cơ bản... mỗi tháng thay một cô.”

Tô Lạc mở to mắt. “Nhiều như vậy à? Sao trước đây em chưa bao giờ nghe chị nhắc đến chuyện này?”

“Có lúc cậu ta còn bắt cá hai tay, mấy cô nữ sinh vì cậu ta mà quyết đấu với nhau ấy chứ!”

“Quyết đấu ư? Đấu thế nào? Chắc chị nói đùa phải không?” Tô Lạc không tin nổi.

Tiểu Tần tỏ ra nghiêm túc. “Đã biết chị nói đùa, sao cô còn hứng thú như vậy?”

Lúc này Tô Lạc mới biết Tiểu Tần trêu mình. Cô mỉm cười đánh chị. Tiểu Tần lùi lại né tránh, giẫm phải cái ba lô của Dương Nhuệ, suýt vấp ngã.

Tô Lạc vội đỡ chị. Tiểu Tần khó khăn lắm mới đứng vững, liền đá cái ba lô đó. “Không biết đựng đồ gì mà nặng thế?”

“Ừ.” Tô Lạc gắng sức kéo chiếc ba lô ra một góc. “Cái này cũ quá rồi, phải đổi cái mới thôi. Lần trước chúng ta tổ chức sự kiện, hình như vẫn còn một cái giống thế này, để em đi tìm cho anh ấy.”

“Cô đừng tùy tiện đổi ba lô của cậu ấy.” Tiểu Tần ngăn cô lại.

“Tại sao?”

“Chiếc ba lô này là của bạn gái cũ tặng cậu ấy vào dịp sinh nhật nên có ý nghĩa đặc biệt.”

Dương Huệ từng có một người bạn gái, tình cảm rất sâu đậm. Mấy năm trước, hai người cùng về nông thôn làm giáo viên tình nguyện. Sau đó, vì không chịu được cuộc sống khổ cực, người bạn gái nói lời chia tay Dương Huệ, một mình quay về thành phố. Đây là câu chuyện cả quỹ từ thiện đều biết, cũng là ví dụ điển hình để các lãnh đạo hình dung công việc giúp đỡ người nghèo gian khổ và vĩ đại đến mức nào.

Tô Lạc không ngạc nhiên, cũng chẳng tiếp lời. Ba lô bị mở ra, cô liền cúi xuống kéo khóa.

Bất gặp bộ dạng này của Tô Lạc, Tiểu Tần không nhịn được lên tiếng: “Tô Lạc, cô không những phải đấu với trời đất mà còn phải đấu với con người, thật không dễ dàng chút nào.”

“Đấu gì chứ? Chị đừng nói lung tung.” Tô Lạc phủ nhận ngay.

May mà điện thoại bàn của Tiểu Tần đổ chuông, chị đi bắt máy nên tha cho Tô Lạc.

Phụ nữ dù yêu thầm đàn ông đi chăng nữa, nhưng nói đi nói lại, vẫn không thể từ bỏ sĩ diện.

Tô Lạc về chỗ của mình, không biết nên làm gì vào lúc này. Đến khi trời nhá nhem tối, Dương Huệ mới từ văn phòng của Thư ký Dụ đi ra. Nhìn thấy cô vẫn ngồi ở bàn làm việc, anh kinh ngạc hỏi: “Sao muộn như vậy em vẫn chưa về?”

“Em đang viết nốt báo cáo.” Tô Lạc giả vờ gõ bàn phím.

“Về thôi em, gần bảy giờ rồi còn gì.” Dương Huệ kéo cái ba lô nặng trĩu của anh, đeo lên vai.

“Anh định đi đâu bây giờ?” Tô Lạc hỏi.

“Anh tìm một nơi ở tạm.”

“Sao không về căn hộ của anh?”

“Anh ít về đây, không cần thiết thuê nhà nên đã trả phòng.”

“Vậy anh đến nhà em nghỉ tạm đi, dù sao em trai em cũng ít khi về nhà.” Tô Lạc nhiệt tình mời mọc.

Dương Huệ ngẫm nghĩ, lắc đầu. “Thôi khỏi, anh ra nhà nghỉ gần đây cho tiện.”

Vừa rồi, Tô Lạc phải lấy hết dũng khí để nói những lời này. Trước mặt Dương Huệ, cô luôn ăn nói vụng về.

Dương Huệ đi vài bước, lại quay đầu hỏi cô: “Em đã ăn tối chưa?”

“Chưa ạ.”

“Tối nay có hẹn không?”

“Em làm gì có hẹn.” Tô Lạc phủ nhận ngay.

“Vậy thì chúng ta cùng đi ăn chút gì đi!” Dương Huệ tùy tiện nói.

Đến giờ cơm, đồng nghiệp hẹn nhau đi ăn uống là chuyện bình thường. Tô Lạc đi theo anh vào thang máy xuống dưới, trong lòng phỏng đoán, không phải anh muốn ở bên cạnh cô đấy chứ?

Gần cơ quan có một quán cơm niêu nhỏ. Dương Huệ đi vào chào hỏi bà chủ quán rồi dẫn Tô Lạc đến cái bàn nhỏ ở phía trong cùng.

Quán ăn rất chật chội nên mọi người đều phải ngồi sát vào nhau. Mặt đất đầy giấy ăn, đũa tre, xương cục... Dương Huệ ăn rất nhanh, trán lấm tấm mồ hôi. Lúc cúi xuống ăn cơm, Tô Lạc cách anh rất gần, đỉnh đầu gần như chạm vào nhau, nhưng đến khi ngồi thẳng người, anh tựa hồ cách cô rất xa, mỗi người như ở một phương, cái bàn chắn ở giữa.

Một con mèo mập mạp quanh quẩn dưới chân thực khách để tìm đồ ăn thừa. Nếu có người giẫm phải nó, nó sẽ phát ra tiếng kêu kỳ lạ nhưng vẫn không chịu bỏ đi.

Dương Huệ ngoảnh đầu nhìn con mèo, lên tiếng. “Mèo ở thành phố không sợ người, khác hẳn mèo ở nông thôn.”

“Chúng sợ người ư?”

“Cũng không hẳn là sợ nhưng chúng sẽ giữ khoảng cách với con người. Thật ra ở nông thôn, có lẽ do đất rộng người thưa nên mỗi cá nhân đều giữ khoảng cách với người khác.” Dương Huệ vừa nói vừa rút giấy ăn, đưa một tờ cho Tô Lạc, còn mình cầm lau mồ hôi. Tô Lạc nhận tờ giấy, cũng buông đũa.

“Em không ăn nữa à?”

“Vâng, em nuốt không trôi.”

“Còn thừa nhiều như vậy, đồ ăn không ngon sao?”

“Không phải, hôm nay em chẳng có cảm giác thèm ăn gì cả.” Tô Lạc nói thật, hơi rượu của buổi tối hôm qua vẫn còn lưu lại trong dạ dày khiến cô rất khó chịu.

Dương Huệ nhìn nồi cơm còn già nửa, ánh mắt có chút tiếc rẻ.

Tô Lạc phát hiện ra điều đó liền nói: “Để em gói mang về.”

Dương Huệ nở nụ cười tự giễu. “Anh xin lỗi! Anh đúng là người nhà quê một trăm phần trăm rồi, keo kiệt, bủn xỉn.”

“Không phải đâu, em cũng định gói mang về mà.” Tô Lạc vội vàng gọi bà chủ quán mang hộp không đến.

Cô xách túi đựng hộp cơm, đi cùng Dương Huệ về nhà nghỉ. Cô liếc trộm gương mặt nhìn nghiêng của anh, phát hiện anh gầy hơn trước, nước da cũng đen sạm nhưng đường nét dưới cằm đặc biệt đẹp đẽ. Cô chỉ vào chiếc ba lô của anh, làm như vô tình hỏi: “Anh đựng cái gì mà ba lô rách nát thế?”

“À, là ít đá ở trên núi.” Dương Huệ đáp.

“Đá ư?” Tô Lạc ngạc nhiên.

“Ngày mai anh đi gặp một người bạn học ngành địa chất để kiểm tra xem có phải là khoáng thạch không?”

“Nếu phải thì tốt quá.”

“Ừ, có thể khai thác kiếm tiền.”

“Nơi đó mà tìm ra cách làm giàu là anh có thể quay về thành phố đúng không?” Tô Lạc rất vui mừng.

Dương Huệ dừng bước, lắc vai để giữ chiếc ba lô thăng bằng rồi mới trả lời: “Còn rất nhiều nơi nghèo khổ hơn vùng núi đó.”

“Vậy anh...” Tô Lạc vô thức hỏi tiếp: “Trước sau gì anh chẳng quay về, lẽ nào anh định xóa đói giảm nghèo cả đời?”

“Anh không nghĩ nhiều như vậy.” Dương Huệ đáp.

Câu trả lời của anh khiến Tô Lạc hoang mang.

Đúng lúc này đến nhà nghỉ, Dương Huệ quay người nói với Tô Lạc: “Anh tới rồi, em mau về sớm nghỉ ngơi đi!”

“Em cùng anh vào làm thủ tục.”

“Không cần, có phải lần đầu tiên anh đến đây đâu, em cứ mặc anh.”

Tô Lạc đành gật đầu, quay người đi về. Cô đang đấu tranh nội tâm ghê gớm, khó khăn lắm mới gặp nhau một lần, vậy mà lại chẳng có thu hoạch gì. Với tính cách của cô, chỉ hận không thể đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp bày tỏ tình cảm, để đối phương trả lời một lần cho xong.

Nhưng thật ra, người không có tình cảm thực sự mới hành động lỗ mãng, còn người có tấm chân tình sẽ thường suy tính thiệt hơn. Ai dám tùy tiện chọc thủng tờ giấy đó? Dù thế nào, có tờ giấy ngăn cách cũng

có cơ hội phát triển, một khi nói trắng ra, đôi phương chấp nhận thì không sao, nếu không chấp nhận thì bản thân sẽ chẳng còn đường lùi.

Tô Lạc cầm túi đồ ăn, ci đầu đi thẳng, như những lần trước.

Dương Nhuệ đột nhiên gọi cô từ đằng sau: “Tô Lạc...”

Tô Lạc liền quay đầu, anh đi tới, cất giọng bình thản: “Về vụ đấu giá, em cũng đừng nóng vội quá. Nếu có số đồ quyền tặc đó thì càng tốt, không có, chúng ta sẽ nghĩ cách khác.”

“Nhưng trường học của anh...”

“Trường học trước sau cũng sẽ xây. Chúng ta làm từ thiện chứ không phải kẻ ăn mày. Em đừng để bản thân chịu áy náy.” Dương Nhuệ tỏ ra kiên định.

Tô Lạc cảm thấy trong lòng sôi sục. Cô đã biết điều này từ lâu nhưng khi Dương Nhuệ thốt ra miệng, cô càng sáng tỏ, thông suốt.

“Vâng em biết rồi!” Tô Lạc mím môi, gật đầu.

Dương Nhuệ mỉm cười, đột nhiên giơ tay vỗ vai cô. “Được rồi, em về đi!”

Nói xong, anh quay người đi về phía nhà nghỉ.

Tô Lạc dõi theo bóng lưng người đàn ông, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Buổi tối, thành phố ồn ào náo nhiệt hơn ban ngày.

Trên đường phố, người và xe cộ đông đúc, ai nấy đều có vẻ bận rộn, tất bật.

Tô Lạc đột nhiên không muốn về nhà, cô quyết định đi thăm bố.

Đến căn hộ bố thuê, mấy ông già đang chơi cờ ở dưới sân nhận ra cô, lớn tiếng hỏi: “Cháu gái, đến thăm lão Tô phải không?”

“Vâng ạ.” Tô Lạc lễ phép trả lời.

“Bây giờ buổi tối, ông ấy đi làm chứ không ở nhà.”

“Bố cháu đi làm ư?” Tô Lạc cảm thấy hơi kỳ lạ, cô chưa từng nghe bố nhắc đến chuyện này.

“Ừ, ông ấy làm bảo vệ buổi tối, cháu không biết sao?”

“Bố cháu không nói với cháu ạ.”

“Ông ấy đi làm một tháng nay rồi, ở tòa nhà đằng kia.” Một ông già chỉ tay về phía xa. Tô Lạc ngoảnh đầu, thấy một tòa nhà cao tầng sừng sững ở đó. Xung quanh đây toàn những ngôi nhà thấp cũ kĩ nên tòa cao ốc đó càng nổi bật, giống như bông bênh trên không trung.

Tô Lạc nói cảm ơn rồi đi bộ qua bên đó. Nhìn khoảng cách đường chim bay thì gần nhưng trên thực tế, cô phải đi hết con ngõ nhỏ, qua một con đường, mất nửa tiếng đồng hồ mới tới nơi.

Từ xa xa, cô đã nhìn thấy ông Tô đang ngồi bên một chiếc bàn nhỏ, viết lách gì đó. Cửa kính ở đại sảnh đã đóng kín, chỉ mở một cánh cửa nhỏ ở bên cạnh cho người ra vào. Tô Lạc đi vào trong mà bố cô không hề hay biết.

“Bố viết gì vậy?” Tô Lạc đứng trước bàn, lên tiếng hỏi.

“Tiểu Lạc đây à?” Ông Tô ngẩng đầu, mừng rỡ khi nhìn thấy con gái. Ông đưa quyển sổ cho cô xem. “Bố đang viết nhật ký trực ban.”

Tô Lạc liếc qua, thấy chữ của bố cô xiêu vẹo. Có lẽ do tuổi tác đã cao nên ông cầm bút không chắc.

“Bố phải trực đến bao giờ?” Cô hỏi.

“Từ bảy giờ tối hôm nay đến bảy giờ sáng mai.”

“Lâu vậy sao? Bố ngủ ở đâu ạ?”

Ông Tô xoa tay. “Làm gì có chỗ ngủ. Bố ngồi trực ở đây, thỉnh thoảng còn phải đi tuần một vòng nữa.”

“Thế sao được? Bố đã nhiều tuổi, làm sao có thể thức thâu đêm?” Tô Lạc chau mày.

Ông Tô cười, đứng dậy vươn vai: “Không sao, ban ngày bố có thể ngủ bù.”

“Họ trả bố bao nhiêu một tháng?”

“Một nghìn hai.”

“Thấp quá, bố đừng làm nữa.” Tô Lạc xót xa trong lòng.

“Bố ở nhà một mình cũng chẳng có việc gì, ra ngoài làm thuê cũng tốt, ngày tháng sẽ trôi qua nhanh hơn.” Ngữ khí của ông Tô có chút thê lương.

Nghe bố nói vậy, trong lòng Tô Lạc nhói đau, cô không biết phải tiếp lời thế nào.

Nhìn thấy hộp cơm trong tay con gái, ông Tô hỏi: “Con gái ngoan mang cơm cho bố đây à?”

Tô Lạc rất áy náy. “Hôm nay con ăn tối ở ngoài, ăn không hết nên đóng hộp đem về.”

“Cơm gì thế?”

“Cơm niêu ạ.”

Ông Tô giơ tay sờ hộp cơm. “Vẫn còn ấm này.”

“Vâng, con cũng vừa ăn xong, bố có ăn không ạ?” Nhìn ra ý tứ của ông, Tô Lạc chủ động hỏi.

“Có, dù sao bây giờ cũng chẳng bận việc gì.” Ông Tô đáp cầm hộp cơm, lấy đôi đũa từ trong ngăn kéo, và từng miếng lớn.

“Bố chưa ăn tối sao?” Tô Lạc hỏi.

Ông Tô hàm hồ đáp: “Chiều nay bố mãi chơi bài quên cả thời gian, đến giờ phải đi làm nên không kịp ăn.”

“Bố sống một mình càng cần chú ý chăm sóc bản thân.” Tô Lạc không nhịn được, cần nhả một câu.

Ông Tô gật đầu, loáng một cái đã ăn hết hộp cơm. Tô Lạc lục ví, rút năm trăm tệ nhét vào tay ông. “Lần trước bố kêu đau đầu, có thời gian nhớ đi bệnh viện khám.”

Ông Tô gật đầu, bỏ tiền vào túi quần.

“Con về đây, có chuyện gì bố hãy gọi điện cho con, đừng gọi về nhà.” Tô Lạc dặn ông.

“Thật ra, bố muốn về thăm cả nhà.” Ông Tô tiễn con gái ra cửa, lên tiếng giải thích.

“Chẳng có gì đáng thăm, ngày nào mà chẳng như vậy.”

“Chuyện riêng của con thế nào rồi?” Ông hỏi bằng giọng điệu quan tâm.

“Vẫn vậy ạ.”

“Con cũng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi rồi, phải chú ý mới được. Bố thấy tòa nhà này không ít thanh niên có tiền, hôm khác bố sẽ tìm hiểu xem sao.”

Tô Lạc lập tức cắt lời: “Đừng, bố cứ mặc kệ con, bố đừng làm vậy.”

“Được rồi, con không muốn thì thôi.” Ông Tô nói.

Hai bố con đứng ở cửa ra vào, Tô Lạc chào ra về: “Bố, con đi trước đây.”

Ông Tô đột nhiên hỏi: “Bố nghe nói chỗ ở của ba mẹ con sắp bị di dời, chuyện đó có thật không?”

“Con cũng nghe Tiểu Kiệt nói vậy nhưng không rõ lắm.”

“Ồ...” Ông Tô định tiếp tục lên tiếng thì có người từ đại sảnh đi đến, nói: “Phiên hai người nhường lối!”

Hai bố con Tô Lạc vội đứng tránh sang một bên. Hai người đàn ông đi ra ngoài, một người tình cờ chạm mắt Tô Lạc. Ánh mắt anh ta vụt qua một tia ngạc nhiên, sau đó để lộ nụ cười đắc ý.

Tô Lạc nghĩ thầm, đúng là gặp ma giữa ban ngày.

Người đàn ông quay sang ông Tô gật đầu tán thưởng: “Chú làm rất tốt, tôi sẽ bảo công ty cung cấp dịch vụ biểu dương chú.”

“Cảm ơn, cảm ơn cậu!” Tuy không hiểu đầu cua tai nheo nhưng ông Tô vẫn nhiệt tình cảm ơn.

“Tòa văn phòng của chúng ta đúng là cần tăng cường công tác quản lý, nhất là ngoài giờ làm việc, không được tùy tiện cho người không liên quan vào trong.” Tiêu Kiến Thành nhấn mạnh. Anh ta vốn tưởng Tô Lạc đến tìm mình, bị bảo vệ chặn ở ngoài cửa.

“Anh nói thế là có ý gì?” Tô Lạc chau mày.

Tiêu Kiến Thành liếc cô một cái, thản nhiên đáp: “Có chuyện gì cần gấp thì cô hãy hẹn với thư ký của tôi vào giờ làm việc.”

“Tôi đâu phải đến tìm anh.” Tô Lạc lập tức phản bác.

Tiêu Kiến Thành tất nhiên không tin, lại nói tiếp: “Có điều về chuyện đồ quyên tặng, chúng ta giải quyết theo trình tự, pháp luật thì thích hợp hơn.”

“Đúng vậy, chúng tôi sẽ làm theo trình tự pháp luật. Với loại người như anh, chẳng có gì để nói cả.” Bây giờ, thái độ của Tô Lạc thay đổi hoàn toàn, ngữ khí cũng cứng rắn hơn.

Tiêu Kiến Thành tưởng có thể bắt thóp cô, lập tức hỏi lại: “Nếu đã không có gì để nói với tôi, thế thì cô đến đây làm gì?”

“Ai mà biết anh ở đây chứ. Tôi đến đây là để – tìm – bố – tôi.” Tô Lạc nói rành rọt từng từ, sau đó khoác tay ông Tô.

Tình thế hoàn toàn xoay chuyển, ánh mắt Tiêu Kiến Thành lộ vẻ lúng túng, trong khi Tô Lạc hết sức đắc ý.

Ông Tô vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra nên hơi cúi người, tỏ thái độ cung kính.

Tiêu Kiến Thành ho khan hai tiếng, nhân cơ hội điều chỉnh tâm trạng, nghiêm mặt chỉ tay ra đằng sau. “Được thôi, sau này có chuyện gì, cô hãy trực tiếp liên hệ với luật sư Châu.”

Bây giờ Tô Lạc mới chú ý, người đi cùng Tiêu Kiến Thành chính là luật sư Châu. Luật sư Châu mỉm cười, gật đầu với cô. Tô Lạc cũng đáp lại bằng một nụ cười. Sau đó, cô quay sang Tiêu Kiến Thành nói: “Không thành vấn đề, tôi cũng không muốn làm phiền đến Tiêu Tổng.”

Tiêu Kiến Thành đi xuống bậc thang, luật sư Châu lập tức đi theo anh ta. Tô Lạc vẫn khoác tay bố, dõi theo bóng “kẻ chiến bại”, trong lòng hớn hờ.

“Tiểu Lạc, sao con lại quen cậu ta?” Ông Tô hỏi.

“Con và anh ta tiếp xúc qua công việc ấy mà.”

“Con nói chuyện chẳng lịch sự gì cả.” Ông Tô là người theo lễ lối xưa, rất chú ý vấn đề phép tắc.

“Anh ta có lịch sự với con đâu?”

“Nhưng cậu ta có tiền, tòa nhà này là của cậu ta.” Ông Tô chỉ tay lên trần nhà, gương mặt lộ vẻ kính nể.

“Thế thì có gì ghê gớm, người có tiền chẳng ai tốt đẹp cả!” Tô Lạc thản nhiên như không. Cô buông tay bố, gấp dài. “Buồn ngủ quá, con về trước đây, tạm biệt bố.”

“Đi đường cẩn thận, con nhớ đi chỗ sáng ấy.” Ông Tô dặn dò.

“Vâng ạ.” Tô Lạc vừa trả lời vừa nhảy hai, ba bước xuống bậc thang, đi bộ về nhà mình. Nhưng mới đi một đoạn dưới chân đột nhiên sáng loáng, bóng cô đổ dài về phía trước.

Tô Lạc quay đầu, ánh đèn pha ô tô chói mắt ở ngay sau lưng. Cô hơi căng thẳng, nơi này đều là tòa nhà văn phòng, buổi tối rất vắng vẻ. Cô lập tức đi lên vỉa hè, tay nắm chặt túi xách. Nhưng chiếc ô tô đó không có dấu hiệu phóng đi, mà ngược lại, từ từ dừng ở bên cạnh cô.

Tô Lạc giật mình, ngó nghiêng xung quanh, chuẩn bị bỏ chạy. Đúng lúc đó, cửa xe mở ra, một người đàn ông bước xuống. “Tiểu Tô!”

Tô Lạc đưa mắt nhìn, thì ra là luật sư Châu, người vừa gặp ở cửa tòa nhà.

“Luật sư Châu, chào anh!” Tô Lạc thở phào nhẹ nhõm.

“Cô về nhà phải không? Để tôi tiễn cô.” Luật sư Châu chủ động đề nghị.

“Không cần đâu, nhà tôi cách đây không xa.”

“Lên xe đi, con gái buổi tối đi một mình không an toàn.”

Anh ta đã nói vậy, Tô Lạc cũng không khách sáo, liền lên xe rồi chỉ đường về nhà mình.

Luật sư Châu vừa lái xe vừa hỏi: “Cô và Tiêu Tổng có vẻ thân quen đúng không?”

“Anh nhầm đấy, chúng tôi chẳng quen biết gì cả.”

“Cô đừng khiêm tốn nữa, nghe hai người nói chuyện là biết ngay.” Luật sư Châu cười. Thái độ của anh ta rất hòa nhã, khác hẳn buổi sáng.

Tô Lạc không biết giải thích thế nào, đành nhấn mạnh một lần nữa: “Tôi thật sự không quen anh ta.”

Luật sư Châu đi thẳng vào vấn đề: “Thật ra, tôi thấy quý từ thiện của các cô nên thương lượng về vụ đồ quỳên tặng vừa rồi.”

“Thương lượng thế nào? Tiêu Kiến Thành chẳng nói lý lẽ gì cả.” Tô Lạc đáp.

“Khụ khụ...” Luật sư Châu cười. “Cô đừng so đo, tính tình của Tiêu Tổng hơi công tử một chút.”

“Tôi có so đo gì đâu. Nhưng đây là làm từ thiện chứ không phải chúng tôi đi ăn xin.”

“Tiêu Tổng có suy nghĩ của anh ta.”

“Suy nghĩ gì?”

“Nói ra thì dài lắm, nhưng nếu có thể thương lượng, chúng ta hãy hẹn một buổi nào đó nói chuyện tử tế. Dù thế nào, tình trạng của ông già chắc cô cũng rõ, bây giờ mọi việc đều do Tiêu Tổng quyết định.”

Nghe anh ta nói vậy, Tô Lạc đành gật đầu.

Xe ô tô nhanh chóng đến nhà Tô Lạc, luật sư Châu dừng xe, hỏi: “Cô sống ở đây à?”

“Đúng vậy.”

“Chỗ này có hàng phở rất ngon.”

“Anh từng đến đây ăn à?”

“Tôi sống ở khu chung cư bên cạnh.”

“Lần sau anh tới, tôi sẽ mời anh ăn tô lớn.”

“Được nhất định tôi sẽ đến thưởng thức.”

Tô Lạc xuống xe, chào tạm biệt luật sư Châu.

Về đến nhà, Tô Lạc nhìn thấy một cô gái ngồi xồm trước cửa, vùi đầu vào cánh tay. Cô dừng bước, thở dài. “Chuyện gì nữa đây? Hai đứa lại cãi nhau à?”

Cô gái ngẩng đầu nhìn Tô Lạc, đồng thời cất giọng khẩn cầu: “Chị, chị hãy nói với Tiểu Kiệt đừng lạnh nhạt với em.”

“Hai đứa hục hặc bao nhiêu lần, tôi nói bấy nhiêu lần, bây giờ chẳng có tác dụng nữa.”

“Vậy chị cho em vào nhà để em nói rõ với anh ấy.”

“Mỹ Huệ, cô cứ về trước đi. Hơn mười giờ rồi, Tiểu Kiệt chắc đã đi ngủ rồi.”

“Anh ấy chưa ngủ đâu, vừa rồi còn nghe điện thoại của em mà.”

“Nó không chịu gặp cô à?”

Mỹ Huệ gật đầu.

“Không gặp thì bỏ đi, việc gì cô cứ phải tìm nó. Trên đời này chẳng thiếu đàn ông tốt hơn.”

Mỹ Huệ lại năn nỉ: “Chị cho em vào nhà đi mà, em chỉ nói hai câu rồi đi ngay.”

Tô Lạc xua tay. “Tôi chịu, cô cũng biết tính em trai tôi rồi đấy.” Nói xong, cô đi vào trong nhà, đồng thời khép cửa lại.

Tô Kiệt đang ngồi trước máy tính chơi điện tử. Nhìn thấy Tô Lạc, cậu hỏi ngay: “Con bé đó vẫn chưa đi à?”

“Chưa, còn ngồi ở cửa kia kìa.”

“Không phải em nói, nhưng chị thấy nó có phiền không?” Tô Kiệt ngửa đầu thở dài.

“Đàn ông các cậu còn phiền hơn.” Tô Lạc phản bác.

“Lãng nhăng, giả dối, đùa giỡn phụ nữ.”

Tô Kiệt thần nhiên đáp: “Chị, đàn ông đều như nhau, trừ khi chị không lấy đàn ông.”

Tô Lạc đẩy người cậu. “Mau đi giải quyết con bé đó đi. Để một cô gái ngồi trước cửa nhà còn ra thể thống gì. Mẹ đi đánh bài về mà bắt gặp chắc sẽ mắng cậu chết thôi.”

“Em không muốn để ý đến nó nữa.”

“Cậu không muốn để ý cũng phải nói cho rõ ràng, đừng rầy rà mãi.”

Tô Kiệt rất miễn cưỡng nhưng cũng đứng dậy đi ra ngoài. Tiếp theo, ngoài cửa vang lên tiếng mắng nhiếc của Tô Kiệt và tiếng nắc nhen của Mỹ Huệ.

Lại một lúc sau, tiếng bước chân của hai người mỗi lúc một xa.

Tô Lạc định nhắn tin cho Dương Nhuệ nhưng nhìn đồng hồ đã mười một giờ đêm nên cô lại thôi. Đúng lúc này, điện thoại bất chợt đổ chuông, là Tiêu Kiến Thành gọi tới.

“Tô Lạc, ra ngoài uống rượu đi, chúng ta tiếp tục độ sức.” Giọng anh ta lè nhè, đầu kia truyền đến tiếng nhạc và tiếng cười nói ồn ào.

“Gì cơ?” Tô Lạc không khỏi ngạc nhiên.

“Tối qua cô thắng, tôi không phục, hôm nay uống tiếp đi.”

“Anh điên à? Tôi không uống.”

“Không uống cũng phải uống. Tôi nói cho cô biết, tôi chưa say, tôi thật sự...

chưa say!” Qua điện thoại, Tô Lạc cũng có thể nghe ra anh ta sắp gục đến nơi. Cô còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã tắt máy.

Tên họ Tiêu quả nhiên không xong rồi, xem ra, cuộc sống của anh ta rất thối nát. Tô Lạc thầm khinh thường, tắm rửa rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau, Tô Lạc đi làm sớm hai mươi phút. Cô định đến nhà nghỉ tìm Dương Nhuệ để cùng ăn sáng nhưng nhân viên quầy lễ tân nói cho cô biết, anh đã trả phòng.

Tô Lạc vội đến cơ quan, văn phòng không một bóng người. Cô lấy di động định gọi cho Dương Nhuệ, nghĩ thế nào lại buông xuống, bởi cô không biết nói gì bây giờ, lẽ nào bảo muốn tìm anh cùng ăn sáng?

Một lúc sau, Tiểu Tần đến. Thấy Tô Lạc thần thờ trong văn phòng, chị liền đi vào, quan sát gương mặt cô rồi hỏi: “Tối qua thế nào?”

“Gì cơ?”

“Chẳng phải cô ở cùng Dương Nhuệ sao? Đã thành “liệt sĩ” chưa?”

“Liệt sĩ?”

“Chính là hiến thân một cách vinh quang ấy.”

Tô Lạc đắm đối phương một cái. “Chị nói linh tinh gì thế?”

Tiểu Tần kêu đau, sau đó bày ra vẻ mặt nghiêm túc, cảnh cáo cô: “Cô phải nắm chắc cơ hội, cô và cậu ta mỗi người một nơi, muốn gặp nhau cũng chẳng dễ dàng. Lúc cần ra tay thì hãy ra tay. Tôi nghe nói, mấy cô gái nông thôn như hoa như ngọc ở chỗ cậu ấy đang xếp hàng tranh làm “liệt sĩ” kia kìa.”

“Ai muốn thì cứ làm đi.” Tô Lạc cất giọng thản nhiên.

“Cô còn cứng miệng?” Tiểu Tần chỉ tay vào trán cô.

Lúc này, Thư ký Dự xuất hiện ở cửa, lớn tiếng hỏi: “Tô Lạc, sao cô còn ở đây, chẳng phải hôm nay cô cần đi gặp Tiêu Tổng hay sao?”

Nhìn thấy lãnh đạo Tiểu Tần lui rất nhanh.

“Cháu không muốn đi.” Tô Lạc đáp.

“Tại sao?”

“Chúng ta làm từ thiện chứ không phải ăn mày.” Tô Lạc lặp lại lý luận của Dương Nhuệ.

Tuy nhiên, chiều này không ăn thua với Thư ký Dự, ông ta trách móc: “Cô lấy đâu ra nhiều đạo lý thế? Nếu không đi, chuyện này giải quyết thế nào?”

“Luật sư Châu đề xuất chúng ta có thể thương lượng.”

“Vậy thì cô mau đi thương lượng cho tôi!” Thư ký Dự lập tức chỉ tay ra cửa, như một vị lãnh tụ.

4. Chương 04

Chương 4

Đi Dưới Ánh Nắng Gắt

Thế là một tiếng đồng hồ sau, Tô Lạc lại đứng ở chỗ bố cô trực hàng đêm.

Vào thời điểm này, đại sảnh khác hẳn tối qua. Đây là tòa văn phòng cao cấp nhất trong thành phố, các công ty và ngân hàng lớn đều có trụ sở ở đây. Dưới đại sảnh, người đi lại đông như mắc cửi.

Tô Lạc vào thang máy, bấm tầng ba mươi tám. Cô ngẩng đầu chờ đợi, vẻ mặt nặng trĩu.

Ai ngờ đến tầng thứ hai mươi, thang máy đột ngột dừng lại, cánh cửa từ từ mở ra, Tiêu Kiến Thành vừa xem tài liệu vừa đi vào trong.

Anh ta tập trung tinh thần vào số liệu trên báo cáo nên không phát hiện trong thang máy còn có người khác, người đó chính là Tô Lạc.

Tô Lạc tựa vào một góc. Trên đường đến đây, cô đã mừng tượng ra cảnh gặp Tiêu Kiến Thành. Cô ngẩng cao đầu đẩy cửa xông vào văn phòng của anh ta, hùng hổ đi đến bên bàn làm việc, nói với giọng quả quyết: “Lãnh đạo bảo tôi đến thương lượng. Anh muốn gì thì mau nói thẳng ra đi!” Tiêu Kiến Thành hoàn toàn bị khí thế của cô áp đảo.

Vậy mà bây giờ, người đàn ông này đột ngột xuất hiện trước mặt cô, không hề để ý đến xung quanh. Tô Lạc không biết phải “bắn phát pháo” đầu tiên như thế nào.

Thang máy tiếp tục di chuyển lên trên. Tiêu Kiến Thành giơ tay, định bấm số ba mươi tám. Phát hiện nút đó đã sáng đèn, anh ta mới quay đầu tìm kiếm người ở trong thang máy.

Nhìn thấy Tô Lạc, khoe miệng anh ta xuất hiện nụ cười ngạo mạn quen thuộc.

“Cô lên tầng trên cùng để tìm bố cô à?” Tiêu Kiến Thành từ tốn hỏi.

“Không phải.”

“Vậy cô tìm ai?”

“Tôi tìm luật sư Châu.”

“Luật sư Châu không ở trên tầng này.”

“Thế thì... tôi tìm anh cũng vậy thôi!” Tô Lạc đi vào vấn đề chính một cách cứng nhắc.

Tiêu Kiến Thành cười cười. “Cô đã hẹn trước chưa?”

“Chưa.” Tô Lạc đáp.

“Chưa hẹn trước, tôi sẽ không có thời gian tiếp.” Nói xong, anh ta lại cúi đầu xem tập báo cáo trên tay.

Thấy anh ta giả giọng trịch thượng, Tô Lạc nói luôn: “Vậy thì bây giờ tôi hẹn gấp luôn.”

Cô vừa dứt lời, thang máy đã lên đến nơi. Cô đi nhanh ra ngoài để tìm thư ký, ai ngờ tầng này chỉ có hành lang dài hun hút và mấy cánh cửa phòng khép chặt chứ không thấy cô thư ký xinh đẹp nào.

“Thư ký của anh đâu rồi?” Tô Lạc quay đầu hỏi.

“Tôi không có thư ký.” Tiêu Kiến Thành vẫn dán mắt vào báo cáo, đi về một đầu hành lang.

“Anh không có thư ký thì tôi hẹn kiểu gì?”

“Tôi đang chuẩn bị tuyển một cô thư ký. Khi nào tuyển xong, tôi sẽ thông báo với cô rồi cô hẹn sau.”

Anh ta lại đùa giỡn mình, Tô Lạc có chút phẫn nộ. Cô nói với Tiêu Kiến Thành: “Bây giờ tôi trực tiếp hẹn gặp anh. Chúng ta hãy thương lượng về vụ đó, rốt cuộc anh muốn gì thì mau nói thẳng ra xem nào!”

Tiêu Kiến Thành dừng bước trước một cánh cửa, quay người đối diện với Tô Lạc. “Cô muốn bàn ngay bây giờ sao?”

“Phải.” Tô Lạc cất giọng chắc nịch.

“Bàn ở đâu?” Tiêu Kiến Thành hỏi.

Tô Lạc chỉ tay vào phòng. “Ở trong văn phòng của anh.”

Tiêu Kiến Thành gật đầu. “Được thôi, chúng ta vào trong thương lượng.”

Anh ta đẩy cửa, ra hiệu cho Tô Lạc đi trước. Cô ngẩng cao đầu, đi vào bên trong.

Vừa đặt chân vào phòng, Tô Lạc liền ngẩn người. Đây đâu phải phòng làm việc, mà là một phòng ngủ cực lớn. Giữa phòng đặt một cái giường hình bầu dục, bên trên chăn gối bừa bộn, cạnh đó còn có một phòng tắm được ngăn bằng tấm kính trong suốt. Tô Lạc có thể nhìn thấy chiếc áo lót của phụ nữ vắt trên thành bồn tắm. Cô đỏ mặt, phản ứng đầu tiên là lui ra ngoài, nào ngờ khi cô quay người, Tiêu Kiến Thành đã đứng ngay sau lưng, chắn lối đi của cô.

“Cô đừng đi, chúng ta thương lượng ngay bây giờ.” Anh ta nhếch mép, đồng thời khóa trái cửa ra vào.

Tô Lạc hơi căng thẳng nên lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với Tiêu Kiến Thành. Gương mặt cô lộ rõ vẻ nghiêm nghị, không thể xâm phạm.

Tiêu Kiến Thành dường như cảm thấy thú vị, tiến lên vài bước. “Cô có kiến nghị gì không?”

Tô Lạc vội lùi thêm hai bước, chân đụng vào thành giường.

Tiêu Kiến Thành nháy mắt, nửa cười nửa không nhìn cô. “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi!”

“Không cần đâu.” Tô Lạc hết sức cảnh giác.

“Đây là lần đầu tiên tôi bàn công việc ở nơi này, có chút không quen.” Tiêu Kiến Thành vừa nói vừa lấy điều thuốc ở trên mặt tủ thấp, châm lửa rồi đi đến cạnh giường, ném cái gối sang một bên và ngồi tựa vào đầu giường.

Tô Lạc di chuyển ra xa. Cô đứng ở giữa phòng, tiếp tục giữ khoảng cách với anh ta, sau đó cất giọng nghiêm túc: “Chúng tôi hy vọng anh chuyển lại số đồ đã quyên tặng cho chúng tôi, để hoạt động đấu giá lần này kết thúc tốt đẹp.”

“Các cô giữ trò lừa gạt nên tôi có quyền thu hồi.”

“Chúng tôi không làm chuyện đó.”

“Cô và tôi thông đồng, lừa Hồ Đại Sơn mua với giá cao.”

Tô Lạc tức giận. “Nói vớ vẩn, anh có chứng cứ không?”

“Chúng ta quen nhau, gọi mấy cuộc điện thoại, từng cùng nhau ăn cơm và uống rượu. Rất nhiều người có thể làm chứng.”

“Anh vốn là người quyên đồ, tại sao tôi phải thông đồng với anh?”

“Lúc chúng ta mới quen, cô đâu có biết tôi là ai.”

“Anh vu oan cho tôi, quan tòa sẽ không tin lời anh.”

Tiêu Kiến Thành hít một hơi sâu, sau đó ngẩng mặt, nhả khói vào không trung. “Ở xã hội này, quan tòa tin ai cũng còn chưa biết đâu. Hơn nữa, nếu hai bên kiện cáo ít nhất cũng phải mất vài ba năm. Tôi rất thích kết giao với quan tòa.”

“Tại sao anh lại đối đầu với chúng tôi? Chúng tôi cũng chỉ làm từ thiện mà thôi. Nếu ông ngoại anh tỉnh lại, chắc chắn sẽ không đồng ý để anh làm vậy.”

“Thế thì cô xách ghế ngồi ở phòng bệnh của ông tôi, đợi khi nào ông tỉnh lại rồi tố cáo đi.”

“Tại sao anh cứ phải làm vậy?” Tô Lạc cố giữ bình tĩnh.

Tiêu Kiến Thành gảy tàn thuốc xuống nền nhà, nhướng mày đáp: “Bởi vì tôi thích, tôi cảm thấy thú vị.”

“Anh đúng là đồ vô liêm sỉ!” Tô Lạc nghiêng răng.

“Người đẹp, cô có vẻ thích mắng chửi người khác nhỉ, thói quen này không tốt đâu.”

“Đây không phải tôi mắng người, mà là nói sự thật.” Vừa dứt lời, Tô Lạc liền đi ra cửa, đã đến nước này, cô biết nói gì cũng vô dụng.

Tiêu Kiến Thành lập tức đứng dậy, đi nhanh tới cửa chắn không cho cô ra ngoài. “Người nào đã vào căn phòng này của tôi thì không thể đi nhanh như vậy, bằng không, thiên hạ sẽ nghi ngờ ‘khả năng’ của tôi.” Anh ta nhếch mép, ngữ khí có phần cợt nhả.

Tô Lạc rút điện thoại, tròng mắt với anh ta. “Tránh ra, không thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Sóng di động ở tầng này bị nhiễu, cô thử xem có báo được không?” Tiêu Kiến Thành nhún vai. “Hơn nữa ở đây chỉ có hai chúng ta, cô la hét cũng vô dụng.”

Tô Lạc cuộn chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt tóe lửa.

Tiêu Kiến Thành đột nhiên cười ha hả. “Cô đúng là người phụ nữ thú vị. Tôi là đàn ông độc thân lại có tiền, cho cô cơ hội tiếp cận, vậy mà cô chẳng biết nắm bắt gì cả.”

“Tôi không có hứng thú với anh.”

“Đừng giả bộ thanh cao nữa, chẳng phải loại người như cô thường muốn tìm bạn trai giống tôi hay sao?” Tiêu Kiến Thành hất cằm ngạo mạn.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, anh đừng có mơ mộng hão huyền.” Tô Lạc cắt ngang lời anh ta.

Nghe cô nói vậy, Tiêu Kiến Thành tỏ ra không vui. “Mơ mộng hão huyền? Với cô á? Tô tiểu thư, cô đánh giá bản thân cao quá đấy. Đừng tưởng cô như con nhím xù lông, tôi sẽ có hứng thú đặc biệt với cô. Tôi chỉ là buồn chán, chọc cô cho vui mà thôi.”

“Nếu vậy, anh chặn cửa làm gì?”

Tiêu Kiến Thành bất chợt thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Được, chúng ta trở lại vấn đề chính. Số đồ quyền tặng lần này là bảo bối gia truyền của nhà chúng tôi. Ông ngoại tôi đầu óc lú lẫn nên mới tự ý quyền tặng mà không thông qua sự chấp thuận của người nhà. Tôi kiên quyết không đồng ý. Tôi chẳng có hứng thú với hoạt động từ thiện của các cô đó là chuyện của nhà nước, nhà nước phải lo, chúng tôi đã nộp thuế, khỏi cần quan tâm. Vì vậy, sự việc lần này, bao gồm cả chuyện làm quen với cô, Hồ Đại Sơn tham gia đấu giá đều do tôi sắp đặt từ trước. Tóm lại một câu, tôi cố tình phá hỏng vụ đấu giá, kiên quyết thu hồi đồ quyền tặng bằng được.”

“Thì ra là vậy.” Đến giờ Tô Lạc mới hiểu nguyên nhân tại sao Hồ Đại Sơn tự dưng xuất hiện, đồng thời tỏ thái độ nhiệt tình đến thế.

“Cô có thể về chuyển nguyên văn lời của tôi tới lãnh đạo của cô. Phương án của tôi là, tôi sẽ thu hồi vật phẩm, mọi chi phí phát sinh, bao gồm cả chi phí của công ty đấu giá sẽ do tôi thanh toán. Còn những người mua khác, cơ quan các cô sẽ làm việc với bọn họ, bảo họ không cần tốn tiền mua đồng tranh thư pháp rách nát làm gì. Tôi nghĩ bọn họ sẽ đồng ý thôi. Sự việc kết thúc êm đẹp ở đây.” Tiêu Kiến Thành vừa nói vừa chém mạnh tay xuống. Tô Lạc phát hiện, lúc không nhận nhỏ, người đàn ông này toát ra vẻ mạnh mẽ bức người.

“Trường học mà chúng tôi đã hứa giúp thì phải làm thế nào? Phòng học của bọn trẻ sắp sụp đến nơi rồi.”

“Bảo ủy ban giáo dục tới đó sửa chữa đi. Chuyện này liên quan gì đến tôi?”

“Nếu họ có tiền, chúng tôi đâu cần phải kêu gọi quyền góp?”

“Ai bảo ủy ban giáo dục không có tiền. Bảo bọn họ ăn ít đi một chút, bớt mua mấy chiếc xe ô tô thì trường học nào cũng có thể xây dựng.”

“Anh không hiểu tình hình, thực tế bọn họ cũng có khó khăn...” Tô Lạc tiếp tục giải thích.

Tiêu Kiến Thành không muốn nghe. Anh ta nghiêng người nhường lối, mở cửa cho cô. “Tôi không tiễn.”

Nói nữa cũng vô ích, Tô Lạc liền rời đi.

Tiêu Kiến Thành lên tiếng: “Sau này, nếu cô muốn uống rượu, tôi sẽ theo hầu bất cứ lúc nào, còn chuyện khác thì đừng gọi điện cho tôi.”

“Anh yên tâm đi.” Tô Lạc không quay đầu, chỉ buông lại một câu.

Lúc đi thang máy xuống tầng dưới, đứng ở đại sảnh của tòa nhà, trong lòng Tô Lạc đột nhiên rất buồn. Cô cảm thấy bản thân giống miếng giẻ rách bị người ta ném đi. Cô rút điện thoại gọi cho Dương Nhuệ. Anh bắt máy sau hai hồi chuông. “Tô Lạc, chào em.” Giọng nói của anh lúc nào cũng trong lành như vậy.

“Dương Nhuệ, anh đang ở đâu?” Tô Lạc cất giọng run run.

“Anh đang trên xe buýt quay về vùng núi. Anh đã đưa mấy cục đá đó cho bạn anh xem, cậu ấy nói hàm lượng kim loại màu rất cao, có giá trị khai thác, vì vậy anh phải về ngay để báo tin vui ọi người.”

“Tốt quá!” Tô Lạc không biết nói gì hơn.

“Em đang ở đâu thế?”

“Em...” Tô Lạc ấp úng. “Em đang giải quyết công chuyện ở bên ngoài.”

“Hình như tâm trạng của em không tốt lắm.”

“Đâu có.” Tô Lạc vội cất cao giọng. “Ở đây đông người nên hơi ồn ào.”

“Được rồi, mấy hôm nữa anh sẽ dẫn học sinh vào thành phố khám bệnh, đến lúc đó nói chuyện sau. Có chuyện gì em phải báo cho anh biết ngay đấy nhé!” Dương Nhuệ dặn dò, trong thâm tâm, anh biết rõ chỗ khó của Tô Lạc.

“Vâng.” Tô Lạc ra sức gật đầu.

“Tạm biệt em!”

“Chào anh!”

Tô Lạc cúp điện thoại rồi hít một hơi thật sâu. Như thường lệ, cô không bao giờ nói ra khó khăn của mình. Dương Nhuệ giống nhà sư khổ hạnh, một lòng muốn phổ độ chúng sinh, làm sao cô có thể tăng thêm áp lực cho anh.

Buổi trưa, ánh mặt trời chói chang, Tô Lạc nheo mắt, rảo bước thật nhanh, đi qua hết người này đến người khác, cứ tiến về phía trước mà không có đích đến. Về mặt lạnh lùng đằng sau tấm mặt nạ cứng nhắc của Tiêu Kiến Thành luôn anh quấn trong đầu cô. Xã hội đang phát triển theo chiều hướng này hay sao? Bánh xe lớn chậm chạp di chuyển về phía trước, kẻ mạnh có thể khống chế tốc độ và phương hướng của bánh xe, còn kẻ yếu sẽ bị bánh xe hất văng hay nghiền nát. Mặc dù vậy, cũng chẳng có ai để ý đến họ.

Tô Lạc cảm thấy bản thân bây giờ như đang bị hất văng. Cô cố gắng bám chặt, đồng thời cũng muốn dùng chút sức lực của mình để giúp đỡ những người xung quanh, nhưng hiệu quả dường như không lớn lắm.

Tô Lạc tiếp tục bước đi trong nắng gắt, đi qua hết người này đến người khác. Trán cô rịn mồ hôi, trái tim cô lúc này vì tủi thân nên cũng đang nhỏ từng giọt lệ.

5. Chương 05

Chương 5

Anh Và Cô Và Anh Ta

Tô Lạc đi bộ một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng về đến cơ quan. Cô đi thẳng tới phòng làm việc của Thư ký Dụ, chuẩn bị “tự thú”, đồng thời đề nghị rút khỏi công việc quyền góp lần này.

“Này, cô đi nhanh thế làm gì, mau lại đây giúp chị đi!” Lúc đi qua văn phòng của Tiểu Tần, cô chợt nghe thấy chị gọi mình.

Tô Lạc quay đầu liền nhìn thấy Tiểu Tần đang bày mười mấy cái phong bì ở trên bàn, trong tay còn cầm một xấp tiền.

“Chị làm gì vậy?” Tô Lạc đi đến hỏi.

“Chủ tịch Mã của bên Chính hiệp¹, đến kiểm tra, cơ quan phải phát công tác phí chứ còn gì nữa! Cô mau đếm giúp chị, có mười ba phong bì, mỗi phong bì hai trăm.”

“Chẳng phải trước Tết ông ta đến rồi hay sao?” Tô Lạc vừa kiểm tra tiền trong phong bì vừa hỏi.

“Trước Tết là thăm hỏi, lần này là kiểm tra công tác hỗ trợ sự nghiệp giáo dục. Tuy danh nghĩa khác nhau nhưng “mục đích” đều như nhau cả.” Tiểu Tần bĩu môi, bỏ một tập tiền vào phong bì.

Tô Lạc nhìn thấy liền nhắc chị: “Không phải mỗi phong bì chỉ bỏ hai trăm thôi sao?”

“Nhân viên hai trăm, lãnh đạo một ngàn.”

“Hà? Rộng rãi như vậy à?” Tô Lạc rất xót ruột.

Tiểu Tần hạ giọng thăm thài: “Thư ký Dụ không muốn ở lại cơ quan từ lâu.

Ông ta muốn chuyển sang đơn vị cấp hai của Chính hiệp tỉnh.”

“Chú ấy không muốn làm thật sao?”

“Đúng thế ở đây chán chết đi được, vừa không kiếm được tiền cũng chẳng thể lên chức.”

“Kể cả không muốn làm thì chú ấy cũng không thể đem tiền từ thiện của chúng ta để chạy cửa sau.”

Tiểu Tần vội bịt miệng Tô Lạc. “Người đẹp ơi, phiền cô nói nhỏ một chút. Khi nào lãnh đạo đến, cô nhớ đưa phong bì. Đây là quy tắc ngầm chứ không phải đi cửa sau, sau này cô mà làm lãnh đạo thì cũng vậy thôi.”

Vừa dứt lời, đầu kia hành lang vang lên tiếng cười nói vui vẻ: “Rất tốt, Tiểu Dụ, chú đã tạo phúc uôn dân, xây dựng xã hội hòa hợp.”

“Tất cả nhờ vào sự chỉ đạo sáng suốt của Chủ tịch. Chỉ thị của Chủ tịch khi đến thăm hỏi trước Tết chính là mục tiêu công tác của chúng tôi trong năm này.” Thư ký Dụ đáp.

Dù cách khá xa nhưng Tô Lạc cũng có thể cảm thấy lời biểu dương của Chủ tịch Mã cao vút trên trần nhà, trong khi câu trả lời của Thư ký Dụ cũng phảng phất bị cuốn theo.

“Trước Tết, lãnh đạo có chỉ thị gì vậy?” Tiểu Tần hỏi.

“Em không nhớ.” Tô Lạc lắc đầu.

“Mục tiêu công tác mà cô không nhớ sao?”

“Em đoán, ngay cả Chủ tịch Mã cũng không nhớ ấy chứ.”

Hai chị em nhìn nhau cười.

Lúc này, Thư ký Dụ cùng Chủ tịch Mã đi ngang qua phòng, nhìn thấy Tô Lạc và Tiểu Tần, ông ta đưa mắt ra hiệu. Tiểu Tần hiểu ý lãnh đạo, lập tức nhét tập phong bì vào tay Tô Lạc. “Lát nữa, cô nhớ phát phong bì cho bọn họ, chị phải đi lo bữa trưa bây giờ.”

Tô Lạc đi theo Tiểu Tần ra khỏi văn phòng. Đoàn khảo sát đi thăm từng phòng, ngoài Chủ tịch Mã thỉnh thoảng hỏi vài câu, những người còn lại đều tỏ ra thờ ơ.

Đột nhiên, có người gọi Tô Lạc: “Chào cô, Tiểu Tô!”

Tô Lạc ngoảnh đầu, nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp đứng cuối đoàn người.

Cô ta đi đôi giày cao gót, tay cầm cái xách nhỏ.

“Chào cô.” Tô Lạc lên tiếng, cô cảm thấy người phụ nữ này rất quen nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

“Cô làm việc ở đây à?”

“Vâng.”

“Công tác bao lâu rồi?”

“Năm năm rồi.”

“Năm năm? Lâu như vậy sao? Tôi thật sự khâm phục cô.”

“Cũng không phải lâu lắm. Có đồng nghiệp còn làm lâu hơn tôi, hơn nữa còn đi làm giáo viên tình nguyện ở nông thôn.”

“Ừ, tôi biết rồi, công việc đó quả thật không dễ dàng.”

“Đúng thế, công việc đó mới thật sự vất vả...” Tô Lạc đáp.

Trong lúc nói chuyện, người phụ nữ luôn giữ nụ cười ngọt ngào trên môi.

Tô Lạc càng nhìn càng thấy cô ta quen mắt nhưng vẫn không nhớ ra là ai. Cô lịch sự giơ tay mời cô ta vào văn phòng của mình: “Cô có vào tham quan không?”

Người phụ nữ xua tay. “Không cần đâu, cảm ơn cô.”

Tô Lạc đành cùng cô ta đứng ngoài hành lang, trong đầu cố nhớ lại. Người phụ nữ đột nhiên hỏi một câu: “Chắc Kiến Thành quỳn góp không ít tiền cho quĩ của các cô phải không?”

Nghe thấy hai từ “Kiến Thành” Tô Lạc mới bừng tỉnh. Thì ra đây là người đẹp ngồi bên cạnh Tiêu Kiến Thành tại buổi đầu rượu hôm đó, cũng là người hôm sau nhận điện thoại của cô.

“Anh ta à...” Tô Lạc vừa nghĩ vừa kéo dài âm điệu, sau đó bổ sung một câu đầy thâm ý: “Đúng rồi, người ở hiền sẽ gặp lành.”

Người phụ nữ kia tưởng đây là lời khen ngợi, liền phụ họa: “Tất nhiên rồi, Kiến Thành rất có lòng thương người.”

Tô Lạc khó khăn lắm mới không phì cười. Đúng lúc này, Chủ tịch Mã dẫn đầu đoàn người, hài lòng rời khỏi khu văn phòng. Cả đoàn chen chúc trong thang máy xuống dưới, đi ra khách sạn ở gần đó.

Tiểu Tần chờ sẵn ở phòng ăn riêng của khách sạn. Người đẹp kia liền kéo Tô Lạc ngồi cạnh mình, Tô Lạc liền chiếm một chỗ cho Tiểu Tần.

Sau vài lời khách sáo nhường chỗ, cả chủ lẫn khách đều yên vị, vừa vặn đủ ba bàn.

Thư ký Dụ đứng lên phát biểu. Tô Lạc nhân cơ hội lén gấp miếng nộm mộc nhĩ bỏ vào miệng. Hôm nay đi bộ một tiếng đồng hồ, cô đã đói đến mờ mắt.

Người đẹp ngồi bên cạnh hỏi nhỏ: “Cô rất thân với Kiến Thành phải không?”

“Tôi chỉ quen sơ sơ.”

“Hôm đó, cô bảo có việc gấp tìm anh ấy, đã giải quyết xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Thật ngại quá, không giúp cô đánh thức anh ấy dậy được. Chắc cô cũng nghe ra, lúc đang ngủ mà bị gọi dậy, anh ấy nóng tính đến mức nào.”

“Không có gì.” Tô Lạc không muốn nhắc đến người đàn ông đó. Tuy nhiên, trong đầu cô tự động hiện lên hình ảnh căn phòng với chiếc giường hình bầu dục cỡ lớn, nhà tắm lắp kính trong suốt với chiếc áo lót vắt trên thành bồn tắm, cô bất giác liếc người phụ nữ một cái.

“Cô ở Chính hiệp tỉnh à?” Tô Lạc hỏi.

“Đúng vậy.”

“Cô làm việc ở đó sao?” Tô Lạc nhấn mạnh vào từ “làm việc.”

“Đúng thế, tôi ở ủy ban đề án. Đúng rồi, quên mất không giới thiệu, tên tôi là Thẩm Doanh, chữ Doanh của từ óng ánh ấy.”

Tô Lạc vừa định giới thiệu bản thân, Tiểu Tần đã đi đến ngồi xuống cạnh cô, lên tiếng trước: “Tô Lạc, cô đã bắt đầu tạo quan hệ với lãnh đạo tỉnh đấy à?”

“Tôi đâu phải là lãnh đạo.” Thẩm Doanh lập tức phủ nhận.

Bên cạnh có người nói xen vào: “C là lãnh đạo to nhất của Chính hiệp còn gì?”

“Chỉ cần cô nỗ lực cười, Chủ tịch của chúng ta sẽ nghe lời cô ngay.”

“Người đẹp mới có thể lãnh đạo tất cả.”

Thẩm Doanh mỉm cười thẹn thùng.

“Chức lãnh đạo lớn quá, loại dân đen như chúng tôi không thể với tới, ngồi cùng nhau không mấy thích hợp.”

Tiểu Tần nửa đùa nửa thật, kéo Tô Lạc đi chỗ khác.

Thẩm Doanh vội giữ tay Tô Lạc, không cho cô rời đi. Hành động của cô ta khiến Tô Lạc cảm thấy hơi kỳ lạ.

Thức ăn đã được dọn lên, mọi người bắt đầu động đũa. Lúc này Thẩm Doanh mới buông tay Tô Lạc, ở giây tiếp theo, cô ta lấy điện thoại trong túi xách, thốt lên một câu: “Ồi, có mấy cuộc gọi nhỡ mà mình không biết.” Nói xong, cô ta bấm số gọi lại.

“A lô, Kiến Thành à... Anh tìm em phải không?” Lại là tên Tiêu Kiến Thành đó.

“Anh đang ở đâu? Ở công ty à? Em đang bận việc ở bên ngoài... Anh thử đoán xem em vừa gặp ai? Bạn rượu của anh ấy... Bạn rượu nhiều quá? Ha ha...” Thẩm Doanh nở nụ cười, tiếng cười thánh thót như tiếng chuông.

“Chính là cô gái uống rượu giỏi hơn anh đó. Đúng rồi, em đang ở chỗ Tiểu Tô... Vâng, buổi tối gọi lại sau.”

Thẩm Doanh cúp điện thoại, quay sang Tô Lạc. “Kiến Thành nhờ tôi chuyển lời hỏi thăm cô.”

“Vậy sao?” Tô Lạc nhếch miệng, trong lòng không tin.

Tiểu Tần đang nhai thịt bò, nghe thấy cuộc đối thoại liền hỏi: “Tiêu Kiến Thành nào cơ? Là Tiêu Kiến Thành đó à?”

Tô Lạc huých tay vào người chị, ra hiệu im lặng. Bên cạnh có người nói xen vào: “Đúng rồi, chính là Tiêu Kiến Thành “kim cương vương lão ngũ” “2. Thẩm Doanh của chúng tôi là người đẹp số một của Chính hiệp, tất nhiên phải tìm bạn trai xuất sắc mới được.”

Thẩm Doanh ôm mặt ngượng ngùng. “Anh đừng nói như vậy mà.”

Tiểu Tần chợt nhớ ra điều gì, đứng dậy hỏi Tô Lạc: “Cô đã phát phong bì chưa?”

“Chưa.” Bây giờ Tô Lạc mới nhớ tới tập phong bì trong túi xách. Hai người vội đi phát, sau đó ra ngoài thanh toán tiền ăn trước.

Đến khi xong xuôi, các lãnh đạo cũng đã ăn được tương đối, đứng dậy chuẩn bị cáo từ. Thẩm Doanh đi đến chào tạm biệt Tô Lạc: “Tiểu Tô, có dịp hẹn cả Kiến Thành, chúng ta lại tụ tập cùng nhau nhé?”

Tô Lạc gật đầu. Tiểu Tần ở bên cạnh lên tiếng: “Tôi cũng muốn tham gia, chúng ta cùng ôn chuyện cũ.”

Thẩm Doanh nở nụ cười rạng rỡ. “Được thôi, hoan nghênh chị!” Nói xong, cô ta quay người rồi đi.

Tô Lạc dõi theo bóng lưng người phụ nữ, thở dài.

“Một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu, còn là phân trâu dát vàng nữa...”

“Cô sai rồi. Dù là hoa nhài, cô ta cũng chỉ là bông hoa được làm từ phân trâu.” Tiểu Tần lên tiếng.

Cảm thấy ngữ khí của Tiểu Tần hôm nay đặc biệt hà khắc, Tô Lạc cười. “Chị ghen tị người ta xinh đẹp, đúng không?”

Tiểu Tần nhìn cô, ánh mắt chứa đựng hàm ý sâu xa.

“Cô không biết cô ta à?”

“Không, em mới chỉ cùng cô ta ăn một bữa cơm.”

“Trước kia, cô chưa từng nghe nhắc đến tên cô ta?”

“Hình như em không có ấn tượng.”

“Chẳng ai kể với cô về Thẩm Doanh hay sao? Cô chưa từng nhìn thấy ảnh cô ta à?” Tiểu Tần hỏi dồn dập.

“Chị sao thế? Nếu thấy ảnh thì em đã nhận ra rồi.”

Tiểu Tần thở dài. “Cũng phải, đều là chuyện buồn trong quá khứ, ngoài bậc “nguyên lão” của cơ quan như tôi, chắc không ai biết chuyện này.”

“Chị nói gì mà lạ thế?” Tô Lạc hết sức nghi hoặc.

Tiểu Tần trịnh trọng đứng đối diện Tô Lạc, nói rành rọt từng từ một: “Tôi nói nhỏ cho cô biết, Thẩm Doanh chính là bạn gái cũ của Dương Nhuệ đấy.”

Vừa dứt lời, chị liền đi ra đại sảnh khách sạn, để lại một mình Tô Lạc đứng như trời trồng.

Tô Lạc còn chưa kịp suy nghĩ gì thì đằng sau đã có người hét lớn: “Tô Lạc, cô đứng đó làm gì? Còn không mau tiễn khách?”

Tô Lạc quay đầu, bắt gặp Thư ký Dụ mặt đỏ bừng bừng, cùng Chủ tịch Mã đang đi về bên này. Nhìn thấy cô, Chủ tịch Mã để lộ vẻ mặt hiền từ và độ lượng, đồng thời quay sang hỏi Thư ký Dụ: “Đây là nhân viên ở chỗ các chú à?”

“Cô ấy là Tiểu Tô, nghiên cứu sinh, năng lực rất xuất sắc.” Thư ký Dụ vừa khen ngợi vừa đưa mắt ra hiệu cho cô đi theo bọn họ.

Tô Lạc đành đi theo ra ngoài.

“Nghiên cứu sinh trẻ tuổi mà lại cống hiến cho sự nghiệp từ thiện, Thư ký Dụ, chú cũng giỏi thật đấy.” Chủ tịch Mã vỗ nhẹ lên vai Tô Lạc khiến cô hơi khó chịu.

“Chủ yếu do Chủ tịch luôn quan tâm đến quỹ từ thiện, khiến quỹ phát triển tốt, thu hút được nhiều nhân tài.” Thư ký Dụ đáp rất trôi chảy. Tô Lạc không khỏi ngạc nhiên vì bình thường ông ta đâu có ăn nói văn vẻ như hôm nay.

Chủ tịch Mã nở nụ cười thoải mái, lại chạm vào tay Tô Lạc. “Tiểu Tô phụ trách công việc gì ở cơ quan?”

“Quyên góp ạ.” Tô Lạc đáp ngắn gọn.

Thư ký Dụ trừng mắt với cô, bổ sung thêm: “Tiểu Tô gia nhập quỹ từ thiện đúng lúc quỹ ở giai đoạn phát triển tốt, số tiền quyên góp mỗi năm một tăng cao. Năm nay có khả năng chạm mốc mười triệu nhân dân tệ. Đây là thành quả của sự cố gắng mà Tiểu Tô đã bỏ ra.” Vừa nói, ông ta vừa vô thức đứng thẳng người.

Làm việc chung bao năm, Tô Lạc ít nhiều cũng biết tính Thư ký Dụ, cô liền mở miệng: “Không đâu, nhờ sự lãnh đạo của Thư ký Dụ, chúng tôi mới có ngày hôm nay.”

Chủ tịch Mã gật đầu. “Tốt! Tốt lắm!”

Ba người vui vẻ đi ra đường. Thẩm Doanh đang đứng chờ bên cạnh xe ô tô, nhìn thấy lãnh đạo, cô ta liền đi tới.

“Chủ tịch Mã, hôm nay chú có vẻ rất vui.”

“Có dịp nhìn thấy lương tâm và lòng yêu thương của xã hội ở nơi này, tôi hết sức cảm động.” Ông ta vô tình mà hữu ý lại đặt tay lên vai Tô Lạc, đồng thời ra chỉ thị mới nhất: “Chúng ta cần phải học tập tinh thần vô tư cống hiến, phấn đấu vượt qua khó khăn gian khổ của các đồng chí ở đây. Với tư cách cơ quan Chính hiệp, chúng ta càng phải quan tâm đến việc nâng cao đời sống nhân dân, cống hiến cho sự nghiệp xây dựng xã hội ấm no, hạnh phúc.”

Đám đông vỗ tay nhiệt liệt khiến người bán khoai lang nướng ở bên đường giật mình hoảng hốt, vội đẩy xe đi mất.

Thẩm Doanh lập tức tiếp lời: “Chủ tịch Mã, mọi người cần phải học tập Chủ tịch. Lần trước, Chủ tịch kêu gọi ông ngoại của Kiến Thành quyên tặng đồ cổ và bức thư pháp, bán được không ít tiền.”

“Đúng vậy.” Trí nhớ của Chủ tịch Mã như được đánh thức. “Tôi phải làm công tác tư tưởng bao lâu, Tư lệnh Đường mới hạ quyết tâm quyên tặng. Bây giờ tiền đã được chuyển về tài khoản chưa?”

Thư ký Dụ và Tô Lạc đồng thời lên tiếng. Thư ký Dụ nói: “Đã đến rồi ạ.”

Còn Tô Lạc lại nói: “Bên đó lại mang đồ về rồi ạ.”

Giọng Tô Lạc khá lớn, cô lại đứng gần Chủ tịch Mã nên ông ta nghe thấy rõ mồn một.

“Cái gì? Ai mang đồ về? Mang đồ gì về?” Chủ tịch Mã truy vấn.

Ý thức được bản thân lỡ miệng, Tô Lạc đành trả lời: “Tiêu Kiến Thành...”

Tiêu Tổng đã thu hồi toàn bộ số vật phẩm quyên tặng.”

“Sao có thể quyền tặc rồi lại đòi về?” Chủ tịch Mã tỏ ra tức giận.

Thư ký Dụ liền xoa dịu: “Chủ tịch, đây chỉ là sự hiểu nhầm, chúng tôi đang xử lý.”

Chủ tịch Mã cắt ngang lời ông ta: “Tiểu Dụ, chú định tốt khoe xấu che hay sao?”

Sau đó, ông ta quay sang Thẩm Doanh. “Cô bảo cháu trai của ông già họ Đường chiều nay đến văn phòng gặp tôi.”

Nói xong, ông ta lại nhìn Tô Lạc. “Cô! Chiều cũng đến văn phòng tôi.”

Chủ tịch Mã bực tức lên xe ra về. Thư ký Dụ nở nụ cười tươi, vẫy tay chào tạm biệt đoàn khảo sát.

Tiểu Tần tiến lại gần, thì thầm hỏi Tô Lạc: “Lẽ nào... mối quan hệ giữa Thẩm Doanh và Tiêu Kiến Thành không bình thường?”

Tô Lạc gật đầu.

“Hừ, con bé này tham phú phụ bần.”

Tô Lạc lại gật đầu.

“Còn nữa... đồng chí Tô Lạc, cô đã phản bội tổ chức, tiết lộ cơ mật, cô chết chắc rồi.”

Tô Lạc chỉ có thể tiếp tục gật đầu.

Quả nhiên, khi xe ô tô khuất dạng, Thư ký Dụ quay người đi đến trước mặt Tô Lạc, lên tiếng: “Tô Lạc, từ tháng sau, cô sẽ chuyển sang phòng triển khai hoạt động, theo Trưởng phòng Vạn học cách để tổ chức các hoạt động.”

Tô Lạc biết, cuối cùng cô đã bị giáng chức.

Cũng tốt thôi, cô đã chán ghét công việc suốt ngày phải tiếp xúc với người có tiền. Cô hỏi dò một câu: “Chiều nay, cháu không phải đến chỗ Chủ tịch Chính hiệp nữa đúng không?”

“Từ tháng sau, từ tháng sau, cô không nghe rõ sao?”

Thư ký Dụ gầm lên. Nhìn thấy bọt mép phun ra từ miệng ông ta, Tô Lạc liền rời đi.

Buổi chiều, Tô Lạc đi đến tòa văn phòng trang nghiêm của ủy ban Chính hiệp tỉnh. Bước chân của cô bất giác nặng như đeo chì.

Có người vượt qua Tô Lạc, bấm nút thang máy trước cô, đồng thời nói chuyện điện thoại: “Sao ông ta lại biết? Thái độ của ông ta thế nào? Tôi không sợ ông ta... Tất nhiên, vẫn phải giữ thể diện chứ...”

Tô Lạc nhận ra, đối phương là Tiêu Kiến Thành. Tiêu Kiến Thành ngược lại chẳng để ý đến cô. Cửa thang máy vừa mở ra, anh ta lao vào trong nhanh như tên bắn. Cô còn đang do dự, Tiêu Kiến Thành đã bấm nút đóng cửa thang máy. Như vậy cũng tốt, nếu hai người đi cùng nhau, chắc chắn sẽ xảy ra đụng độ, cô thử phào nhẹ nhõm.

Lần chần mãi, cuối cùng cũng đến trước cửa văn phòng của Chủ tịch Mã, Tô Lạc đứng im vài giây, bên trong vang lên tiếng cười nói vui vẻ.

Cô khẽ gõ cửa, thư ký đi đến mở cửa cho cô, trong phòng đầy khói thuốc lá.

Thẩm Doanh và Tiêu Kiến Thành ngồi cạnh nhau trên chiếc sofa da thật. Hai người đang trò chuyện với Chủ tịch Mã.

“Chú Mã, lúc đó cháu thích chơi với Ngưu Ngưu nhà chú nhất. Anh ấy đặc biệt thông minh, thường hay nghĩ ra trò mới.” Thẩm Doanh nói.

“Giáng sinh năm ngoái, nó từ Mỹ về một lần.” Chủ tịch Mã ngồi sau bàn làm việc, tựa vào thành ghế hút xì gà.

“Sao không ai nói với cháu? Lâu rồi không nhìn thấy anh ấy nên cháu rất muốn gặp một lần.” Thẩm Doanh cất giọng nũng nịu.

“Cháu gặp rồi, cậu ấy bây giờ rất đẹp trai, hơn nữa ngày càng chín chắn, trầm ổn.” Tiêu Kiến Thành tiếp lời.

“Có đẹp trai gì đâu, bình thường thôi.” Chủ tịch Mã tỏ ra khiêm tốn.

“Anh ấy giống chú nên chắc chắn đẹp kiểu đàn ông.” Thẩm Doanh suy đoán.

“Không chỉ đẹp trai mà còn rất thông minh. Chơi bài với cậu ấy, cháu thua liểng xiểng.” Tiêu Kiến Thành tiếp lời.

Chủ tịch Mã cười lớn. “Chú cũng nghe nó nhắc đến chuyện này. Nghe nói tối hôm đó, cháu rất xui xẻo?”

“Không phải số cháu đen mà kỹ thuật tệ quá, chơi không lại cậu ấy. Có một ván cậu ấy thắng hơn sáu ngàn.”

Tô Lạc đứng ở cửa, tiến lùi không xong. Bây giờ cô mới phát hiện, hóa ra ba người họ có mối quan hệ thân thiết như vậy.

Cô thư ký cầm cốc trà, ra hiệu cho cô ngồi xuống sofa. Tô Lạc chọn một chiếc ghế đơn ở xa nhất. Thẩm Doanh mỉm cười, gật đầu chào cô. Tiêu Kiến Thành tiếp tục coi cô như không tồn tại.

Chủ tịch Mã trở lại vấn đề chính: “Kiến Thành à, nghe nói cháu thu hồi số đồ ông ngoại đã đem quyền tặng?”

“Vâng ạ.” Tiêu Kiến Thành không giấu giếm.

“Làm vậy không hay cho lắm.”

“Là ông ngoại cháu đầu óc không minh mẫn nên mới quyết định hồ đồ.”

“Không phải hồ đồ đâu, là chú động viên ông ấy quyền tặng đấy.” Chủ tịch Mã giải thích.

“Quyên góp từ thiện là chuyện tốt nhưng ông ngoại lại đem quyền tặng đồ gia truyền của nhà cháu. Hơn nữa, cặp bình gốm Thanh Hoa là bà ngoại để lại ẹ cháu. Hồi còn sống, mẹ cháu đã dặn đi dặn lại phải giữ gìn thật cẩn thận. Cháu cũng chỉ làm theo ý nguyện của mẹ cháu mà thôi.”

Tô Lạc vốn chuẩn bị sẵn tinh thần, nếu Tiêu Kiến Thành chỉ trích cô lừa bịp, cô sẽ lập tức phản bác, nhưng không ngờ, anh ta lại lấy lý do khác, cô nhất thời không thể phân biệt thật giả.

“Thì ra là vậy.” Trước thái độ chân thành của Tiêu Kiến Thành, Chủ tịch Mã dậm ra khó xử. “Nhưng đồ đã quyền tặng rồi, số tiền đầu giá cũng đã được báo lên trên, bây giờ rút lại sợ sẽ gây ảnh hưởng không tốt. Cháu nên xử lý mọi việc trước mới phải.”

“Cháu cũng từng nói với ông ngoại rất nhiều lần. Chú cũng biết đấy, trước khi nằm viện, ông đã không còn tỉnh táo. Có mấy ngày cháu bận công việc nên không lưu ý, khi hỏi đến thì đồ đã biến mất. Cháu cũng vì bất đắc dĩ mới sử dụng hạ sách này.”

“Đúng rồi, tình hình của Tư lệnh Đường thế nào rồi?” Chủ tịch Mã hỏi.

“Không tốt lắm, chắc cũng chỉ mấy ngày nữa thôi ạ.” Tiêu Kiến Thành đáp.

“Quan tâm đến trẻ em thất học ở vùng núi nghèo là nguyện vọng cuối cùng của Tư lệnh Đường, cháu hãy cố gắng hoàn thành nguyện vọng của ông ấy.”

“Cháu biết...” Tiêu Kiến Thành gật đầu. “Cháu đã bàn qua với Tô tiểu thư, tuy cháu thu hồi đồ quyền tặng nhưng vẫn bỏ tiền xây trường học. Việc này, trước sau gì cháu cũng sẽ làm thay ông cháu.”

Nghe Tiêu Kiến Thành nói vậy, Tô Lạc mở to mắt nhìn anh ta. Lúc này, anh ta đang ngồi thẳng người, miệng mỉm cười, nghiêm túc trả lời từng câu hỏi của Chủ tịch Mã. Cô hoàn toàn không biết người đàn ông này lúc nào nói thật, lúc nào giả dối, đâu mới là bộ mặt thật của anh ta?

Chủ tịch Mã cuối cùng cũng quay sang Tô Lạc. “Tiểu Tô à!”

“Vâng, tôi đây.” Tô Lạc vội đáp.

“Xem ra các cô làm việc vẫn chưa đến nơi đến chốn. Các cô nên sớm nắm được nỗi khổ tâm của Tiêu Tổng, nên bàn bạc, thống nhất từ trước. Như vậy sẽ không cần lôi đến chỗ tôi giải quyết.”

Tiêu Kiến Thành gật đầu phụ họa, còn Tô Lạc không còn lời nào để nói, bây giờ cô mới biết thế nào gọi là “cả bên trong lẫn bên ngoài đều không phải là con người”.

Ba người kia lại chuyển sang đề tài khác. Một lúc sau, cô thư ký đi vào nhắc Chủ tịch Mã chiều nay còn buổi họp, cuộc trò chuyện thân mật mới kết thúc.

Thẩm Doanh đi trước, Tiêu Kiến Thành và Chủ tịch Mã đi ở giữa, Tô Lạc đi sau cùng.

Tiêu Kiến Thành ghé tai Chủ tịch Mã nói điều gì đó. Chủ tịch Mã gật đầu.

“Khi nào rảnh, chú sẽ nói chuyện với ông ấy, cháu cứ cầm tài liệu đến đây đi.”

“Vâng ạ.” Tiêu Kiến Thành rất nhanh, lại nói tiếp: “Nhà cháu vẫn còn loại xì gà đó. Nếu chú hút quen, lần sau cháu sẽ mang thêm cho chú vài hộp.”

“Được!” Chủ tịch Mã cũng không khách sáo, nói xong liền đi về phía phòng hội nghị.

Thẩm Doanh cùng Tiêu Kiến Thành đi ra thang máy mới lên tiếng: “Em cũng phải họp, không tiễn anh nữa.”

“Tiễn gì chứ, tối nay anh đến đón em.” Tiêu Kiến Thành đáp rất thân mật.

Thẩm Doanh quay sang Tô Lạc. “Tiểu Tô, cô vất vả rồi, lại phải đến đây một chuyến.”

“Không sao đâu.”

Thẩm Doanh nhanh chóng rời đi. Cửa thang máy mở ra, Tô Lạc và Tiêu Kiến Thành đi vào trong, không ai nói một lời.

Cuối cùng vẫn là Tiêu Kiến Thành lên tiếng trước: “Hôm nay cô hiền lành thế?”

“Anh muốn nói gì?”

“Tại không thấy cô mắng người khác, tôi còn tưởng cô sẽ chửi Chủ tịch Mã là đồ khốn.”

“Ông ấy không thể sánh bằng anh.”

“Cảm ơn cô đã đề cao tôi.”

“Đừng khách sáo.”

“Cô không hỏi tôi định quyên bao nhiêu tiền sao?”

“Tùy anh.” Tô Lạc vẫn hờ hững.

“Sao thế? Cô không định xây trường học nữa à?”

“Sớm hay muộn một năm cũng chẳng sao, bọn trẻ có thể chịu đựng.”

“Coi như cô ghé gớm, dám dùng quan lớn để chơi tôi.”

“Tôi dùng thế nào được, anh mới thường xuyên nhờ ông ấy giúp đỡ đấy chứ.”

“Câu này nghe có vẻ phản động nhỉ?”

“Anh muốn nói thế nào cũng được.” Tô Lạc không có hứng thú nói chuyện với anh ta. Cô đứng ngay bên ngoài, thang máy vừa mở cửa, cô lập tức đi ra.

Tiêu Kiến Thành đi theo, tiếp tục nói: “Về chuyện quyên góp, cô hãy cầm một bản đề án đến cho tôi, để tôi xét duyệt.”

“Không liên quan đến tôi nữa.”

“Sao vậy?”

“Kể từ tháng sau, tôi bị điều sang bộ phận triển khai hoạt động rồi.”

“Thế à?” Tiêu Kiến Thành đắm chiêu. Hai người ra khỏi tòa nhà. Tiêu Kiến Thành mở cửa xe, sau đó cất cao giọng: “Tôi sẽ nói với Thư ký Dự, tháng này kiểu gì cũng phải giao bản đề án, tháng sau bắt đầu hoạt động xây dựng trường học cụ thể. Hơn nữa, tôi sẽ yêu cầu dự án phải do cô phụ trách.”

Nghe câu này, một ngọn lửa lại bốc lên đầu Tô Lạc. Trong khi đó, sắc mặt Tiêu Kiến Thành lộ vẻ hứng thú. Anh ta mở cửa xe, chỉ tay vào Tô Lạc, bổ sung một câu: “Người đẹp, cô phải cảm ơn tôi, đây là tôi đề cao cô đấy nhé!”

Không đợi Tô Lạc lên tiếng, anh ta đã nhanh chóng chui vào ô tô, nổ máy phóng đi.

Chú thích: 1. Chính hiệp là cơ quan tương tự Mặt trận Tổ quốc của Việt Nam.

2. Kim cương vương lão ngũ chỉ những người đàn ông hoàn hảo: trẻ tuổi, giàu có, đẹp trai, có học.

6. Chương 06

Chương 6

Tôi Không Phải Là Người Thích Bị Ngược Đãi

Tô Lạc nhìn chằm chằm theo chiếc xe ô tô của Tiêu Kiến Thành, thật sự chỉ muốn bám vằm anh ta. Cô tự nhủ hay là mình cứ xông lên lôi anh ta xuống xe, cho anh ta một trận nên thân rồi về cơ quan từ chức? Đáng tiếc, còn chưa nghĩ xong, di động của cô chợt đổ chuông, là ở nhà gọi tới.

“Muốn gì hả?” Tâm trạng cũng có thói quen, câu đầu tiên cô thốt ra miệng sau khi bắt máy thật ra là muốn nói với chiếc xe ô tô màu đen ở phía trước.

“Chị ơi, chị mau về nhà đi!” Đầu dây bên kia vang lên giọng của Mỹ Huệ.

“Sao thế?”

“Tô Kiệt và bố chị đánh nhau rồi.”

“Tô Kiệt? Và bố tôi?” Tô Lạc khôn tin nổi.

“Vâng, chị mau về đi, em sợ xảy ra chuyện lớn.” Mỹ Huệ cất giọng khẩn trương.

“Được rồi, tôi về ngay đây.” Tô Lạc cúp điện thoại, vừa chạy vừa gọi cho Tô Kiệt.

Lúc này, Tiêu Kiến Thành đang dừng lại ở cổng ủy ban Chính hiệp, chờ bảo vệ mở barie tự động. Thấy Tô Lạc chạy tới, anh ta tưởng cô tìm mình lý luận, lập tức hạ cửa kính, chuẩn bị ứng chiến. Nào ngờ Tô Lạc bận gọi điện thoại cho em trai, không nhìn anh ta mà chạy thẳng ra ngoài.

Điện thoại đổ chuông rất lâu, cuối cùng cũng có người bắt máy.

“A lô!” Tô Kiệt gằm lên ở đầu kia điện thoại.

“Tô Kiệt cậu đang làm gì đấy?”

“Em phải đánh chết lão già súc sinh này!”

“Cậu điên đấy à? Có gì từ từ nói.”

“Với lão già này chẳng có gì để nói cả, em ngứa mắt ông ta từ lâu rồi...” Tô Kiệt chưa nói hết câu, đầu kia đã vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất vỡ vụn, sau đó là tiếng thét của mẹ và âm thanh nấc nghẹn của bố.

“Tô Kiệt, cậu đừng làm loạn, mau dừng lại đi!” Tô Lạc không thể kiềm chế, hét vào di động. Tuy nhiên, em trai cô đã cúp điện thoại, thậm chí tắt máy.

Tô Lạc vội lao ra đường bắt taxi, nhưng tòa nhà ủy ban Chính hiệp nằm ở cuối con đường, rất hiếm taxi đi tới.

Đúng lúc này, ô tô của Tiêu Kiến Thành chậm chậm đi khỏi cổng tòa nhà. Tô Lạc lập tức chạy đến bên chiếc xe, đập cửa thỉnh thịch.

Tiêu Kiến Thành hạ cửa kính, lên tiếng nhắc nhở: “Cô hãy chú ý một chút, đập hỏng là phải đền đấy.”

“Anh mau mở cửa ra đi!” Tô Lạc nói.

“Làm gì vậy?”

“Mở cửa đi!” Tô Lạc lặp lại câu vừa rồi.

Tiêu Kiến Thành do dự một hai giây rồi bấm nút mở cửa. Tô Lạc lập tức ngồi lên xe, nói với anh ta: “Phiền anh chở tôi về nhà, tôi có việc gấp.”

“Xin lỗi, tôi không thể chở cô, vì tôi cũng có việc gấp.” Tiêu Kiến Thành từ tốn đáp.

“Vậy nhờ anh chở tôi đến đầu đường, chỗ này taxi không vào.”

“Không vào thì tiếp tục chờ, kiểu gì mà chẳng có xe.” Tiêu Kiến Thành gõ gõ ngón tay lên vô lăng.

Trong lòng Tô Lạc nóng như lửa đốt, cô liền lục ví rút ra tờ năm mươi tệ đưa cho Tiêu Kiến Thành. “Tôi trả tiền cho anh, phiền anh lái xe nhanh một chút.”

Tôi thật sự rất gấp.”

Tiêu Kiến Thành sa sầm mặt, đang định đáp lại thì điện thoại của Tô Lạc lại đổ chuông.

Tô Lạc bắt máy, liền nghe thấy tiếng khóc của bố. “Tiểu Lạc, con đang ở đâu vậy? Bố bị đánh chết mất.”

Đầu dây bên kia còn vang lên tiếng mắng chửi của Tô Kiệt.

Tô Lạc vội lên tiếng: “Bố, con về ngay đây. Bố hãy trốn đi, mặc kệ Tiểu Kiệt. Bố mau sang nhà hàng xóm mà lánh nạn.”

Ông Tô dường như không nghe thấy lời cô nói, tiếp tục kêu la trong điện thoại: “Bố khổ quá, bố sắp bị con trai ruột đánh chết rồi... Tiểu Lạc à...”

Giọng nói của Tô Kiệt truyền đến một cách rõ ràng: “Ông mau cúp máy cho tôi! Ông kêu gì chứ, còn kêu nữa tôi đánh chết ông bây giờ.” Điện thoại liền bị ngắt.

Tô Lạc sốt ruột đến mức sắp khóc. Cô quay sang Tiêu Kiến Thành, chuẩn bị cầu khẩn anh ta nhưng đối phương đã ngồi thẳng người, cất giọng nghiêm túc: “Được rồi, tôi sẽ đưa cô đi. Nhà cô ở đâu?”

“Không cần, anh cho tôi xuống đầu đường để tôi bắt xe là được.”

“Tôi sẽ chở cô về nhà, kiếm năm mươi tệ đâu phải dễ dàng.” Anh ta vừa nói vừa nhún ga, chiếc xe phóng như bay về phía trước.

Tiêu Kiến Thành lái xe vượt đèn đỏ, rẽ phải rẽ trái, đến nhà Tô Lạc với tốc độ nhanh nhất.

“Ở đây phải không?” Anh ta hỏi.

Trước cửa nhà tụ tập đông người xem trò vui, Tô Lạc không kịp trả lời đối phương, cô ném tờ năm mươi tệ lên người anh ta rồi vội vàng xuống xe.

Sân nhỏ trước nhà cô đã trở thành một đồng ngỗng ngang, bàn ghế đồ chỏng chơ, mặt đất đầy sợi phở và mỳ, ông Tô ngồi trên đồng than, toàn thân nhếch nhác, bần thủ.

Tô Kiệt đứng bên cạnh mắng nhiếc, bộ dạng vô cùng hung dữ, tay còn cầm con dao thái rau.

Tô Lạc gần như phát điên. Cô xông tới đoạt con dao trong tay Tô Kiệt rồi đẩy em trai đến bờ tường, cất cao giọng: “Cậu định làm gì hả? Cậu cầm dao để làm gì? Cậu không muốn sống rồi phải không?”

Tô Kiệt không dám phản kháng, chỉ trừng mắt với cô. “Ông ta đến quấy nhiễu mẹ, còn định đánh mẹ nên em mới cho ông ta một trận.”

“Cậu định giết ông ấy sao? Ông ấy là ai hả? Là bố của cậu đấy. Trong người cậu chảy dòng máu của bố, cậu có biết không hả?” Giọng Tô Lạc ngày càng lớn, cô cảm thấy cổ họng mình sắp nổ tung.

Nghe những lời này, ông Tô lại ghen ngào.

“Ông ta không phải là bố em, em không quen biết ông ta. Ông ta là đồ súc sinh, ông ta có nuôi em bao giờ đâu. Từ nhỏ đến giờ là mẹ nuôi em lớn khôn, đừng hòng bắt em nhận ông ta là bố.” Tô Kiệt vẫn cứng miệng.

Tô Lạc thật sự muốn cho em trai một trận. Cô dùng khuỷu tay ấn cậu vào tường, nghiêm giọng: “Cậu không nhận thì ông ấy cũng là bố của cậu. Nếu ông ấy là súc sinh, vậy thì cậu là con trai của súc sinh, cậu đã nghe rõ chưa? Lần sau cậu còn như vậy, chị sẽ đánh chết cậu, cậu có tin chị nói được làm được không?”

Lúc hai chị em còn nhỏ, bà Nhạc mãi kiếm tiền nuôi gia đình, không có thời gian ở bên con cái, Tô Kiệt do Tô Lạc một tay chăm sóc đến lúc trưởng thành. Tuy cuối cùng trở thành một tên côn đồ nhưng cậu không bao giờ dám to tiếng với chị gái. Hôm nay thấy chị gái nổi giận, cậu cũng không dám cãi lại.

Lúc này, bà Nhạc và Mỹ Huệ từ bên cạnh đi tới. Bà Nhạc cất cao giọng: “Tô Lạc, cô đừng ăn cây táo rào cây sung như vậy. Cô đừng quên, năm xưa là ai không có lương tâm bỏ rơi ba mẹ con chúng ta, đi theo hồ ly tinh? Tiểu Kiệt giúp tôi trút giận, cô có tư cách gì mà mắng nó?”

Bị mẹ trách móc, Tô Lạc nhất thời không biết đối đáp thế nào. Tiểu Kiệt thừa dịp cũng hất tay cô, ôm Mỹ Huệ đi vào nhà.

Cuối cùng, cô lên tiếng: “Mẹ, chuyện xảy ra đã lâu rồi, mẹ còn nhắc tới làm gì? Người khác nghe được sẽ cười nhạo nhà chúng ta đấy.”

“Ai dám cười chúng ta? Nếu có cười cũng không phải nhằm vào tôi, mà là nhằm vào ông ta mới đúng. Kiếm được mấy đồng tiền là đi bồ bịch ở bên ngoài, bây giờ không ai nuôi cũng đáng đời.” Bà Nhạc ngắc đầu, cất cao giọng với đám người ở trong, ngoài sân xem trò vui: “Tôi đã làm tròn trách nhiệm của một người vợ và người mẹ, vất vả nuôi con lớn khôn, tôi chẳng có gì đáng để thiên hạ chê cười cả.”

“Được rồi, mẹ đừng nói nữa!” Tô Lạc không nhịn được, cất lời bà. “Mẹ mau vào nhà nghỉ ngơi đi!” Nói xong, cô liền đi đến bên ông Tô.

“Tô Lạc, cô không được quan tâm đến ông ta. Tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn dính đến ông ta cô hãy dọn đến sống với bố cô luôn đi, đừng bao giờ quay về cái nhà này nữa.” Bà Nhạc hét lên sau lưng cô.

Đây chẳng khác nào một cuộc chiến tranh, bao nhiêu năm trôi qua vẫn không chấm dứt. Trong cuộc chiến này, vũ khí tốt nhất chính là con cái. Con cái đứng về phía ai, người đó sẽ thắng cuộc. Mỗi lần dùng sách lược này, bà Nhạc đều giành thắng lợi cuối cùng.

Hồi nhỏ vì sợ hãi, Tô Lạc không dám đứng về phía bố, nhưng bây giờ đã hoàn toàn khác, vì vậy cô vẫn đi tới đỡ bố đứng dậy.

Bà Nhạc tức giận, đi vào nhà đóng sập cửa.

“Bố không sao đấy chứ?” Tô Lạc hỏi.

Ông Tô loạng choạng đứng lên, trên gương mặt vẫn còn đọng vệt nước mắt.

“Vừa rồi Tiểu Kiệt đẩy bố, chân bố bị trật khớp rồi.”

“Có đau không ạ? C đưa bố đi bệnh viện kiểm tra.”

Ông Tô thử đi hai bước, cất giọng nhẹ nhàng: “Chân bố vẫn ổn, không cần đâu con.”

Tô Lạc phúi bụi trên người ông. “Bố thấy có chỗ nào khó chịu không?”

“Bố không sao.”

“Bố cũng thật là... Tự nhiên đến đây làm gì?” Tô Lạc không kìm được lên tiếng trách móc.

Ông Tô không trả lời, chỉ lắc đầu, tập tễnh đi ra ngoài đường. Lúc này, đám đông đã giải tán gần hết.

“Để con bắt xe đưa bố về.” Tô Lạc đi theo ông.

Ông Tô vội xua tay, đẩy con gái về phía sau. “Đứng lại gần đứng đi theo bố.”

Tô Lạc biết ông lo cô lại bị mẹ mắng nên mới không cho đi theo. Đúng lúc này, phía xa xuất hiện một chiếc taxi. Tô Lạc vội xông ra đường vẫy xe, đưa bố lên xe rồi rút hai trăm tệ nhét vào tay ông. “Khi nào về, bố hãy đi khám bác sĩ cho yên tâm.”

Ông Tô cầm tiền, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Taxi nhanh chóng rời đi, Tô Lạc đứng bên đường, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Vừa quay người trở vào nhà, cô chợt phát hiện Tiêu Kiến Thành đang khoanh tay đứng ở lề đường đợi cô.

“Có chuyện gì không?” Cô chau mày hỏi.

“Có.”

“Chuyện gì?”

Tiêu Kiến Thành giơ tờ năm mươi tệ, nói: “Tiền xe không đủ.”

“Sao cơ?” Tô Lạc không còn sức lực, nói năng cũng hòa nhã hơn bình thường.

“Tôi vượt đèn đỏ hai lần, chắc cũng bị phạt bốn trăm tệ chứ chẳng ít.”

Tô Lạc nói thật: “Bây giờ tôi chẳng còn một xu dính túi, tháng sau lĩnh lương tôi sẽ trả lại cho anh.”

Tiêu Kiến Thành nhét tờ tiền vào tay cô. “Được thôi, cô cứ cầm lấy năm mươi đồng này, khi nào kiểm tra giấy nộp phạt xem mất bao nhiêu, cô trả cho tôi sau cũng được.”

“Nhất trí.” Đầu óc Tô Lạc đỡ dần nhưng cô vẫn nhớ còn phải đi dọn bãi “chiến trường” trong sân.

Thấy cô bỏ đi, Tiêu Kiến Thành đột nhiên lắc đầu. “Tôi sẽ về phản ánh với công ty cung cấp dịch vụ. Bố cô tuổi tác đã cao, không thích hợp làm bảo vệ.”

“Tại sao?” Tô Lạc lại tỏ ra sốt ruột.

“Nhân viên bảo vệ có trách nhiệm bảo đảm sự an toàn cho chúng tôi, bố cô chẳng có sức chiến đấu gì cả, thế sao được?” Khóe miệng Tiêu Kiến Thành ẩn hiện ý cười. “Mời cô làm bảo vệ còn tốt hơn, đủ ác chiến, có thể mắng người, cũng có thể đánh người, đúng là toàn diện thật.”

Tô Lạc không để ý đến mấy câu chế giễu của anh ta, vội lên tiếng: “Bố tôi rất có trách nhiệm với công việc, sức khỏe của ông cũng chẳng có vấn đề gì, hôm nay chỉ là tình huống đặc biệt.”

Tiêu Kiến Thành tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ. “Tuổi tác đã cao, sức khỏe cũng không tốt, tôi phải nói với bọn họ mới được.” Vừa dứt lời, anh ta liền đi về phía ô tô của mình.

Nghĩ đến chuyện nếu mất công việc này, tình hình của bố sẽ càng tồi tệ, Tô Lạc đành đi theo Tiêu Kiến Thành, cất giọng thành khẩn: “Tiêu Tổng, mong anh suy nghĩ lại. Bố tôi rất trân trọng công việc này. Với tuổi tác của ông, tìm việc làm cũng không dễ dàng.”

Tiêu Kiến Thành mở cửa xe, bỗng nhiên quay đầu, nói với Tô Lạc. Không cho tôi nói, cũng được, nhưng có một điều kiện...

“Điều kiện gì?” Tô Lạc hỏi, trong lòng đã đoá ra đáp án.

Tiêu Kiến Thành quả nhiên cất giọng từ tốn: “Tối nay cùng tôi uống rượu.”

Tô Lạc nhìn người đàn ông trước mặt. Nếu là lần đầu gặp anh ta, chắc cô sẽ thừa nhận đối phương là hình mẫu lý tưởng của các cô gái, ngoại hình ổn, gia thế tốt... Nhưng không may, cô đã biết rõ dưới bộ mặt tuấn tú đó chỉ là vẻ lạnh lùng, ngạo mạn và tự tin là trung tâm của vũ trụ.

“Xin lỗi, tôi không có thời gian.” Tô Lạc lắc đầu.

Tiêu Kiến Thành có chút bất ngờ. “Không đi? Vậy tôi...”

“Tùy anh.” Không để đối phương nói câu uy hiếp, Tô Lạc cắt ngang lời anh ta rồi quay người đi về nhà.

Vừa vào đến sân, đúng lúc bà Nhạc đang cầm chổi đi ra, chỉ vào mặt cô mắng nhiếc: “Tôi nuôi cô bao nhiêu năm, không ngờ lại nuôi một đứa “ăn cháo đá bát”. Ông già đó vừa đến, cô liền ngã về phía ông ta. Sớm biết vậy, năm xưa tôi đã giao cô cho ông ta, để ông ta nuôi cô, xem cô có bị con tiện nhân đó đánh chết không? Tôi cố sống cố chết nuôi hai chị em cô lớn khôn, chẳng được lợi lộc gì. Bây giờ, cô vẫn còn ăn uống của tôi, vậy mà dám đi bênh vực ông ta. Cô đừng lượn lờ trước mặt tôi nữa, nhìn thấy cô là tôi bực bội, cô mau cuốn xéo cho khuất mắt tôi...”

Thật ra những lời trách mắng này là chuyện cơm bữa, Tô Lạc thuộc lòng từ lâu, nhưng hôm nay, cô đột nhiên không chịu nổi, cãi lại một câu: “Dù thế nào ông ấy cũng là bố của con, con không thể không nhận ông ấy.”

Nghe con gái nói vậy, giọng nói của bà Nhạc tăng lên quãng tám trong giây lát: “Ông ta là bố cơ? Vậy thì tôi không phải là mẹ cô nữa. Ông ta từng chăm sóc cô bao giờ chưa? Từng cho cô tiền tiêu vặt bao giờ chưa? Cô còn nói với tôi những lời này, cô mau cút khỏi nhà ngay.” Nói xong, bà Nhạc lao đến đẩy Tô Lạc ra ngoài. Tô Lạc không dám phản kháng, lảo đảo bước đi. Bà Nhạc tiện tay xách mấy đôi giày con gái thường đi xếp ở ngoài cửa ném ra đường, đồng thời cất cao giọng: “Cô đừng có về cái nhà này nữa, hãy đi nhận bố cô ấy. Cô thử sống với ông ta, xem ông ta có làm gì được cho cô không?”

Tô Lạc đứng bên lề đường. Người đi qua đi lại tò mò nhìn đồng giày dưới chân cô gái trẻ và bà thím cầm chổi đang chỉ tay quát mắng. Cảnh tượng này chẳng hay ho chút nào, Tô Lạc hối hận mình đã nhiều lời, chỉ muốn nhanh chóng biến mất.

Chiếc xe hơi màu đen sang trọng đang cố quay đầu trong con đường chật hẹp. Tiêu Kiến Thành vừa liếc gương chiếu hậu vừa nhìn Tô Lạc bằng ánh mắt hiếu kỳ pha lẫn nhạo báng.

Tô Lạc chẳng để ý nhiều, nhanh chóng đi đến, mở cửa.

Tiếng chuông rửa của bà Nhạc bỗng ngừng lại, Tô Lạc đóng cửa. “Tôi cùng anh đi uống rượu, anh lái xe nhanh lên.”

Tiêu Kiến Thành không bất ngờ. Anh ta nhìn cô rồi lại dúi mắt ra ngoài cửa sổ xe, sau đó hỏi: “Cô có nhặt mấy đôi giày kia không?”

Ngữ khí của anh ta tựa như giễu cợt, Tô Lạc không muốn để ý đến đối phương, trả lời ngắn gọn: “Không, đi thôi!”

Xe ô tô chuyển bánh rời khỏi con phố nhỏ, rời khỏi đám đông chen chúc. Vào thời khắc đó, Tô Lạc thậm chí hy vọng chiếc xe này cũng rời khỏi cuộc sống của cô, vĩnh viễn không xuất hiện.

Tiêu Kiến Thành tất nhiên không bỏ qua. Anh ta vừa điều khiển tay lái vừa cảm thán: “Gien di truyền đúng là trội thật đấy.”

Tô Lạc hiểu ý của anh ta nhưng không thêm phủ nhận hay đính chính.

Điện thoại của Tiêu Kiến Thành đổ chuông, anh ta bắt máy, trong xe vô cùng yên tĩnh, Tô Lạc nghe thấy rõ giọng nói dịu dàng của người phụ nữ ở đầu dây bên kia: “Bọn em họp xong rồi, bao giờ anh mới đến đón em?” Là Thẩm Doanh gọi tới.

“Ồ... Anh không đi đón em nữa.” Tiêu Kiến Thành tựa như bây giờ mới nhớ ra cô ta.

“Không tiện sao? Vậy em tự lái xe đến chỗ anh.”

“Không cần đâu, tối nay anh có việc, em khỏi cần đến.”

“Vậy à? Được thôi em sẽ về nhà nghỉ ngơi. Anh nhớ đừng vất vả quá.” Tô Lạc cảm thấy người phụ nữ này thật dịu dàng, bởi trong ngữ khí của cô ta không hề có chút trách móc.

“Được.” Tiêu Kiến Thành cúp máy, ném điện thoại lên bàn lái.

Tô Lạc nhắc nhở anh ta: “Tốt nhất anh nên gọi cô ta đến.”

“Tại sao?”

“Uống say còn có người đưa anh về.” Tô Lạc thản nhiên đáp.

“Đừng có tự tin như thế, hôm nay còn chưa biết là cô say hay tôi say.” “Kể từ lúc năm tuổi, tôi đã uống rượu cùng bố tôi, chưa say bao giờ.”

“Cô khoa trương quá đấy.”

“Là sự thật.” Tô Lạc nghiêm túc cảnh cáo anh ta.

Tiêu Kiến Thành ngoảnh đầu, liếc cô một cái. “Cô có chỗ nào kém người khác không?”

“Gì cơ?” Tô Lạc không hiểu.

“Tôi thấy cô suốt ngày chỉ muốn thắng, bạn trai cô làm sao chịu nổi?”

“Có phải anh chịu đâu.” Tô Lạc không thể phản bác, đành “đá quả bóng” về phía anh ta.

“Hừ, tôi không phải người thích bị ngược đãi.” Tiêu Kiến Thành nhếch miệng.

7. Chương 07

Chương 7

Chuyện Gì Cũng Không Thể Quá Tuyệt Đối

Ô tô đi gần một tiếng đồng hồ, đến một khu vực hết sức yên tĩnh. Sau khi vòng vèo qua lối nhỏ, cuối cùng xe dừng lại trước một khoảnh sân được bài trí xa hoa. Trong sân đã đậu đầy ô tô, bên trong thấp thoáng tiếng nhạc và tiếng nói chuyện.

Tiêu Kiến Thành xuống xe, dẫn Tô Lạc đi vào trong.

Đây là một ngôi biệt thự ba tầng, mỗi ô cửa đều sáng trưng ánh đèn. Phía trước ngôi biệt thự là một bể bơi rất lớn, thời tiết mùa xuân còn giá lạnh nhưng vẫn có người đang bơi lội. Bên cạnh là một bãi cỏ rộng, trong đó có hai cây nhãn cao cao, bốn bể trồng các loại hoa cỏ, ở giữa có mấy chiếc xích đu màu trắng. Vài đôi nam thanh nữ tú kẻ ngồi người đứng trò chuyện vui vẻ.

“Đây là đâu vậy?” Tô Lạc hỏi.

“Nhà một người bạn của tôi. Nơi này rất rộng nên mọi người thích hẹn nhau tụ tập ở đây.” Tiêu Kiến Thành đắc ý hỏi tiếp: “Cô thấy thế nào? Rất tuyệt đúng không?”

“Cũng vậy thôi.” Tô Lạc thản nhiên đáp. “Những nơi như thế này đặc biệt nhiều chuột.”

Tiêu Kiến Thành bật cười ha hả.

“Mùa hè cũng lắm muỗi.” Tô Lạc nói thật lòng.

“Cô tưởng giống nhà cô sao?” Tiêu Kiến Thành vừa cười vừa hỏi lại.

Ban công ở tầng hai xuất hiện mấy người, bọn họ vẫy tay với Tiêu Kiến Thành. “Nhanh lên đi lão Tiêu, sắp tới bữa ăn rồi.”

Tiêu Kiến Thành giơ tay chào lại, sau đó dẫn Tô Lạc đi vào trong ngôi biệt thự.

Nội thất của ngôi nhà trang nhã và đơn giản hơn Tô Lạc tưởng, ngoài những đồ gia dụng cần thiết thì không có quá nhiều vật trang trí.

Một người phụ nữ trung niên đi xuống cầu thang, hồ hởi nói với Tiêu Kiến Thành: “Kiến Thành, chỉ đợi cháu nữa thôi, mọi người tập trung đông đủ cả rồi.” Nói xong, bà ta liếc qua Tô Lạc, ánh mắt có phần nghi hoặc.

Tiêu Kiến Thành tùy tiện giới thiệu: “Tô Lạc, một người bạn của cháu.”

Bắt gặp thái độ này của anh ta, người phụ nữ không thêm để ý đến Tô Lạc.

Cô cũng chẳng bận tâm, đi theo hai người lên gác.

Tầng hai là một phòng ăn rất lớn, bên trong có một chiếc bàn dài được trải khăn trắng muốt, trên bàn đặt đầy đồ ăn đủ màu sắc, trông rất bắt mắt, có thể kích thích vị giác của mọi người. Phần lớn các món ăn, Tô Lạc chưa thấy bao giờ.

Tô Lạc hơi bất ngờ, phản ứng đầu tiên của cô là: Tiệc tự chọn thì đồ uống kiểu gì? Nhưng cô lập tức có phản ứng thứ hai: Khỏi cần quan tâm, mình phải chén một bữa no nê mới được.

Lúc này, không thấy bóng dáng Tiêu Kiến Thành đâu, cô cầm đĩa như những người khác, vui vẻ bắt đầu bữa tối.

Tô Lạc hưng phấn gấp mỗi thứ một ít, đĩa ăn của cô bắt giắc đầy ắp. Cô đứng bên bàn đồ uống hơi phân vân. Ở đây có tất cả bảy, tám loại đồ uống, nhiều món cô chưa nghe tên bao giờ. Nhân viên phục vụ đứng sau cái bàn, mỉm cười chờ cô lên tiếng.

Đúng lúc này, đằng sau chợt có người nói: “Cô ăn gì mà lăm thế?”

Tô Lạc quay đầu, phát hiện Tiêu Kiến Thành đang ghé sát bên tai, gần như chạm vào mặt cô. Cô vội lùi hai bước.

“Ăn ít thôi. Cô thử nhìn xem, những người khác nhỏ nhẹ biết bao. Cô phải giữ thể diện cho tôi chứ!” Nói xong, Tiêu Kiến Thành liền quay người bỏ đi.

Tô Lạc đảo mắt một vòng, trong đĩa của những người phụ nữ ở xung quanh chỉ có mấy miếng salad hoặc hoa quả, bọn họ hé miệng nhấm nháp. Tô Lạc đột nhiên cảm thấy bản thân lạc lõng, cô liền cầm cốc nước ép dưa hấu, đi đến một góc rồi ngồi xuống lặng lẽ ăn.

Trong không khí chợt thoáng thoang thoảng mùi nước hoa, Tô Lạc ngẩng đầu, liền bắt gặp một cô gái trẻ xinh đẹp, mặc đồ khêu gợi ngồi xuống cạnh mình.

“Cô học ở trường nào vậy?” Cô gái hỏi.

“Trường nào ư?” Tô Lạc không hiểu ý cô ta.

“Đúng vậy, tôi học ở trường nghệ thuật, còn cô thì sao?”

“Không phải, tôi đã đi làm rồi.” Tô Lạc đáp.

Người đẹp không tin. “Thôi đi, cô hãy nói nhỏ cho tôi biết, tôi sẽ không tiết lộ đâu. Cô học ở Đại học Công nghiệp phải không?”

Tô Lạc miễn cưỡng nuốt hết đồ ăn trong miệng, lắc đầu.

“Không phải, tại sao cô lại hỏi tôi điều này?”

“Vì bọn họ thích đưa sinh viên đến đây.”

“Bọn họ? Bọn họ là ai?”

“Là đám đàn ông đó. Bọn họ đều là công tử nhà giàu vừa có tiền, có quyền lại vừa có tướng mạo ở thành phố này. Đúng rồi, sao cô quen Tiêu công tử vậy?”

“Tiêu công tử?” Tô Lạc cảm thấy buồn cười.

“Đúng thế! Anh ấy vừa đẹp trai lại có tiền, là đối tượng hàng đầu của phái nữ. Bọn tôi thường nghiên cứu anh ấy nhưng trước đây luôn có một người đẹp đi cùng anh ấy nên chúng tôi không tiện ra tay.”

Nghe câu này, Tô Lạc cảm thấy kỳ lạ. “Tại sao phải nghiên cứu? Nghiên cứu gì chứ?”

Người đẹp cười. “Cô đừng giả bộ nữa, thế hôm nay cô đến đây làm gì?”

Không phải để coi mắt đấy chứ?”

“Tôi đến để uống rượu.” Tô Lạc đáp.

“Lát nữa sẽ có rượu cho cô uống, ngoài rượu ra còn có thứ khác.” Người đẹp nháy mắt. “... sẽ khiến cô càng sung sướng hơn.”

Nghe ra điều bất thường, Tô Lạc liền đứng dậy quan sát xung quanh. Phòng ăn phần lớn là những đôi nam nữ đứng sát vào nhau, ôm ôm ấp ấp. Đàn ông đều tầm ba, bốn mươi tuổi và có vẻ thành đạt còn phụ nữ đều là những cô gái trẻ trung, xinh đẹp.

Lẽ nào nơi này là chốn ăn chơi hưởng lạc, hay nói đúng hơn là hang ổ đồi trụy?

Nghĩ đến đây, Tô Lạc lập tức đảo mắt tìm Tiêu Kiến Thành nhưng không thấy bóng dáng anh ta. Cô gọi điện thoại, một lúc lâu sau cũng chẳng ai nghe máy.

Bất gặp dáng vẻ sốt ruột của cô, người đẹp ở bên cạnh nhắc nhở: “Cô không biết sao? Bây giờ chắc bọn họ đang ở trên tầng ba.”

Tô Lạc liền buông đĩa ăn, đi nhanh lên cầu thang. Tầng ba rất yên tĩnh, cô không biết Tiêu Kiến Thành ở trong căn phòng nào nên đành đến trước mỗi cánh cửa đóng chặt, dỏng tai lắng nghe để xác định mục tiêu. Cho tới khi đến căn phòng nằm ở trong cùng, cô vừa định áp tai thì cánh cửa đột ngột mở ra, người phụ nữ trung niên ban nãy đi ra ngoài làm Tô Lạc giật bắn mình. Nhìn thấy cô, bà ta quay đầu nói: “Kiến Thành, có người tìm cháu.”

“Ai vậy ạ?” Tiêu Kiến Thành lên tiếng.

Người phụ nữ nhường lối, Tô Lạc liền đi vào trong.

Trong phòng có bảy, tám người đàn ông đang ngồi quanh một chiếc bàn chơi mạt chược. Tiêu Kiến Thành ngậm điếu thuốc lá ném một quân mạt chược ra giữa bàn. Nhìn thấy Tô Lạc, anh ta hỏi: “Ăn xong rồi à?”

“Tôi ăn xong rồi.” “Cô đã no chưa?”

“No rồi. Nếu không có chuyện gì, tôi muốn về trước.”

“Ai nói không có việc, tôi đang bận kinh khủng đây này.”

“Vậy tôi tự đi là được.”

“Sao cô có thể đi? Chuyện nhận lời tôi, cô đã làm đâu.” Tiêu Kiến Thành gầy tàn thuốc xuống nền nhà.

Nghe anh ta nói vậy, những người xung quanh cất tiếng cười mờ ám.

Tô Lạc đỏ mặt, định quay người bỏ đi. Tiêu Kiến Thành liền gọi: “Lại đây giúp tôi lấy bài, tay tôi đen quá.”

“Tôi không muốn chơi.”

“Không muốn sao? Xem ra cô biết chơi mạt chược, mau giúp tôi đi, xem có may mắn hơn không?” Tiêu Kiến Thành đứng dậy, kéo tay cô.

“Tôi đến đây không phải để chơi mạt chược.” Tô Lạc rất muốn bỏ đi. Trong phòng mù mịt khói thuốc, ánh mắt của những người đàn ông khiến cô rất khó chịu.

“Chỉ đánh một ván thôi, sau đó tôi đưa cô về.” Tiêu Kiến Thành kéo cô ngồi xuống ghế.

Người đàn ông ở phía đối diện cười cười. “Lão Tiêu à, đừng nói tôi không nhắc nhở anh, đàn bà xúi quẩy lắm đấy. Anh để cô ta thể chân, chắc sẽ càng thua thảm hơn.”

“Không sao, cô ta chẳng phải nam cũng chẳng phải nữ, lớn nhỏ xơi tái hết.”

Tiêu Kiến Thành vừa nói vừa vỗ vai Tô Lạc.

Ngữ điệu coi thường của người đàn ông kia khiến Tô Lạc khó chịu. Cô tập trung hết tinh thần vào ván bài. Bài Tiêu Kiến Thành để lại chẳng ra sao, nhưng sau mấy lần mò lấy bài, cô cũng giành thắng lợi. Tiêu Kiến Thành vỗ tay khen hay. Ba người còn lại lần lượt ném tập tiền ra trước mặt cô. Cô liếc qua, đoán cũng phải tầm ba, bốn mươi ngàn. Tiêu Kiến Thành nhanh chóng nhét tiền vào ngăn kéo rồi lại xếp quân mạt chược.

Tô Lạc hôm nay số đỏ, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, thắng liên tiếp mấy ván. Mãi đến tối muộn, khi đối phương thua sạch tiền thì cuộc chơi mới kết thúc. Tô Lạc phần khởi đứng dậy, vươn vai cho đỡ mỏi người.

Đám đàn ông quay sang chúc mừng Tiêu Kiến Thành. Qua lời nói của bọn họ, có thể thấy anh ta suốt ngày thua, hôm nay coi như lấy lại thể diện.

Tiêu Kiến Thành mỉm cười, khen Tô Lạc: “Thật sự nhìn không ra, cô cũng có chút bản lĩnh đấy chứ!”

“Nhà tôi từng mở quán mạt chược, nhiều lúc không đủ người chơi, tôi đành phải góp một chân.” Tô Lạc thật thà tiết lộ.

“Cô thường chơi bao nhiêu một ván?”

“Một đồng đến năm đồng.”

Tiêu Kiến Thành cảm thấy thú vị, hỏi tiếp: “Một buổi tối thắng thua có nhiều không?”

Về việc đối phương cười nhạo mình, Tô Lạc luôn tiếp chiêu, không bao giờ né tránh. “Có lúc gặp may, cũng có thể thắng một vài trăm tệ.”

Tiêu Kiến Thành mở ngăn kéo, lấy hai tập tiền dúi vào tay Tô Lạc. Cô không nhận, lập tức trả lại cho anh ta.

“Cầm lấy đi, đây là phần cô đáng được hưởng.” Tiêu Kiến Thành nói.

“Tôi không lấy. Anh chơi lớn như vậy thì gọi là cờ bạc rồi còn gì, nhỡ sau này bị xử tử, tôi cũng thành tông phạm mất.”

“Vậy cô muốn tôi cảm ơn thế nào? Cô muốn gì?” Tiêu Kiến Thành ném tập tiền xuống bàn.

“Sau này anh đừng gây khó dễ cho tôi là được.” Tô Lạc đáp.

“Hừm, tôi gây khó dễ tức là coi trọng cô đấy.”

Hai người đi xuống dưới. Chợt nhớ đến ngăn kéo chứa đầy tiền, Tô Lạc nhắc nhở: “Anh không cầm tiền đi à?”

“Cứ để ở đó.”

“Tại sao? Anh thiếu nợ chủ nhà à?”

“Đúng, tôi vẫn đang phải trả nợ.”

“Anh có thể nghĩ cách quyet nợ mà, đây là sổ trường của anh còn gì.” Tô Lạc châm chọc.

“Quyet nhiều lần rồi, dù sao cũng không thể thoát.” Tiêu Kiến Thành nhún vai.

Hai người xuống đến tầng hai, cửa nhà ăn khép hờ, ánh đèn rực rỡ hắt ra ngoài, tiếng nhạc điện tử xập xình, mấy đôi nam nữ đang ôm hôn nhau. Phòng bên cạnh vọng ra tiếng cười của phụ nữ.

Tiêu Kiến Thành như vô tình đặt tay lên lưng Tô Lạc, lên tiếng: “Chúng ta vào trong uống một ly đi!”

Tô Lạc chợt nhớ đến lời cô gái trẻ hồi nãy, lập tức bừng tỉnh từ niềm vui thắng lợi, từ chối ngay: “Không được, tôi phải về rồi.”

“Về làm gì sớm thế? Chúng ta còn chưa uống rượu.” Về mặt Tiêu Kiến Thành lại để lộ tia biếng nhác quen thuộc.

Tô Lạc vừa định chạy xuống dưới, Tiêu Kiến Thành đã giơ tay ngăn cô lại.

“Đi làm gì chứ? Tôi vẫn còn chưa ăn mà, cô cùng tôi ăn một chút đi!”

“Anh cứ việc ăn, tôi xuống tầng dưới đợi anh.”

“Đừng như vậy, đàn ông ở đây làm gì có ai ăn một mình.”

“Anh hãy tìm người khác ăn cùng anh.” Vào thời khắc này, Tô Lạc chỉ muốn biến càng nhanh càng tốt.

Tiêu Kiến Thành liền giữ hai vai cô. “Đừng căng thẳng, Tô Lạc, thật ra tôi rất thích em. Chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc không?”

“Tôi không thích anh chút nào.” Tô Lạc vắn vẹo người, muốn thoát khỏi bàn tay anh ta.

“Em muốn gì? Muốn có nhà phải không? Hay là em dọn ra ngoài đi, tôi sẽ thu xếp cho em một căn hộ, đừng sống cùng gia đình rồi suốt ngày học hặc.”

“Tôi không cần.”

“Việc gì em phải cứng nhắc như vậy? Đồng lương của em đáng là bao? Quý vợ vẫn đó có việc gì để làm ngoài chuyện suốt ngày tìm người khác xin tiền, chẳng có tiền đồ gì cả. Em đi theo tôi, tôi nhất định sẽ thu xếp cho em một công việc tử tế.”

Nghe Tiêu Kiến Thành chê bai cơ quan của mình là vợ vẫn lại suốt ngày đi xin tiền, Tô Lạc tức giận dậm mạnh vào ngực anh ta. Tiêu Kiến Thành bị ép phải buông tay, lùi lại hai bước.

Nhân cơ hội đó, Tô Lạc chạy nhanh xuống tầng dưới. Cô chạy một mạch ra sân, rời khỏi ngôi biệt thự, lao thẳng ra đường cái. Bây giờ cô mới phát hiện khu vực này nằm ở ngoại ô thành phố, xung quanh không phải đồng ruộng thì cũng là công trường xây dựng, con đường vắng lặng như tờ. Đừng nói là bắt taxi, đến cả phương hướng về nhà cô cũng chịu chết.

Đằng sau bỗng vang lên tiếng động cơ ô tô, phanh kít ngay bên cạnh Tô Lạc. Tiêu Kiến Thành hạ cửa kính xe. Anh ta không mở miệng mà chỉ ra hiệu cho cô lên xe. Tô Lạc thầm đánh giá tình hình, bây giờ một mình ở nơi đồng không mông quạnh, nếu không lên ô tô mà đi bộ về nhà đương nhiên rất oách nhưng cũng là hành động ngu xuẩn, thế là cô hít một hơi thật sâu để ổn định tâm trạng rồi lặng lẽ leo lên xe của đối phương.

“Em to gan thật đấy! Không sợ tôi kéo ra cánh đồng hoang, hãm hiếp rồi giết chết hay sao?” Tiêu Kiến Thành vừa nhún ga vừa hỏi.

“Anh có thể thử thoải mái.” Tô Lạc không hề sợ hãi.

“Em không thích tôi thật à?”

“Không thích.” “Tại sao chứ?”

“Tại sao tôi phải thích anh?”

“Tại tôi có nhiều tiền.”

“Tôi ghét người có tiền.”

“Em đã thử làm người có tiền bao giờ chưa mà ghét họ?”

“Chưa ăn thịt heo, không có nghĩa chưa thấy heo chạy.”

“Em đang chờ đợi tôi phải không?”

“Anh muốn nghĩ thế nào cũng được.”

Tiêu Kiến Thành đột nhiên dừng xe bên lề đường, quay sang Tô Lạc. “Tô Lạc, tôi thật sự cảm thấy em rất đặc biệt. Lần đầu tiên gặp em, tôi đã có cảm giác mình gặp được một cô gái thuần khiết, lương thiện và đáng yêu như mong muốn. Trong lòng tôi lúc nào cũng vương vấn hình bóng của em. Tô Lạc, em đừng từ chối tôi, tôi sẽ mãi mãi đối xử tốt với em. Tôi sẽ đưa em đi du lịch ở châu Âu, đi Las Vegas giải trí, đi Australia lặn biển... Tôi sẽ đưa em đến bất cứ nơi nào em muốn. Chúng ta có thể đi Paris mua sắm, em muốn mấy cái túi xách LV hay Gucci cũng được. Chỉ cần em đồng ý ở bên cạnh tôi, chuyện gì tôi cũng nghe em.” Anh ta nói rất trôi chảy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, ánh mắt chăm chú trong khi cơ thể ngày càng áp sát.

Tô Lạc bắt giác ngả người ra đằng sau, cho đến khi chạm lưng vào cửa xe. Cô nhìn Tiêu Kiến Thành bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Tiêu Kiến Thành lại cất giọng dịu dàng: “Tôi rất thật lòng, Tô Lạc, hãy cho tôi một cơ hội nhé?”

Nói xong, anh ta im lặng chờ đợi câu trả lời của cô.

Một lúc sau, Tô Lạc mới thốt ra một câu: “Anh... bị bệnh phải không?”

Nghe câu hỏi này, Tiêu Kiến Thành ngồi về vị trí của mình, đập tay lên vô lăng, bật cười ha hả.

Cảm thấy người đàn ông này buồn vui thất thường, tính cách vô cùng quái gở, Tô Lạc bắt đầu tính đến khả năng “bị hãm hiếp rồi sát hại”, mà anh ta nhắc tới.

Kết quả, sau khi dứt trận cười, Tiêu Kiến Thành lại tiếp tục lái xe, nhưng ý cười vẫn còn đọng trên khóe miệng anh ta. Anh ta lại quay sang Tô Lạc. “Chiều này không có tác dụng với cô. Cô quả nhiên không thích tôi, đúng là có cá tính.”

“Lẽ nào anh tưởng tôi đóng kịch hay sao?” Tô Lạc hỏi lại.

“Đúng vậy, nhiều người phụ nữ thích chơi trò này.”

Tiêu Kiến Thành lái xe rất nhanh, thành phố đã mờ mờ hiện ra ở phía trước.

“Tôi không như vậy.”

“Cô thì thế nào?”

“Thích là thích, không thích là không thích, chẳng cần thiết phải giả vờ giả vịt.”

“Sau này nếu cô thích tôi, nhớ báo ngay với tôi đấy.”

“Khả năng này không lớn, về cơ bản anh đừng ôm hy vọng.” Tô Lạc trịnh trọng lắc đầu.

“Trên đời này chẳng có chuyện gì là tuyệt đối.” Tiêu Kiến Thành cười.

Cửa kính hạ xuống thấp, gió đêm thổi vào trong xe khiến mái tóc của Tô Lạc tung bay, lòa xòa trước mặt cô. Cô dõi mắt về phía trước, dãy núi ẩn hiện phía xa xa khiến cô đột nhiên nhớ tới vùng núi nghèo khó, nơi Dương Nhuệ đang dạy học.

“Vụ quyền góp giải quyết thế nào?” Tô Lạc hỏi.

“Các cô hãy làm bản đề án trước, chúng tôi sẽ xét duyệt. Bên cô định xây ở đâu?”

“Huyện Cổ Bình ở miền Tây.”

“Cổ Bình ư?” Tiêu Kiến Thành hỏi lại.

“Đúng vậy, đó là một huyện vùng núi nghèo, cơ sở hạ tầng giáo dục rất kém.”

“Xây dựng trường học là việc của nhà nước.”

“Nhà nước phải làm quá nhiều việc, không thể chăm lo hết được.”

“Tôi cũng phải làm nhiều việc, cũng không thể chăm lo hết thiên hạ, sao cô không nghĩ cho tôi?”

“Anh không cần làm gì cả, chỉ cần bỏ tiền là được.”

“Cô xem, cơ quan của các cô chỉ biết lừa tiền của người khác mà thôi.”

“Tôi lừa tiền của anh để làm từ thiện, người khác lừa tiền của anh còn không biết để làm gì.”

“Người khác lừa tiền của tôi nhưng sẽ cùng tôi lên giường.” Tiêu Kiến Thành lại bắt đầu giở trò vô lại.

Tô Lạc mỉm cười, không tiếp lời, trong lòng ít nhiều cảm thấy nhẹ nhõm. Trước đây, cô có cảm giác anh ta rất khó nắm bắt, lại ngạo mạn, xảo trá, bây giờ có thể ngồi cùng nhau trò chuyện vui vẻ, có nghĩa công việc tới đây của cô sẽ dễ dàng hơn nhiều. Đúng lúc này, điện thoại của Tô Lạc đổ chuông, cô lấy ra xem, là Dương Nhuệ gọi tới.

Cô vội bắt máy.

“Tô Lạc, anh đã về đến nơi rồi.” Dương Nhuệ báo tin bình an cho cô, đây là chuyện hiếm thấy.

“Vậy à? Anh đi đường có thuận lợi không?” Tô Lạc hỏi.

“Cũng không đến nỗi. Anh liên hệ với huyện về chuyện khai thác khoáng sản, trên đường về có vụ tai nạn nên tắc đường hơn một tiếng đồng hồ.”

“Vậy anh nghỉ sớm đi.”

“Được, tình hình của em hôm nay thế nào? Có thuận lợi không?”

“Cũng được ạ, anh cứ yên tâm.”

“Thế thì tốt. Chiều nay, anh gọi điện cho Thư ký Dự, chú ấy bảo em đang lo việc quyên góp.”

“Vâng ạ.”

“Em đừng sốt ruột quá, bên anh... cũng dễ thương lượng thôi.” Giọng Dương Nhuệ lúc to lúc nhỏ.

Tô Lạc cảm thấy trong lòng rất ấm áp, cô nói nhỏ nhẹ: “Vâng, em hiểu.”

“Vậy anh cúp máy trước đây... Tạm biệt...”

“Tạm biệt anh...” Tô Lạc cúp điện thoại, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa xe, thở dài một hơi.

Ô tô đột nhiên dừng lại bên lề đường.

Tô Lạc quay đầu, Tiêu Kiến Thành cất giọng nghiêm nghị: “Bây giờ đã vào thành phố, cô bắt taxi về đi, tôi còn phải quay lại nơi đó.”

“Ồ...” Tô Lạc liền mở cửa xuống xe.

“Về chuyện quyên góp, thứ Hai tuần sau hãy mang bản đề án đến cho tôi, trực tiếp liên lạc với luật sư Châu cũng được.” Tiêu Kiến Thành dặn dò rồi quay đầu về đường cũ.

Tô Lạc đứng giữa đường, nhất thời không nhận ra phương hướng. Một lúc sau, cô phát hiện phía trước có một trạm xe buýt. Cô đi về bên đó nhưng trái tim vẫn dừng lại ở cuộc điện thoại vừa rồi, trong lòng rất vui vẻ, thậm chí cô còn hát ngâm nga.

8. Chương 08

Chương 8

Anh Ta Là Yêu Nghiệt Của Phương Nào Không Biết

Về đến nhà đã là nửa đêm, vừa mở cổng, phát hiện đồng giày của mình nằm sau cánh cửa, cô cúi xuống xếp gọn một chỗ. Trong nhà chỉ có Tô Kiệt đang ngồi trước máy tính chơi điện tử, không thấy bóng dáng bà Nhạc. Nhìn thấy cô, Tô Kiệt cất giọng vui vẻ: “Chị đi đâu thế?”

“Đến chỗ bạn chị.”

“Bạn nào cơ?”

“Bạn bình thường.”

“Chị quen bạn bình thường giàu có từ lúc nào vậy?”

“Cậu nói vớ vẩn gì thế?” Tô Lạc mệt mỏi nằm sấp xuống giường.

“Lái xe sang chứng tỏ có tiền còn gì. Không phải lão già đấy chứ?”

“Không hiểu cậu đang nói chuyện gì nữa.”

“Chiếc xe đó... Em đã nhìn thấy chị lên chiếc xe đó.” Nhắc đến ô tô, mắt Tô Kiệt sáng lấp lánh.

“Ồ, là xe xịn sao? Chị cũng chẳng để ý.” Hai mí mắt của Tô Lạc đang “đánh nhau” dữ dội. Tâm tư của cô không để vào ô tô mà dồn hết vào vấn đề có nên dậy đi tắm hay không.

“Tất nhiên, xe rất đắt tiền. Mau nói cho em biết, chị cậu được con rùa vàng phải không?”

“Chị phải đi tắm đây.” Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Tô Lạc bèn đứng dậy.

Tô Kiệt mắt híp. “Chị, sau này chị đổi đời, đừng có trở mặt không nhận em trai đấy nhé!”

Tô Lạc vừa ngáp dài vừa đi vào nhà vệ sinh. “Dựa vào biểu hiện của cậu ngày hôm nay, bây giờ chị đã không muốn nhận rồi.”

“Xi!” Tô Kiệt lại quay về với màn hình máy tính.

Di động của Tô Lạc đột nhiên đổ chuông, cô liền từ nhà vệ sinh lao ra ngoài. Tô Kiệt đã cầm điện thoại trong tay.

“Mau đưa cho chị!”, Tô Lạc tưởng là Dương Nhuệ gọi.

Tô Kiệt giơ cao chiếc điện thoại, ngẩng đầu nhìn dãy số hiện trên màn hình.

“139... Đây là số của lão già đó phải không? Để em nghe, bảo ông ta chuẩn bị một cái phong bao làm quà gặp mặt cho em.”

Tô Lạc sốt ruột nhảy lên giằng điện thoại. “Tô Kiệt, mau đưa cho chị đi, không có ông già nào cả.”

Tô Kiệt mặc kệ, bấm nút nghe. Tô Lạc liền nhảy lên giường cướp điện thoại.

“A lô!” Cô thở hắt ra, nói với người ở đầu dây bên kia.

“Chào cô, là Tô Lạc phải không?” Giọng một người phụ nữ xa lạ truyền tới.

“Vâng...” Tô Lạc nghi hoặc, muộn như vậy, không biết ai gọi.

“Là tôi, Thẩm Doanh đây.”

“A, chào cô.”

Tô Kiệt ghé tai lắng nghe, Tô Lạc véo cậu một cái khiến cậu la oai oái rồi chạy mất.

Thẩm Doanh căng thẳng. “Người ở bên cô là ai vậy?”

Biết cô ta hiểu nhầm, Tô Lạc thấy hơi buồn cười. “Em trai tôi.”

“Vậy à?” Thẩm Doanh thở phào nhẹ nhõm.

“Cô có chuyện gì không?” Tô Lạc hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi, vụ quyên góp của các cô. Kiến Thành không có ý kiến đấy chứ?”

Mười hai giờ đêm gọi điện hỏi công việc cũng giả tạo quá đi, Tô Lạc thầm nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng vẫn đáp: “Tiêu Tổng bảo chúng tôi chuẩn bị bản đề án.”

“Vậy thì tốt, có chuyện gì cần giúp đỡ, cô cứ nói với tôi, đừng ngại.”

“Được, cảm ơn cô.”

“Tôi... cúp máy đây.” Thẩm Doanh ngáp ngừng muốn nói điều gì đó.

Tô Lạc không giấu giếm: “Tiêu Kiến Thành đã quay lại ngôi biệt thự đó rồi.”

“Ừ... Anh ấy suốt ngày chạy đi chạy lại, chẳng chịu nghỉ ngơi gì cả.” Thẩm Doanh thoáng yên tâm, bắt đầu giọng điệu trách móc như một người vợ.

Tô Lạc trả lời lấy lệ: “Vậy sao?”

“Đúng vậy, nửa đêm làm phiền cô, thật ngại quá, chào cô!”

Tô Lạc vừa cúp điện thoại, Tô Kiệt liền sán đến. “Tiêu Kiến Thành? Biệt thự? Chị, chị làm vợ bé của người đàn ông đó à?”

“Đúng vậy, đợi anh ta chết, chị cũng được chia tài sản.” Tô Lạc ném điện thoại xuống giường, lại đi vào nhà vệ sinh.

Ngày thứ Hai, Tô Lạc bận rộn cả buổi, cuối cùng cũng nộp phương án xây dựng trường học cho Thư ký Dự. Thư ký Dự xem qua, không bày tỏ ý kiến mà chỉ nói: “Cô cứ nộp cho bên đó đi.”

Biết thế nào ông ta cũng nói vậy, Tô Lạc liền truy vấn: “Chú cứ xem kĩ đi đã, cháu không phải chuyên làm công trình nên không hiểu lắm.”

“Ôi giờ, chỉ cần Tiêu Tổng không phản nản, tôi cũng không có ý kiến.”

“Sợ anh ta có ý kiến nên cháu mới muốn chú duyệt trước.”

“Nếu cậu ta có ý kiến, tôi xem cũng vô dụng.”

Tô Lạc cầm bản báo cáo quay về phòng làm việc, trong lòng rất bực bội.

Tiểu Tần đến, hỏi cô: “Tay thiếu gia lắm tiền nhiều của kia đã đồng ý chưa?”

“Lãnh đạo tỉnh lên tiếng, anh ta cũng chỉ có cách đồng ý. Anh ta nói kiểu gì cũng phải thu hồi lại đồ vật nhưng nhận lời quyên tiền, bây giờ bảo chúng ta nộp đề án sang bên đó.” Tô Lạc ngồi xuống chiếc sofa cũ kĩ trong văn phòng, vì đã dùng lâu năm nên mặt ghế đã có chỗ lõm xuống, nhưng cô vẫn thích ngồi ở chỗ đó, cảm giác rất dễ chịu.

“Thế thì được rồi, chúng ta cần tiền cơ mà, đồ vật phẩm thì có tác dụng gì.”

“Quan trọng là loại người này chẳng đáng tin cậy. Ai mà biết được khi chúng ta giao đề án, anh ta có cố tình gây khó dễ hay không?”

“Cô nói cũng phải.” Tiểu Tần đặt móng xuống bàn. “Hình như cậu ta hơi biến thái hay sao ấy.”

“Không phải hơi mà là quá biến thái. Người có tiền ít nhiều đều biến thái.”

Tô Lạc chấp tay trước ngực. “Bây giờ, em chỉ có một nguyện vọng...”

“Nguyện vọng gì cơ? Dương Nhuệ cầu hôn cô à?”

Tô Lạc liền đỏ mặt. “Chị này...”

“Là gì vậy?” Tiểu Tần rất thích chòng ghẹo mấy cô gái đang yêu, nở nụ cười đắc ý.

“Em chỉ hy vọng ông Đường mau chóng khỏi bệnh, đá Tiêu Kiến Thành sang một bên.” Tô Lạc vừa nói vừa đá chân vào không trung.

Tiểu Tần chợt nghĩ tới một vấn đề. “Bỗng dưng tôi ó cảm giác, không biết chừng cậu Tiêu Tổng đó có ý với cô ấy chứ.”

Tô Lạc bĩu môi, không thêm phản bác.

Tiểu Tần hăng hái phân tích: “Thật đấy, chẳng phải trên ti vi cũng diễn như vậy sao? Công tử nhà giàu thường thích hình mẫu Lọ Lem như cô: diện mạo khá ổn, tính tình hung hãn, căm ghét người có tiền. Sau đó, anh ta sẽ tìm lý do gặp gỡ, giằng vò cô, cãi nhau với cô, không biết chừng sẽ có hợp đồng hôn nhân gì đó. Cuối cùng, hai người sẽ đến với nhau.”

Tô Lạc nghe không lọt tai, liền mở miệng: “Được rồi, chúng ta đang ở Trung Quốc đấy!”

“Cũng vậy cả thôi. Tôi nói cho cô biết, người có tiền không khó chinh phục, chỉ cần cô nắm chắc mấy nguyên tắc sau: không nể tình, chẳng giữ thể diện, mũi hếch cao, khi cần thiết có thể động thủ với anh ta. Đặc biệt là...” Nói đến đây, Tiểu Tần đột nhiên dừng lại, cố ý gây tò mò.

Tô Lạc cười, không tiếp lời, chờ chị nói tiếp.

Tiểu Tần đành tiếp tục nói: “Nghe lời chị đi, đặc biệt là cô đừng để lộ mình là người yêu đồng tiền, cho dù một trăm triệu đặt ngay trước mặt, cô cũng chỉ nở nụ cười nhàn nhạt thản nhiên quay người bỏ đi. Chỉ như vậy, cô mới có thể chinh phục trái tim cậu ta.”

Vừa nghe vừa tưởng tượng ra hình ảnh đó, Tô Lạc liền phì cười.

“Đừng cười nữa! Chị nói thật đấy, cô phải nhẫn nhịn, nghiên vỡ rằng cũng được tham lam mấy thứ cởn con. Cô bỏ qua thứ tầm thường mới giành được cái lớn hơn.”

“Em không làm được đâu, một khi nhìn thấy tiền, chắc hai chân em sẽ mềm nhũn, để mặc anh ta muốn làm gì thì làm.” Tô Lạc cười cười.

“Loại người chưa từng gặp tình huống hoành tráng như cô, đúng là khó có thể nhẫn nhịn.” Tiểu Tần lộ vẻ thất vọng.

“Nếu rơi vào hoàn cảnh đó, chị sẽ làm gì?”

“Tôi á? Tôi sẽ hỏi anh ta, một lần bao nhiêu tiền?” Tiểu Tần làm động tác cởn áo.

Hai chị em cùng cười. Tiểu Tần đột nhiên im bặt, lập tức đứng dậy. Tô Lạc dõi theo ánh mắt chị, liền quay đầu về phía sau. Thấy Thư ký Dự đứng ở cửa, cô cũng giật mình, liền từ sofa đứng lên.

“Hai cô tán gẫu trong giờ làm việc, chẳng có kỷ luật gì cả. Nếu ở cơ quan lớn, hai cô chắc đã bị trừ điểm thi đua rồi.” Thư ký Dự thích dùng cụm từ “cơ quan lớn” để hù dọa cấp dưới. Từ miệng ông ta, “cơ quan lớn” chính là một xã hội phong kiến.

Tô Lạc và Tiểu Tần đứng nghiêm nhưng trong lòng chẳng để tâm đến lời nói của ông ta.

“Tô Lạc, cô mau theo tôi tới bệnh viện, ông Đường qua đời rồi.” Thư ký Dự tiếp tục lên tiếng.

“Hả? Chết rồi á?” Tô Lạc mở to mắt.

“Cô ăn nói kiểu gì vậy?” Thư ký Dự nghiêm giọng.

Tiểu Tần cố nhịn cười, lặng lẽ chuẩn về phòng làm việc.

Khi Tô Lạc đến bệnh viện, ngoài cổng tụ tập rất đông người và xe. Thư ký Dự len lỏi giữa đám đông, tìm kiếm Tiêu Kiến Thành.

Tô Lạc chẳng buồn đi theo ông ta. Cô đứng ở bên ngoài, trong lòng ủ rũ. Vị cứu tinh duy nhất biến mất, cô nghĩ dự án này không còn hy vọng.

Di động đổ chuông, cô móc ra xem, là Tiêu Kiến Thành gọi tới.

“A lô!”

“Người nhà của tôi qua đời nhưng sao trông cô như mới mất người thân vậy?”

“Anh nói linh tinh gì thế?”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, tôi có không ít đàn bà, hôm nay, người muốn để tang cũng rất nhiều, chắc không đến lượt cô đâu.” Trong điện thoại, Tiêu Kiến Thành vẫn còn tâm trạng nói những lời vô liêm sỉ.

Tô Lạc không muốn nghe, lập tức đáp: “Cảm ơn anh đã nhắc nhở.” Nói xong, cô liền cúp điện thoại.

Phía trước đột nhiên có một người đẹp từ đám đông đi về bên này, Tô Lạc nhận ra là Thẩm Doanh.

“Tiểu Tô, cô vất vả rồi, mau vào đại sảnh ngồi một lúc đi.” Thẩm Doanh mặc bộ đồ đen từ đầu đến chân, càng tôn lên nước da trắng nõn của cô ta.

Xem ra cô ta cũng muốn để tang vì người nào đó, Tô Lạc nghĩ bụng, ngoài miệng lịch sự đáp: “Không cần đâu, tôi đang đợi Thư ký Dự.”

“Thư ký Dự cũng đến đây à?”

“Vâng, ông ấy đi tìm Tiêu Tổng rồi.”

“Chúng tôi cũng đang tìm Kiến Thành, không biết anh ấy đi đâu mất.” Thẩm Doanh vừa nói vừa kiễng chân, giơ tay che trên trán, ngó nghiêng xung quanh.

“Vậy sao, anh ta...” Tô Lạc định nói anh ta vừa gọi điện ình, nhưng chợt nghĩ không cần tự chuốc lấy phiền phức nên lập tức ngậm miệng.

“Anh ấy làm sao cơ?” Thẩm Doanh hỏi.

“Không có gì, chắc anh ta bận công việc khác.” Tô Lạc đáp.

“Ông ngoại là người thân duy nhất của anh ấy, có lẽ anh ấy rất buồn nên mới trốn tránh mọi người.” Thẩm Doanh tỏ ra đau lòng.

“Chắc vậy!”

“Cô cứ làm việc của mình đi, tôi thử tìm tiếp xem sao.”

Thẩm Doanh định quay người rời đi nhưng chợt nhớ ra điều gì cô ta lại nói: “Đúng rồi, tối qua cô về sớm thế, lúc sau tôi đến ngôi biệt thự để cùng chơi với cô, không thấy cô đâu nên tôi mới gọi điện thoại.”

“Vâng...”

“Tôi đi trước đây.”

“Chào cô.”

Thẩm Doanh uyển chuyển đi về phía đám đông. Rất nhiều người hỏi thăm, trò chuyện, bắt tay với cô ta. Cô ta luôn giữ thái độ dè dặt, mỉm cười gật đầu.

Tô Lạc dõi theo Thẩm Doanh, tự dưng cảm thấy người phụ nữ này hơi khó hiểu. Cô nhớ Tiểu Tần tiết lộ, cô ta và Dương Nhuệ từng yêu nhau. Cũng không biết là thật hay giả nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy bọn họ không phải là người cùng một thế giới. Dương Nhuệ đang chiến đấu với khó khăn nghèo khổ, còn Thẩm Doanh như quý cô cao sang. Dương Nhuệ và cô ta làm sao có khả năng dính dáng tình cảm với nhau chứ?

Chuông điện thoại lại reo vang, vẫn là Tiêu Kiến Thành gọi tới. Hai người này đúng là đôi nam nữ khó hiểu.

“Vợ anh đang tìm anh kia kìa.” Vừa bắt máy, Tô Lạc nói luôn.

“Vợ nào cơ?”

“Anh có nhiều vợ lắm sao?”

“Tôi chưa từng đếm qua. Đợt này phải lọc danh sách mới được, không thì chẳng biết ai với ai.”

“Phiền anh tỏ ra đau buồn một chút có được không?”

“Bởi vì không có cách nào để tỏ ra đau buồn nên tôi đành trốn mọi người.”

“Anh trốn ở đâu hả?” Tô Lạc ngẩn cổ ngó nghiêng.

“Hóa ra cô chính là bà vợ đang tìm tôi.”

“Phì, buồn nôn quá.” Khóe mắt Tô Lạc chợt nhìn thấy một chiếc xe bảy chỗ đỗ ở bên cạnh bức tường bao, trong xe lờ mờ có một bóng người. Cô liền đi nhanh về bên đó.

“Cô dừng lại gần, tôi sẽ bị phát hiện đó.” Tiêu Kiến Thành cất cao giọng.

“Sao anh ấu trĩ thế?” Tô Lạc bất chấp, đi tới mở cửa xe.

Tiêu Kiến Thành đang ngồi ở ghế sau, trong xe mù mịt khói thuốc lá.

“Mau lên đây rồi đóng cửa lại.” Tiêu Kiến Thành vội kéo cô lên xe, đóng sập cửa.

“Cô có hút thuốc không?” Đến khi Tô Lạc ngồi cạnh mình, anh ta đưa gói thuốc cho cô, là nhãn hiệu Phù Dung Vương, loại kim cương.

“Tôi không hút.”

“Hút một điếu đi mà, coi như cùng tôi chia sẻ nỗi đau mất người thân.” Tiêu Kiến Thành mở hé cửa kính, tự mình châm một điếu thuốc.

“Tôi không cần. Nếu có hút thuốc anh cũng đừng chơi loại đắt tiền như vậy, đúng là quá lãng phí.” Tô Lạc nói.

“Vậy phải hút loại gì?”

“Ba đến năm đồng một gói là được rồi. Dù sao cũng là hành động từ từ tự sát, không cần đến “công cụ” đắt tiền như vậy.”

“Tôi có khả năng mua, có liên quan gì chứ?”

“Một gói thuốc hai mươi điếu của anh những một trăm tám mươi tệ, trung bình mười tệ một điếu. Anh có biết, rất nhiều trẻ em ở nông thôn không nộp nổi hai mươi tệ tiền ăn trưa một tháng, chỉ có thể vác bụng đói đi học. Một gói thuốc của anh gần bằng một năm tiền ăn trưa của bọn trẻ đấy.”

“Đừng suốt ngày nhắc chuyện này với tôi.” Tiêu Kiến Thành càn hút ác. “Tôi đã nói rồi, giáo dục là việc của nhà nước, giúp trẻ em nghèo đi học cũng là việc của bọn họ.”

“Nhà nước bị các anh hút đến kiệt quệ rồi.” Tô Lạc phản bác.

“Tôi tự bỏ tiền mua thuốc, không chỉ cho bản thân mà còn tặng rất nhiều người, tôi tạo ra GDP đấy. Thuốc lá bị đánh thuế cao đến mức nào cô có biết không?”

“Tạo GDP thì có tác dụng gì chứ? Bọn trẻ vẫn không có tiền ăn cơm.”

“Vì vậy tôi mới nói đây là chuyện của nhà nước.”

“Anh không nộp cho nhà nước, trực tiếp chi cho bọn trẻ chẳng phải càng tốt hơn sao?”

Tiêu Kiến Thành đột nhiên phì cười. “Tô Lạc, cô cũng giỏi lắm. Người thân của tôi vừa qua đời, cô không những không an ủi mà còn cãi nhau với tôi.”

“Nhìn bộ dạng của anh có thấy đau buồn gì đâu.”

“Tôi miễn cưỡng nở nụ cười mà thôi.”

“Anh miễn cưỡng cười với tôi làm gì? Bên ngoài còn rất nhiều người đang chờ anh kia kia.”

“Bọn họ không cần tôi cười mà chỉ cần tôi khóc, nhưng tôi không khóc nổi.”

Tiêu Kiến Thành nhún vai.

Tô Lạc cảm thấy khó hiểu. “Tại sao cứ nhất định phải khóc? Không khóc cũng được mà, anh chỉ cần bày ra vẻ bi thương là được.”

“Như thế nào mới gọi là bi thương?” Tiêu Kiến Thành cất giọng hứng thú.

“Thì là... là...” Tô Lạc cố gắng ngẫm nghĩ. Anh nên chau mày, thần sắc tỏ ra nghiêm nghị, mặt chảy dài, ánh mắt dờ dẩn, không nhìn bất cứ ai. Ngoài ra, anh nên giữ im lặng người khác nói gì, anh cũng chỉ gật đầu. “Người khác muốn bắt tay, anh sẽ đáp lễ...” Tô Lạc vừa hồi tưởng lại vẻ mặt của những người có tang mà cô từng gặp vừa biểu diễn cho đối phương xem.

Khi cô cụp mi, làm động tác gơ tay, cổ tay đột nhiên bị nắm chặt, sau đó, môi cô bị phủ kín. Vào giây phút đó, ngay cả đôi mắt của cô cũng bị gương người đàn ông đè đến mức chỉ còn cách nhắm nghiền.

Trong bóng tối mờ, hơi thở của người đàn ông bủa vây cô. Cô còn chưa kịp phản ứng thì đầu lưỡi mềm mại của anh ta đã xâm nhập, khiến cô không còn đường thoát.

Trong khoảnh khắc, Tô Lạc cảm thấy như sắp chết đến nơi. Giống như người không biết bơi bất thành linh bị đẩy xuống nước, khiến bản thân trở nên tuyệt vọng trong giây lát.

Cô chưa từng bị ai xúc phạm. Làm công việc này tuy thỉnh thoảng cũng có đàn ông quấy nhiễu nhưng chỉ là chạm vào người hay vòng tay ôm, bị cô trừng mắt thì lập tức dừng lại ngay. Cô không thể ngờ, dù đang có tang nhưng người đàn ông này lại lợi dụng sự đồng cảm ngu ngốc của cô để xúc phạm cô một cách trắng trợn. Thật ra, anh ta đã từng đề cập đến “sự xúc phạm” này nhiều lần nhưng cô chưa hề coi là thật, vẫn

tiếp xúc với anh ta. Chính vì vậy hành vi hiện giờ giống như sự chế nhạo của anh ta, chế nhạo cô quá ấu trĩ và ngây thơ.

Tô Lạc ra sức giãy giụa nhưng Tiêu Kiến Thành đã khóa chặt cổ tay cô, đè lên người cô từ lúc nào, khiến cô không thể động đậy. Một lúc lâu sau, nhưng cũng tựa như chỉ vài giây trôi qua, anh ta liền dừng lại.

Tô Lạc mở to mắt, thấy gương mặt người đàn ông đã cách một đoạn. Cô mở miệng định kêu cứu, chợt nghe anh ta cảnh cáo: “Đừng kêu! Bằng không tôi sẽ hôn lần nữa đấy.”

Tô Lạc mặc kệ, há miệng hét lớn: “Cứu...” Vừa thốt ra một từ, Tiêu Kiến Thành quả nhiên ghé sát lại khiến cô sợ đến mức lập tức ngậm miệng.

Anh ta mỉm cười, khen ngợi cô: “Phản ứng nhanh thật!”

“Đồ lưu manh!” Tô Lạc trừng mắt, mắng anh ta.

“Sao cô biết biệt danh của tôi?”

“Anh mau thả tôi ra!”

“Tôi không dám, sợ cô đánh tôi!”

“Chỉ cần anh buông tay tôi, tôi sẽ không đánh anh.”

“Tôi không dễ dàng tin lời người khác như cô.”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Ngay từ lần đầu gặp cô, tôi đã muốn ở cùng cô. Cô có điều kiện gì, mau ra giá đi!”

“Tôi không có hứng thú với anh.”

“Một tháng năm mươi ngàn có đủ không? Nhà và xe đều có sẵn.”

“Không đời nào! Anh mau buông tôi ra đi, bằng không...”

“Bằng không thì thế nào?”

Tô Lạc ngẫm nghĩ vài giây xem người đàn ông này sợ hãi điều gì nhất.

“Bằng không, tôi sẽ nói cho Thẩm Doanh biết.”

Tiêu Kiến Thành thản nhiên như không. “Cứ nói đi, cô ấy còn lâu mới tin cô.”

“Tôi sẽ nói với tất cả mọi người, để thiên hạ biết bộ mặt thật của anh.”

Tiêu Kiến Thành bật cười thành tiếng. “Tất cả mọi người đều biết bộ mặt thật của tôi, không cần cô tiết lộ.”

Tô Lạc lại vùng vẫy, cho đến khi chẳng còn sức lực.

Tiêu Kiến Thành cúi đầu nhìn cô, đột nhiên thu lại nụ cười. “Tôi xin lỗi, do tâm trạng của tôi rất tệ nên vừa rồi đầu óc không tỉnh táo. Nếu cô không tính toán với tôi, tôi sẽ buông cô ra.”

“Được, tôi sẽ không tính toán với anh.” Tô Lạc nhận lời ngay.

Tiêu Kiến Thành quan sát đôi mắt cô, nhếch miệng: “Cô không biết nói dối, đây là khuyết điểm chí mạng của cô.”

“Vậy anh bảo tôi phải làm sao?”

“Cô đừng nổi nóng, cũng đừng đuổi theo đánh tôi. Tôi thì chẳng sao cả, bởi thanh danh của tôi cũng đã “thối” lắm rồi, nhưng cô còn là gái chưa chồng...”

“Được!” Tô Lạc vừa nhận lời vừa thầm nghĩ xem lát nữa nên xử lý anh ta thế nào.

“Thật ra cô vẫn muốn đánh tôi đúng không?” Tiêu Kiến Thành như thể nhìn thấu nội tâm Tô Lạc. “Nói thật với cô, tôi bị mắc bệnh thần kinh, lúc phát tác sẽ mất kiểm soát như vừa rồi. Về mặt pháp luật, tôi

sẽ không phải chịu trách nhiệm. Cô mà đụng đến tôi, tôi dám hôn cô trước mặt tất cả mọi người, cô có tin không?”

“Tôi không đánh anh, thật đấy. Tôi thề!”

“Được, chỉ cần cô không so đo, tôi nhất định sẽ quyên tiền xây dựng trường học của các cô. Không phải, tôi sẽ đích thân đi xây.”

“Anh phải giữ lời đấy nhé!”

“Được thôi, tôi rút đây, cô cũng nhớ giữ lời.” Nói xong, Tiêu Kiến Thành dịch người về phía cửa xe. Một tay anh ta vẫn túm cổ tay Tô Lạc, bàn tay còn lại mở cửa.

Tô Lạc vẫn ngồi yên một chỗ, nhưng khi Tiêu Kiến Thành vừa buông tay, định nhảy xe, cô liền giơ chân, đập trúng đầu gối bên phải của anh ta.

Tiêu Kiến Thành kêu một tiếng, lùi lại mấy bước. “Cái cô này, chẳng giữ lời gì cả.”

Tô Lạc nhanh chóng xuống xe, lao đến trước mặt anh ta, đồng thời vung nắm đấm. Tiêu Kiến Thành phản ứng nhanh, nhảy sang một bên. “Được rồi, chẳng phải chúng ta đã hứa rồi hay sao?”

“Anh hạ lưu, vô liêm sỉ như vậy, tôi có gì đáng nói với anh chứ?” Tô Lạc lại giơ tay bên kia, chuẩn bị cho đối phương một cái tát.

Tiêu Kiến Thành lùi lại hai bước, cất cao giọng: “Đừng đánh nữa, tôi đã hứa thì sẽ quyên tiền.”

“Lời anh nói có bao giờ trở thành sự thực đâu.” Tô Lạc chuẩn bị giơ chân đá.

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên có người hét lớn: “Tô Lạc, cô làm gì vậy?”

Tô Lạc giật mình, liền thu chân, quay đầu nhìn. Không ngờ đám đông đang dồn ánh mắt về phía bọn họ. Thư ký Dụ đứng phía trước, trừng mắt với cô, vẻ mặt vô cùng tức giận.

“Anh ta...” Tô Lạc chỉ vào Tiêu Kiến Thành, định kể chuyện vừa xảy ra.

Bỗng dưng có một hình bóng lao nhanh đến, Thẩm Doanh lao vào lòng Tiêu Kiến Thành, cắt ngang lời Tô Lạc: “Kiến Thành, em tìm anh mãi, thì ra anh ở đây. Anh đừng nói gì cả, mau theo em vào trong, Chủ tịch Mã đã đến rồi.” Nói xong, cô ta liền kéo Tiêu Kiến Thành đi vào bệnh viện.

Tiêu Kiến Thành thừa dịp liền đi theo Thẩm Doanh. Tô Lạc không phục, dõi theo bóng lưng anh ta, gọi lớn: “Tiêu Kiến Thành, anh đợi đã!”

Thư ký Dụ đi tới ngăn cô lại: “Đủ rồi!”

Tô Lạc dờ người tại chỗ, không biết nên tiến hay lùi. Đám đông lại quay đi chỗ khác, chẳng thèm để ý đến cô gái không rõ lai lịch này, dường như cảnh tượng vừa rồi chỉ là trò giận dỗi của đôi nam nữ.

Thư ký Dụ đến trước mặt cô, thở dài. “Cô gây chuyện với ai cũng được, sao lại động đến vị thiếu gia đó? Bây giờ thì hay rồi, không chỉ mất thể diện của mình mà còn khiến cơ quan chúng ta mất mặt. Công việc của chúng ta vốn quang minh chính đại, bây giờ cô gây lộn, người khác sẽ đánh giá chúng ta ra sao?”

“Vừa rồi anh ta giả trò lưu manh trước.” Tô Lạc không nhịn được, lên tiếng giải thích.

“Cô không ở bên cạnh Tiêu Tổng, làm sao cậu ấy có thể giả trò với cô?” Thư ký Dụ hỏi lại.

“Nếu chú không ép cháu đi hỏi tiền anh ta, sao cháu có thể ở cùng loại người xấu xa đó?” Tô Lạc càng tức giận.

“Tô Lạc!” Thư ký Dụ hiềm có dịp tỏ ra cứng rắn. “Công tư nhất định phải phân minh. Tôi đã nói với cô bao lần rồi, đây là nguyên tắc cơ bản nhất.”

“Chú có nguyên tắc gì chứ? Chú chỉ biết “vuốt đuôi” lãnh đạo thôi.” Cuối cùng, Tô Lạc cũng không thể kiềm chế: “Cháu nói cho chú biết, cháu không làm nữa, công và tư của chú chẳng còn dính dáng đến cháu. Sau này, chú muốn tìm ai đi đòi tiền thì tìm.”

Nói xong, cô lập tức sải bước dài đi ra ngoài bệnh viện. Hôm nay không có nắng, bầu trời u ám, nếu đi nhanh, cơn gió nhẹ sẽ tấp vào mặt. Tô Lạc đột nhiên cảm thấy má hơi ươn ướt, cô giơ tay lau, mới phát hiện là nước mắt. Buồn cười thật bản thân rơi lệ lúc nào cũng không biết, có thể thấy cô đã tức giận đến đỉnh điểm.

Điện thoại báo hiệu có tin nhắn, không ngờ là tin nhắn Tiêu Kiến Thành gửi tới: “Ai bảo không nghe lời, cứ cố đuổi theo tôi. Cô đã thấy chưa, bây giờ mắt mắt rồi phải không?”

Không biết anh ta là yêu nghiệt phương nào đến phá hoại cuộc sống của cô, Tô Lạc thở dài. Nhưng xét cho cùng, tất cả cũng do cô nóng nảy, thiếu kiềm chế nên mới hết lần này đến lần khác bại trong tay anh ta. Tuy nhiên, từ nay về sau, cô rời khỏi quỹ từ thiện, không cần để ý đến anh ta nữa, cuối cùng cũng được giải thoát.

Thế là Tô Lạc vừa đi vừa bấm tin nhắn trả lời: “Cút xa tôi ra một chút!”

9. Chương 09

Chương 9

Tôi Sẽ Nói Với Dương Nhuệ

Tô Lạc về đến nhà, đá tung đôi giày rồi thả mình xuống giường. Bà Nhạc đi đến, lớn tiếng hỏi: “Sao hôm nay cô về sớm thế?”

“Con được nghỉ.” Tô Lạc đáp.

“Đừng lười biếng nữa, mau dậy đi. Tổ dân phố thông báo, các hộ phải đi họp vào lúc bốn giờ chiều.”

“Họp gì hả mẹ?”

“Về vụ di dời chứ còn gì nữa.”

“Con không đi, con nghe cũng có hiểu đâu.” Tô Lạc lật người, nằm thẳng đơ. “Cô không hiểu thì tôi hiểu chắc? Nuôi cô ăn học bao nhiêu năm, vậy mà cô nói không hiểu. Cô chẳng quan tâm đến chuyện nhà gì cả, từ sáng đến tối chỉ biết làm mấy chuyện vớ vẩn ở bên ngoài. Còn không mau xuống giường cho tôi!” Bà Nhạc gầm lên.

Tô Lạc bắt đầu đi, đành phải đi họp. Khi cô bước vào hội trường tổ dân phố, bên trong đã đầy ắp người. Tô Lạc lễ phép chào hỏi các cô dì chú bác hàng xóm láng giềng. Đột nhiên, có người ở đằng sau vỗ vai cô làm cô giật mình. Khi quay đầu, cô nhận ra đó là luật sư Châu.

“Chào anh, luật sư Châu, nhà anh cũng bị di dời sao?” Tô Lạc hỏi, cô vẫn nhớ anh ta từng nói, nhà anh ta ở gần đây.

“Không, nhà tôi không thuộc diện di dời.” Luật sư Châu xua tay.

“Vậy anh...”

“Hôm nay tôi đại diện cho đơn vị giải phóng mặt bằng đến phổ biến chính sách pháp luật có liên quan với mọi người.”

“Vậy à? Thế thì chúng tôi phải tập trung lắng nghe mới được.”

“Trình độ của tôi vẫn chưa đủ, mong hãy thông cảm.” Luật sư Châu tỏ ra khiêm nhường.

Cuộc họp kéo dài hai tiếng đồng hồ. Trong tiếng trẻ nhỏ quấy khóc, tiếng chuông điện thoại réo không ngừng, những câu hỏi hoàn toàn vô bổ, luật sư Châu giới thiệu chính sách của nhà nước và thành phố một cách khó nhọc. Đến cuối buổi, giọng anh ta trở nên khàn khàn.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Tô Lạc cố tình ở lại cảm ơn luật sư Châu. Anh ta hỏi: “Phòng hội nghị ồn ào quá, tôi cũng không biết mình đã nói rõ hay chưa.”

“Những vấn đề cơ bản anh đều nói cả rồi.”

“Liệu bọn họ có hiểu không?” Luật sư Châu hỏi.

“Có lẽ không hiểu.” Tô Lạc thành thật trả lời.

“Cô thì sao?”

“Tôi hả? Thật ra, tôi hiểu hay không cũng chẳng quan trọng. Chúng tôi chỉ quan tâm mỗi một điều thôi.”

“Điều gì?”

“Cộng tất cả những khoản lặt vặt, cuối cùng chúng tôi nhận được bao nhiêu tiền?”

Luật sư Châu thở dài một hơi. “Vậy tổ dân phố bảo chúng tôi đến đây làm gì?”

Nghe câu hỏi này, tổ trưởng tổ dân phố ở bên cạnh tiếp lời: “Lãnh đạo phường yêu cầu, thông qua công tác phổ biến pháp luật để duy trì ổn định trật tự.”

“Chắc họ sợ chúng tôi tự thiêu...” Tô Lạc nói đùa.

Ông tổ trưởng lập tức cắt lời cô: “Tiểu Tô, đừng ăn nói bậy bạ, những lời này không thể để lọt ra bên ngoài, ngộ nhỡ gợi ý cho những hộ có thái độ cứng rắn, không chịu di dời thì chết.”

Tô Lạc cười cười, quay người rời khỏi hội trường tổ dân phố.

Luật sư Châu đi theo cô, hỏi tiếp: “Cô ước chừng giúp tôi, trong khu vực này có nhiều hộ không chịu di dời không?”

“Chắc không ít, nhà tôi cũng được tính là một hộ.”

“Vậy sao?”

“Mẹ và em trai tôi rất kỳ vọng vào việc đền bù lần này. Họ muốn trở thành triệu phú sau một đêm.”

“Còn cô thì sao?”

“Tôi ư?” Tô Lạc nhún vai. “Chẳng liên quan đến tôi.”

Luật sư Châu tỏ ra hiếu kỳ: “Sao lại không liên quan đến cô? Cô cũng là một thành viên trong gia đình cơ mà?”

“Mẹ tôi chỉ định hưởng tuổi già với con trai mà thôi. Bà cho rằng sớm muộn tôi cũng lấy chồng, vì vậy, trong cái nhà này, tôi chỉ là nhân khẩu tạm trú mà thôi.”

“Mẹ cô trọng nam khinh nữ đến thế sao?”

“Đúng vậy!” Tô Lạc rảo bước nhanh. Các hộ gia đình đã bắt đầu nổi lửa nấu cơm, trong không khí tràn ngập mùi thức ăn thơm nồng.

“Cô cũng chấp nhận điều đó à?” Luật sư Châu tiếp tục truy vấn.

“Nhà là của mẹ tôi, vì thế, đây là quyền của bà, hơn nữa, bà đã nuôi tôi bao nhiêu năm, chẳng nợ nần gì tôi cả.”

“Bố cô đâu rồi?”

Tô Lạc không muốn trả lời câu hỏi này, vừa vặn đến cửa nhà, cô quay người mỉm cười. “Được rồi, tôi về đây, sau này có dịp sẽ nói chuyện tiếp.”

Luật sư Châu không tiện hỏi thêm, đành gật đầu. “Ừm, cô hãy giúp chúng tôi làm công tác tư tưởng với gia đình.”

“Được rồi, tôi sẽ cố gắng!” Tô Lạc nói xong liền đi vào trong sân nhà.

Trong sân có mấy bà hàng xóm đang trò chuyện với mẹ cô. Nhìn thấy cô, một người nhiệt tình chào hỏi: “Tiểu Lạc, sao bây giờ cháu mới về, các cô giải tán từ này.”

“Cháu ở lại gặp một người bạn ạ!” Tô Lạc đáp.

“Là luật sư Châu phải không?”

“Vâng.” Tô Lạc đi vào trong phòng. Bà thím ở bên ngoài cất cao giọng với mẹ cô: “Chị Nhạc, con gái chị giỏi thật đấy, có người quen ở đơn vị giải phóng mặt bằng. Chắc chắn nhà chị sẽ được nhận mức đền bù cao.”

“Làm gì có chuyện đó, lấy đâu ra nhiều người quen như vậy!” Bà Nhạc phản bác.

Tô Lạc đóng sập cánh cửa. Cô cảm thấy rất ồn ào, mỗi con người xuất hiện bên cạnh cô đều lải nhải suốt ngày, không chịu tha cho cô khiến cô rất mệt m .

Vào thời khắc này, chỉ có một người luôn toát ra vẻ yên bình, yên bình mà xa xôi. Tô Lạc rút điện thoại, định gọi điện cho anh. Lúc này, cô mới phát hiện mình đã tắt chuông trước khi tham gia cuộc họp. Màn hình hiển thị rất nhiều cuộc gọi nhỡ. Có số của Tiểu Tần, chắc chị đã nghe tin cô bỏ việc nên gọi điện hỏi thăm, có số của Thư ký Dụ, chắc ông ta gọi cô về cơ quan làm thủ tục bàn giao công việc, có Tiêu Kiến Thành, chắc anh ta buồn chán nên muốn tìm cô tranh cãi cho vui, ngoài ra, còn có cả số của Dương Nhuệ.

Cô vội gọi lại cho Dương Nhuệ. Hôm nay tín hiệu không tồi, điện thoại nhanh chóng được kết nối.

“Tô Lạc, chào em!” Dương Nhuệ bao giờ cũng bắt đầu bằng giọng điệu lịch sự như vậy.

“Anh tìm em phải không?” Tô Lạc hỏi.

“Đúng vậy, em vẫn ổn đấy chứ?”

“Vẫn ổn ạ.” Tô Lạc bình thản trả lời, nhưng trong lòng dấy lên tia chua xót.

“Thư ký Dụ gọi điện cho anh, nói em đã xin thôi việc.”

“Vâng. Em xin lỗi vì đã làm hỏng vụ quyền tiền xây trường học.”

“Không phải lỗi của em, đừng tự trách mình như vậy.”

“Đối phương không hoàn toàn từ chối, sau này đối nhân viên biết cách làm việc với anh ta, chắc vẫn có hy vọng.” Tô Lạc an ủi anh.

“Anh đã nói rồi, chuyện này không vội, em đừng tạo áp lực cho bản thân. Em vừa mới độc lập tiến hành công việc quyền góp, gấp gáp trở cũng là lẽ thường tình.” Dương Nhuệ nói.

“Là do bản thân em thôi, em không thích hợp làm công việc đó.” Tô Lạc nắc nhen. Trước Dương Nhuệ, cô cam tâm cúi đầu chịu thua.

“Tô Lạc, đừng vậy mà. Anh đã nói với Thư ký Dụ cho em nghỉ ngơi vài ngày, điều chỉnh tâm trạng. Cơ quan vẫn rất cần em.”

“Em không muốn làm nữa, tự bản thân em không muốn làm.”

“Em đừng vội quyết định có được không? Hãy nghe anh một lần này đi?”

Dương Nhuệ ít khi tỏ thái độ sốt ruột và quan tâm như vậy.

Tô Lạc chợt nhớ tới hình ảnh anh khoác chiếc ba lô rách nát đi bên cạnh cô, gương mặt cương nghị nở nụ cười kiên định.

“Tô Lạc... Em có nghe anh nói chuyện không đấy?”

“Em vẫn đang nghe đây.”

“Đợi khi nào anh về thành phố, chúng ta nói chuyện sau.”

Tô Lạc không muốn cúp điện thoại, liền chuyển đề tài: “Anh đang ở đâu vậy?”

“Ồ trong thôn, trên núi.”

“Sao anh lại ở trên núi?”

“Bên dưới tín hiệu không tốt nên anh ở đây đợi điện thoại của em.” Dương Nhuệ đáp.

Đường lên núi đầy cành cây rậm rạp và gai nhọn, thỉnh thoảng còn xuất hiện rắn độc. Dương Nhuệ vì đợi điện thoại của cô mà một mình ở trên đó. Trong lòng Tô Lạc vừa cảm động vừa áy náy.

“Dương Nhuệ, bao giờ anh về thành phố?”

“Anh phải đợi tình nguyện viên mới đến, nếu không nơi này sẽ trở thành “vườn không nhà trống” mất.”

“Hay là em đến giúp anh nhé?”

“Em đừng ngốc nghếch như thế, con gái không chịu nổi khổ cực ở nơi này đâu.”

“Em chịu được. Hai ngày nữa em sẽ lên đường.”

“Thật sự không cần đâu, sắp có tình nguyện viên mới đến rồi. Em cứ ở nhà nghỉ ngơi vài ngày đi.”

“Vâng.” Tô Lạc không nhẫn tâm làm trái ý anh.

“Đợi anh về rồi quyết định sau.” Dương Nhuệ dặn dò rồi cúp điện thoại.

Tô Lạc lại thả mình xuống giường, dỗi mắt lên trần nhà. Trần nhà cũ kĩ vì ẩm ướt và ngấm nước, đã xuất hiện vô số vết nứt. Những vết nứt ngoằn ngoèo trông rất giống nhành cây và lối đi uốn lượn ở vùng núi đó. Tô Lạc có thể tưởng tượng ra Dương Nhuệ đang ở giữa rừng cây rậm rạp, gạt cành lá mò mẫm xuống núi một cách khó nhọc. Cô rất muốn đến bên anh. Bây giờ! Ngay lập tức!

Nghĩ đến đây, Tô Lạc liền xuống giường, chuẩn bị thu dọn hành lý.

Bà Nhạc đột nhiên đẩy cửa đi vào. Căn phòng chật chội, hai mẹ con gần như đâm vào nhau, bà Nhạc giật mình. “Cô làm gì mà hấp tấp thế?”

“Con phải đi công tác bây giờ.” Tô Lạc đáp.

“Cô đi đâu?”

“Cổ Bình ạ.”

“Bao giờ đi?”

“Ngay bây giờ, con phải tranh thủ bắt chuyến xe cuối cùng.” Tô Lạc mở tủ quần áo.

“Vậy cô hãy giải quyết người ở bên ngoài trước đã.” Bà Nhạc nói.

“Người nào cơ?” Tô Lạc quay đầu hỏi.

“Làm sao tôi biết được, có phải người quen của tôi đâu.”

Tô Lạc đi ra ngoài, nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc lịch sự đứng ở trong sân, giữa đồng bàn ghế, nồi niêu, bát đĩa bừa bộn.

“Chào cô!” Tô Lạc cảm thấy khó hiểu, người phụ nữ tên Thẩm Doanh này sao lại biết địa chỉ nhà cô?

Thẩm Doanh mỉm cười. “Xin lỗi đã làm phiền cô.”

“Không sao, mời cô vào nhà!”

Thẩm Doanh ngập ngừng: “Cô đừng khách sáo, tôi chỉ muốn nói với cô vài câu mà thôi.”

Tô Lạc im lặng nhìn cô ta.

Thẩm Doanh cất giọng nhẹ nhàng: “Tôi đến đây để xin lỗi cô. Buổi sáng, Kiến Thành gây chuyện, hại cô rơi vào tình huống khó xử, thật ngại quá!”

Nghe cô ta nhắc đến chuyện này, Tô Lạc vô thức ngoảnh đầu quan sát xung quanh. Cô sợ bị mẹ nghe thấy, cũng may bà không theo cô ra ngoài.

Thẩm Doanh nói tiếp: “Lúc đó, tôi phải kéo anh ấy đi ngay, dù sao cũng là chốn công cộng, ông ngoại lại vừa qua đời nên tâm trạng của anh ấy không được ổn định. Sau đó, tôi đã phê bình anh ấy, anh ấy nói sẽ gặp cô để xin lỗi.”

“Anh ta không cần xin lỗi, dù sao từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ dính dáng đến anh ta nữa.” Tô Lạc chẳng muốn nhắc đến chuyện này.

“Ừm.” Thẩm Doanh lập tức tỏ ra ân cần. “Tôi nghe Thư ký Dụ nói cô đã xin thôi việc?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện này tương đối nghiêm trọng, nếu vì Kiến Thành mà cô mất việc thì không hay lắm.”

“Cũng không hẳn vì anh ta, bản thân tôi đã muốn nghỉ làm từ lâu rồi.”

“Hay là tôi giới thiệu công việc khác giúp cô nhé? Cô muốn vào một cơ quan như thế nào?”

“Không cần đâu, cảm ơn cô.” Tô Lạc quyết định kết thúc cuộc trò chuyện.

“Nếu không có việc gì, tôi phải về thu dọn hành lý rồi còn ra bắt xe nữa.”

“Bắt xe? Cô định đi đâu vậy?” Thẩm Doanh tỏ ra quan tâm.

“Tôi đi miền Tây có chút việc.” Tô Lạc hàm hồ đáp.

“Cô định đi bao lâu?”

“Có lẽ sẽ ở lại một thời gian.”

“Cô cứ bỏ đi như vậy thì không hay cho lắm, Kiến Thành cũng chẳng ra sao cả, tôi phải nói anh ấy mới được. Ai lại để ra nông nổi này...”

Những lời thị uy của Thẩm Doanh khiến Tô Lạc cảm thấy rất chối tai. Đang chưa biết đối đáp thế nào thì giọng nói của mẹ cô cùng với tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên ở sau lưng: “Tiểu Lạc, cô nghe điện thoại đi đã. Tiêu Kiến Thành là ai mà gọi không ngừng nghỉ, ồn chết đi được!”

Tô Lạc vội nhận di động. Nghe thấy tên Tiêu Kiến Thành, nụ cười cứng đờ trên môi Thẩm Doanh.

Với tính cách của Tô Lạc, cô chẳng thèm nghe điện thoại của người đàn ông đó nhưng ở trước mặt mẹ, cô không tiện thất thố, chỉ có thể bắt máy, cất giọng cứng nhắc: “A lô!”

“Cô đang ở đâu hả?” Tiêu Kiến Thành hỏi ngay.

“Ở nhà!” Tô Lạc đáp ngắn gọn.

“Làm gì vậy?”

“Có việc.”

“Việc gì.” Đối phương vẫn không chịu thôi.

“Anh có chuyện gì không?” Tô Lạc hỏi lại.

Thẩm Doanh vẫn đứng yên lặng ở đó nhưng Tô Lạc phát hiện cô ta có chút căng thẳng.

“Cô đến đây đi, tôi muốn tìm cô bàn về vụ quyền góp.” Tiêu Kiến Thành đi vào vấn đề chính.

“Tôi không đi, việc này không thuộc phạm sự của tôi nữa.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả.”

“Cô.” Không đợi Tiêu Kiến Thành nói hết câu, Tô Lạc liền cúp điện thoại.

Bà Nhạc vẫn đứng bên cạnh nên cô không tiện mở miệng, chỉ quay sang Thẩm Doanh, dùng ánh mắt bày tỏ ý tứ: Đứng căng thẳng, tôi không có hứng thú với người đàn ông đó.

Thẩm Doanh ngượng ngáp, nhanh chóng chuyển đề tài: “Cô chuẩn bị đi đâu bây giờ? Để tôi tiễn cô ra bến xe.”

“Cổ Bình.” Tô Lạc không nhịn được, nói thẳng: “Làng Dương Khê ở huyện Cổ Bình.”

Nghe thấy cái tên này, Thẩm Doanh thoáng ngẩn người. Tô Lạc chăm chú quan sát cô ta, muốn tìm ra manh mối nào đó trên gương mặt người phụ nữ này.

Nhưng Thẩm Doanh nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, mỉm cười.

“Cổ Bình khá quen thuộc với tôi.”

“Bây giờ, nơi đó chỉ còn lại một giáo viên tình nguyện nên tôi định đi giúp anh ấy.” Tô Lạc bổ sung thêm.

“Vậy sao? Thật không dễ dàng... Như vậy đi, cô cứ làm việc của mình, nếu cần sự giúp đỡ của tôi, cô đừng ngại. Tôi đi trước đây!” Nói xong, Thẩm Doanh gật đầu chào mẹ Tô Lạc rồi quay người đi ra ngoài.

Tô Lạc có chút buồn phiền. Cô biết mình vừa đánh trúng nỗi đau của Thẩm Doanh.

Mẹ Tô Lạc lại bắt đầu trách móc: “Cô chạy đến nơi khi ho cò gáy đó để làm gì? Bây giờ, nhà vừa bán hàng lại vừa lo việc di dời, cô chẳng phụ giúp gì cả...”

Tô Lạc mặc mẹ muốn nói gì thì nói, còn mình về phòng tiếp tục sắp xếp hành lý.

Sáu giờ tối, Tô Lạc kịp lên chuyến xe buýt cuối cùng đi Cổ Bình. Hơn mười giờ đêm, cuối cùng cô cũng đứng ở bến xe của huyện Cổ Bình. Hai năm trước, Tô Lạc từng đến nơi này, nhưng lúc đó có nhiều đồng nghiệp đi cùng, lần này chỉ một mình cô với chiếc ba lô. Cô đứng bên lề đường, ra sức hít thở không khí trong lành, tâm trạng vô cùng phấn chấn.

Tô Lạc lại gọi điện cho Dương Huệ nhưng vẫn không liên lạc được.

Bên đường có một chiếc xe máy, tài xế bắt chuyện với cô: “Cô định đi đâu vậy?”

“Tôi muốn đến làng Dương Khê.”

“Cô đi Dương Khê vào giờ này sao?”

“Có thể đi không anh?” Tô Lạc hỏi.

“Nơi đó rất xa, bây giờ muộn như vậy, cô phải trả thêm tiền.”

“Tất cả bao nhiêu?”

“Ba mươi đồng.”

Tô Lạc lập tức ngồi lên yên sau xe máy. “Đi thôi!”

Xe máy phóng rất nhanh trên con đường núi. Người tài xế hoàn toàn coi thường tình trạng đường sá, bất kể gặp ổ gà hay ổ voi đều lao thẳng vào. Tô Lạc chỉ còn cách nghe theo ý trời, hai tay nắm chặt áo của anh ta, cố gắng không để thân mình văng khỏi xe.

Không biết bao lâu sau, tài xế đột nhiên dừng lại, nói với Tô Lạc: “Đến nơi rồi!”

Tô Lạc xuống xe, đầu óc vẫn còn quay cuồng. Nhờ ánh đèn pha của xe máy, cô quan sát xung quanh nhưng chỉ nhìn thấy cây cối im lìm. “Đây là làng Dương Khê à?”

“Đúng vậy.”

“Sao chẳng có nhà cửa gì cả?”

“Cô cứ đi bộ về phía trước là thấy ngay. Ở đây là vùng núi nên người dân sống tương đối rải rác.”

“Tại sao lại không có ánh đèn?”

“Bây giờ đã là nửa đêm, mọi người đều tắt đèn đi ngủ rồi.”

Tô Lạc đành trả tiền. Người tài xế liền quay xe đi mất, để lại mình cô trong bóng đêm tĩnh mịch.

Tô Lạc gọi điện thoại cho Dương Nhuệ nhưng vẫn không có tín hiệu. Cô chỉ còn cách bật màn hình, nương theo ánh sáng yếu ớt đó, đi theo con đường đầy bùn đất vào trong làng. Một lúc lâu sau, cô phát hiện phía trước có một căn nhà gỗ thấp. Mặc dù trong nhà tối om nhưng cô vẫn quyết định đi đến hỏi thăm đường.

Tuy nhiên, Tô Lạc chưa kịp cất bước thì có hai con chó vàng đột nhiên từ trong nhà lao ra, sủa ầm ĩ. Tô Lạc không dám manh động, đứng bất động bên lề đường, cầm điện thoại chiếu xung quanh để tìm cây gậy hay hòn đá phòng thân.

Xung quanh tối đen như mực, Tô Lạc ngược nhìn bầu trời cảm thấy tuyệt vọng. Lẽ nào cô phải đứng ở đây đến khi trời sáng?

Cuối cùng trong nhà cũng có tiếng động, một người đàn ông hỏi bằng thổ âm miền Tây: “Ai đấy?”

“Xin chào tôi muốn tìm thầy giáo Dương Nhuệ.” Tô Lạc cất cao giọng trả lời. Nhắc đến tên người đàn ông này, cô cảm thấy trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

10. Chương 10

Chương 10

Một Ngày Nào Đó, Nếu Trở Thành Người Yêu

Tô Lạc mới chớp mắt chưa được bao lâu thì đã bị tiếng trêu đùa ồn ào của bọn trẻ ở bên ngoài đánh thức. Cô mở mắt, liền nhìn thấy vài tia nắng lọt qua trần gỗ, chiếu lên cái màn mắc trên giường. Cái màn này đã được sử dụng lâu năm, biến thành màu đen sì, không còn nhìn ra màu trắng ban đầu. Trên màn thủng vài chỗ, được vá lại bằng những mảnh vải nhỏ.

Đây là chỗ ở của Dương Nhuệ, tuy cũ kỹ nhưng rất sạch sẽ và yên tĩnh. Tủ quần áo mất một cánh cửa, có thể nhìn thấy quần áo xếp ngăn nắp ở bên trong. Bàn học được đóng thành từ mấy miếng gỗ, cạnh bàn là chiếc ghế dài nhưng gãy một chân, bên dưới kê hai hòn gạch. Cái ba lô rách của Dương Nhuệ nằm ở góc phòng, bên cạnh là chiếc ba lô màu đỏ thẫm của Tô Lạc.

Cô hồi tưởng lại buổi tối hôm qua. Thật ra, chiếc xe ôm chỉ chở cô đến rìa làng, còn cách hai ngọn núi nữa mới đến trường tiểu học. Người đàn ông bị tiếng chó sủa đánh thức, có lòng tốt đốt đuốc, dẫn Tô Lạc đi bộ vào làng tìm Dương Nhuệ. Đường núi trơn ướt khiến Tô Lạc trượt ngã không biết bao nhiêu lần. Buổi tối không nhìn rõ dốc núi ở bên cạnh sâu đến mức nào nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng đá ở bên đường rơi xuống, lập tức mất hút.

Tô Lạc vẫn nhớ, khi người đàn ông gõ cửa ký túc, nhìn thấy cô, Dương Nhuệ vô cùng kinh ngạc.

“Tô Lạc, sao em lại đến đây?” Anh hỏi.

“Vâng, em đến rồi.” Cô ra sức gạt đầu, mặt nhem nhuốc dính đầy bùn đất.

Dương Nhuệ vội vàng đưa Tô Lạc vào phòng rồi cảm ơn người đàn ông tốt bụng. Sau đó, anh không hỏi nhiều mà chỉ đi lấy nước để cô rửa ráy rồi nhường chiếc giường của mình cho cô nghỉ ngơi.

Bây giờ, Tô Lạc đang nằm trên giường của anh, đắp tấm chăn mỏng của anh. Mấy quyển sách để ở đầu giường chạm vào trán cô, có cảm giác man mát.

Cô điên cuồng đến đây tìm anh nhưng khi gặp mặt cũng không xuất hiện cảnh ôm nhau khóc lóc. Anh không hỏi, cô cũng chẳng nhiều lời, hai người vẫn ngẫm hiểu ý đối phương như trước đây.

Bên ngoài, bọn trẻ trò chuyện bằng tiếng địa phương, tiếng bóng đập thình thịch xuống nền đất. Tô Lạc xuống giường, khoác thêm áo rồi đi ra ngoài.

Ánh nắng ở vùng núi đặc biệt chói chang, thậm chí hơi nhức mắt. Tô Lạc ngồi dưới mái hiên, neho mắt quan sát sân thể dục nho nhỏ ở phía trước. Trên sân cắm cái bảng bóng rổ mới tinh, Dương Nhuệ đang

cùng bọn trẻ chơi đùa. Một đứa bé tầm sáu, bảy tuổi hưng phấn đoạt trái bóng ném về phía cái rổ nhưng không đủ sức, quả bóng chỉ chạm vào thành rổ rồi rơi xuống đất. Dương Huệ mỉm cười, đưa quả bóng cho cậu bé, bế nó lên cao, để nó gần cái rổ một chút. Đứa trẻ vui mừng reo lên. Những đứa bé khác bắt đầu bám lên người Dương Huệ khiến anh không chịu nổi, ngồi phịch xuống đất.

Chứng kiến cảnh tượng này, Tô Lạc nở nụ cười vui vẻ. Dương Huệ đứng dậy, chỉ huy bọn trẻ chạy bộ quanh sân, sau đó, anh đi đến bên Tô Lạc ngồi xuống.

“Sao em dậy sớm thế?” Anh hỏi.

“Vâng.” Đột nhiên nhớ ra mình vừa thức dậy, còn chưa rửa mặt, Tô Lạc hơi ngượng ngùng.

“Bọn trẻ ồn ào quá, đánh thức em phải không? Lát nữa chúng vào tiết học, em có thể ngủ tiếp.”

“Không sao đâu, em không ngủ được nữa rồi.” Tô Lạc đáp.

“Điều kiện ở nông thôn tương đối kém, em phải cố gắng khắc phục.”

“Có gì đâu, em cảm thấy rất tốt mà.”

Dương Huệ cười cười, không tiếp lời.

Tô Lạc vội tìm đề tài nói chuyện: “Lần em đến đây vẫn chưa có bằng bóng rổ kia.”

“Một nhà hảo tâm quyên tặng, trước Tết năm vừa rồi anh nhờ chuyển về đây.”

“Ở nơi này, khâu vận chuyển không dễ dàng.” Tô Lạc dõi mắt về phía xa xa, bốn bề đều là rừng núi, cô hoàn toàn không biết mình đến từ hướng nào.

Dương Huệ gật đầu. “Đúng vậy. Do đó, dù phí xây dựng trường học cao hơn chỗ khác rất nhiều.”

Nghe anh nói vậy, Tô Lạc bất chợt nhớ tới chuyện mình đã làm hồng vụ quyên góp của Tiêu Kiến Thành. Cô nhất thời không biết giải thích thế nào với anh.

May mà Dương Huệ đứng dậy, vỗ nhẹ lên gáy cô. “Mặt đất ẩm ướt, em mau đứng lên đi anh dẫn em đi rửa mặt.”

Tô Lạc ngồi xổm cạnh cái cống nhỏ sau nhà bếp đánh răng. Một bé gái đứng bên cạnh quan sát cô từ đầu đến cuối.

Súc miệng xong, Tô Lạc mỉm cười hỏi cô bé: “Chào cháu, cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sáu tuổi ạ.” Bé gái cười híp mắt, khoe miệng hiện lên lúm đồng tiền xinh đẹp.

“Cháu đã đi học chưa?”

“Chưa ạ.”

“Tại sao cháu không đi học?”

“Chú Dương không cho cháu học.” Bé gái đáp.

Tô Lạc chưa kịp hỏi kĩ thì đằng sau đã vang lên tiếng một người phụ nữ mang âm điệu miền Tây: “Mãn Muội, không được nói lung tung, mắt Mãn Muội không tốt, phải chữa khỏi mới có thể đi học.”

Tô Lạc quay đầu, nhìn thấy một cô gái trẻ đang đứng bên bàn bếp thái thức ăn. Cô mỉm cười với Tô Lạc, khoe miệng cũng ẩn hiện lúm đồng tiền. “Chị ăn bát cháo khoai lang nhé!” Nói xong, người phụ nữ múc cháo ra bát, mùi thơm dịu của khoai lang và gạo mới khiến bụng Tô Lạc đói cồn cào.

Cô đứng trong bếp, thưởng thức từng miếng cháo khoai lang nóng hổi.

Dương Huệ đi vào, nói với người phụ nữ kia: “Đến giờ lên lớp rồi.”

Người phụ nữ “vâng” một tiếng, lau tay rồi đi về phía lớp học.

Tô Lạc có chút hiếu kỳ, Dương Huệ lập tức giới thiệu: “Cô ấy là giáo viên của làng này, họ Mãn, dạy môn Ngữ văn và Toán.”

“Anh thì sao?”

“Anh dạy tiếng Anh, Mỹ thuật, Âm nhạc và Thể dục.” Dương Nhuệ nói đến đây, bé gái đi đến ôm chân anh.

“Cháu muốn đi học.”

“Khi nào chữa khỏi mắt, cháu sẽ được đi học ngay.” Dương Nhuệ cúi đầu, cất giọng vô cùng dịu dàng.

“Mãn Muội có quan hệ nào với cô giáo Mãn?” Tô Lạc hỏi.

“Là con gái của cô giáo Mãn, mắt nó không bình thường nên anh muốn đưa nó về thành phố khám.”

“Tại sao anh còn chưa đưa bé đi?”

“Bây giờ ở đây chỉ có anh và cô giáo Mãn nên không đi được, đợi đến kỳ nghỉ hè rồi tính sau.”

“Bố bé Mãn Muội đâu rồi?”

“Đi làm thuê ở tỉnh khác. Đàn ông ở đây đều ra ngoài làm thuê, rất hiếm khi về nhà.”

“Cô giáo Mãn cũng sống luôn trong trường phải không?” Tô Lạc lại hỏi.

“Đúng vậy, một bộ phận học sinh ở lại trường nên cần có người chăm sóc.”

Tô Lạc nhấm nháp cháo khoai lang, cùng Dương Nhuệ đứng trong căn bếp tối mờ mờ, tán gẫu hết chuyện này đến chuyện khác. Ở vùng núi xa xôi này, thời gian trôi thật chậm khiến lòng người cũng lắng đọng.

Nói chuyện một lúc, Dương Nhuệ nhìn đồng hồ rồi đi lấy cái búa gỗ mạnh vào quả chuông đồng nhỏ treo trên mái hiên. Bọn trẻ từ trong phòng học ủa ra sân như ong vỡ tổ có hai đứa lao thẳng vào người anh.

Một cậu bé cất cao giọng: “Thầy Dương, các bạn nói bạn gái của thầy đến đây, có phải không ạ?”

“Đừng nói lung tung, cô ấy là đồng nghiệp của thầy.”

Dương Nhuệ lập tức phủ nhận.

“Các bạn nói cô ấy sống trong nhà thầy.”

“Cô ấy là con gái nên thầy nhường phòng cho cô ấy nghỉ ngơi.” Dương Nhuệ giải thích.

“Thế thì đúng là bạn gái rồi, là bạn gái rồi!” Cậu bé hét to. Dương Nhuệ lập tức xách nó đi ra sân bóng.

Tô Lạc đỏ mặt, trong lòng rất vui sướng. Cô đi đến bên giếng nước rửa bát.

Mãn Muội đi theo, vừa vỗ tay vừa hát: “Bạn gái! Bạn gái...”

Tô Lạc cười tủm tỉm, đầu càng cúi thấp.

“Mãn Muội chẳng lẽ phép gì cả.” Cô giáo Mãn đi vào, mắng yêu con gái.

Tô Lạc đứng dậy, đưa cái bát vừa rửa sạch cho cô.

“Có ngon không ạ?” Cô giáo Mãn hỏi.

“Rất ngon.”

“Người thành phố quen ăn thịt cá, thỉnh thoảng đổi khẩu vị thì cảm thấy ngon. Học sinh ở chỗ bọn em đều không thích ăn.”

“Bọn trẻ thích ăn gì hả cô?”

“Chúng thêm những món xuất hiện trên ti vi như hamburger, Coca-cola, khoai tây chiên...”

“Những thứ đó đều là đồ ăn “rác”.”

“Bọn trẻ chưa thấy bao giờ nên rất hiếu kỳ. Thật ra, những thứ đó cũng chẳng ngon gì cả.”

“Cô giáo Mãn đã ăn rồi à?”

“Vâng, hồi trước vào thành phố, em cũng ném thử rồi.” Giọng cô giáo Mãn rất dịu dàng, gương mặt luôn thấp thoáng nụ cười, lúm đồng tiền ẩn hiện bên khóe miệng.

“Là Dương Nhuệ dẫn cô đi phải không?”

“Không ạ, lúc đó em tham gia khóa bồi dưỡng, sống ở thành phố hai tháng.”

“Cô dạy học ở đây suốt sao?”

“Không phải, trước kia em dạy ở trường khác, sau này mới được điều đến nơi này.”

“Đúng rồi, lần trước chúng tôi đến đây chưa thấy cô.”

“Thầy giáo trước đó bỏ về thành phố nên lãnh đạo điều em đến đây. May mà có anh Dương Nhuệ, bằng không trường học này không thể tiếp tục duy trì.” Nhắc đến chuyện này, sắc mặt cô giáo Mãn trở nên u tối trong giây lát.

“Tôi cũng đến đây để giúp mọi người.” Tô Lạc lập tức mở miệng.

“Ở đây rất vất vả, người thành phố các chị không quen đâu.”

“Dương Nhuệ có thể ở lâu như vậy, tôi cũng có thể.”

Cô giáo Mãn đột nhiên thu lại nụ cười. “Thật ra, chị cũng nên khuyên anh Dương Nhuệ quay về thành phố. Anh ấy ở đây bọn trẻ rất vui, nhưng chẳng có tiền đồ gì cả!”

“Có thể giúp bọn trẻ, thay đổi số phận của chúng cũng được coi là một việc làm tốt đẹp.” Tô Lạc nói.

Ánh mắt của cô giáo Mãn dừng lại ở Dương Nhuệ đang hướng dẫn bọn trẻ tập thể dục, cô nói nhỏ: “Số phận ư? Trẻ con ở đây phần lớn học hết tiểu học là đi làm thuê kiếm tiền. Số phận của chúng đã được định đoạt từ lâu, không có cách nào thay đổi.”

Tô Lạc nhìn cô giáo Mãn, mãi không thể thốt nên lời.

Mãn Muội chẳng may bị ngã ở ngoài sân, òa khóc nức nở. Cô giáo Mãn liền đi đỡ con bé. Tô Lạc bước theo ra ngoài, nhìn thấy Dương Nhuệ đang hô khẩu lệnh, chỉ huy lũ trẻ nhem nhuốc giơ tay lên trời: “Các em ngẩng đầu, tay giơ thẳng vào, đầu cao hơn một chút...”

Bọn trẻ cười hi hi, động tác lộn xộn, có đứa còn quay ra trêu nhau. Tô Lạc vội chạy tới sửa lại động tác cho bọn trẻ. Nhìn thấy cô, Dương Nhuệ liền nở nụ cười cảm ơn.

Sau bữa trưa, bọn trẻ vào lớp học nghỉ ngơi. Dương Nhuệ ở trên bục giảng đọc truyện, lũ trẻ nằm bò xuống bàn chăm chú lắng nghe. Tô Lạc đến bên cửa sổ, không ngờ anh lại đọc tiểu thuyết võ hiệp Lộc đỉnh ký của Kim Dung. Nhân vật Vi Tiểu Bảo trong tác phẩm nói dối như cuội, dễ dàng ứng phó với mọi tình huống khó khăn. Bọn trẻ nghe rất say mê, thỉnh thoảng còn cười khanh khách.

Tô Lạc cũng cười, chăm chú nghe Dương Nhuệ đọc truyện. Tại phòng học cũ kỹ với bức tường tróc xi măng loang lổ, anh chăm chú đọc câu chuyện thú vị trong tiếng cười của bọn trẻ, sắc mặt anh rất khoan thai và điềm tĩnh.

Một đứa trẻ ngồi gần cửa sổ chợt phát hiện ra Tô Lạc, hét lớn: “Thầy Dương, bạn gái thầy đang nhìn thầy kìa!”

Cả phòng học sôi sục, bọn trẻ đều đứng dậy, ngẩn cổ nhìn ra bên ngoài.

Tô Lạc vội vàng bỏ chạy về phòng ở của Dương Nhuệ. Một lúc sau, Dương Nhuệ đẩy cửa đi vào, thái độ vẫn bình thản như thường khiến Tô Lạc càng đỏ mặt.

Cô lập tức chủ động lên tiếng: “Bọn trẻ ngủ rồi à?”

“Sao có chuyện ngủ nhanh thế! Mặc kệ chúng thôi.” Dương Nhuệ vừa nói vừa thu dọn đồ lật vật trong phòng.

“Tại sao anh lại đọc Lộc đỉnh ký cho chúng nghe? Không sợ dạy hư bọn trẻ à?”

“Ở đây anh có rất ít sách, những quyển khác đều đọc rồi. Hơn nữa, học tập Vi Tiểu Bảo càng có thể thích ứng với xã hội.”

“Nhưng ông ta có tới bảy người vợ đấy.” Tô Lạc bắt mắt nhấn mạnh.

Dương Nhuệ cười, nhặt một thanh gỗ, nói: “Đi thôi, chúng ta lên núi.”

“Làm gì vậy?”

“Lẽ nào em không định gọi điện về nhà báo bình an hay sao?”

“Có chứ.” Lúc này, Tô Lạc mới nhớ ra chuyện đó, cô vội lấy điện thoại trong ba lô rồi theo anh đi ra ngoài.

Hai người đi men theo một lối nhỏ lên núi, hai bên đường đều là cây cối rậm rạp, cao hơn đầu người. Dương Nhuệ đi trước mở đường, không ngừng dùng thanh gỗ gạt cành cây, dọa thú hoang. Tô Lạc đi đằng sau, cố gắng theo sát từng bước chân của anh, thỉnh thoảng, cành lá và gai nhọn sượt qua cánh tay và mặt cô khiến cô đau nhói.

Cuối cùng cũng leo lên đỉnh núi, Dương Nhuệ tìm một nơi bằng phẳng để cô ngồi xuống nghỉ ngơi. Tô Lạc thở hồng hộc, gần như không thể thốt ra lời.

“Đã thấy vất vả chưa?” Dương Nhuệ hỏi.

“Cao nữa... là em chịu chết.” Tô Lạc xua tay.

“Vùng núi đều như vậy cả. Có em học sinh mỗi ngày phải đi đường núi hơn một tiếng đồng hồ mới đến trường học.”

“Tại sao... chúng không... ở nội trú?”

“Chỗ bọn anh phòng ốc có hạn. Hơn nữa, ở nội trú phải nộp ít chi phí sinh hoạt, bố mẹ chúng không có tiền.” Dương Nhuệ vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Tô Lạc.

Đây là cảnh tượng Tô Lạc mơ ước từ lâu. Buổi trưa nắng vàng rực rỡ, xung quanh là một màu xanh mát mắt, dưới chân núi là dòng suối nhỏ uốn lượn, những ngôi nhà gỗ màu cam hay đen điểm xuyết trong bức tranh đó, xung quanh chỉ có tiếng gió thổi xào xạc và tiếng dùm hót líu lo.

Nơi này không có ai khác ngoài một người ngồi yên lặng bên cạnh cô, cô và anh cứ ngồi như vậy, liệu có biến thành hóa thạch hay không?

Tô Lạc chìm trong suy tư, đến mức thất thần.

Bắt gặp vẻ ngẩn ngơ của cô, Dương Nhuệ liền nhắc nhở: “Em mau mở điện thoại đi, nơi này tín hiệu khá tốt.”

Bị anh đánh thức, đầu óc Tô Lạc không kịp xoay chuyển, cô buột miệng nói với anh: “Em rất thích anh, anh có biết không?” Nói xong, đầu óc cô trống rỗng, trong lòng vô cùng hối hận.

Dương Nhuệ cũng giật mình, liền quay đi chỗ khác, không dám nhìn cô.

Gương mặt nhìn nghiêng của anh, từ tai xuống cằm rất rõ nét, giống mỹ nam trong một tác phẩm truyện tranh mà cô yêu thích. Tô Lạc từng mơ mộng, nếu một ngày nào đó mỹ nam trở thành người yêu của mình, cô nhất định sẽ dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đường nét đẹp đẽ đó.

“Tô Lạc... Anh... anh không có ý định tìm bạn gái.” Dương Nhuệ mở miệng một cách khó nhọc.

Nghe anh nói vậy, lòng Tô Lạc chùng xuống. Ngập ngừng một lúc, cô không nhịn được liền truy vấn: “Tại sao?”

“Em cũng thấy rồi đấy, anh chỉ là kẻ bần cùng, không nhà cửa, cũng chẳng có tiền gửi tiết kiệm.”

“Em không bận tâm đến điều đó.”

“Nhiều khả năng anh sẽ mãi mãi ở lại nông thôn, có lẽ sẽ di chuyển từ vùng quê nghèo này sang một vùng quê còn nghèo hơn.”

“Em sẽ đi theo anh.”

“Em không chịu nổi đâu. Thỉnh thoảng đến chơi một, hai ngày thì được, chứ nếu bắt em ở đây một tháng, một năm, hay mười năm, chắc em sẽ phát điên.”

“Không đâu, em thích nông thôn, ghét thành phố, nơi đó vừa đông đúc vừa ồn ào, ai nấy đều cúi đầu trước tiền bạc và quyền lực.”

“Em nên lấy một người có điều kiện một chút như vậy cuộc sống sẽ dễ thở hơn.” Dương Huệ vừa nói vừa giơ tay vỗ đầu cô, giống như cô chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm.

Tô Lạc cảm thấy tất cả tình cảm và sự nhiệt tình trong lòng lập tức tan biến sau động tác vỗ về của anh.

Một con chim từ lùm cây bên cạnh vỗ cánh bay lên, đậu trên một cành cây khác. Xung quanh vẫn hết sức yên tĩnh, nắng vàng rực rỡ bao trùm khắp không gian, dưới chân núi là làng Dương Khê, Dương Huệ ngồi bên cạnh cô, mở di động của anh, đồng thời giúp cô mở điện thoại. Tô Lạc đột nhiên cảm thấy rối bời. Tại sao tất cả vẫn không thay đổi? Cô không rõ cuộc đời thoái vị vừa rồi đã thực sự xảy ra hay chỉ xuất hiện trong trí tưởng tượng của cô.

Tô Lạc chưa kịp nghĩ sâu hơn thì điện thoại của hai người đồng thời vang lên tiếng bíp bíp, báo hiệu có tin nhắn gửi đến.

Tiểu Tần: “Tô Lạc, cô lên cơn thần kinh gì vậy? Bây giờ lão Dụ bắt chị tiếp quản công việc của cô. Cô để lại một đồng bóng nhùng nhùng cho chị, muốn chị chết phải không?”

Tiểu Tần: “Cô đang ở đâu? Đọc được tin nhắn nhớ trả lời ngay, Tiêu Kiến Thành đang nổi cơn điên kia kìa.”

Tiểu Tần: “Mau gọi điện cho chị, bằng không chị sẽ báo cảnh sát đấy. Tiêu Kiến Thành nói nếu đối người khác phụ trách dự án này, cậu ta sẽ không quên góp nữa.”

Thư ký Dụ: “Tô Lạc, cô hãy gọi điện về văn phòng tôi, có việc cần thương lượng.”

Thư ký Dụ: “Tiểu Tô, vì sự nghiệp từ thiện, mong cô hãy suy nghĩ lại chuyện nghỉ việc.”

Tiểu Tần: “Coi như chị xin cô đấy! Chị thay mặt Dương Huệ cầu xin cô xuất hiện đi mà. Bây giờ Thư ký Dụ bảo chị nhất định phải tìm cô bằng được.”

Thẩm Doanh: “Chào cô, Tô Lạc. Gần đây tâm trạng của Tiêu Kiến Thành không được ổn định lắm, anh ấy có một vài hành động quá khích, cô cũng đừng bận tâm, một thời gian sau sẽ ổn thôi. Về chuyện quyền tiền xây trường học, thái độ của anh ấy bây giờ không quan trọng, tôi sẽ tìm cách xúc tiến việc này. Về chuyện cô đi đâu, tôi cũng không tiết lộ với bất cứ người nào. Chúc chuyến đi Cổ Bình của cô vui vẻ!”

Tiểu Tần: “Bây giờ là giờ sáng, Tiêu Kiến Thành vừa gọi điện hỏi chị cô đang ở đâu. Cậu ta si mê cô đến mức này, cô còn không mau quay về, nhân cơ hội kết hôn với cậu ta, tự đứng hại chị làm gì?”

Tiêu Kiến Thành: “Nhận được tin nhắn, cô hãy gọi cho tôi ngay.”

Tiêu Kiến Thành: “Mau gọi điện thoại!”

Tiêu Kiến Thành: “Mau gọi điện thoại!”

...

Đọc hết số tin nhắn, Tô Lạc thở dài. Dương Huệ hỏi: “Có nhiều người đang tìm em à ? ”

“Đều là những kẻ điên rồ.” Tô Lạc đáp.

“Em mau gọi cho họ đi!”

“Thôi, em không muốn quan tâm đến những chuyện đó nữa.”

Dương Huệ ngẫm nghĩ vài giây rồi gật đầu “Được, anh nghe em. Em hãy gọi điện ẹ em đi!”

Tô Lạc liền gọi về máy bàn ở nhà. Chuông đổ một lúc lâu mới có người bắt máy, mẹ cô nói lớn tiếng: “A lô!”

“Mẹ, con đến nơi rồi.”

“Ồ, đến rồi à? Cô sẽ ở đó bao lâu?”

“Vẫn chưa quyết định ạ.”

“Cô nhớ về sớm, gần đây nhà rất nhiều việc.”

“Vâng ạ.”

“Thôi không nói chuyện nữa, bọn họ đang chờ tôi ở ngoài kia.” Nói xong, bà Nhạc liền cúp máy.

Thấy Tô Lạc buông di động, Dương Nhuệ hơi ngạc nhiên. “Gọi nhanh như vậy sao?”

“Mẹ em đang bận chơi mạng chớ.”

“Thế à? Anh thấy có cô gái gọi điện ẹ, nói chuyện rất lâu, anh cứ tưởng ai cũng vậy.”

“Anh thấy ai gọi điện thoại lâu?” Tô Lạc hỏi bằng giọng điệu mang hàm ý sâu xa.

Dương Nhuệ không được tự nhiên, hàm hồ đáp: “Các bạn nữ thời đại học.

Đây là anh nói chung chung, không ám chỉ người nào.”

Tô Lạc muốn nhắc đến Thẩm Doanh, thậm chí còn muốn đưa tin nhắn của cô ta cho Dương Nhuệ xem, để anh biết cô ta đã thay lòng đổi dạ từ lâu, còn bản thân cô thì hoàn toàn khác. Đúng lúc này, điện thoại của cô đổ chuông, là Tiêu Kiến Thành gọi tới.

Cô lập tức bấm phím tắt nguồn, trực tiếp tiêu diệt “oan nghiệt”, sau đó quay sang Dương Nhuệ, nói: “Anh cũng tắt máy đi!”

“Sao thế?”

“Để tiết kiệm pin.”

Dương Nhuệ dường như hiểu ý Tô Lạc, cũng tắt nguồn điện thoại.

Ánh mặt trời vô cùng ấm áp. Một đàn kiến núi to ùn ùn đi vòng quanh chân Tô Lạc, bụi cây ở phía xa xa vang lên tiếng động, không biết là rắn hay ếch nhái. Tô Lạc cũng không cảm thấy sợ hãi, bởi vì có Dương Nhuệ ở bên cạnh cô. Cô khép đầu gối, tì cằm trên, nói một câu không đầu không cuối: “Em thích ăn cháo khoai lang.”

Dương Nhuệ cười. “Ngày nào cũng ăn, em sẽ chẳng chịu nổi ấy chứ.”

“Bảo đảm không có chuyện đó, nếu anh không tin chúng ta có thể đánh cược.”

“Anh biết rồi, khỏi cần đánh cược.” Dương Nhuệ đứng dậy, phủi bụi đất trên quần áo. “Chúng ta xuống núi thôi, sắp đến giờ lên lớp rồi.”

Tô Lạc vốn cho rằng xuống núi là việc dễ như trở bàn tay, ai ngờ đi xuống còn khó hơn leo lên. Đường núi dốc đứng, bàn chân không có điểm trụ vững, hay bị trượt xuống. Một điều không may là trời bỗng nhiên lại đổ cơn mưa nhỏ.

Dương Nhuệ dường như có tâm sự, cứ cầm cúi bước đi, tay cầm thanh gỗ không ngừng gạt cây cối ở hai bên. Tô Lạc đi đằng sau anh có chút thảm hại, cứ hai, ba bước lại bị trượt ngã. Cô vốn là người háo thắng, lại mới bị Dương Nhuệ từ chối tình cảm nên nghiến răng không chịu mở miệng, lúc bị ngã, cô lại lặng lẽ đứng dậy, tiếp tục xuống núi.

Sắp đến chân núi, Dương Nhuệ mới quay đầu, đúng lúc Tô Lạc ngã dập mông xuống bùn lầy. Anh vội quay lại, giơ tay kéo cô. Tô Lạc lên tiếng: “Anh không cần giúp em, em có thể tự mình đứng lên, đừng làm bẩn tay anh!”

“Người không đi quen đường núi rất dễ bị ngã, vừa rồi anh quên không nhắc em.” Dương Nhuệ vừa nói vừa làm mẫu: “Bàn chân phải để ngang ra, sau đó cơ thể thuận thể đi xuống. Em đừng đặt trọng tâm vào một chân.”

Tô Lạc làm theo lời anh, quả nhiên vững chãi hơn nhiều. Lần này, Dương Nhuệ lưu ý, thấy cô loạng choạng liền giơ tay đỡ. Cứ như vậy, hai người xuống núi thuận lợi.

Tô Lạc dùng tay lau bùn đất trên quần áo, hất mái tóc ướt ra đằng sau, thở một hơi dài thượt rồi lên tiếng: “Em nhớ trước đây từng cùng anh leo núi một lần, đâu có khó khăn như bây giờ.”

“Trước kia, đường núi có nhiều người đi nên mới dễ dàng.”

“Bây giờ ít người đi sao?”

“Bây giờ, người dân trong làng đều ra ngoài làm thuê. Mấy thôn làng ở gần đây cũng không còn bao nhiêu lao động.”

“Vậy ai làm ruộng?”

“Đều là người già ở nhà làm ruộng thôi, nhưng khu vực này là vùng núi, đồng ruộng cũng rất ít.”

“Sao mọi người không trồng cây, ví dụ cây ăn quả hay gỗ quý, đều có thể kiếm tiền?” Đột nhiên nghĩ ra ý tưởng này, Tô Lạc có chút hưng phấn.

Dương Nhuệ cất giọng nhàn nhạt: “Nơi này đều là núi đá, lớp đất rất mỏng nên chỉ có cây cỏ dại mọc.”

“Vậy sao?” Tô Lạc lại hỏi. “Đúng rồi, chẳng phải lần trước anh nói vùng này có khoáng sản hay sao?”

“Có, nhưng anh đã tìm hiểu, bây giờ nhà nước quản lý ngành khai thác khoáng sản rất chặt nên khó có thể xin giấy phép.”

Nói đến đây, hai người cũng vừa vặn đến cổng trường học. Ngoài cổng tụ tập rất đông học sinh, một đôi nam nữ đang kéo tay một học sinh nữ, cô bé túm chặt cánh cổng. Cô giáo Mẫn ở bên cạnh ra sức khuyên can đôi nam nữ đó. Có lẽ vì sợ hãi, Mẫn Muội ôm chân mẹ, khóc hu hu.

Dương Nhuệ đi nhanh tới, hét lên: “Bỏ con bé ra!”

Đôi nam nữ quay đầu, nhìn thấy anh, họ liền buông tay. Bé gái lập tức chạy ra sau lưng Dương Nhuệ.

Tô Lạc cũng đi tới, kề vai sát cánh với anh. Anh cất giọng nghiêm nghị: “Các anh chị lại đến đây làm gì?”

“Thầy Dương, chúng tôi không có ý gì khác, chỉ muốn đưa Tiểu Anh đi Quảng Đông tiếp xúc với xã hội.” Người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, lưng hơi gù, dè dặt trả lời.

“Con bé còn nhỏ như vậy đã đi Quảng Đông tiếp xúc với xã hội?”

“Bây giờ, bên Quảng Đông có chính sách rất tốt, con cái của người tỉnh ngoài làm thuê cũng có thể nhập học. Chúng tôi muốn đưa nó qua bên đó rồi cho nó tiếp tục đi học.”

Tiểu Anh đột nhiên mở miệng nói vài câu bằng tiếng địa phương, người đàn ông kia lại nạt nộ nó, tuy nhiên Tô Lạc không hiểu. Dương Nhuệ cũng không hiểu nên anh quay sang cô giáo Mẫn, hỏi: “Bọn họ nói gì vậy?”

Cô giáo Mẫn liếc qua đôi nam nữ, hạ giọng: “Tiểu Anh nói bọn họ sẽ mang nó đi bán.”

Người đàn ông cười ngoác miệng với Dương Nhuệ. “Chúng tôi sao có thể làm vậy? Chúng tôi chỉ muốn tốt cho nó thôi. Chắc thầy cũng biết nhà chúng tôi khó khăn, ông già tuổi cao sức yếu, không thể chăm sóc nó.”

“Em không đi! Thầy Dương! Em không đi đâu cả!” Tiểu Anh lại hét lên.

Dương Nhuệ cất giọng trịnh trọng: “Con bé không muốn đi, anh chị không thể bắt ép nó.”

“Nó không đi? Vậy thì chúng tôi không đóng tiền học, cho nó nghỉ ở nhà luôn.”

“Đây là nghĩa vụ của anh chị!”

“Chúng tôi làm thuê ở bên ngoài, chỉ có thể đảm bảo bụng không bị đói, làm gì có tiền cho nó đi học? Mà con gái học nhiều cũng chẳng có tác dụng gì cả.”

Người đàn ông để lộ sơ hở.

Nghe anh ta nói vậy, Tô Lạc liền mở miệng: “Anh chị làm bố mẹ kiểu gì vậy? Tại sao con gái lại không được học hành? Anh chị không đóng tiền, chúng tôi nghĩ cách là được chứ gì? Tóm lại, chúng tôi không thể để con bé đi cùng anh chị.”

Nghe những lời này, đám trẻ đứng xung quanh liền vỗ tay hoan hô. Thấy tình hình bất lợi, hai người kia mắng chửi vài câu rồi bỏ đi.

Dương Huệ vỗ tay. “Được rồi, các em mau quay về phòng đi, đến giờ vào học rồi.” Bọn trẻ lại chạy nhào nhào về lớp học, cô giáo Mãn bế Mãn Muội an ủi nó. Tiểu Anh vẫn bám theo Dương Huệ.

Dương Huệ ngồi xổm xuống cạnh nó, nói nhỏ: “Em đừng sợ, có thầy ở đây, sẽ không ai dám bắt em đi.”

Tiểu Anh gật đầu, đột nhiên òa khóc nức nở. Dương Huệ nắm tay nó, hỏi: “Sức khỏe ông nội em thế nào rồi?”

“Không tốt ạ, mấy ngày nay ông đều nằm bẹp ở giường.”

“Em gái thì sao?”

“Dì hàng xóm trông hộ ạ.”

“Nhà em còn gạo không?”

“Thưa thầy, sắp hết rồi ạ.”

“Thầy sẽ cho em ít tiền, khi nào về em hãy mua một ít gạo nhé!”

“Em không dám về nhà, sợ họ bắt em đem bán.”

Dương Huệ ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Được rồi, tối nay em hãy ở lại trường, ngày mai tan học, thầy sẽ cùng em quay về nhà xem tình hình thế nào.”

Lúc này, bé gái mới yên tâm gật đầu, giơ tay lau nước mắt.

Tô Lạc dắt con bé vào lớp học. Lúc quay lại, nhìn thấy Dương Huệ đang đi trên hành lang, cô liền hỏi: “Sinh hoạt phí của Tiểu Anh một tháng là bao nhiêu? Em sẽ trả cho nó.”

Dương Huệ ngoảnh đầu về phía cô. “Không cần dựa vào một mình em, anh sẽ nghĩ cách khác.”

“Anh khỏi cần nghĩ, một tháng hai trăm hay ba trăm?”

“Được rồi, em mau về thay quần áo đi, bằng không người khác sẽ quỳ tiền cho em đấy.” Dương Huệ vỗ vai Tô Lạc.

Lúc này Tô Lạc mới phát hiện mình sắp biến thành người bùn đến nơi. Nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, cô còn hiên ngang trước đôi nam nữ, chắc là rất khôi hài.

Tô Lạc không nhịn được, phì cười thành tiếng.

Dương Huệ đã đi một đoạn, nghe thấy tiếng cười của cô liền quay đầu.

Chợt nhớ ra một chuyện, anh dặn dò: “Tối nay, Tiểu Anh ngủ với em nhé?”

“Không thành vấn đề.” Tô Lạc nở nụ cười tươi.

Vùng rừng núi trời tối rất nhanh, mới hơn tám giờ trời đã tối om, xung quanh vắng lặng như tờ. Hai ngày nay Tô Lạc vô cùng vất vả, vì thế, cô cùng Tiểu Anh lên giường từ sớm. Vừa đặt mình xuống giường cô đã không mở nổi mắt.

Tiểu Anh hỏi nhỏ bên tai cô: “Cô Tô, có phải cô là bạn gái của thầy Dương không ạ?”

“Ừm... Không phải.”

“Vậy cô là gì của thầy ấy?”

“Đồng nghiệp thôi.”

“Đồng nghiệp là gì ạ?”

“Là bạn bè ấy mà.”

“Bạn bè không phải bạn gái sao?”

“Không phải, chỉ là bạn bình thường.”

“Thế à.” Tiểu Anh như trút được gánh nặng trong lòng.

Tô Lạc chợt có hứng thú, hỏi cô bé: “Cháu hỏi chuyện này làm gì?”

“Cháu muốn làm bạn gái của thầy Dương.”

Tô Lạc rất buồn cười nhưng cố giữ thái độ nghiêm túc. “Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười một ạ.”

“Còn hơi nhỏ.”

“ Bao nhiêu tuổi mới đủ ạ?”

“Điều này cháu phải hỏi thầy Dương.”

“Cháu không dám hỏi thầy.”

“Vậy thì cháu về hỏi mẹ cháu ấy.”

“Cháu không có mẹ.”

Tô Lạc hết sức kinh ngạc. “Người hôm nay đến trường không phải là mẹ cháu sao?”

“Bố mẹ cháu đều qua đời rồi. Bọn họ là chú thím của cháu.”

“Vậy tại sao họ lại muốn đưa cháu đi?”

“Họ muốn bán cháu đi làm gái.”

“Đừng nói bậy!” Tô Lạc cảm thấy những lời này thốt ra từ miệng một đứa trẻ quả thật quá tàn nhẫn.

“Thật đấy chú cháu nói, tuổi càng nhỏ sẽ càng kiếm được nhiều tiền. Cô Tô, làm gái kiếm được nhiều tiền đúng không cô?”

“Đừng nghe lời chú cháu, đó là việc làm xấu xa.”

“Cháu biết ông cháu đã mắng chú, ông tức đến mức đổ bệnh.”

Tô Lạc ôm Tiểu Anh. “Cháu đừng nghe lời chú của cháu dù kiếm nhiều tiền đến mấy thì cháu cũng không được đi. Cháu chỉ cần lo học tập thật tốt, sau này sẽ làm bạn gái của thầy Dương.”

Tiểu Anh cất tiếng cười khê trong bóng tối, con bé tỏ ra thẹn thùng. “Cô Tô, cô đừng nói với thầy Dương nhé!”

“Được.” Tô Lạc trả lời bằng ngữ khí dịu dàng nhưng cổ họng tắc nghẹn.

Buổi đêm ở vùng núi đặc biệt yên tĩnh, Tiểu Anh đã thở đều đều ở bên cạnh Tô Lạc. Cô bé chìm vào giấc mộng từ lâu, có lẽ đang mơ làm bạn gái của Dương Nhuệ. Còn Tô Lạc thao thức trong bóng tối, mãi vẫn không thể chợp mắt.

11. Chương 11

Chương 11

Chúng Ta Không Phải Là Thần Thánh

Ngày thứ Sáu, học sinh nội trú lục tục rời trường về nhà, trên lưng mỗi em là một cái túi rỗng không. Tô Lạc đứng ở cổng trường tạm biệt bọn trẻ. Cô biết, sáng thứ Hai tuần sau, bọn trẻ sẽ quay lại trường học, trong túi chứa đầy khoai tây và ngô, đó là lương thực của chúng trong một tuần.

Tô Lạc nở nụ cười rạng rỡ trên môi nhưng đáng tiếc, không duy trì được lâu, một cái hắt hơi đã đưa cô trở lại trạng thái lơ đãng. Hai ngày nay vô cùng mệt mỏi, cộng thêm hôm qua dính nước mưa nên cô đã bị cảm.

Một lúc sau, Dương Nhuệ dẫn Tiểu Anh đi ra ngoài. Anh lại đeo cái ba lô rách đó.

“Anh và Tiểu Anh về nhà con bé một chuyến, em nghỉ ngơi đi!”

“Không, em sẽ đi cùng anh.”

“Xa lắm, tối nay chưa chắc có thể quay về, em đừng đi thì hơn.” Dương Nhuệ nói.

“Em muốn đi...” Tô Lạc tỏ ra kiên quyết, lại hắt xì hơi một cái.

“Đường núi rất khó đi, trong khi em còn đang bị cảm.”

Tô Lạc mặc kệ, cầm tay Tiểu Anh. “Tiểu Anh, cháu dẫn đường đi, cô đến nhà cháu chơi.”

Tiểu Anh cười toét miệng. Trẻ em ở miền Tây đều có đôi mắt to tròn đẹp đẽ và nụ cười rất hồn nhiên.

Tô Lạc kéo tay con bé chạy nhanh về phía trước, Dương Nhuệ hét cách, đành sải bước dài đi theo họ. Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng Tô Lạc không ngờ nhà Tiểu Anh lại xa đến vậy. Ba người đi bộ qua vô số ngọn núi, từ sáng đến chạng vạng tối. Tô Lạc vừa hắt hơi vừa chảy nước mũi, đi đến hoa mắt chóng mặt.

Dương Nhuệ luôn ở bên cạnh cô. Anh không nhiều lời nhưng mỗi lúc gặp đường gập ghềnh, anh đều chú ý đỡ người cô. Khi cần thiết, anh còn kéo tay cô khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cuối cùng Tiểu Anh cũng chỉ tay vào đốm sáng màu vàng le lói trên sườn núi phía trước, đồng thời quay sang nói với Tô Lạc: “Chúng ta đến nơi rồi, nhà cháu ở đằng kia.”

Tô Lạc dùng chút sức lực cuối cùng, cố gắng leo lên sườn núi, nhưng khi đứng dưới ngọn đèn vàng đó, cô gần như không tin vào mắt mình. Đây không phải là ngôi nhà mà chỉ là một đồng đất sét đắp lên cao. Tiểu Anh đẩy tấm gỗ tìm kiếm cửa vào rồi chạy vào nhà, gọi to bằng tiếng dân tộc.

Dương Nhuệ và Tô Lạc cũng đi vào.

Bên trong chỉ là một không gian chưa đến mười mét vuông. Nền nhà có một cái hố làm bếp, bên trên đặt một cái chảo đen sì, bên cạnh là cái tủ mất cánh cửa, trong đựng mấy cái bát sứ mẻ, mấy củ khoai tây đã mọc mầm... Góc nhà có hai chiếc giường một lớn một nhỏ, trên giường chất đầy chăn ga cũ kĩ, bẩn thỉu. Tiểu Anh đi về phía chiếc giường lớn. Lúc này Tô Lạc mới phát hiện, dưới đồng chăn còn có một người đang rên rừ rừ.

Tiểu Anh quay đầu nhìn Dương Nhuệ bằng ánh mắt cầu cứu Dương Nhuệ đi tới, kéo đồng chăn. Một ông già hiện ra trước mặt mọi người, từ thân thể ông bốc ra mùi thối rửa.

Tô Lạc hoàn toàn sững sờ. Cô chưa từng gặp cảnh tượng này, cô không dám tiến lại gần, không thể đi đến trước mặt người đang hấp hối như Dương Nhuệ.

Dương Nhuệ ngược lại rất bình tĩnh, ngồi xổm xuống cạnh giường hỏi chuyện ông già. Tiểu Anh ở bên cạnh làm phiên dịch sang tiếng địa phương.

Tô Lạc luống cuống, tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng, cô quyết định ra ngoài ngôi nhà chờ đợi. Đúng lúc này, có người đi lên sườn núi, tay dắt một bé gái, Tô Lạc đoán là em gái của Tiểu Anh.

Em gái chạy lên nhà gọi chị, Tiểu Anh liền lao ra ngoài. Hai chị em ôm chầm lấy nhau, sau đó, hai chị em cô bé lại vào trong, người hàng xóm cũng đi theo.

Tô Lạc động viên bản thân đừng sợ, nhưng cuối cùng cô vẫn không đủ dũng khí đối mặt với cảnh tượng đó. Cô đứng ở bên ngoài, chờ đợi rất lâu, do bị cảm nên mũi cô tắc nghẽn, huyết thái dương đau buốt. Đứng một hồi, cơ thể mỗi rả rời, cô liền ngồi xổm xuống, nhưng ngồi xổm cũng mệt, cô đành ngồi lên một tảng đá.

Cuối cùng, Dương Nhuệ cũng đi ra ngoài, chiếc ba lô của anh xẹp lép, chứng tỏ anh đã để lại tất cả đồ ăn trong túi. Tiểu Anh một tay dắt em gái, một tay nắm vạt áo anh. Dương Nhuệ để mặc con bé, chỉ quay sang nói với người hàng xóm điều gì đó. Người hàng xóm gật đầu lia lịa.

Dương Nhuệ lại ngồi xổm xuống, nói nhỏ vài câu với Tiểu Anh. Tiểu Anh cũng gật đầu, ánh mắt đầy vẻ lưu luyến. Dương Nhuệ đứng dậy, vỗ vỗ vào đầu con bé rồi quay người đi về phía Tô Lạc.

Tô Lạc đứng lên, hỏi anh: “Con bé sẽ về cùng chúng ta chứ?”

Dương Nhuệ lắc đầu. “Chúng ta lên đường thôi.”

“Anh để nó ở lại nơi này, ngộ nhỡ chú nó đến bắt đi thì sao?”

Dương Nhuệ không đáp, chỉ giục cô: “Đã muộn rồi, mau đi thôi!”

“Nhưng...” Tô Lạc còn muốn nói nhưng Dương Nhuệ đã cắt lời: “Chúng ta vừa đi vừa nói, để con bé nghe thấy thì không hay lắm.”

Tô Lạc miễn cưỡng đi theo anh.

Hai người vừa xuống đến chân núi, Dương Nhuệ đột nhiên quay người, rút một cái đèn đội đầu trong ba lô đeo lên cho Tô Lạc. Khi ánh sáng chiếu vào mặt anh, cô phát hiện anh đang nhúu chặt đôi lông mày, vẻ mặt vô cùng nặng nề.

“Tại sao chúng ta không dẫn Tiểu Anh đi cùng?” Tô Lạc hỏi.

Dương Nhuệ ngoảnh mặt đi chỗ khác, chậm rãi trả lời: “Ông nội của con bé... sắp không xong rồi.”

Dưới đồng chăn đó là thân thể không chút sinh khí của một ông già sắp từ già cõi đời. Tô Lạc bắt giắc quay đầu, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy hình bóng của hai chị em Tiểu Anh đứng dưới ngọn đèn vàng tù mù. Con bé mới mười một tuổi nhưng nó đang chờ đợi một người thân sắp ra đi, chờ đợi bản thân hoàn toàn trở thành trẻ mồ côi.

Nước mắt dâng tràn khóe mi, Tô Lạc lập tức quay người đi lên núi.

Dương Nhuệ liền kéo tay cô. “Tô Lạc, em định làm gì vậy?”

“Làm sao em có thể để nó ở nhà một mình, em sẽ ở cùng nó.”

“Tô Lạc, em hãy lý trí một chút đi!”

“Nó mới mười một tuổi, sao có thể một mình ở lại nơi đó?”

“Người trong họ sẽ giúp con bé.”

“Nhớ chú nó quay lại, mang nó đi bán thì sao...” Tô Lạc vẫn khẳng khái muốn lên núi.

“Em đừng xúc động quá, dân làng sẽ giúp con bé giải quyết.”

“Không được, em phải ở bên cạnh con bé, nó quá đáng thương.”

Dương Nhuệ lại dùng sức kéo cô, cất cao giọng: “Tô Lạc, em tỉnh táo lại đi!”

“Em không có cách nào tỉnh táo cả, em làm sao có thể tỉnh táo chứ?”

Dương Nhuệ bỗng buông tay cô. “Em đi thì có tác dụng gì? Vừa rồi em còn chẳng dám nhìn ông nội con bé.”

Tô Lạc chấn động, lập tức dừng bước, ngoảnh đầu nhìn anh.

Dưới ánh đèn tỏa ra từ trán cô, ánh mắt Dương Nhuệ vô cùng kiên định nhưng cũng chứa đầy nỗi bi thương. Anh nói: “Tô Lạc, chúng ta không phải là thần thánh, không thể nào giúp đỡ tất cả mọi người. Bản thân chúng ta không có năng lực đó.”

Đúng vậy, Tô Lạc sao không hiểu đạo lý này, chỉ là cô không dám thừa nhận mà thôi. Cô nhìn Dương Nhuệ, hỏi bằng giọng nghi hoặc: “Vậy chúng ta nên làm thế nào?”

“Cứ từ từ, đi bước nào hay bước nấy.” Dương Nhuệ vừa nói vừa quay người, tiếp tục tiến về phía trước.

Sự xúc động trong lòng Tô Lạc xẹp đi ngay tức thì. Vào thời khắc này, giữa vùng núi hoang vu, cô chỉ biết đi theo người đàn ông trước mặt. Nơi ánh đèn chiếu sáng có cây cỏ, bùn đất, những tảng đá và cả bước chân vững chãi của Dương Nhuệ, còn nơi ánh đèn không chiếu tới là đêm tối vô cùng vô tận.

Tô Lạc cảm thấy đôi chân mình ngày càng nặng như đeo chì, mũi ngày càng ngạt đặc. Cô há miệng để thở, chân không bước nổi nữa.

Phát hiện Tô Lạc đã quá mệt, Dương Nhuệ lập tức đổi hướng, đưa cô đi xuống đường cái. Anh nói: “Đường cái tuy xa hơn một chút nhưng tương đối dễ đi, chúng ta cứ từ từ, nếu em mệt thì có thể nghỉ ngơi một lúc.”

Tô Lạc gật đầu, cô đã không còn sức lực để trả lời. Dương Nhuệ đưa tay về phía cô, nói nhỏ: “Hay là để anh kéo em, có thể tiết kiệm sức lực.”

Tất nhiên rồi, vào thời khắc này, từ thân thể đến linh hồn của Tô Lạc đều chưa bao giờ mất sức lực như vậy. Cô đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, để anh nắm chặt.

Nhờ ngọn đèn trên trán Tô Lạc, hai người chậm chậm tiến về phía trước. Không biết bao lâu sau, đằng sau đột nhiên xuất hiện một luồng sáng chói lọi, tiếp theo là tiếng ô tô phanh kít, bánh xe ma sát trên mặt đường tạo thành âm thanh sắc nhọn. Giọng một người đàn ông hết sức quen thuộc vang lên: “Này anh bạn, làng Dương Khê đi lối nào vậy?”

Tô Lạc quay đầu, ánh đèn pha chói lóa đến mức cô không thể mở mắt.

Xe ô tô vừa phanh gấp, Dương Nhuệ liền kéo Tô Lạc theo phản xạ. Anh quay người, trả lời: “Anh cứ đi thẳng tầm một cây số nữa, sau đó đi bộ một quãng đường núi...”

Nhưng đối phương không định nghe câu trả lời của Dương Nhuệ mà mở cửa bước xuống xe, đi về phía Tô Lạc.

Anh ta từ bóng tối đi đến trước đèn pha ô tô, cuối cùng, gương mặt người đàn ông hiện rõ dưới ánh đèn đội đầu của cô.

Tô Lạc cảm thấy không thể tin nổi. Thiên hạ rộng lớn như vậy mà cô vẫn không thoát khỏi người đàn ông này.

Anh ta ghé sát mặt Tô Lạc, nhìn cô chăm chú, thậm chí còn hít hít, sau đó cất giọng nghi hoặc: “Tô... Lạc... Hóa ra là cô?”

Tô Lạc gật đầu, cất giọng khàn khàn: “Sao thế? Lẽ nào không thể là tôi?”

Tiêu Kiến Thành quan sát hai bàn tay vẫn đang nắm chặt của Tô Lạc và Dương Nhuệ rồi hỏi bằng một giọng kỳ lạ: “Hai người cũng sáng tạo thật đấy!”

Nửa đêm nửa hôm còn chạy ra vùng núi hoang vu hện hò?”

Nghe anh ta nói vậy, Dương Nhuệ lập tức buông tay, vội vàng giải thích.

“Anh đừng hiểu nhầm, chúng tôi chỉ là đồng nghiệp. Tô Lạc bị ốm.”

“Đồng nghiệp ư?” Tiêu Kiến Thành kéo dài ngữ điệu.

Sợ anh ta thốt ra những lời lỗ mãng, Tô Lạc lập tức kéo Dương Nhuệ bỏ đi, nhưng đúng lúc này, cửa ô tô mở ra, một thân hình lảo đảo xuống xe, xông đến bên Tô Lạc, ngồi xổm nôn ọe.

“Tiểu Tần!” Tô Lạc kinh ngạc kêu một tiếng. Dương Nhuệ cũng nhìn thấy Tiểu Tần, hai người liền đứng bên cạnh chị.

Tiểu Tần nôn một lúc, khó khăn lắm mới tỉnh táo trở lại. Chị nước mắt ngấn nước mắt dài, túm tay Tô Lạc. “Tô Lạc, chị sắp chết đến nơi rồi. Chị thật sự tiêu đời rồi.”

“Chị sao thế?”

“Chị đi tìm cô. Ô tô chạy nhanh quá, chị bị say xe... Không xong rồi, chị sắp chết rồi...” Còn chưa nói hết câu, Tiểu Tần lại cúi xuống nôn tiếp.

Tiêu Kiến Thành đột ngột lên tiếng: “Được rồi, tôi giao chị ta cho hai người.

Tôi về Cát Thủ đây!”

Tô Lạc quay đầu, nhìn thấy Tiêu Kiến Thành mở cửa bên tay lái, chuẩn bị lên xe, cô liền chạy tới, kéo cánh cửa.

“Không được, Tiểu Tần say như vậy làm sao có thể đi bộ? Anh đưa chị ấy về Cát Thủ đi!”

“Chị không đi!” Tiểu Tần hét lớn. “Còn bắt chị ngồi xe cậu ta quay về chắc chị chết mất.”

“Cô xem, là tự chị ta không muốn.” Tiêu Kiến Thành ngồi vào vị trí tài xế, sắc mặt lãnh đạm.

“Anh lái nhanh thế để làm gì?”

“Tôi thử xe, luyện kỹ thuật thì sao nào?”

“Anh đến đây để gây phiền phức cho tôi đúng không?” “Cô đã nghỉ việc rồi, còn phải gây phiền phức gì nữa?”

“Anh...”

“Cô đừng tưởng bở. Tôi tới vùng này giải quyết công chuyện, nhân tiện cho chị ta đi nhờ mà thôi. Được rồi, tôi phải về đây!” Tiêu Kiến Thành nổ máy, nhấn ga. Tô Lạc đành buông tay, đứng tránh sang một bên. Xe ô tô quay đầu nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

“Người này là ai vậy?” Dương Nhuệ hỏi.

“Anh ta họ Tiêu, chính là người quyền đồ rồi lại nuốt lời ấy.” Tô Lạc có chút buồn bực. Một ngọn lửa vô cớ lại bắt đầu bùng lên trong lòng cô.

“Ừm... Mặc kệ anh ta đi!” Dương Nhuệ vỗ vai Tô Lạc.

“Bây giờ, chúng ta nghĩ cách đưa Tiểu Tần về nghỉ ngơi trước đã.”

Tô Lạc đi đến bên Tiểu Tần, cùng Dương Nhuệ xách nách chị, từ từ đi bộ về phía làng Dương Khê. Cả ba cứ đi vài bước lại dừng chân nghỉ ngơi một lát, cho tới lúc trời tờ mờ sáng, họ mới về đến trường học.

Chương 12 Giọt Nước Mắt Của Tô Lạc

Mặc dù đã kiệt sức nhưng do mũi ngạt đặc, Tô Lạc không yên giấc, trong khi Tiểu Tần nằm cạnh cô ngủ say sưa.

Khi Tô Lạc tỉnh dậy, trời đã sáng hẳn. Cô ngồi dậy, đưa mắt quan sát bên ngoài qua khe cửa. Trên sân bóng xuất hiện mấy người có dáng vẻ như cán bộ, Dương Nhuệ và cô giáo Mẫn đang nói điều gì đó với bọn họ, sắc mặt hai người rất nghiêm túc.

Tô Lạc mặc áo, đẩy cửa đi ra ngoài.

Một người đàn ông trung niên xách cặp công văn nói với Dương Nhuệ: “Tiểu Dương, chúng tôi rất khâm phục tinh thần của cậu, nhưng đây là xu thế tất yếu, sớm muộn cũng diễn ra.”

“Cục trưởng Chu, mong ông hãy suy nghĩ đến tình hình thực tế của bọn trẻ.”

Dương Nhuệ cất giọng thành khẩn.

“Dương nhiên, chúng tôi đã suy nghĩ rồi, bọn trẻ có thể đến sống nội trú ở trường tiểu học trung tâm.”

“Chúng không nộp nổi tiền học.”

“Sao không nộp được? Tiểu Dương, cậu đừng bị bề ngoài của bọn chúng đánh lừa. Bố mẹ bọn trẻ làm thuê ở bên ngoài, làm gì không có tiền nộp cho nhà trường? Chỉ là họ không muốn nộp mà thôi.”

“Nếu có thể giữ lại trường tiểu học của làng Dương Khê, bọn trẻ không cần phải nộp khoản tiền đó, chúng có thể đi học thêm một thời gian.”

Cục trưởng Chu tỏ ra mất Kiên nhẫn. “Tiểu Dương, cậu đừng cố chấp như vậy, đây là quyết định của cấp trên, tôi cũng chỉ chấp hành mệnh lệnh của lãnh đạo mà thôi.”

“Lần trước, Cục trưởng nói có thể giữ lại trường học này.”

“Tại lần trước cậu bảo có người quyên tiền xây dựng nên tôi mới đồng ý bằng không tôi đã đóng cửa từ lâu rồi”. Cục trưởng Chu càng nói càng tức giận, ông ta chỉ tay về phía phòng học. “Cậu không thấy phòng ốc tồi tàn đến mức này à? Có lẽ chỉ hai trận mưa lớn là sụp. Nếu xảy ra vấn đề về an toàn chúng ta sẽ bị đi từ đó. Nói tóm lại, đóng cửa sớm chừng nào tốt chừng đó.”

“Chúng tôi vẫn đang cố gắng tìm kiếm khoản tiền xây dựng...” Dương Nhuệ yếu ớt đưa ra lời hứa.

Cục trưởng Chu đi ra ngoài. “Tiểu Dương, cậu không cần hao tâm tổn trí nữa, chúng tôi sẽ thu xếp ổn thỏa chuyện này.” Ông ta đột nhiên dừng bước, quay sang cô giáo Mẫn. “Tiểu Mẫn, cô hãy dạy hết học kỳ này, từ học kỳ sau, bọn trẻ sẽ chuyển đến trường tiểu học trung tâm.”

Cô giáo Mẫn miễn cưỡng gật đầu.

Cục trưởng Chu rời khỏi trường học. Dương Nhuệ không chịu bỏ cuộc, đi theo thuyết phục ông ta. Tô Lạc đứng dưới mái hiên, chứng Kiến toàn bộ cảnh tượng này. Cô giáo Mẫn quay đầu nhìn cô, viền mắt đỏ hoe.

“Trường tiểu học trung tâm nằm ở đâu?” Tô Lạc hỏi.

“Ở trong huyện.”

“Xa như vậy à?”

“Vâng, hơn nữa chi phí nội trú rất cao, người dân làng này không đóng nổi.”

“Phải làm thế nào bây giờ?” Tô Lạc hỏi.

“Bọn trẻ sẽ bỏ học chứ sao! Chúng chỉ cần biết viết tên mình là đủ.” Nói xong, cô giáo Mẫn cúi đầu rời đi.

Tô Lạc quay về phòng, lay người Tiểu Tần. “Tiểu Tần, chị mau dậy đi!”

Tiểu Tần bị đánh thức từ giấc ngủ say, hai mắt đờ đẫn. “Xảy ra chuyện gì thế.” Động đất à?”

“Sao hôm qua chị lại cùng Tiêu Kiến Thành đến đây?” Tô Lạc hỏi.

“Chị...” Nhắc đến chuyện này, Tiểu Tần hết sức ỉu rũ. “Chị làm sao biết được? Chị bị Tiêu Tổng ép dò hỏi hành tung của cô. Chị đành tìm mẹ cô, mẹ cô nói cô đi Cổ Bình công tác. Sau khi báo tin này cho cậu ta, chị liền bị cậu ta bắt cóc lên xe, lái thẳng đến đây. Chị đã nói với cậu ta, chị không thể ngồi ô tô đường dài vì bị say xe nhưng cậu ta mặc kệ, lái xe nhanh như bay, làm chị như chết đi sống lại. Ngoài ra, ông xã chị còn tưởng dù bỏ nhà ra đi với người đàn ông khác...”

“Vậy tại sao anh ta lại bỏ đi mà chẳng nói một câu nào?”

“Chị làm sao biết được món nợ giữa cô và Tiêu Tổng! Nhất định là cậu ta nhìn ra mối quan hệ mờ ám giữa cô và Dương Nhuệ nên mới tức giận bỏ đi. Tô Lạc, chị phải quay về thành phố, cô mau nghĩ cách giúp chị đi, xem nơi này có tàu hỏa hay máy bay không?”

Tô Lạc không trả lời. Cô lấy di động từ trong ba lô, tìm thanh gổ sau cánh cửa rồi lao ra ngoài. Đúng lúc Dương Nhuệ đẩy cửa đi vào, hai người gần như đâm vào nhau.

“Tiểu Tần đỡ chút nào chưa?” Anh hỏi.

“Rồi ạ” Tô Lạc tiếp tục đi ra ngoài. Dương Nhuệ quay đầu hỏi: “Em đi đâu thế?”

“Em muốn gọi điện thoại.”

“Anh đi cùng em.”

“Không cần đầu.” Tô Lạc từ chối một cách Kiến định. Trong lòng cô thật sự cảm thấy áy náy với Dương Nhuệ.

Dương Nhuệ im lặng nhìn cô. Tô Lạc lập tức quay người, leo lên ngọn núi ở sau nhà. Cô vừa đi vừa vung thanh gỗ trong tay, gạt hết cây cỏ chắn đường, dường như chị như vậy mới có thể xóa bỏ tâm tình phức tạp đang tích tụ trong lòng cô. Lên đến đỉnh núi, Tô Lạc tìm đến bãi đất bằng mà cô và Dương Nhuệ từng ngồi, đứng ở đó cố gắng điều chỉnh nhịp thở.

Sau đó, cô mở di động. Màn hình lại hiện lên vô số tin nhắn.

Tiêu Kiến Thành nhắn tin trách cô: “Tại sao lại cúp điện thoại của tôi? Sự nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn. Nếu đọc được tin nhắn này thì trả lời tôi ngay!”

“Cô mau gọi điện đi, có việc gấp!”

“Thông báo với cô lần cuối, mau gọi điện đi!”

“Tôi đang trên đường đến Cổ Bình, hãy nhắn cho tôi địa chỉ cụ thể.”

“Tôi đã đi qua Cát Thủ rồi. Dù cô không nói cho tôi biết, tôi cũng có thể tìm ra cô.”

Tô Lạc chợt nhớ đến sắc mặt liên tục thay đổi của anh ta khi nhìn thấy cô tối qua. Người có tiền mới tùy ý như vậy sao? Người có tiền mới có thể làm xằng làm bậy? Người có tiền mới lấy việc chinh phục đối tượng khác phái làm trò vui? Người không có tiền chỉ nghĩ đến những chuyện như hôm nay ăn gì, sống ở đâu? Đi học hay bỏ học đi làm thuê? Kiên trì hay đầu hàng?...

Bây giờ, Tô Lạc chỉ muốn đầu hàng. Cô đột nhiên cảm thấy bản thân quá ngu ngốc, sớm biết vụ quyên góp quan trọng đến thế thì cô nên đối xử với tên công tử đó tử tế hơn, né tránh những cuộc tranh cãi vô vị.

Cô hít một hơi thật sâu rồi bấm số của Tiêu Kiến Thành. Chỉ hai hồi chuông, đầu dây bên kia đã có người bắt máy, ngữ khí vẫn lạnh nhạt như thường lệ: “A lô!”

“Tôi xin lỗi!” Tô Lạc nói nhỏ với anh ta.

“Gì cơ?” Tiêu Kiến Thành dường như không tin vào tai mình.

“Tôi muốn nói lời xin lỗi.”

“Tại sao?” Tiêu Kiến Thành hỏi, ngữ khí rất xa cách.

“Tôi không biết nguyên nhân vì sao, tôi chỉ biết bản thân đã đắc tội với anh, khiến anh không vui, nên bây giờ tôi xin lỗi anh.”

“Ý cô là gì vậy? Tôi đâu có điểm nào không vui?”

“Anh...” Nghe anh ta nói vậy, Tô Lạc thật chẳng biết đối đáp ra sao.

“Làm phụ nữ, điều quan trọng nhất là đừng có tự – huỷ – hoại. Vô duyên vô cớ nói xin lỗi, tôi đang rất bận, không có thời gian tiếp cô.” Nói xong, Tiêu Kiến Thành liền cúp điện thoại.

Tô Lạc nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, mãi vẫn không thể định thần. Không được! Không thể kết thúc như vậy! Cô nhủ thầm rồi quyết định gọi lại số vừa rồi.

“Cô làm gì vậy? Tôi đã nói tôi đang rất bận.” Tiêu Kiến Thành bực bội lên tiếng.

“Dù thế nào... Dù trước kia xảy ra chuyện không vui gì, tôi cũng xin anh hãy tiếp tục ủng hộ quỹ từ thiện của chúng tôi.”

“Cô thuộc quỹ từ thiện nào hả?”

“Tôi...”

“Đừng có lên giọng với tôi, cũng đừng tìm tôi đòi tiền. Tôi đã nói rồi, tôi không có hứng thú với những việc đó.”

“Sao anh...” Nghe đối phương nói những lời này, Tô Lạc chỉ hận không thể mĩa mai anh ta một trận.

Nhưng Tiêu Kiến Thành không cho cô cơ hội, lập tức tiếp lời: “Cứ như vậy đi!” Điện thoại lại một lần nữa tắt ngóm.

Tô Lạc tức đến mức ném di động xuống bãi cỏ ở trước mặt. Điện thoại nảy lên nảy xuống, dừng lại rồi bị một cánh tay thò xuống nhặt. Là Dương Nhuệ, cuối cùng anh cũng đi theo cô lên đây. A nhặt điện thoại, lặng lẽ đưa cho cô.

“Em không cần! Anh ta đi chết đi! Tên khốn kiếp vô liêm sỉ này! Đồ lưu manh, cặn bã...” Tô Lạc hét lên với Dương Nhuệ. Cô dùng hết những từ ngữ ác độc mà bản thân có thể nghĩ ra để mắng chửi một người.

Đến cuối cùng, cô bỗng đứng bật khóc, nước mắt chảy dài trên gò má, cổ họng nghẹn lại. Dương Nhuệ lặng lẽ dang tay ôm cô vào lòng, vỗ lưng an ủi cô “Dương Nhuệ, em xin lỗi!”

“Anh không trách em, đây không phải lỗi của em.”

“Là lỗi của em, do em không tốt, em đã làm hỏng mọi chuyện. Em xin lỗi!”

“Em đừng nghĩ vậy, anh biết không phải do em, anh biết cả...”

“Tên lưu manh đó... Tên khốn Tiêu Kiến Thành... Em không nên đá hắn...”

Em nên nhẫn nhịn mới phải...” Tô Lạc nói ngắt quãng.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều. Em làm rất đúng, là anh ta không tốt. Đừng khóc nữa?..”

Đã từ lâu, Tô Lạc không được khóc traten nào thoải mái như vậy. Cô khóc nức nở như một đứa trẻ, nhưng có người lắng nghe, có người an ủi, dù trong lòng rất buồn, cô vẫn cảm thấy hạnh phúc.

12. Chương 12

Chương 12

Giọt Nước Mắt Của Tô Lạc

Mặc dù đã kiệt sức nhưng do mũi ngạt đặc, Tô Lạc không yên giấc, trong khi Tiểu Tần nằm cạnh cô ngủ say sưa.

Khi Tô Lạc tỉnh dậy, trời đã sáng hẳn. Cô ngồi dậy, đưa mắt quan sát bên ngoài qua khe cửa. Trên sân bóng xuất hiện mấy người có dáng vẻ như cán bộ, Dương Nhuệ và cô giáo Mãn đang nói điều gì đó với bọn họ, sắc mặt hai người rất nghiêm túc.

Tô Lạc mặc áo, đẩy cửa đi ra ngoài.

Một người đàn ông trung niên xách cặp công văn nói với Dương Nhuệ: “Tiểu Dương, chúng tôi rất khâm phục tinh thần của cậu, nhưng đây là xu thế tất yếu, sớm muộn cũng diễn ra.”

“Cục trưởng Chu, mong ông hãy suy nghĩ đến tình hình thực tế của bọn trẻ.”

Dương Nhuệ cất giọng thành khẩn.

“Dương nhiên, chúng tôi đã suy nghĩ rồi, bọn trẻ có thể đến sống nội trú ở trường tiểu học trung tâm.”

“Chúng không nộp nổi tiền học.”

“Sao không nộp được? Tiểu Dương, cậu đừng bị bề ngoài của bọn chúng đánh lừa. Bố mẹ bọn trẻ làm thuê ở bên ngoài, làm gì không có tiền nộp cho nhà trường? Chỉ là họ không muốn nộp mà thôi.”

“Nếu có thể giữ lại trường tiểu học của làng Dương Khê, bọn trẻ không cần phải nộp khoản tiền đó, chúng có thể đi học thêm một thời gian.”

Cục trưởng Chu tỏ ra mất Kiên nhẫn. “Tiểu Dương, cậu đừng cố chấp như vậy, đây là quyết định của cấp trên, tôi cũng chỉ chấp hành mệnh lệnh của lãnh đạo mà thôi.”

“Lần trước, Cục trưởng nói có thể giữ lại trường học này.”

“Tại lần trước cậu bảo có người quyên tiền xây dựng nên tôi mới đồng ý bằng không tôi đã đóng cửa từ lâu rồi”. Cục trưởng Chu càng nói càng tức giận, ông ta chỉ tay về phía phòng học. “Cậu không thấy phòng ốc tồi tàn đến mức này à? Có lẽ chỉ hai trận mưa lớn là sụp. Nếu xảy ra vấn đề về an toàn chúng ta sẽ bị đi từ đó. Nói tóm lại, đóng cửa sớm chừng nào tốt chừng đó.”

“Chúng tôi vẫn đang cố gắng tìm kiếm khoản tiền xây dựng...” Dương Nhuệ yếu ớt đưa ra lời hứa.

Cục trưởng Chu đi ra ngoài. “Tiểu Dương, cậu không cần hao tâm tổn trí nữa, chúng tôi sẽ thu xếp ổn thỏa chuyện này.” Ông ta đột nhiên dừng bước, quay sang cô giáo Mẫn. “Tiểu Mẫn, cô hãy dạy hết học kỳ này, từ học kỳ sau, bọn trẻ sẽ chuyển đến trường tiểu học trung tâm.”

Cô giáo Mẫn miễn cưỡng gật đầu.

Cục trưởng Chu rời khỏi trường học. Dương Nhuệ không chịu bỏ cuộc, đi theo thuyết phục ông ta. Tô Lạc đứng dưới mái hiên, chứng Kiến toàn bộ cảnh tượng này. Cô giáo Mẫn quay đầu nhìn cô, viền mắt đỏ hoe.

“Trường tiểu học trung tâm nằm ở đâu?” Tô Lạc hỏi.

“Ở trong huyện.”

“Xa như vậy à?”

“Vâng, hơn nữa chi phí nội trú rất cao, người dân làng này không đóng nổi.”

“Phải làm thế nào bây giờ?” Tô Lạc hỏi.

“Bọn trẻ sẽ bỏ học chứ sao! Chúng chỉ cần biết viết tên mình là đủ.” Nói xong, cô giáo Mẫn cúi đầu rời đi.

Tô Lạc quay về phòng, lay người Tiểu Tần. “Tiểu Tần, chị mau dậy đi!”

Tiểu Tần bị đánh thức từ giấc ngủ say, hai mắt đờ đẫn. “Xảy ra chuyện gì thế.” Động đất à?”

“Sao hôm qua chị lại cùng Tiêu Kiến Thành đến đây?” Tô Lạc hỏi.

“Chị...” Nhắc đến chuyện này, Tiểu Tần hết sức ỉu rũ. “Chị làm sao biết được? Chị bị Tiêu Tổng ép dò hỏi hành tung của cô. Chị đành tìm mẹ cô, mẹ cô nói cô đi Cổ Bình công tác. Sau khi báo tin này cho cậu ta, chị liền bị cậu ta bắt cóc lên xe, lái thẳng đến đây. Chị đã nói với cậu ta, chị không thể ngồi ô tô đường dài vì bị say xe nhưng cậu ta mặc kệ, lái xe nhanh như bay, làm chị như chết đi sống lại. Ngoài ra, ông xã chị còn tưởng dù bỏ nhà ra đi với người đàn ông khác...”

“Vậy tại sao anh ta lại bỏ đi mà chẳng nói một câu nào?”

“Chị làm sao biết được món nợ giữa cô và Tiêu Tổng! Nhất định là cậu ta nhìn ra mối quan hệ mờ ám giữa cô và Dương Nhuệ nên mới tức giận bỏ đi. Tô Lạc, chị phải quay về thành phố, cô mau nghĩ cách giúp chị đi, xem nơi này có tàu hỏa hay máy bay không?”

Tô Lạc không trả lời. Cô lấy di động từ trong ba lô, tìm thanh gổ sau cánh cửa rồi lao ra ngoài. Đúng lúc Dương Nhuệ đẩy cửa đi vào, hai người gần như đâm vào nhau.

“Tiểu Tần đỡ chút nào chưa?” Anh hỏi.

“Rồi ạ” Tô Lạc tiếp tục đi ra ngoài. Dương Nhuệ quay đầu hỏi: “Em đi đâu thế?”

“Em muốn gọi điện thoại.”

“Anh đi cùng em.”

“Không cần đâu.” Tô Lạc từ chối một cách Kiên định. Trong lòng cô thật sự cảm thấy áy náy với Dương Nhuệ.

Dương Nhuệ im lặng nhìn cô. Tô Lạc lập tức quay người, leo lên ngọn núi ở sau nhà. Cô vừa đi vừa vung thanh gỗ trong tay, gạt hết cây cỏ chắn đường, dường như chị như vậy mới có thể xóa bỏ tâm tình phức tạp đang tích tụ trong lòng cô. Lên đến đỉnh núi, Tô Lạc tìm đến bãi đất bằng mà cô và Dương Nhuệ từng ngồi, đứng ở đó cố gắng điều chỉnh nhịp thở.

Sau đó, cô mở di động. Màn hình lại hiện lên vô số tin nhắn.

Tiêu Kiến Thành nhắn tin trách cô: “Tại sao lại cúp điện thoại của tôi? Sự nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn. Nếu đọc được tin nhắn này thì trả lời tôi ngay!”

“Cô mau gọi điện đi, có việc gấp!”

“Thông báo với cô lần cuối, mau gọi điện đi!”

“Tôi đang trên đường đến Cổ Bình, hãy nhắn cho tôi địa chỉ cụ thể.”

“Tôi đã đi qua Cát Thủ rồi. Dù cô không nói cho tôi biết, tôi cũng có thể tìm ra cô.”

Tô Lạc chợt nhớ đến sắc mặt liên tục thay đổi của anh ta khi nhìn thấy cô tối qua. Người có tiền mới tùy ý như vậy sao? Người có tiền mới có thể làm xằng làm bậy? Người có tiền mới lấy việc chinh phục đối tượng khác phái làm trò vui? Người không có tiền chỉ nghĩ đến những chuyện như hôm nay ăn gì, sống ở đâu? Đi học hay bỏ học đi làm thuê? Kiên trì hay đầu hàng?...

Bây giờ, Tô Lạc chỉ muốn đầu hàng. Cô đột nhiên cảm thấy bản thân quá ngu ngốc, sớm biết vụ quyền góp quan trọng đến thế thì cô nên đối xử với tên công tử đó tử tế hơn, né tránh những cuộc tranh cãi vô vị.

Cô hít một hơi thật sâu rồi bấm số của Tiêu Kiến Thành. Chỉ hai hồi chuông, đầu dây bên kia đã có người bắt máy, ngữ khí vẫn lạnh nhạt như thường lệ: “A lô!”

“Tôi xin lỗi!” Tô Lạc nói nhỏ với anh ta.

“Gì cơ?” Tiêu Kiến Thành dường như không tin vào tai mình.

“Tôi muốn nói lời xin lỗi.”

“Tại sao?” Tiêu Kiến Thành hỏi, ngữ khí rất xa cách.

“Tôi không biết nguyên nhân vì sao, tôi chỉ biết bản thân đã đắc tội với anh, khiến anh không vui, nên bây giờ tôi xin lỗi anh.”

“Ý cô là gì vậy? Tôi đâu có điểm nào không vui?”

“Anh...” Nghe anh ta nói vậy, Tô Lạc thật chẳng biết đối đáp ra sao.

“Làm phụ nữ, điều quan trọng nhất là đừng có tự – huỷ – hoặc. Vô duyên vô cớ nói xin lỗi, tôi đang rất bận, không có thời gian tiếp cô.” Nói xong, Tiêu Kiến Thành liền cúp điện thoại.

Tô Lạc nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, mãi vẫn không thể định thần. Không được! Không thể kết thúc như vậy! Cô nhủ thầm rồi quyết định gọi lại số vừa rồi.

“Cô làm gì vậy? Tôi đã nói tôi đang rất bận.” Tiêu Kiến Thành bực bội lên tiếng.

“Dù thế nào... Dù trước kia xảy ra chuyện không vui gì, tôi cũng xin anh hãy tiếp tục ủng hộ quỹ từ thiện của chúng tôi.”

“Cô thuộc quỹ từ thiện nào hả?”

“Tôi...”

“Đừng có lên giọng với tôi, cũng đừng tìm tôi đòi tiền. Tôi đã nói rồi, tôi không có hứng thú với những việc đó.”

“Sao anh...” Nghe đối phương nói những lời này, Tô Lạc chỉ hận không thể mĩa mai anh ta một trận.

Nhưng Tiêu Kiến Thành không cho cô cơ hội, lập tức tiếp lời: “Cứ như vậy đi!” Điện thoại lại một lần nữa tắt ngóm.

Tô Lạc tức đến mức ném di động xuống bãi cỏ ở trước mặt. Điện thoại nảy lên nảy xuống, dừng lại rồi bị một cánh tay thò xuống nhặt. Là Dương Nhuệ, cuối cùng anh cũng đi theo cô lên đây. A nhặt điện thoại, lặng lẽ đưa cho cô.

“Em không cần! Anh ta đi chết đi! Tên khốn kiếp vô liêm sỉ này! Đồ lưu manh, căn bã...” Tô Lạc hét lên với Dương Nhuệ. Cô dùng hết những từ ngữ ác độc mà bản thân có thể nghĩ ra để mắng chửi một người.

Đến cuối cùng, cô bỗng dừng bật khóc, nước mắt chảy dài trên gò má, cổ họng nghẹn lại. Dương Nhuệ lặng lẽ dang tay ôm cô vào lòng, vỗ lưng an ủi cô “Dương Nhuệ, em xin lỗi!”

“Anh không trách em, đây không phải lỗi của em.”

“Là lỗi của em, do em không tốt, em đã làm hỏng mọi chuyện. Em xin lỗi!”

“Em đừng nghĩ vậy, anh biết không phải do em, anh biết cả...”

“Tên lưu manh đó... Tên khốn Tiêu Kiến Thành... Em không nên đá hắn...”

Em nên nhẫn nhịn mới phải...” Tô Lạc nói ngắt quãng.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều. Em làm rất đúng, là anh ta không tốt. Đừng khóc nữa?..”

Đã từ lâu, Tô Lạc không được khóc traten nào thoải mái như vậy. Cô khóc nức nở như một đứa trẻ, nhưng có người lắng nghe, có người an ủi, dù trong lòng rất buồn, cô vẫn cảm thấy hạnh phúc.

13. Chương 13

Chương 13

Đường Núi Rất Dài

Dương Nhuệ và Tô Lạc xuống núi, quay về trường học cùng Tiểu Tần bàn đối sách.

Sau khi nghe rõ ngọn nguồn, Tiểu Tần lên tiếng: “Tôi đoán, chắc đây là ý kiến của Tiêu Kiến Thành. Tên đó rất nham hiểm, tàn nhẫn, thích đào tận gốc, tróc tận rễ. Anh không biết đâu, lúc Tô Lạc đòi nghỉ việc, thật ra Thư ký Dự cũng không có phản ứng, bởi cô ấy đi hay ở cũng chẳng quan trọng với ông ta, nhưng sau đó, không biết Tiêu Kiến Thành nói gì với ông ta, đại khái vụ quyền góp phải do Tô Lạc chịu trách nhiệm, không thì thôi. Sau đó, Chủ tịch Mã cũng gọi điện cho Thư ký Dự, hỏi tại sao dự án lại bị ngưng, làm ông ta sợ run người.”

Tô Lạc hết nói nổi, cầm thanh gỗ vẽ vòng tròn dưới đất.

Dương Nhuệ hỏi: “Gần đây cơ quan có dự án quyền góp nào khác không?”

Tiểu Tần lắc đầu. “Không.”

“Tôi đã liên hệ với mấy tổ chức trợ giúp giáo dục nhưng bọn họ tạm thời cũng không có tiền nhàn rỗi để giúp chúng ta.” Dương Nhuệ nói.

Tô Lạc ngẩng đầu hỏi: “Cần khoảng bao nhiêu ạ?”

“Mấy phòng học này về cơ bản không thể sử dụng, cần phải phá đi xây lại, nhưng nơi này giao thông không thuận tiện, việc vận chuyển nguyên vật liệu tương đối khó khăn, vì vậy, giá thành đội lên rất nhiều. ít nhất cũng cần khoảng năm trăm ngàn tệ.”

“Chúng ta kêu gọi quyền góp trên mạng được không?” Tô Lạc đưa ra kiến nghị.

“Tác dụng không lớn lắm, trước đây anh từng thử rồi. “Dương Nhuệ đáp.

Tiểu Tần hỏi: “Weibo1 thì sao?”

“Như nhau cả thôi, chuyện này khó có thể trở thành tâm điểm chú ý.” Dương Huệ nói.

“Trừ khi...” Tiểu Tần bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. “Chúng ta tạo ra tin tức nóng hổi.”

“Tin gì nóng hổi?”

“Ví dụ, đất đá sạt lở từ trên núi xuống, sét đánh, động đất phá hủy trường học khiến bọn trẻ trôi dạt khắp nơi, tình trạng thảm hại đến cực điểm...” Tiểu Tần càng nói càng hăng.

Tô Lạc vỗ vỗ người chị. “Chị đừng nói những lời xúi quẩy đó”

“Thật đấy, chỉ như vậy mới có tác dụng. Thời buổi bây giờ, con người sắp mất hết sự cảm thông rồi.”

Dương Huệ gật đầu tán thành: “Kêu gọi quyên tiền là việc làm khó khăn nhất.”

Tô Lạc gửi gắm niềm hy vọng vào Tiểu Tần. “Tiểu Tần, dù có quen biết các ông chủ có lòng thương người không?”

Tiểu Tần lắc đầu. “Chị kết hôn sớm, làm gì có cơ hội tạo các mối quan hệ”. Tô Lạc ủ rũ, chán nản.

Tiểu Tần Vươn vai. “Tô Lạc, chẳng phải Tiêu Kiến Thành muốn chiếm đoạt cô hay sao? Cô thuận theo cậu ta là mọi chuyện được giải quyết ngay ấy mà.”

Tô Lạc kêu lên: “Chị đừng nói linh tinh!” Dương Huệ đứng dậy. “Đến giờ ăn cơm rồi!” Nói xong, anh quay người đi vào nhà bếp. Tô Lạc liền trừng mắt với Tiểu Tần.

Mọi người ăn cơm ở dưới bếp, Mãn Muội tuy còn nhỏ nhưng không cần người lớn chăm sóc mà tự cầm đũa và cơm, nhưng lúc gấp thức ăn, con bé toàn gấp chệch ra bên ngoài đĩa. Tô Lạc không kìm được định giúp nó nhưng bị Dương Huệ dùng ánh mắt ngăn lại.

Tiểu Tần không hiểu tình hình, hỏi thẳng: “Thị lực của bạn nhỏ này không tốt à?”

Dương Huệ vội đáp: “Mắt con bé có chút vấn đề, cũng chuẩn bị đưa nó vào thành phố khám xem sao.”

Cô giáo Mãn cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

Tiểu Tần gật đầu. “Việc khám chữa bệnh cho con trẻ không thể chậm trễ, nên tiến hành càng sớm càng tốt.”

Mãn Muội ngẩng đầu, cất giọng lạnh lạnh: “Đợi bố cháu kiếm tiền về sẽ đưa cháu đi khám.”

Cô giáo Mãn vẫn không lên tiếng, ăn xong liền ra ngoài. Tiểu Tần áy náy, hỏi Dương Huệ: “Có phải tôi nói sai điều gì rồi không?”

“Không sao, cô cứ ăn cơm đi.” Dương Huệ đáp.

Mãn Muội cười híp mắt, lắc lắc cái bát không. “Chú Dương, cháu ăn xong rồi.”

Dương Huệ xoa đầu con bé. “Cháu ngoan lắm, ra ngoài chơi đi!” Mãn Muội liền nhảy chân sáo đi tìm mẹ.

Dương Huệ nói nhỏ: “Hai chị em nhớ đừng hỏi cô giáo Mãn về chuyện chồng của cô ấy.”

“Tại sao?” Tiểu Tần tỏ ra hiếu kỳ.

“Năm ngoái, chồng cô ấy... đã qua đời, bị rơi từ trên cao xuống khi làm việc ở công trường.”

Tô Lạc và Tiểu Tần đều giật mình kinh ngạc. Dương Huệ nói tiếp: “Mãn Muội còn chưa biết chuyện này, vì vậy, hai chị em hãy chú ý một chút.”

Tiểu Tần nuốt nước miếng. “Cô ấy được bồi thường bao nhiêu?”

Dương Huệ lắc đầu. “Chỉ có ba mươi ngàn, lo tang lễ xong cũng chẳng còn mấy đồng.”

“Tại sao ít thế?” Tô Lạc lên tiếng.

“Bọn họ nói cái chết của anh ta không phải tai nạn lao động, mà chết vì bệnh tật.”

“Sao có thể như vậy?” Tô Lạc cảm thấy khó tin.

“Nói để hai chị em biết thế thôi, anh cũng không rõ lắm. Tóm lại, hai chị em đừng bao giờ nhắc đến chuyện này” Dương Nhuệ kết thúc cuộc trò chuyện, đi khỏi nhà bếp.

Tô Lạc và Tiểu Tần đưa mắt nhìn nhau. Tiểu Tần ôm ngực. “Ồi giờ, bản thân chị vốn yếu tim sẵn, nghe câu chuyện này, chị thật sự không chịu nổi.”

Tô Lạc đứng dậy thu dọn bát đĩa. Tiểu Tần hỏi: “Chẳng phải bình thường cô cực kỳ căm ghét cái ác hay sao, hôm nay tự dưng bình tĩnh thế?”

Tô Lạc vừa rửa bát vừa lên tiếng: “Bây giờ, nghĩ đến những người có tiền đó, em hận đến mức không thể đem xử tử bọn họ.”

Tiểu Tần đập bàn. “Đúng vậy, phải xử Tiêu Kiến Thành trước tiên. Cậu ta dám bắt cóc tôi đến vùng quê này.”

Tô Lạc cầm đồng đĩa, làm động tác ngấm bấn. “Được, đem anh ta ra xử bắn.”

Buổi tối, Tô Lạc và Tiểu Tần ở trong phòng nói chuyện phiếm. Dương Nhuệ đi đến cửa, ra hiệu cho Tô Lạc ra ngoài.

Tô Lạc vội rời khỏi phòng. Dương Nhuệ dừng bước ở dưới mái hiên bên cạnh. Bốn bề vô cùng yên tĩnh, nhớ tới vòng tay ôm của anh hồi sáng, Tô Lạc có chút mong chờ.

Nào ngờ Dương Nhuệ cất giọng nghiêm túc: “Ngày mai, em và Tiểu Tần quay về thành phố đi!”

“Không!” Tô Lạc lập tức từ chối. “Em sẽ ở lại đây.”

Tô Lạc, nghe lời anh. Bọn anh là giáo viên tình nguyện được nhà nước cử đi, có lương hẳn hoi. Còn em thì sao? Không tư cách, không lương bổng, cũng không thể dạy học... Em có thể làm gì ở nơi này?”

“Sau này em sẽ xin làm tình nguyện viên.”

“Đừng ngốc nữa, con gái ở đây có tác dụng gì chứ?”

“Tất nhiên có, em có thể giúp bọn trẻ và bà con dân làng.”

Dương Nhuệ thở dài. “Tô Lạc, hãy tin anh, sau này chắc chắn em sẽ hối hận.”

“Không bao giờ, em đâu phải là Thẩm Doanh.” Tô Lạc buột miệng thốt ra cái tên đó.

Hai người đột nhiên trở nên trầm mặc. Tô Lạc cảm thấy có chút hối hận. Trong khi cô còn chưa biết mở miệng ra sao, Dương Nhuệ đã cất giọng hết sức bình tĩnh: “Em hãy suy nghĩ lại đi. Ngày mai, phiên em đưa Tiểu Tần ra huyện, chồng cô ấy sẽ đón cô ấy ở đó.”

Tô Lạc ủ rũ quay về phòng. Tiểu Tần đã lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Tô Lạc không tìm được hỏi chị: “Chị mau nói cho em biết, chuyện của Dương Nhuệ và Thẩm Doanh là thế nào?”

“Lần sao chị biết được chuyện của bọn họ.” Tiểu Tần đáp.

“Dương Nhuệ rất yêu cô ta phải không?”

“Cô ta vừa xinh đẹp, vừa có gia thế, nếu là cô, liệu có có yêu không?”, “Vậy tại sao hai người lại chia tay?”

“Dương Nhuệ dựa vào cái gì mà có thể đến với Thẩm Doanh? Anh ấy không tiền, không nhà cửa, đến người thân cũng chẳng có. Cho dù Thẩm Doanh nhận lời thì người nhà của cô ta cũng chưa chắc đã đồng ý.”

“Anh ấy không có người thân sao?”

“Dương Nhuệ là trẻ mồ côi, cô không biết à?”

“Em không biết.”

“Mang tiếng yêu thầm người ta mà ngay cả chuyện này cô cũng không biết.

Có điều, bây giờ biết rồi, chắc cô cũng có chút mất hứng đúng không?”

Tại sao phải mất hứng?” Tô Lạc không hiểu.

“Người đàn ông như Dương Nhuệ tuy vĩ đại nhưng chỉ nên yêu thầm mà thôi, không phải đối tượng thích hợp để xây dựng gia đình.” Tiểu Tần vừa nói vừa ngáp dài.

Tô Lạc mở to mắt nhìn trần nhà, không hề cảm thấy buồn ngủ. Cô lại hỏi Tiểu Tần: “Em đã bày tỏ tình cảm với anh ấy nhưng bị từ chối rồi. Chị thử nói xem, em nên làm thế nào?”

Tiểu Tần không trả lời, chị đã chìm vào giấc ngủ.

Đêm mỗi lúc một khuya, phía xa xa vọng đến tiếng chó sủa. Tô Lạc suy tư hồi lâu, dần chớp mắt lúc nào không hay.

Sáng sớm hôm sau, Tô Lạc đưa Tiểu Tần ra huyện. Hai người đi quá giang một chiếc máy kéo của một người dân trong làng xuống huyện mua phân bón.

Đường núi xóc nảy, nhiều ổ gà, ổ vịt, bên cạnh là vực sâu hiểm trở. Lái máy kéo là một người đàn ông trung niên có nước da ngăm đen. Tô Lạc và Tiểu Tần ngồi trên thành sắt ở thùng xe, toàn thân như đang nhảy múa, không thể giữ thăng bằng. Không chỉ có vậy, trên đường còn xuất hiện nhiều xe tải chở đá phóng vút qua, thỉnh thoảng lại rơi vài cục đá nên rất nguy hiểm. Tiểu Tần túm chặt thanh sắt, mặt xanh như tàu lá. Tô Lạc tuy cũng căng thẳng nhưng vẫn cố trấn tĩnh, không ngừng an ủi chị: “Không sao đâu, xe này rất an toàn, lát nữa sẽ đến ngay thôi...”

“Đây là nơi quái quỷ gì không biết. “Tiểu Tần Cẩn thận.

“Chị xem, phong cảnh cũng đẹp đấy chứ!”

“Thế này mà gọi là đẹp ư? Đáng sợ quá đi mất!” Miệng Tiểu Trần méo xệch.

Đúng lúc này, người đàn ông đang cầm lái đột nhiên lên tiếng: “Cô gái, yên tâm đi, xe của tôi vững lắm, không lật đâu. Nếu có lật, cô hãy lập tức nhảy xuống, nhảy xuống là ổn thôi.”

“Tôi còn phải nhảy nữa á?”, Tiểu Trần kêu lớn tiếng.

“Cũng không nhất định phải nhảy, đây là tôi đặt giả thiết nếu xe đổ.” Người đàn ông giải thích. “Lần trước, trong làng cũng có người lái máy kéo bị lật, mọi người đều nhanh chân nhảy xuống nên không sao.”

“Lần trước các anh bị lật rồi à?” Tiểu Tần tiếp tục cất cao giọng.

Người đàn ông đáp: “Lật nhiều lần rồi, nhưng không xảy ra sự cố gì hết.”

Đúng lúc này, một chiếc xe tải từ phía đối diện đi tới, máy kéo di chuyển sát ra lề đường đến nhường lối. Gặp phải một cái hố rất to, xe rơi xuống rồi lại bật lên, Tô Lạc và Tiểu Tần va cả vào nhau.

Tiểu Tần sợ hãi hét lên: “Ôi mẹ ơi!”

Người đàn ông quay đầu, nói: “Cô không sao đấy chứ? Đoạn đường này bị xe tải nghiền nát cả. Các cô thử ngồi vào trong đây xem có đỡ hơn không?”

Thấy vị trí bây giờ còn ổn hơn, Tô Lạc và Tiểu Tần lắc đầu. Tiểu Tần ghé sát tai Tô Lạc, hỏi nhỏ: “Bao lâu nữa mới đến nơi?”

“Em cũng không biết.”

“Tô Lạc, chị không xong rồi. Nếu xảy ra chuyện gì, cô nhớ nói với ông xã chị, mật mã thẻ ngân hàng là ngày cưới của bọn chị.”

“Chị nói linh tinh gì thế? Không sao đâu.”

“Chị thật sự không xong rồi. Sao Dương Nhuệ lại để chúng ta ngồi xe này chứ?”

“Anh ấy lo chị ngồi ô tô sẽ bị say.” Tô Lạc đáp.

“Bây giờ cũng có khá hơn đâu, xe lắc lư đến mức chị choáng váng cả đầu óc rồi này.”

“Dù sao cũng đỡ hơn ô tô, ít nhất chị còn nhớ mật mã thẻ ngân hàng.”

“Cô hãy cùng chị quay về đi, có thể tìm công việc lẫn người đàn ông khác.”

“Tạm thời em không muốn quay về.”

“Vô dụng thôi. Chị nói thật với cô, Dương Huệ rất khó chấp nhận người khác.” Tiểu Tần thẳng thắn cho biết.

Tô Lạc cười cười. “Không sao, em thích bọn trẻ ở nơi này.”

Người đàn ông lái xe đột nhiên nói xen ngang: “Trong làng chúng tôi có mấy cô gái rất thích thầy Dương, người thành phố các cô đừng tranh cướp với bọn họ.”

Tô Lạc và Tiểu Tần đưa mắt nhìn nhau. Tô Lạc vội trả lời: “Không ai tranh cướp hết, để lại cho bọn họ.”

“Thế thì tốt. Năm nay con gái tôi quay về làng, tôi cũng muốn giới thiệu cho thầy Dương.”

“Con gái chú bao nhiêu tuổi rồi?” Tô Lạc hỏi.

“Sắp mười bảy tuổi.”

“Còn nhỏ quá.” Tô Lạc nói.

“Cũng không nhỏ nữa, ở nông thôn con gái lấy chồng tương đối sớm.”

“Tại sao?” Tô Lạc hỏi.

“Có đối tượng tốt là phải cưới ngay.”

“Thầy Dương có gì tốt chứ?”

“Con người thầy ấy rất tốt, diện mạo cũng không tồi. Thầy chỉ có một nhược điểm.”

“Nhược điểm gì ạ?”

“Thầy ấy không biết mổ lợn.”

“Đàn ông ở đây nhất định phải biết mổ lợn sao?”

“Đương nhiên, đã là đàn ông thì phải biết mổ lợn.”

Nghe câu này, Tô Lạc và Tiểu Tần quên cả sợ hãi, cùng cười phá lên. Phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe tải chở đá máy kéo lại đâm xuống cái hố ở bên đường, hai người nảy lên không trung, Tiểu Tần la hét âm ỉ. Đi thêm một đoạn, phía trước lại xuất hiện một chiếc xe tải cỡ lớn, nằm ngang con đường núi, chắn mất lối đi của máy kéo. Xe tải này cũng giống những chiếc xe chở đá vừa rồi, chỉ là thùng phía sau trống không.

Người đàn ông buộc phải dừng xe, lên tiếng than vãn: “Tôi sợ nhất chỗ này, lần nào cũng bị tắc đường rất lâu.”

“Đây là nơi nào vậy?” Tô Lạc đứng lên ngó nghiêng, hỏi ông ta.

“Ở đây có mỏ vàng nên xe tải đều đến để đóng khoáng thạch.”

“Hả? Mỏ vàng á? Có vàng thôi không vậy?” Nhắc đến vàng, Tiểu Tần liền đứng bật dậy.

“Làm gì có. Còn phải đem đi tinh luyện mới ra vàng ấy chứ.”

Tiểu Tần cụt hứng, lại ngồi xuống. “Còn phải đợi bao lâu nữa? Ông xã tôi đang chờ tôi ở huyện kia kia.”

“Tôi không biết, những chiếc xe tải chở khoáng thạch này rất ngang ngược, chẳng bao giờ chịu nhường đường.” Người đàn ông tỏ ra bất lực.

“Chúng ta còn cách huyện bao xa?” Tô Lạc hỏi.

“Khoảng năm cây số nữa.”

Tô Lạc và Tiểu Tần hết cách, chỉ có thể chờ đợi.

Một đoàn xe lần lượt đi ra ngoài, đồng thời có những chiếc xe không lại đến, nhưng không ai chịu nhường đường. Một lúc lâu sau, bầu trời bắt đầu trở nên u ám, mây đen ùn ùn kéo đến, Tiểu Tần cất giọng lo âu: “Chú ơi, chiếc “mui trần”

này của chú mà gặp trời mưa, sẽ bị ướt hết phải không?”

Cảm thấy cứ chờ đợi như vậy cũng không phải cách hay, Tô Lạc liền nhảy xuống xe, đi lên xem xét tình hình. Cô chỉ thấy đoàn xe tải nối đuôi nhau, nằm ngang đường chờ đi vào mỏ quặng. Đám tài xế nhàn rỗi nghe radio. Đột nhiên, mấy chiếc xe ở phía trước chuyển bánh, Tô Lạc liền ra hiệu cho tài xế của chiếc xe tải nằm chắn trước đầu máy kéo, để anh ta nhường lối ấy kéo đi qua.

Người tài xế cứ như không nhìn thấy, liền nhấn ga. Xe tải nhích lên, lại chắn ngang đường.

Tô Lạc tức giận chạy đến gõ vào rửa xe. Người tài xế điều khiển cửa kính lên cao, không hề để ý đến cô.

Người đàn ông lái máy kéo liền xuống xe, kéo tay cô. “Đừng động đến đám người này, bọn họ rất hung hãn.”

“Sợ gì chứ? Chúng ta phải tìm người phụ trách mỏ quặng mới được. Ai lại làm ách tắc giao thông như thế?” Tô Lạc là người gặp chuyện bất bình thường không chịu bỏ qua. Lửa bốc lên đầu, cô hét lớn với Tiểu Tần: “Tiểu Tần mau gọi điện báo cảnh sát đi!”

“Báo ai cơ?” Tiểu Tần hỏi.

“Gọi 120. Nơi này có xe tải gây ách tắc giao thông.” Tô Lạc tiếp tục cất cao giọng.

“Nông thôn là đâu ra 120?” Tiểu Tần nhảy xuống xe, đi đến bên Tô Lạc.

“Vậy thì gọi 110.”

Người đàn ông lái máy kéo khuyên can cô: “Vô dụng thôi, công an chẳng quan tâm đâu, đồn cảnh sát ở nơi này đều thu tiền bảo kê cả.”

“Làm gì có chuyện không nói lý lẽ như vậy. Tôi sẽ đi tìm người phụ trách phản ánh.” Tô Lạc đi vào mỏ quặng.

Mới đi được mấy bước, đằng trước có hai người đàn ông lực lưỡng ngăn cô lại. “Đứng lại, cô tìm ai?”

“Tôi tìm ông chủ của các anh.”

“Có chuyện gì?”

“Xe chở đá đang gây ách tắc giao thông, phiền các anh bảo bọn họ tránh đường cho chúng tôi.”

“Mỏ của chúng tôi không quản lý việc này, mấy xe đó đều là của tư nhân.”

“Vậy thì các anh mau cho xe vào hết bên trong, đừng để ở ngoài đường nữa.”

“Bọn họ đỗ ở đâu là chuyện của bọn họ, chúng tôi không thể can thiệp, chúng tôi chỉ cho xe đi vào đóng khoán thạch thôi.”

Thấy nói chuyện không thông, Tô Lạc lên tiếng: “Vậy mời ông chủ của các anh ra đây!”

“Ông chủ đang tiếp khách, không có thời gian.”

“Nếu ông chủ của các anh không chịu ra ngoài...” Tô Lạc vừa nói vừa nghĩ cách tiếp bọn họ. Nhìn thấy một chiếc xe tải đã đóng đầy chuẩn bị đi về bên này, cô liền nghiêm giọng: “Nếu ông chủ của các anh không chịu ra mặt giải quyết, chúng tôi sẽ đứng chắn ở đây, không cho xe của các anh ra ngoài.”

Nói xong, cô liền đứng giữa đường, Tiểu Tần và người đàn ông lái máy kéo định ngăn cô lại nhưng không kịp. Chiếc xe chở đá phanh gấp khiến bụi bay mù mịt. Tô Lạc vẫn đứng nguyên tại chỗ, để mặc bụi đất bám đầy người. Bất gặp thái độ kiên quyết của cô, hai người đàn ông gác cổng hết cách, đành nói vài câu vào bộ đàm.

Một lúc sau, một chiếc Hummer từ bên trong đi ra, dừng lại ở phía trước, cách chỗ Tô Lạc không xa. Một người đàn ông thấp bé xuống xe, cổ hấn đeo sợi dây chuyền vàng to bằng ngón tay.

“Con điên này giở trò gì vậy?” Người đàn ông thấp bé đi tới, nạt nộ Tô Lạc.

Tô Lạc không hề sợ hãi. “Anh hãy bảo xe chở đá của các anh tránh ra để xe của chúng tôi đi qua.”

Người đàn ông đó dõng dạc ra ngoài đường. “Không qua được thì đợi một lúc đi.”

“Tại sao chúng tôi phải đợi? Chúng tôi nên được ưu tiên mới phải.”

“Ưu tiên cái phân chó, cô còn ở đây gây chuyện, cẩn thận tôi chặt tay cô đấy.” Nói xong, người đàn ông thấp bé ra hiệu cho hai nhân viên gác cổng lôi Tô Lạc sang một bên.

Xe chở đá lập tức chuyển bánh. Khi đi qua chiếc máy kéo đang đỗ bên lề đường, tài xế còn cố tình điều khiển đầu xe húc mạnh vào. Chiếc máy kéo lập tức rơi xuống vực như một món đồ chơi.

Tô Lạc giật mình, cô và chủ nhân chiếc máy kéo lập tức chạy ra ngó xuống dưới. Xe nằm ở dưới đáy vực cách mấy chục mét, biến thành đồng sắt vụn.

Chủ nhân chiếc máy kéo gần như phát khóc, giậm chân thỉnh thoảng. “Lần này thì xong rồi!”

Tô Lạc lập tức quay lại tìm người đàn ông thấp bé, vừa vặn nhìn thấy chiếc Hummer đang chuẩn bị quay đầu. Cô lập tức xông đến, đứng chắn ở đầu xe, đập mạnh vào nắp capo: “Mau xuống đi! Mẹ nó, anh mau xuống đây cho tôi!” Mắt cô tóe lửa.

Ô tô dừng lại. Tô Lạc lờ mờ nhìn thấy hai bóng người trong xe. Nhưng bây giờ, dù có mười người đàn ông, cô cũng không sợ. Vài giây sau, hai bên cửa xe đồng thời mở ra, hai người đàn ông cùng bước xuống xe, một người trong đó là tên đàn ông thấp bé đeo sợi dây chuyền vàng, người còn lại không ngờ chính là Tiêu Kiến Thành.

Nhìn thấy anh ta, Tiểu Tần hét lớn: “Tiêu Tổng!”

Tô Lạc mở to mắt nhìn chằm chằm Tiêu Kiến Thành, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Người đàn ông này sao có thể xấu xa như vậy? Sao có thể xấu xa như vậy?

Tiêu Kiến Thành đi đến trước mặt Tô Lạc. Dường như nghe thấy tiếng thét phẫn nộ trong nội tâm của cô, anh ta nhún vai. “Không phải là chủ ý của tôi.”

“Phải bồi thường.” Tô Lạc nghiêng răng, rít lên ba chữ.

Tiêu Kiến Thành quay đầu nhìn, cất giọng vô tội: “Vậy cô hãy mau đuổi theo chiếc xe gây ra sự cố ấy. Tất nhiên phải bồi thường rồi, cô mau đuổi theo đi!”

“Là... các anh... giết đây, họ mới dám làm vậy.”

Người đàn ông thấp bé xông tới. “Cô có chứng cứ không? Nói vớ va vớ vẩn, mau tránh ra đi, chúng tôi còn phải bàn chuyện làm ăn.”

“Tôi không tránh. Hôm nay các anh mà không bồi thường tôi sẽ chẳng đi đâu hết.”

Người đàn ông thấp bé lập tức gơ tay uy hiếp. “Còn không đi, đừng trách tôi động thủ.”

“Anh thử ra tay xem nào!” Tô Lạc ngẩng đầu, hét lên với đối phương, khóe mắt đã liếc thấy một thanh gươm lớn ở bên đường.

Tiêu Kiến Thành ở bên cạnh như đọc hiểu suy nghĩ của cô ung dung nói: “Đánh nhau cũng được... nhưng không được dùng vũ khí.”

Tiểu Tần vội đi đến, kéo Tô Lạc khuyên can? “Bỏ đi, Tô Lạc, đừng dây với bọn họ nữa.”

Ai ngờ Tô Lạc cúi xuống nhặt thanh gươm, chỉ vào Tiêu Kiến Thành và người đàn ông thấp bé. “Ai nói không thể dùng vũ khí? Tôi dùng, các anh cũng có thể dùng.”

Chắc chưa bao giờ gặp một cô gái không sợ chết như vậy, người đàn ông thấp bé rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tiêu Kiến Thành không nhịn được cười. “Cô có còn là phụ nữ không đấy?”

Tiểu Tần vội lên tiếng: “Tiểu Tổng, đừng bắt nạt chúng tôi nữa, dù sao cũng là chỗ quen biết.”

“Người quen à?” Người đàn ông thấp bé tỏ ra nghi hoặc. Tiêu Kiến Thành đáp: “Chỉ biết sơ sơ mà thôi. Chúng ta đi vào bàn tiếp cứ để bọn họ ở đây gây chuyện.” Nói xong, anh ta cùng người đàn ông thấp bé rời đi.

Tô Lạc muốn đuổi theo nhưng Tiểu Tần ôm chặt người cô “Tô Lạc đây là địa bàn của người khác, cô đừng manh động, chúng ta báo cảnh sát là được chứ gì?”

“Báo cảnh sát thì có tác dụng gì, chiếc xe tải kia đã đi mất rồi.”

“Ở đây toàn là xã hội đen, cô định đánh nhau sao? Muốn chết à?” Tiểu Tần nói nhỏ.

Trong lúc Tô Lạc và Tiểu Tần giằng co, Tiêu Kiến Thành và người đàn ông kia đã khuất dạng. Đúng lúc này, trời đổ cơn mưa lớn, hai chị em ngó quanh tìm chỗ trú mưa. Tài xế trên một chiếc xe tải hạ cửa kính, cười nhả nhả. “Người đẹp, lên xe với bọn anh đi!”

Tô Lạc tức giận, ném thanh gỗ về phía anh ta. Thanh gỗ đập trúng cửa xe, tay tài xế vội vàng kéo cửa kính lên cao.

Tiểu Tần an ủi cô: “Thôi đi, đừng ta đợi cảnh sát đến đây.”

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, Tô Lạc và Tiểu Tần; ướt như chuột lột. Hai người không tìm chỗ trú mà đi đến bên chủ nhân chiếc máy kéo. Cả ba đứng bên bờ vực, chờ chiếc xe bị rơi xuống, chờ cảnh sát đến giải quyết. Chợt nhớ ra điều gì, Tô Lạc liền lau nước mưa trên mặt, rút điện thoại ra chụp ảnh.

Tiểu Tần không hiểu: “Bây giờ cô còn chụp làm gì? Điện thoại dính nước mưa sẽ bị hỏng đấy.”

“Em phải lưu lại chứng cứ. Bằng không lát nữa mấy chiếc xe tải giải tán, làm sao chứng minh bọn họ gây ách tắc giao thông?” Để có thể lấy toàn cảnh, Tô Lạc vừa nói vừa lùi lại tìm một góc độ tốt nhất. Nhưng cô quên mất một điều, mình đang đứng bên bờ vực sâu.

Ký ức cuối cùng của Tô Lạc là dốc núi đảo lộn, bùn đất và cây cỏ hiện ngay trước mắt. Đúng rồi, hình như có người lay cô, bế cô chạy về phía trước, đồng thời gọi tên cô. Tuy nhiên, con đường núi rất dài, tựa như vĩnh viễn không có tận cùng...

Chú thích: 1. Weibo là mạng xã hội lớn ở Trung Quốc, tương tự facebook.

14. Chương 14

Chương 14

Không Thể Giết Tôi Bằng Ánh Mắt

Tô Lạc tỉnh lại từ cơn đau khôn cùng. Có người chạm vào chân cô khiến cô đau như cắt da cắt thịt. Cô mở mắt, thấy mấy bác sĩ đứng cạnh giường bệnh, đang di chuyển chân mình.

“Đau quá...” Tô Lạc hét lên. “Dừng tay lại!”

Nhưng không ai nghe thấy tiếng cô, các bác sĩ tiếp tục dỡ vải băng, thì thào điều gì đó. Tô Lạc muốn ngồi dậy, lúc này, cô mới phát hiện cơ thể vô cùng nặng nề. Sau đó, cô nhận ra mắt mình dường như không thể mở hoàn toàn. Cô giống như bị quấn trong một lớp vải, không có cách nào thoát ra.

Cô tiếp tục hét lớn: “Đau quá, đừng chạm vào người tôi! Mau đi đi, đừng động vào tôi!”

Cuối cùng cũng có người nghe thấy tiếng cô, người đó sắp lại gần. “Chị, chị tỉnh rồi à?” Là giọng Tô Kiệt.

“Sao cậu lại đến đây?” Tô Lạc mấp máy môi.

“Chị, chị muốn nói chuyện phải không?” Tô Kiệt ghé sát hơn, nhìn chị gái bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Bảo bọn họ đi đi, chị đau lắm!” Tô Lạc nói.

“Gi cơ? Chị muốn nói gì?” Tô Kiệt không nghe rõ, liền quay sang bác sĩ.

“Bác sĩ, chị tôi tỉnh rồi, hình như chị ấy muốn nói chuyện.”

Một bác sĩ quan sát Tô Lạc rồi nói với cô y tá: “Chắc bệnh nhân đau quá nên tỉnh lại, tiêm thêm một mũi gây mê nữa đi!”

Tô Lạc không đồng ý. “Đừng tiêm thuốc nữa, tôi không cần, các người đừng động vào chân tôi.”

Cô y tá đi đến, Tô Kiệt liền đứng tránh sang một bên. Sau đó, cảnh sắc trước mắt Tô Lạc như tan chảy, dường như chỉ còn lại một lớp mây mù màu trắng đục. Tô Lạc cảm thấy mình như đang bay, cô muốn bay nhanh hay chậm đều được lại cở thể tùy ý điều chỉnh phương hướng và góc độ, chỉ đáng tiếc, xung quanh không một bóng người, không có cảnh vật lẫn âm thanh, chỉ một màu trắng đục mà thôi. Có lẽ mình đã chết rồi, Tô Lạc nghĩ. Hóa ra cái chết vô vị như vậy, đến một vị thần tiên cũng chẳng thấy đâu. Đáng tiếc, cô lại bị đánh thức bởi cơn đau âm ỉ, lần này là vùng trán.

“Ôi mẹ ơi!” Cô lại hét lớn một câu.

Lần này, có người nghe thấy ngay, giọng Tiểu Tần vang lên: “Tô Lạc, cô tỉnh rồi phải không?”

Tô Lạc mở mắt, thấy rất nhiều người đứng quanh giường bệnh, cúi đầu quan sát mình. Có Tiểu Tần, ông xã Tiểu Tần, có mẹ và Tô Kiệt, còn có cả Thư ký Dụ và mấy đồng nghiệp ở quỹ từ thiện. Bên cạnh Tô Lạc là một cô y tá đang nghiêm túc dùng tăm bông lau đi lau lại trên mặt cô. Cô định gạt nó ra, chợt phát hiện trên tay mình đang cầm ống truyền.

“Tôi... đau...” Cô rên khê.

Tiểu Tần ghé sát tai Tô Lạc, mở miệng an ủi: “Y tá đang thay thuốc cho cô, cô cố chịu một lát. Trán cô khâu những bảy mũi, nếu không lành lại thì chết.”

Thư ký Dụ đẩy Tiểu Tần sang bên cạnh, lên tiếng: “Tô Lạc, tôi đại diện quỹ từ thiện đến thăm hỏi cô, cảm ơn cô đã bỏ công sức cho hoạt động giáo dục ở vùng núi nghèo khó. Cô cứ nghỉ ngơi an dưỡng đi. Còn nữa...” Ông ta gãi đầu “Chúng tôi sẽ đợi cô quay về làm việc, hy vọng cô có thể tiếp tục cống hiến cho sự nghiệp từ thiện.”

Tô Lạc đáp khê: “Tôi sẽ không quay về cơ quan nữa.”

“Cô muốn nói gì vậy?” Tiểu Tần hỏi.

Thư ký Dụ coi như không nghe thấy, rút từ túi áo ra một cái phong bì, nhét xuống dưới gối của cô. “Đây là quà thăm hỏi của lãnh đạo và các đồng nghiệp, gọi là chút lòng thành.” Nói xong, ông ta bắt tay Tô Lạc theo kiểu tượng trưng. Một đồng nghiệp liền giơ máy ảnh bấm lia lịa.

Ánh đèn flash nhấp nháy khiến Tô Lạc hơi khó chịu, nhắm nghiền hai mắt.

Mọi người liền tiến Thư ký Dụ ra khỏi phòng.

Lúc mở mắt, phát hiện Tiêu Kiến Thành đang đứng bên giường bệnh, thờ ơ nhìn mình, Tô Lạc giật bắn người.

“Cô sợ tôi à?” Tiêu Kiến Thành hỏi.

Tô Lạc không muốn trả lời, dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Ghét tôi lắm sao?”

Tô Lạc vẫn lặng thinh, trong đầu nghĩ thầm: Anh biết rồi còn hỏi.

Dường như đọc được suy nghĩ của cô, Tiêu Kiến Thành thừa nhận: “Xem ra tôi biết rồi còn hỏi. Đúng rồi, tôi đã ứng trước tiền viện phí cho cô, khi nào tiện, cô nhớ trả lại tôi.”

Nghĩ đến chiếc máy kéo của người dân làng Dương Khê, Tô Lạc quay đầu trừng mắt với anh ta. Tiêu Kiến Thành lại tưởng cô xót tiền. “Trả góp cũng được, dầu sao tôi cũng chẳng cần gấp.”

“Anh phải bồi thường... chiếc máy kéo.” Tô Lạc nói chậm rãi từng từ một.

“Gì cơ?” Tiêu Kiến Thành không nghe rõ, liền chống tay xuống giường bệnh, cúi thấp người, ghé sát mặt cô.

“Bồi thường... máy kéo!”

“A...” Tiêu Kiến Thành nhìn cô, trả lời nghiêm túc: “Tất nhiên phải bồi thường rồi. Cô yên tâm, người đó đã báo cảnh sát, khi nào bắt được chiếc xe gây ra sự cố, bên công an nhất định sẽ bắt tài xế bồi thường.”

Biết anh ta trả lời qua loa cho xong chuyện, Tô Lạc nhìn đối phương bằng ánh mắt trách móc.

Tiêu Kiến Thành quan sát vẻ mặt cô, khéo mắt để lộ ý cười sau đó cất giọng châm chọc: “Tô Lạc, bây giờ trong cô như con heo ấy, không thể giết chết tôi bằng ánh mắt đâu. Lần sau chúng ta giao đấu, cho phép cô dùng vũ khí.”

Ngoài cửa vang lên tiếng động, anh ta liền đứng thẳng người.

Bà Nhạc đi vào phòng, không để ý đến người lạ mà mắng xối xả vào mặt Tô Lạc: “Con bé này, đúng là lúc nào cũng khiến người khác lo lắng. Cô xem, bị ngã đến mức này, nhờ để lại di chứng thì sao, còn ai dám cười cô nữa? Bây giờ nằm viện điều trị lại mất một khoản tiền lớn, cô khiến tôi tức chết đi được! Bảo cô đừng đi, cô lại không nghe lời, bây giờ sưng chưa, tự dưng chuốc khổ vào thân. Mặc kệ cô, tôi phải về đây, ở nhà còn phải bán hàng, đội di dời có thể đến bất cứ lúc nào, tôi không thể vắng mặt... Cô muốn làm thế nào thì tùy cô...” Vừa nói, bà vừa rút phong bì ở dưới gối của Tô Lạc đếm tiền.

Tô Lạc đã sớm quen với cảnh tượng này, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi bị ốm, cô đều bị mẹ mắng một trận nên thân.

Tiêu Kiến Thành không làm được ngắt lời bà: “Không sao, mời hộ lý chăm sóc là được. Mọi người có thể về rồi.”

Lúc này, bà Nhạc mới chuyển đến người lạ ở trong phòng, hỏi: “Cậu là ai?”

“Tôi là bạn của cô ấy.”

“Bạn hả?”

“Đúng vậy, hơn nữa là tôi đóng tiền viện phí.” Nói xong, Tiêu Kiến Thành sải bước dài đi ra ngoài mà không chào hỏi bất cứ ai.

Bà Nhạc vẫn chưa hết ngỡ ngàng. “Cậu ta là ai vậy?”

“Một Ông chủ.” Tiểu Tần đáp.

“Là ông chủ thật sao?” Bà Nhạc hỏi lại.

Tiểu Tần gật đầu. “Một ông chủ có nhiều tiền.”

Tô Kiệt lập tức bình tĩnh. “Chính là người đàn ông lái chiếc xe sang trọng đó? Mẹ, con đã bảo chị quen biết người giàu có mà.”

Hai mẹ con quay sang Tô Lạc, ánh mắt lộ vẻ thăm dò lẫn hưng phấn.

Tô Lạc không còn sức mà phủ nhận. Tiểu Tần tiến lại gần hỏi: “Tiêu kiến Thành vừa nói gì với cô vậy?”

Tô Lạc lắc đầu.

Tiểu Tần cất giọng đắc ý: “Chị nói cho cô biết chuyện này, cô nhất định phải bắt cậu ta bồi thường mới được. Trên đường đến bệnh viện, chị đã hù dọa khiến cậu ta sợ chết khiếp.”

Tô Lạc không quan tâm đến vấn đề này, cô chỉ muốn hỏi, Dương Nhuệ thì sao? Đáng tiếc, Tiểu Tần không nhận ra tâm tư của cô, tiếp tục lải nhải: “Cô không biết hình ảnh cô ngã xuống vực đáng sợ đến mức nào đâu. Lúc đó, chỉ còn tưởng cô không sống nổi ấy chứ. Chắc Tiêu Kiến Thành cũng cho là vậy thậm chí cậu ta còn nghĩ đến chuyện thuê máy bay trực thăng đưa cô về thành phố. Sau đó, chỉ bảo đội máy bay trực

thăng đến nơi thì máu trong người cô cũng cạn kiệt rồi, lúc đó cậu ta mới nghĩ tới chuyện đưa cô tới bệnh viện này.

Bọn chị gọi cô suốt, cô có nghe thấy không?”

Tô Lạc gật đầu.

“Tô Lạc, lần này đúng là cô làm chị sợ chết đi được. Nếu cô có mệnh hệ gì, chị biết ăn nói thế nào với mọi người?”

Nước mắt chảy dài xuống gò má Tiểu Tần, ông xã chị liền đi đến vỗ vai chị.

Tô Lạc rất mệt, chỉ muốn ngủ, nhưng cô vẫn muốn hỏi, Dương Huệ đâu rồi, tại sao không thấy anh? May mà Tiểu Tần lập tức nhắc đến người đàn ông đó: “Dương Huệ cũng rất hoảng sợ. Đêm qua, anh ấy đến bệnh viện thăm cô, sáng sớm hôm nay lại phải về trường dạy học.”

Lúc này Tô Lạc mới yên tâm chìm vào giấc ngủ, nhưng cô vẫn thầm nhắc nhở bản thân, lần sau khi Dương Huệ đến, cô nhất định phải tỉnh táo mới được.

Không bao lâu sau, Tô Lạc lơ mơ nghe thấy giọng nói của Dương Huệ. Cô cố gắng mở mắt nhưng phát hiện mình không thể tỉnh dậy. Một điều kỳ lạ là, dù không thức giấc nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy Dương Huệ đặt cái ba lô rách vào góc phòng, đi đến bên giường bệnh trò chuyện với Tiểu Tần.

“Tình hình của cô ấy vẫn ổn đấy chứ?” Anh hỏi.

“Vẫn ổn.” Tiểu Tần đáp.

“Thế thì tốt”

“Nhưng cũng chưa biết thế nào. Cô ấy bị gãy chân, gãy xương sườn, còn bị nghi gãy xương cụt, không biết có thể hoàn toàn hồi phục hay không.”

Tô Lạc giật mình, không ngờ mình bị thương nặng như vậy.

Dương Huệ cất giọng tự trách: “Là lỗi của tôi, tại tôi bảo cô ấy tiễn cô. Sớm biết vậy, tôi đã tự đi rồi.”

Tiểu Tần an ủi: “Tại tôi cả tôi đã không trông chừng cô ấy. Con bé này lúc nào cũng hành sự lỗ mãng.”

Dương Huệ im lặng hồi lâu. Tô Lạc rất muốn tỉnh dậy để nói với anh: “Anh đừng có tự trách như thế, là do em bất cẩn.”

Tiểu Tần hạ giọng: “Dương Huệ, anh đừng coi nỗi khổ của người khác là của mình. Có những chuyện, anh thật sự không thể khống chế.”

“Tôi nên để cô ấy quay về ngay, không nên giữ cô ấy ở lại nơi đó.” Dương Huệ vẫn cảm thấy áy náy.

“Bởi vì cô ấy thích anh.” Tiểu Tần đột nhiên nói.

Dương Huệ trầm mặc hồi lâu.

“Dương Huệ, nhân lúc Tô Lạc còn chưa tỉnh, tôi hỏi anh một câu, anh có tình cảm với cô ấy không?”

“Tôi... Với hoàn cảnh hiện giờ, tôi không dám nghĩ đến chuyện đó.”

“Hoàn cảnh hiện giờ thì sao chứ? Là anh tự nhốt mình ở vùng núi, anh hoàn toàn có thể xin về thành phố.”

“Tôi sẽ không quay về.”

“Vậy anh thật sự không có ý phát triển tình cảm với Tô Lạc sao?” Tiểu Tần hỏi.

Dương Huệ tiếp tục im lặng. Tô Lạc nín thở, đợi câu trả lời của anh, chỉ nghe thấy anh đáp một cách khó nhọc: “Đúng vậy.”

Tô Lạc nghĩ, nếu trên người mình mà cắm máy đo nhịp tim, vào thời khắc này, chắc màn hình sẽ hiển thị một đường thẳng. Cô hy vọng đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Cuối cùng Tô Lạc cũng có thể tỉnh dậy. Khi cô mở mắt, Dương Nhuệ và Tiểu Tần đang ngồi bên cạnh giường. Tiểu Tần vội hỏi: “Tô Lạc, cô tỉnh rồi à?”

Bọn chị nói chuyện ồn quá đánh thức cô phải không?”

Hóa ra không phải giấc mơ. Tô Lạc mỉm cười. “Không, em vừa mới tỉnh lại, có nghe thấy gì đâu.”

Dương Nhuệ nhìn cô, cất giọng quan tâm: “Em còn đau không?”

Tim em rất đau, Tô Lạc nhủ thầm, nhưng ngoài miệng đáp: “Không sao.”

Tiểu Tần chuyển đề tài: “Tô Lạc, mẹ với em trai cô đi chợ rồi, nói sẽ mua gà ta nấu canh cho cô ăn.”

“Tốt quá, em cũng hơi đói bụng.”

“Cô bị mất nhiều máu như vậy, không đói mới là lạ.” Tiểu Tần đáp.

Tô Lạc nhìn chị, lại liếc Dương Nhuệ. “Thật ra, hai người ở đây cũng chẳng có tác dụng gì, mau về giải quyết công việc của mình đi, dù sao em cũng không khỏi ngay được.”

Tiểu Tần gạt phăng: “Thế sao được, cô bị thương trong tay chị, chị phải chịu trách nhiệm đến cùng.”

Dương Nhuệ chỉ im lặng nhìn cô.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên xuất hiện một nhóm người ăn mặc chỉnh tề, trong đó có một người quen của Tô Lạc.

“Người quen” chỉ vào Tô Lạc. “Chính là bệnh nhân này.”

Cả nhóm người liền đi vào, đứng vây quan giường bệnh, một người bắt đầu vạch chăn lên xem xét tình hình.

Tô Lạc hỏi bằng ngữ khí căng thẳng: “Tiêu Kiến Thành, anh định làm gì vậy?”

“Cô khỏi cần quan tâm.” Tiêu Kiến Thành đáp.

“Bệnh án của bệnh nhân đâu rồi?” Một người hỏi.

Tiêu Kiến Thành quay sang Tiểu Tần “Chị chưa đòi bác sĩ sao?”

“Bác sĩ phụ trách không có ở đây, tôi sẽ đi lấy ngay.” Tiểu Tần đáp.

Bị động vào vết thương, Tô Lạc kêu một tiếng.

Dương Nhuệ kéo Tiểu Tần “cô ở đây chăm sóc Tô Lạc, để tôi đi tìm bác sĩ.”

Nói xong, anh liền quay người đi ra ngoài. Đám người vừa vào ngó ngang ngó dọc, nghiêm túc thảo luận, như thể cô chỉ là một vật thí nghiệm.

Tô Lạc không kháng nghị, bởi cô biết, đây chính là chuyên gia đang hội chẩn.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có một người nữa đi vào, đó là Thẩm Doanh. Thẩm Doanh xách một giỏ hoa quả rất lớn trực tiếp đặt lên tủ đầu giường, sau đó cúi xuống mỉm cười với Tô Lạc. “Cô đã đỡ chút nào chưa? Tôi nhận sự ủy thác của lãnh đạo, đại diện hiệp tỉnh đến thăm cô.”

Tiểu Tần ở bên cạnh xen ngang: “Gớm, lai lịch to nhỉ?”

Thẩm Doanh đứng thẳng người, nhìn thấy Tiểu Tần, cô ta tỏ ra vui mừng.

“Tiểu Tần, lâu rồi không gặp, chị vẫn trẻ trung như ngày nào.”

Tiểu Tần không hề nể nang. “Lãnh đạo bận nhiều việc nên hay quên, lần trước chúng ta chẳng cùng nhau ăn bữa cơm còn gì?”

Thẩm Doanh không biến sắc mặt. “Đúng vậy, lần trước ăn cơm tôi đã muốn chào hỏi nhưng không có cơ hội.”

Tiểu Tần không tìm được lờ mờ cô ta một cái.

Thẩm Doanh cũng không định nhiều lời với đối phương, cô ta quay sang Tiêu Kiến Thành. “Tình hình thế nào rồi? Những người em mời đến đều là chuyên gia có tiếng của tỉnh đây.”

Nghe cô ta nói vậy, mấy vị “chuyên gia có tiếng” liền tạm dừng việc thảo luận, mỉm cười chào cô ta.

Tiêu Kiến Thành lên tiếng: “Em đừng chen vào, để họ còn hội thảo.”

Thẩm Doanh vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên môi, còn vô tình mà hữu ý khoác tay Tiêu Kiến Thành.

Tô Lạc không khỏi cảm thán sự khéo léo của người phụ nữ trước mặt. Đúng lúc này, Tiểu Tần Cát giọng căng thẳng: “Gay go rồi!”

Chị vừa dứt lời, Dương Nhuệ cầm hồ sơ bệnh án đi vào phòng. Ở giây tiếp theo, vẻ mặt và cơ thể anh hóa đá ngay tức thì.

Nếu thật sự yêu một người, bạn khó có thể che giấu tình cảm của mình trước người đó. Bây giờ Tô Lạc mới biết, sở dĩ Dương Nhuệ luôn trầm mặc, luôn sống cô độc ở phương xa, chỉ vì để không phải gặp lại một người.

Tô Lạc còn chưa kịp để ý đến vẻ mặt của Thẩm Doanh, Tiểu Tần đã lao đến, phá vỡ sự căng thẳng của Dương Nhuệ. Chị cất cao giọng: “Bệnh án đến rồi!” Sau đó, chị lấy tập hồ sơ trong tay anh, đưa cho các chuyên gia.

Các chuyên gia bắt đầu hỏi Tô Lạc vô số vấn đề, buộc cô phải trả lời. Đến khi Tô Lạc quay đầu tìm kiếm, Dương Nhuệ cùng với chiếc ba lô rách của anh đã biến mất. Còn Thẩm Doanh vẫn khoác tay Tiêu Kiến Thành từ đầu đến cuối. Khi mẹ và em trai Tô Lạc xách cặp lồng canh gà đi vào, đúng lúc gặp Tiêu Kiến Thành cùng các chuyên gia đang rời khỏi phòng bệnh. Nhìn thấy Tiêu Kiến Thành, bà Nhạc có chút e dè, lập tức nhường lối.

Tiêu Kiến Thành liếc chiếc cặp lồng trên tay bà, hỏi: “Đây là gì vậy?”

Tô Kiệt đáp: “Chúng tôi hầm canh gà cho chị ấy ăn.”

“Không cần đâu, mọi người mau thu dọn đồ, cô ấy sẽ được chuyển về thành phố ngay bây giờ.” Tiêu Kiến Thành để lại một câu rồi đi mất.

Bà Nhạc và Tô Kiệt đưa mắt nhìn nhau.

Xe cấp cứu rất hiện đại, vừa rộng vừa mới, có thể chứa nhiều máy móc, lại có cả bác sĩ và y tá đi cùng. Lần đầu tiên nằm trong xe cấp cứu, Tô Lạc cảm thấy vô cùng mới mẻ. Tiêu Kiến Thành chui vào trong xe, ra lệnh cho tài xế.

“Xuất phát đi!”

Mẹ tôi đâu rồi?” Tô Lạc hỏi.

“Bà ấy tự tìm xe quay về.”

“Tại sao chứ?”

“Có vấn đề gì à?”

“Sao không để mẹ tôi lên xe cùng chúng ta?”

“Đây là xe cấp cứu chứ không phải xe buýt, mẹ cô dựa vào cái gì mà đòi lên?”

“Vậy anh dựa vào cái gì mà cũng lên xe này?”

“Tôi không đi theo, cô sẽ thanh toán tiền thuê xe chắc?”

“Thanh toán thì thanh toán.” Tô Lạc cứng miệng.

Tiêu Kiến Thành yên tâm gật đầu. “Xem ra cô chưa chết được, tinh thần hăng hái lại xuất hiện rồi.”

Tô Lạc không để ý đến câu châm biếm của anh ta. “Sau này, tôi sẽ trả lại tiền viện phí cho anh, hóa đơn có đủ đây chứ? Tôi có thể thanh toán bằng bảo hiểm y tế.”

“Được thôi!” Tiêu Kiến Thành vươn vai. “Để tôi ngủ một lát.”

Anh ta hạ thành ghế xuống thấp, gần như nằm thẳng bên cạnh Tô Lạc.

Tô Lạc có chút mất tự nhiên, liền quay đầu sang một bên. Xe chạy bon bon trên đường cao tốc, cô ngắm bầu trời ngoài cửa sổ, bây giờ là lúc hoàng hôn, ráng chiều rực rỡ. Trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh ở phòng bệnh. Cô thật sự không muốn tin, mối tình đơn phương của mình lại kết thúc như vậy.

Tô Lạc quay sang Tiêu Kiến Thành, gọi anh ta: “Này, này...”

Tiêu Kiến Thành mở mắt, thần sắc lộ vẻ lo lắng. “Cô sao thế?” “Không sao, tôi chỉ muốn hỏi anh một vấn đề.” Tô Lạc đáp.

“Cô điên rồi à? Khó khăn lắm tôi mới có thể chợp mắt.”

“Xin lỗi, chỉ một vấn đề thôi, trả lời xong anh có thể ngủ tiếp mà.”

“Cô hỏi đi!”

“Anh sẽ kết hôn với Thẩm Doanh chứ?”

Tiêu Kiến Thành ngẩn người, cười á lên. “Sao cô lại hỏi điều này?”

Tô Lạc có chút ngượng ngùng. “Anh không trả lời thì thôi.”

Tiêu Kiến Thành chống tay xuống ghế, nhướm người nhìn cô trịnh trọng trả lời: “Yên tâm đi, cô vẫn còn cơ hội.”

“Không phải tôi có ý đó.”

“Vậy ý cô là gì?”

“Thôi, không nói với anh nữa.”

“Này, cô đánh thức tôi dậy, hỏi một câu chẳng đâu vào đâu, bây giờ lại không định nói chuyện với tôi, có phải đầu óc cô bị chập mạch sau cú ngã không đấy?”

Tô Lạc kéo chăn trùm đầu. “Đúng vậy, tôi chóng mặt quá, đi ngủ đây!”

Tiêu Kiến Thành không chịu bỏ qua, liền kéo chăn khỏi đầu cô. “Tô Lạc, nếu cô yêu tôi thì mau đăng ký đi, chỗ tôi không còn suất nữa đâu.”

“Còn lâu tôi mới yêu anh, dù bị ngã hổng đầu tôi cũng sẽ không nảy sinh tình cảm với anh. Tôi nghĩ, anh mau cưới Thẩm Doanh đi, như vậy thiên hạ mới được thái bình.” Tô Lạc nghiêng rằng.

Tiêu Kiến Thành cười cười chờ cô nói xong, anh ta đáp lại một câu: “Tốt quá, xem ra đầu óc cô vẫn bình thường. Cô có biết tại sao tôi suốt ngày quần lấy cô không?”

“Sao cơ?”

“Vì tôi thích vẽ ngọc nephrite không biết trời cao đất dày của cô.”

15. Chương 15

Chương 15

Một Sự An Ủi Nào Đó

Tô Lạc không đi bệnh viện, bởi Tiêu Kiến Thành đưa cô đến thẳng một ngôi nhà yên tĩnh. Trong nhà có bác sĩ và y tá chờ sẵn, cũng có không ít máy móc, thiết bị y tế.

Tô Lạc ngạc nhiên, hỏi: “Tại sao lại đến đây? Đây là nơi nào vậy?”

Tiêu Kiến Thành kéo một cái ghế, trèo lên trên, lồng cái túi nilon màu đen vào đầu camera theo dõi treo trên góc phòng rồi mới trả lời: “Phòng khám tư nhân.”

“Tại sao không đi bệnh viện?” Tô Lạc thắc mắc.

“Sợ đắt quá cô không trả nổi.”

“Tôi có thể thanh toán bằng bảo hiểm y tế.”

“Dù được thanh toán đi chăng nữa, cô cũng phải tự trả một phần còn gì?”

“Tôi đâu có mắc bệnh ung thư, phần tự trả đâu có nhiều.”

Tiêu Kiến Thành nhảy xuống đất, xoa tay rồi đi đến đầu giường bệnh của Tô Lạc, quan sát kĩ camera từ góc độ này. Tô Lạc cũng ngược nhìn. “Tại sao anh phải che camera lại?”

Tiêu Kiến Thành tỏ ra đắc ý, ghé sát mặt cô. “Nhân lúc cô không thể động đây, tôi muốn làm chuyện xấu xa ấy mà.”

Tô Lạc mất tự nhiên, liền ngoảnh đầu sang một bên.

Tiêu Kiến Thành đứng thẳng người. “Cô cứ yên tâm! Thứ nhất, tôi không có hứng thú với cô. Thứ hai, tôi cũng chẳng thiếu đàn bà.”

Tô Lạc lập tức tiếp lời: “Thứ ba, tôi và anh không hợp mệnh.”

“Vậy sao? Cô xem rồi à?”

“Còn cần xem sao? Kể từ lúc gặp anh, tôi làm việc gì cũng không thuận lợi.”

“Nói có lý, cô thất vọng lắm phải không?” Tiêu Kiến Thành hỏi.

“Tại sao tôi phải thất vọng?”

“Bởi vì tôi thuộc top đầu những người đàn ông độc thân của thành phố này.”

“Thật sao? Thế thì tôi thăm rồi.” Tô Lạc bày ra vẻ mặt thất vọng.

“Gì cơ?”

“Bởi vì lần này bị ngã, chắc tôi rớt ra sau cả vạn người ấy chứ”

“Có cần tôi giúp cô không?”

“Anh không hại tôi, tôi đã vô cùng cảm tạ trời đất rồi.”

Tiêu Kiến Thành cất giọng thành khẩn: “Thật ngại quá, hại cô là chuyện khiến tôi vui nhất trong mấy năm trở lại đây.”

Tô Lạc trừng mắt, còn anh ta nhếch miệng cười đắc ý.

Cô y tá cầm hộp thuốc đi vào. Tiêu Kiến Thành rời mắt khỏi Tô Lạc, quay sang cô ta, nói: “Ồ, cô cắt tóc ngắn rồi à, trông xinh hơn đấy.”

Cô y tá đeo khẩu trang, tuy không rõ diện mạo nhưng đôi mắt tràn ngập ý cười. Cô ta lấy một mũi kim tiêm chọc vào mu bàn tay Tô Lạc, do không trúng mạch máu, cô ta dịch chuyển mũi kim dưới làn da tìm kiếm, khiến Tô Lạc đau đến mức phải hít một hơi thật sâu.

Tiêu Kiến Thành không nhìn được, nói với cô y tá: “Này, cô ấy không phải là bạn gái của tôi, cô không cần căng thẳng như vậy.”

Tô Lạc gật đầu lia lịa. Cô y tá không trả lời, tiếp tục công việc của mình, cuối cùng cũng có máu dâng lên trong ống truyền. Cô y tá treo bình thuốc, lên tiếng giải thích: “Không phải tôi căng thẳng mà là mạch máu của cô ấy nhỏ quá không dễ tìm.”

Tiêu Kiến Thành gật đầu. “Suốt ngày ăn phở, bị suy dinh dưỡng cũng là lẽ thường tình.”

Nghe anh ta nói vậy, Tô Lạc mới chợt nhớ ra. “Mẹ tôi có biết tôi ở đây không?”

“Tôi sẽ báo với người nhà và bạn bè cô, nhưng tốt nhất bọn họ đến thăm ít thôi.” Tiêu Kiến Thành đáp.

Đúng lúc này, bác sĩ đi vào kiểm tra. Tiêu Kiến Thành nói chuyện với ông ta. Tô Lạc mệt mỏi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cô lại mơ thấy mình đang leo núi, leo mãi trên lối đi bùn lầy. Phía trước có một bóng hình, cô muốn đuổi theo nhưng luôn chậm vài bước, đột nhiên, cô bị hụt chân rơi xuống. Giật mình tỉnh giấc, cô phát hiện trong phòng đã không còn một bóng người.

Tô Lạc lấy di động bên cạnh gối để nhắn tin cho Dương Nhuệ. Cô định viết: “Em vừa mơ thấy anh, rất nhớ anh”, nhưng soạn xong hàng chữ, cảm thấy mình có chút mất dầy, cô vội xóa đi, soạn lại: “Dương Nhuệ, em đã nhập viện rồi, tất cả đều thuận lợi, anh nhớ giữ liên lạc.”

Nhắn hay không nhắn tin này với thích hay không thích cũng như nhau cả, Tô Lạc thở một hơi dài.

Buổi tối, người đầu tiên đi vào phòng bệnh lại là bố Tô Lạc, cô không khỏi ngạc nhiên. “Sao bố lại đến đây?”

Ông Tô đi đến, cất giọng xót xa: “Con bị thương ở đâu vậy? Sao lại ra nông nỗi này? Liệu có để lại di chứng không? Bác sĩ nói gì? Là ai khiến con bị như vậy? Phải tìm bọn họ đòi bồi thường mới được. Tình hình của con có được coi là tai nạn lao động không? Có thể mời giám định tai nạn lao động...”

Tô Lạc cắt lời bố. “Bố đừng lo, con không sao cả, tiền viện phí sẽ được bảo hiểm thanh toán.”

“Được thanh toán ư? Vậy có được trợ cấp và bồi thường không?” “Chuyện đó tính sau.” Tô Lạc đáp.

“Vậy thì tốt, bố định đưa con ít tiền để chữa trị, nhưng gần đây.”

“Không cần đâu bố, con có tiền mà.”

“Tốt quá, có cơ quan đoàn thể dù sao vẫn hơn. Hình như con thuộciên chế nhà nước phải không?”

“Không ạ, con ký hợp đồng thôi.”

“Hợp đồng dài hạn à?”

“Vâng...” Tô Lạc không muốn nói cho bố biết chuyện cô đã thôi việc.

“Con tìm cách vào biên chế là tốt nhất, lúc đó công việc mới ổn định. Chỗ bố làm bây giờ thậm chí còn chẳng cho ký hợp đồng. Thời gian trước, người quản lý nói với bố, ông chủ chê bố lớn tuổi, không thích hợp làm công việc bảo vệ tuổi của bố có lớn lắm đâu.”

Tô Lạc hỏi: “Ông chủ nào chê bố?”

“Bố cũng không biết, hình như là ông chủ lớn nhất ở đó. Mức lương thấp đã đành lại còn phải thức thâu đêm, người khác chưa chắc đã có khả năng chịu cực bằng bố.”

“Không cho làm thì thôi, chẳng phải bố cũng có lương hưu hay sao?”

“Chút lương hưu đó sao đủ tiêu? Muốn đánh mặt chược cũng chẳng đủ tiền, haizz...” Ông Tô thở dài. “Năm xưa, bố thầu công ty đó, kinh doanh rất tốt, nếu không vì mẹ con lên cơ quan gây chuyện âm ỉ, bố vẫn có thể tiếp tục làm, bây giờ trở thành ông chủ lớn cũng không biết chừng...”

Tô Lạc nhắm mắt, những lời than vãn mà cô từng nghe vô số lần bắt đầu phát lại.

Đột nhiên, cửa phòng mở tung, giọng nói the thé của mẹ Tô Lạc truyền tới: “Ông đúng là đồ vô lương tâm! Lẽ nào tôi không nên tới cơ quan của ông tố cáo? Ông làm chuyện xấu xa, nuôi tình nhân ở bên ngoài, còn đem tiền cho con hồ ly đó, tất nhiên tôi phải đi phản ánh tình hình với cấp trên của ông. Người như ông nên bị quét sạch, vĩnh viễn không thể trở mình mới được.”

Tô Lạc mở mắt, nhìn thấy bà Nhạc xông đến trước mặt ông Tô, chỉ vào mũi ông mắng nhiếc.

Ông Tô biện bạch một cách yếu ớt: “Làm gì có chuyện đó bà có chứng cứ không? Bà vu oan giá họa cho tôi...”

Bà Nhạc càng nổi điên. “Không có chứng cứ? Tôi bắt được ông và con tiện nhân đó trần truồng nằm cùng nhau, ông còn cần chứng cứ gì nữa?”

Thấy bố mẹ lại bắt đầu cãi nhau, Tô Lạc liền ra hiệu cho ông Tô đi trước.

Ông Tô lập tức rời đi, bà Nhạc định túm ông nhưng không được. Ân oán từ hai mươi mấy năm trước cho đến giờ vẫn chưa thanh toán rõ ràng, tương lai chắc cũng không bao giờ chấm dứt. Bà Nhạc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, vừa chửi rửa vừa sụt sịt. Tô Lạc hết cách chỉ có thể để mặc mẹ phát tiết.

Một lúc sau, Tô Kiệt ôm cô gái đi vào. Cô gái này hoàn toàn xa lạ, không phải là Mỹ Huệ. Thấy mẹ đang khóc, Tô Kiệt liền hỏi xảy ra chuyện gì. Bà Nhạc kể lại chuyện cãi nhau với ông Tô vừa rồi, không quên thêm mắm thêm muối.

Tô Lạc liền mở miệng: “Không nghiêm trọng như vậy, Tiểu Kiệt, không đến mức đó đâu.”

Nhưng Tô Kiệt đã được mẹ huấn luyện từ nhỏ, coi bố là kẻ thù đã cướp đi tuổi thơ hạnh phúc của mình, bây giờ lại nghe tiếng khóc than của mẹ, cậu lập tức quay người chạy đuổi theo bố.

Tô Lạc gọi em trai nhưng không có sức lực. Cô bảo mẹ đi ngăn cản nhưng bà Nhạc vẫn ngồi sụt sùi một chỗ, không chịu đứng dậy. Cô muốn gọi điện báo tin cho bố nhưng tìm mãi không thấy di động. Trong lúc vô cùng sốt ruột Tô Lạc bỗng nhìn thấy Mỹ Huệ xách giỏ hoa quả đứng ở cửa phòng.

Tô Lạc giật mình. “Mỹ Huệ, sao cô lại đến đây?”

Mỹ Huệ không chú ý đến Tô Lạc mà chỉ nhìn chăm chăm cô gái xa lạ kia.

Tô Lạc nghĩ bụng: Không xong rồi.

Mỹ Huệ quả nhiên xông đến trước mặt cô gái đó. “Cô đến đây làm gì?”

“Chúng tôi đến thăm chị gái của chúng tôi, không được sao?” Cô gái nói giọng vùng Đông Bắc, rất có khí thế.

“Tôi đã từng cảnh cáo cô, đừng động đến người đàn ông của tôi, cô quên rồi à?”

“Bây giờ anh ấy không phải là của cô nữa rồi.”

Mỹ Huệ lập tức vung tay tát mạnh, cô gái kia không kịp né tránh, trên mặt hiện ba dấu ngón tay. Cô ta cũng không vừa, liền đáp trả đối phương. Mỹ Huệ lập tức túm tóc cô ta. Hai cô gái đánh nhau, bà Nhạc xông vào can ngăn, ba người phụ nữ tạo thành cảnh tượng hỗn loạn.

Bác sĩ và y tá đều không thấy bóng dáng, Tô Lạc muốn bấm chuông gọi người nhưng nhìn quanh chẳng thấy công tắc đâu.

Đang lúc không biết phải làm thế nào, trong chần chột vang lên tiếng chuông điện thoại, cuối cùng, Tô Lạc cũng tìm thấy di động. Là Tiêu Kiến Thành gọi tới. Khi điện thoại kết nối, Tô Lạc còn chưa kịp lên tiếng thì đầu dây bên kia đã truyền tới giọng nói tức giận của anh ta: “Em trai cô đến chỗ tôi gây chuyện, còn đánh nhân viên của tôi. Thật chẳng ra làm sao cả, tôi phải báo cảnh sát bắt cậu ta.”

“Bố tôi không sao đấy chứ?” Tô Lạc hỏi.

“Vừa rồi đánh nhau loạn cả lên, tôi còn chưa kịp nắm rõ tình hình. Tôi gọi điện để thông báo với cô, tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Rốt cuộc bố tôi có bị làm sao không?” Tô Lạc lặp lại câu hỏi.

“Tôi không rõ, chắc cũng bị thương đấy.” Tiêu Kiến Thành đáp.

“Có nghiêm trọng không?”

“Chắc không đến nỗi, nhưng ông ấy lớn tuổi rồi, kể cả bị thương nhẹ thì cũng khổ.”

Đúng lúc này, bà Nhạc bị hai cô gái sơ ý đẩy ra ngoài. Bà mất thăng bằng, ngồi phịch xuống đất. Tô Lạc hét lên: “Mẹ!”

Tiêu Kiến Thành chau mày “sao cô lại gọi tôi là “mẹ”?”

Bà Nhạc đứng dậy, cất cao giọng chửi mắng rồi lại lao vào “cuộc chiến”.

Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, Tô Lạc đột nhiên có cảm giác bất lực và thất bại chưa từng thấy. Nước mắt trào khỏi khóe mi cô không để ý đến Tiêu Kiến Thành mà lẩm bẩm vào điện thoại: “Không phải, tôi không gọi anh, tôi vừa gọi mẹ tôi. Tôi không thể ngăn cản bọn họ, tôi cũng không thể đỡ mẹ tôi dậy. Em trai tôi bắt cả hai tay, hai con bé đang đánh nhau trong phòng bệnh, mẹ tôi can ngăn, chẳng may bị ngã... Anh là ông chủ của bố tôi, nếu không có chuyện gì to tát, phiền anh hãy cho bố tôi nghỉ việc. Ông già quá rồi, không thể làm bảo vệ nữa, giữ lại thế nào cũng xảy ra phiền toái... Còn em trai tôi, anh cứ báo cảnh sát đi, nó đi theo xã hội đen, sớm muộn cũng bị ngồi tù, bắt sớm chừng nào hay chừng ấy... Tiêu Kiến Thành anh đưa tôi đến nơi nào vậy? Tại sao không thấy bác sĩ và y tá đâu cả? Tại sao lại có nhiều người đến cãi lộn ầm ĩ ở chỗ tôi như vậy? Tại sao không có ai thật sự quan tâm đến tôi? Tôi không muốn gặp bọn họ, tôi không muốn bận tâm đến chuyện của bọn họ, tôi cũng không muốn bận tâm đến anh, anh đừng làm hại tôi nữa, để tôi yên tĩnh một chút có được không?” Nói xong những lời này, cô đã sức cùng lực kiệt.

Cuối cùng, y tá cũng đi vào. Tô Lạc ném điện thoại xuống giường, trùm chăn kín đầu khóc nức nở.

Có quá nhiều chuyện đáng để rơi lệ, như vết thương trên thân thể, vết thương tình cảm ở trong lòng, gia đình bao nhiêu năm cãi lộn không ngừng nghỉ và công việc thì bế tắc. Tô Lạc khóc một lúc lâu, cho đến khi gần thiếp đi, cô lại bị tiếng chuông báo hiệu có tin nhắn đánh thức. Cô kéo chăn khỏi đầu tìm di động.

Ngoài trời đã tối đen, trong phòng trống không, chỉ có Tiêu Kiến Thành ngồi bên cạnh giường, đang cầm điện thoại của cô.

Tô Lạc lập tức giơ tay đòi di động. Tiêu Kiến Thành cất cao giọng đọc tin nhắn: “Tô Lạc, chào em anh vừa nhận được tin nhắn của em. Anh rất lo cho em, nếu điều kiện cho phép, anh sẽ nhanh chóng tới thăm em. Hy vọng em điều trị thật tốt, nhớ chăm sóc bản thân.”

Tô Lạc bối rối, hai má nóng ran.

Tiêu Kiến Thành nhìn cô, tay vẫn cầm di động, đột nhiên hỏi: “Tên Dương Nhuệ này là gì của cô vậy?”

“Đồng nghiệp của tôi.”

“Là người hôm trước đến bệnh viện thăm cô phải không?”

“Đúng thế”

“Là người nắm tay cô à?” Tiêu Kiến Thành hỏi tiếp.

“Hôm đó trời quá tối, tôi không nhìn rõ đường.”

“Ồ...” Tiêu Kiến Thành dường như hiểu ra điều gì, lại hỏi: “Cô khóc xong rồi à?”

Tô Lạc không trả lời, kéo chăn lau vệt nước mắt trên mặt.

Tiêu Kiến Thành ném điện thoại cho cô, nói một câu không nể tình: “Đúng là nên khóc cho nhẹ lòng. Nếu tôi là cô, tôi đi tự tử cho xong.”

Tô Lạc đưa mắt về phía đối phương, anh ta cũng đang nhìn cô chăm chú. Cô không cảm thấy câu này khó nghe mà giống như một sự an ủi nào đó.

“Tôi đói bụng rồi.” Tô Lạc nói với anh ta.

16. Chương 16

Chương 16

Vĩnh Viễn Không Có Lần Sau

Cô y tá điều khiển cái cần ở dưới giường, trước mặt Tô Lạc xuất hiện một bàn ăn nhỏ. Cô ta đặt bát cháo lên bàn, chuẩn bị bón cho Tô Lạc, nhưng Tô Lạc kiên quyết từ chối tự cầm thìa, chậm chậm đưa lên miệng. Có lúc động tác hơi mạnh khiến vết thương nhói đau nhưng cô cố nhẫn nhịn, tiếp tục ăn cháo.

Tiêu Kiến vẫn ngồi ở chỗ cũ, im lặng nhìn cô. Tô Lạc hơi ngượng ngùng, khách sáo mời anh ta: “Cùng ăn với tôi đi, mùi vị không tồi.”

Tiêu Kiến Thành không trả lời. Tô Lạc mất hứng, lại cúi xuống ăn tiếp. Điện thoại đột nhiên có tin nhắn, cô liền buông thìa, cầm lên xem. Là một tin nhắn “rác”, quảng cáo một tòa chung cư nào đó mở tiệc khai trương quy mô lớn.

Cô cố gắng không để lộ vẻ mặt thất vọng.

Tiêu Kiến Thành chợt lên tiếng: “Cô nói dối.” “Tôi nói dối anh ư?” Tô Lạc không hiểu.

“Cô nói chưa có bạn trai.”

“Tôi không có thật mà.”

“Vậy Dương Nhuệ là gì của cô?”

“Đồng nghiệp.”

“Chỉ là đồng nghiệp thôi sao?”

“Ừ”

“Thật không?” Tiêu Kiến Thành hỏi.

“Tin hay không thì tùy anh.” “Thế thì cô yêu thầm anh ta?”

“Không có chuyện đó.”

“Chắc chắn cô thích anh ta. Thích là thích, cô còn không dám thừa nhận?”

Tiêu Kiến Thành nhìn Tô Lạc chăm chú, lời nói chắc như đinh đóng cột.

Tô Lạc hết sức bối rối, liền buột miệng: “Ai bảo tôi không dám thừa nhận?”

Tiêu Kiến Thành tiếp tục “truy kích”: “Thái độ của cô như vậy, chứng tỏ anh ta không thích cô?”

“Anh ấy... anh ấy...”

“Anh ta thế nào?”

“Bây giờ, anh ấy không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm.”

“Tại sao, không muốn nghĩ, Anh ta kết hôn rồi à?”

“Chưa.”

“Có bạn gái rồi?” Tiêu Kiến Thành hỏi tới tấp.

“Chưa... Trước kia từng có.”

“Thế thì là tình cũ khó quên?” Tiêu Kiến Thành nhòai người về phía trước, nghiêm giọng hỏi.

Tô Lạc vẫn cầm cái thìa trên tay, ngậy người nhìn Tiêu Kiến Thành. “...”

Chắc... không phải.”

Tiêu Kiến Thành thông suốt vấn đề, ngồi về vị trí của mình, lạnh lùng kết luận: “Anh ta không có hứng thú với cô.”

Trong lòng Tô Lạc hiểu rõ, đây là câu trả lời chính xác nhất. Cô cúi đầu nhìn bát cháo, tự dưng hết muốn ăn.

“Đừng lãng phí thời gian vào người đàn ông không có hứng thú với cô.” Tiêu Kiến Thành tiếp tục lên tiếng. “Cô nên cân nhắc những người có hứng thú với cô thì hơn.”

Tô Lạc ngẩng đầu. “Cũng chẳng người nào có hứng thú với tôi”

“Tôi có hứng thú với cô.” Tiêu Kiến Thành đáp.

“Anh chỉ vì cảm thấy cuộc sống nhàm chán nên mới nghĩ vậy.”

“Ai nói cuộc sống của tôi nhàm chán? Người đẹp, tôi rất bận rộn. Tôi đâu có nhiều thời gian ngồi một chỗ, nhìn phụ nữ ăn thứ như đồng phân thể này.”

“Này!” Tô Lạc tức giận, định cầm bát cháo đổ lên người anh ta, đáng tiếc, tay cô không có sức, không cầm nổi cái bát nhỏ.

Tiêu Kiến Thành đắc ý đứng dậy, cười ha hả. “Tô Lạc, coi như tôi đã thấy một bộ mặt khác của cô. Bình thường trông cô giống dân giang hồ, nào là uống rượu, nào là đánh lộn... không ngờ trong cốt tủy của cô vẫn là thiếu nữ thuần khiết còn chơi trò yêu đơn phương cơ đấy.”

“Ai nói tôi yêu đơn phương? Chuyện này vẫn chưa có kết luận.” Tô Lạc cãi lại.

Tiêu Kiến Thành đi đến trước mặt cô, bê khay đồ ăn sang cái bàn ở bên cạnh rồi lên tiếng hỏi: “Bao giờ mới có kết luận?”

“Cũng chưa biết.”

“Một tháng? Hai tháng? Một năm hay hai năm?”

“Chỉ cần anh ấy chưa có bạn gái, tôi vẫn còn cơ hội.”

“Có lẽ anh ta là đồng tính luyến ái.” Tiêu Kiến Thành đưa ra giả thiết khác.

“Không thể nào!” Tô Lạc phủ nhận ngay.

“Sao cô biết là không thể? Cô tận mắt nhìn thấy anh ta ở bên phụ nữ rồi à?”

“Tôi... Dù sao tôi cũng biết không phải.”

“Chi bằng...” Tiêu Kiến Thành đột ngột cầm điện thoại của Tô Lạc, tìm số của Dương Huệ, gọi đi, mở loa ngoài rồi đưa đến trước mặt cô. “Cô hãy trực tiếp hỏi anh ta, sẽ có kết luận ngay bây giờ.”

Tô Lạc sốt ruột, vội gơ tay cướp điện thoại, nhưng do động tác hơi mạnh, xương sườn đau buốt vô cùng, cô bất giác rên khẽ một tiếng. May mà điện thoại vang lên thông báo không liên lạc được của tổng đài. Đúng lúc cô y tá đi vào, Tiêu Kiến Thành quay đầu ra hiệu cho cô ta lui ra ngoài.

Tô Lạc vẫn còn đau, cô chau mày, nhắm mắt, hơi cuộn người. Tiêu Kiến Thành thu lại ý cười, ngồi xuống mép giường, để di động trên tủ đầu giường. Anh ta cúi thấp xuống, một tay nâng cằm Tô Lạc, một tay giữ vai cô, tựa hồ hoàn toàn bao trùm lên người cô.

Không biết anh ta định làm gì, Tô Lạc cảm thấy sợ hãi, mở miệng hỏi nhỏ: “Anh muốn làm...”

Không đợi cô nói hết câu, Tiêu Kiến Thành đã phủ môi, chặn miệng cô lại. Tô Lạc muốn vùng vẫy nhưng không có sức. Cô miễn cưỡng túm tay áo anh ta, định đẩy anh ta ra xa nhưng hoàn toàn vô dụng. May mà Tiêu Kiến Thành không có hành động gì quá đáng, anh ta chỉ áp miệng mình lên môi cô như muốn cảm nhận hơi ấm của cô. Một lúc sau, anh ta buông người cô, đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

Tô Lạc mãi mới định thần, trong lòng vô cùng ảo não. Sao cô có thể để người đàn ông này bắt nạt hết lần này đến lần khác? Cô cố gắng nhào người lấy điện thoại trên tủ đầu giường, gọi cho Tiêu Kiến Thành. Đầu bên kia mãi vẫn không có người nghe máy. Xem ra đối phương sợ bị cô mắng, nhưng cô mặc kệ, không ngừng gọi cho anh ta.

Cuối cùng điện thoại cũng được kết nối. Tô Lạc đang chuẩn bị cất cao giọng, đầu dây bên kia bỗng truyền đến thanh âm dịu dàng của một người phụ nữ: “A lô, Tô Lạc phải không? Thì ra là Thẩm Doanh nghe máy.”

Tô Lạc cất giọng khô khốc “Tôi muốn tìm Tiêu Kiến Thành đang lái xe, không tiện nghe điện thoại. Cô có muốn tôi chuyển lời đến anh ấy không?”

“Cô hãy bảo anh ta nghe máy.” Tô Lạc tỏ thái độ cứng rắn.

“Ở đây nhiều cảnh sát giao thông, anh ấy thật sự không tiện nghe. Hay là để lát nữa anh ấy gọi lại cho cô?”

“Phiền cô bảo anh ta nghe máy ngay!” Tô Lạc không bị thuyết phục bởi lý do của cô ta.

“Chuyện này... Anh ấy thật sự không thể... Anh ấy đang lái xe...” Đầu dây bên kia đột nhiên vang lên giọng nói của Tiêu Kiến Thành: “Chuyện gì?”

“Tiêu Kiến Thành, anh đừng có quá đáng như vậy!”

“Được, không thành vấn đề.” Ngữ khí của Tiêu Kiến Thành vẫn bình thường, thậm chí có chút vui vẻ.

“Tôi cảnh cáo anh, đừng ức hiếp người khác quá đáng. .Anh động đến tôi, tôi sẽ khiến anh không góc đầu lên nổi.” Tô Lạc nghiêng răng ụ hiếp.

“Ok, chuyện này dễ thương lượng thôi.”

“Xin anh từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, có chuyện gì hãy liên lạc bằng điện thoại, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

“Được thôi” lần sau gặp bàn tiếp.”

Tô Lạc sắp phát điên. “Không có lần sau, vĩnh viễn không có lần sau, anh là đồ khốn.”

Ở đầu dây bên kia, Tiêu Kiến Thành cất tiếng cười vui vẻ. “Hẹn gặp lại, Tô Lạc.” Nói xong, anh ta liền cúp máy.

17. Chương 17

Chương 17

Hãy Từ Bỏ Ý Định Chung Sống Hòa Bình

Nếu một bệnh nhân đi lại bất tiện, vào lúc này cần sự giúp đỡ cũng cần tránh xa một người đàn ông vô lại cô ấy nên làm thế nào?

Người nhà không ổn. Vừa đánh nhau sút đầu mẻ trán, không biết bọn họ đã khôi phục trạng thái bình thường hay chưa?

Cơ quan không ổn. Tô Lạc đã tuyên bố nghỉ việc, nhờ thì ngại, hơn nữa, ông Thư ký mà nhúng tay vào, thường chữa lợn lành thành lợn què.

Bạn bè cũng không ổn. Bây giờ là nửa đêm, ai nấy đều đang ở trong vòng tay ấm áp của gia đình, đâu rảnh để đến giúp cô.

Người yêu lại càng... không ổn.

Tô Lạc mở to mắt nhìn lên trần nhà. Từng cái tên chạy qua trong đầu nhưng càng nghĩ, cô càng cảm thấy bản thân thất bại.

Cô y tá đi vào cầm bát cháo lên xem, mỉm cười hỏi: “Chị ăn no rồi à?”

Tô Lạc buột miệng nói: “Chỗ các cô làm thủ tục chuyển viện như thế nào?”

Cô y tá ngạc nhiên: “Điều kiện ở đây tốt như vậy, chị lại được hưởng đãi ngộ của lãnh đạo, sao còn có ý định chuyển viện?”

“Không tiện lắm.”

“Chị đừng nghĩ ngợi nhiều, hãy tập trung dưỡng bệnh thật tốt. Chị có phúc mới được Tiêu Tổng đặc biệt quan tâm, chị nên cảm kích mới phải.”

Trước khi rời khỏi phòng, cô y tá cố ý liếc Tô Lạc một cái, thần sắc lộ vẻ khinh thường. Người khác có thể không phát hiện nhưng Tô Lạc từ nhỏ đến lớn đã quá quen với vẻ mặt này, như muốn nói, đã được hưởng lợi thì mau ngậm miệng đi!

Nhớ hồi bé bị viêm ruột thừa, nửa đêm đi cấp cứu, qua mấy bệnh viện đều nói hết chỗ. Cô đau đến mức lăn lộn ngoài hành lang, mẹ cô sốt ruột, giơ chân đá cô rồi nói: “Mau đứng dậy, muốn chết thì về nhà chết!” Cuối cùng, một cô y tá không đành lòng, bố trí một chiếc giường ở gần nhà vệ sinh cho cô.

Đúng vậy, so với lúc đó, bây giờ quả là thiên đường. Bị người đàn ông kia hôn thì sao chứ? Nếu cô chịu chiều anh ta một chút, có khi sẽ càng được nhiều hơn.

“Nếu cuộc sống bị dồn đến đường cùng, con nhớ đừng bao giờ tỏ ra cứng rắn hay máy móc quá.” Nhiều lúc uống say, bố cô thường nói những câu triết lý sâu xa. Nghĩ đến đây, Tô Lạc liền gọi điện cho bố.

“Bố không sao đấy chứ?”

“Ừ”, bố vẫn ổn.”

“Tiểu Kiệt...”

“Con đừng nói gì cả, là kiếp trước bố nợ nó.”

“Bố đừng buồn Tiểu Kiệt không hiểu chuyện.”

“Vừa rồi, đồn cảnh sát lấy lời khai xong liền cho bố về trước. Hình như Tiểu Kiệt vẫn bị nhốt ở đó, không biết họ sẽ xử lý thế nào. Bố nói với họ là chuyện gia đình nhưng họ chẳng để ý đến bố.”

“Cảnh sát nhốt nó lại cũng tốt.”

“Bố sợ Tiểu Kiệt càng hận bố hơn.”

“Dù hận đến mấy cũng là con trai của bố, không sao đâu.”

“Con ổn đấy chứ? Hãy nghỉ ngơi cho khỏe, mấy ngày nữa bố sẽ đến thăm con.”

“Bố cũng nghỉ sớm đi ạ.”

“Bố phải đi làm đêm bây giờ.”

“Bố vẫn chưa nghỉ à?”

“Tất nhiên phải làm chứ, nhân lúc còn có sức khỏe phải tranh thủ dành dụm ít tiền, bằng không đến lúc già không thể động đậy thì biết làm thế nào?”

“Con sẽ nuôi bố.”

“Con là con gái, tự nuôi bản thân là tốt rồi, mau chóng tìm đối tượng để kết hôn đi.”

“Con sẽ không lấy chồng.”

“Con nói gì thế, chắc chắn phải lấy. Nhưng Tiểu Lạc à, con phải mở to mắt tìm người đàn ông tốt đấy nhé!”

Cả đêm Tô Lạc ngủ không yên giấc. Cô luôn cảm thấy có người ngồi cạnh giường, dường như có thể bò xuống người cô bất cứ lúc nào.

Khi cô mở mắt, ngoài cửa sổ vẫn tối đen. Toàn thân cô đau nhức, đầu óc cũng mệt mỏi rã rời. Cô hồi tưởng lại chuyện xảy ra trong mấy tháng qua, đúng là vô cùng tệ hại. Sao cô có thể để mất công việc? Sao lại bị ngã ra nông nổi này? Sao có thể để người nhà đánh nhau đến mức bị bắt vào đồn công an?...

Thật ra, Tô Lạc là người rất đơn giản, việc gì cũng làm theo cảm tính, không có dự định lâu dài, càng không có sự phòng bị. Trong buổi đêm yên tĩnh này, hiếm có dịp cô tự suy xét bản thân, sau đó rút ra kết luận: Nếu muốn trở lại cuộc sống đơn giản trước kia, đầu tiên phải giữ mối quan hệ đơn giản với những người xung quanh. Trước kia, cô không có kinh nghiệm đối phó với tên cáo già như Tiêu Kiến Thành nên có lúc nhân nhượng, thành ra thái độ mờ ám. Bây giờ, cô cần phải trò chuyện thẳng thắn với anh ta thì mới có thể giải quyết một loạt vấn đề của bản thân.

Đúng rồi, phải trò chuyện một cách thẳng thắn và có lý trí với Tiêu Kiến Thành để anh ta biết thái độ của cô, để anh ta đừng dùng cô làm công cụ mua vui. Như vậy, mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp.

Sau khi có quyết định, Tô Lạc chỉ hận không thể gọi điện cho Tiêu Kiến Thành vào lúc bốn giờ sáng. Cô nhắm đi nhắm lại bản thảo đã soạn sẵn trong đầu. Khó khăn lắm mới chờ đến lúc trời sáng, kim giờ trên chiếc đồng hồ vừa chỉ con số tám, cô liền bấm số điện thoại của Tiêu Kiến Thành.

Chuông đổ một lúc lâu mới có người bắt máy, ngữ khí của người đàn ông ở đầu dây bên kia có vẻ bức bối: “Chuyện gì thế?”

“Tôi muốn nói chuyện với anh.”

“Nói chuyện gì?”

“Anh có tiện đến chỗ tôi không?”

“Tôi đang rất bận.”

“Chỉ cần mười phút thôi.” Tô Lạc nói nhỏ.

“Có gì nói qua điện thoại đi.”

“Chuyện này phải trực tiếp gặp mặt mới được.”

“Tô Lạc, dựa vào cái gì mà cô bảo đến, tôi sẽ cun cút đi ngay?”

“Dựa vào chuyện anh thích tôi.” Tô Lạc cắn môi, đây cũng là một phần của cuộc trò chuyện thẳng thắn. So với việc anh ta luôn miệng nhắc tới, chỉ bằng cô chủ động thì hơn.

Đầu dây bên kia im lặng vài giây. “... Cô thật sự cho rằng tôi thích cô sao?”

“Đúng thế” Tô Lạc quyết chí mặt dày đến cùng. Tiêu Kiến Thành cười khê.

“Chiều nay tôi sẽ đến.”

“Không, tôi muốn nói ngay bây giờ.”

“Điều kiện trao đổi là gì?”

“Anh muốn gì?”

“Một khi cô nói tôi thích cô, chắc cô biết tôi muốn điều gì.”

“Nếu có bản lĩnh thì anh đến lấy đi!”

“Được, tôi sẽ đến ngay.”

Tô Lạc trải qua nửa tiếng đồng hồ dài dằng dặc. Cô nhìn chăm chăm cửa ra vào, chờ đón sẵn sàng. Cuối cùng, Tiêu Kiến Thành cũng xuất hiện. Hôm nay, anh ta mặc lê chỉnh tề, cà vạt màu xám được thắt cẩn thận, hoàn toàn khác dáng vẻ thoải mái thường ngày, xem ra, không phải anh ta cố tình mượn cố bận rộn.

Nhưng ý cười xâu xa trên khóe miệng vẫn không thay đổi anh ta đi đến cuối giường, đứng yên nhìn cô. “Cô có biết lúc cô gọi điện cho tôi, bên cạnh tôi có bao nhiêu người không?”

Câu hỏi này khiến Tô Lạc hơi quẫn bách. “Đông người lắm sao?”

“Tôi đang bàn một vụ làm ăn lớn, chắc có tới ba, bốn mươi người.” Tiêu Kiến Thành đáp.

“Vậy anh... anh cứ ngồi ở đó điện thoại à?”

“Khi điện thoại đổ chuông, tôi đang ký tên lên bản hợp đồng, tôi còn tưởng cô gọi để chúc mừng tôi cơ đấy.”

Tô Lạc tròn mắt. Nghĩ đến cuộc đối thoại ban nãy, hai má cô liền ửng đỏ.

Tiêu Kiến Thành nhếch miệng. “Vốn phải bàn thêm một số chi tiết nữa nhưng mọi người thông cảm với tôi, vì vậy tôi phi đến đây ngay.” Anh ta xò hai bàn tay. “Được rồi, có mười phút, cô định cho tôi thứ gì?”

Vào thời khắc này, Tô Lạc bỗng đứng quên hết những lời định nói, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Tiêu Kiến Thành cúi đầu cúi xuống. “Có cần tôi khóa trái cửa không?”

Tô Lạc bình tĩnh. “Không cần. Tôi chỉ... chỉ muốn nói chuyện với anh mà thôi.”

“Chuyện gì?”

Tô Lạc cố gắng trấn tĩnh. “Đêm qua, tôi đã suy nghĩ rất lâu, tôi cho rằng, giữa chúng ta đã có sự hiểu nhầm.”

“Hiểu nhầm gì?”

“Ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, đã có chuyện lộn xộn xảy ra, vì vậy, có lẽ anh cho rằng tôi cố ý nhằm vào anh, hay chúng tôi cố ý lừa ông ngoại anh để lấy số đồ cổ, nhưng trên thực tế không phải như vậy, đây đúng là sự hiểu nhầm. Chúng tôi chỉ muốn làm từ thiện, không có ý gì khác”

“Cô nghĩ cả đêm, chỉ có mỗi chuyện này thôi à?”

“Sau đó, tôi đã anh... Ngoài ra, tôi còn mắng anh một lần ở vùng núi...”

“Cô mắng tôi đâu chỉ một lần.” Tiêu Kiến Thành nhắc nhở.

“Con người tôi là vậy, xuất thân không tốt, lại chẳng có giáo dục, thích mắng chửi người khác, mong anh đừng để bụng. Hôm nay, tôi muốn thật lòng xin lỗi anh.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... Tôi hy vọng chúng ta có thể chung sống hòa bình, trở thành bạn bè.” Tô Lạc nghiêm túc kết thúc cuộc trò chuyện.

Tiêu Kiến Thành nói lỏng cà vạt, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, rút điều thuốc châm lửa.

“Tô Lạc, mới sáng sớm, cô gọi một người mà cô cho là thích mình đến đây, đây để nói những lời này?”

“Ừ...”

Tiêu Kiến Thành im lặng, rút một hơi thuốc rồi từ từ nhả khói. Làn khói trắng dày đặc tản ra trong giây lát, để lộ gương mặt nghiêm nghị của người đàn ông.

“Cô coi Tôi là thằng ngốc đúng không?” Ngực của Tiêu Kiến Thành lạnh đi mấy phần.

“Không phải... Tôi không có ý này...”

“Cô có biết, ở trước mặt tôi, nhân viên của tôi như thế nào không? Bọn họ thậm chí không dám thở mạnh, luôn cung kính báo cáo công việc, làm gì có ai dám chỉ tay năm ngón, kêu tôi đến rồi lên giọng hách dịch với tôi như cô?”

“Tôi thật sự nghiêm túc mà...”

“Nghiêm túc? Thế này mà gọi là nghiêm túc? Dây thần kinh của cô có bị đặt nhầm chỗ không hả? Hay là cô thấy bình thường, Tôi hi hi ha ha với cô, bị cô mắng cũng không trở mặt nên cô tưởng có thể cười lên đầu lên cổ tôi? Mau nói đi cô bảo tôi đi đường xa đến đây, rốt cuộc là vì điều gì?”

“Tôi chỉ muốn... chung sống hòa bình với anh.” Tô Lạc cất giọng yếu ớt.

“Chung sống hòa bình? Thế nào gọi là chung sống hòa bình?”

“Là... anh đừng tìm tôi, tôi cũng không tìm anh, để tránh xảy ra chuyện không vui.”

“Tô Lạc, cô đừng nhầm lẫn, lần nào xảy ra chuyện không vui mà chẳng do cô tự chuốc lấy? Là cô luôn chủ động tìm tôi đòi cái này cái kia, cho tôi cơ hội, ngầm ra hiệu với tôi, tôi mới được nước lấn tới. Không phải cô thật sự cho rằng bản thân có sức hút lớn khiến tôi điên đảo thần hồn đấy chứ?”

“Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ nghĩ vậy.” Tô Lạc phủ nhận ngay.

“Vậy hôm nay cô gọi điện lừa tôi đến đây, rốt cuộc muốn làm gì?” Tiêu Kiến Thành cất cao giọng.

“Tôi không muốn làm gì cả, chỉ muốn giảng hòa với anh, muốn anh đừng đùa giỡn tôi, đừng tùy tiện hôn tôi. Anh hãy quyên tiền xây dựng trường học cho quỹ từ thiện như nguyện vọng của ông ngoại anh, hãy bồi thường mấy kéo cho người ta, giải quyết những chuyện chẳng đâu vào đâu giữa chúng ta. Đợi vết thương lành lại, tôi sẽ trả tiền viện phí cho anh, như vậy, chúng ta sẽ không còn dính dáng gì nữa, anh cứ hưởng cuộc sống vinh hoa phú quý của anh, tôi quay về vùng núi làm tình nguyện viên. Ý của tôi chỉ như vậy thôi” Tô Lạc nói ra mọi suy nghĩ trong lòng. Nói xong, cô liền thở hắt ra.

Tiêu Kiến Thành đứng dậy, trừng mắt với cô. “Chỉ như vậy thôi?”

“Đúng thế”

“Vậy cô hãy nói cho tôi biết, chuyện tôi thích cô thì tính thế nào đây?” Tiêu Kiến Thành hỏi.

“Tôi biết anh đùa giỡn nên sẽ không coi là thật.”

“Cô không coi là thật?”

“Ừ.” Tô Lạc đáp.

Tiêu Kiến Thành đột nhiên quay người, nhấc cái ghế đập mạnh xuống đất. Nghe thấy tiếng động, cô y tá liền chạy vào.

“Ra ngoài!” Tiêu Kiến Thành gầm lên.

Cô y tá vội chuồn mất. Tiêu Kiến Thành quay đầu nhìn Tô Lạc, gương mặt lộ vẻ hung dữ chưa từng thấy khiến cô bất giác sợ hãi. Anh ta nói rành rọt từng từ một: “Nhưng tôi coi là thật. Em hãy nói xem, nên làm thế nào bây giờ?”

Tô Lạc không thể trả lời câu hỏi của anh ta.

Tiêu Kiến Thành lại rít một hơi thuốc, sau đó ném mẩu thuốc lá xuống sàn nhà. “Người phụ nữ tôi đã nhìn trúng, tôi nhất định sẽ giành bằng được. Tô Lạc, là em bất hạnh gặp phải tôi, nhân lúc còn chưa muộn, hãy gạt bỏ ý nghĩ chung sống hòa bình đi. Món nợ giữa chúng ta, tôi sẽ từ từ tính từng khoản một.”

Có người lúc sợ hãi sẽ chạy trốn, sẽ khóc lóc hay mất đi ý thức, để mặc kẻ khác thao túng, nhưng cũng có người, càng sợ hãi sẽ càng trở nên cứng rắn. Tô Lạc là loại người thứ hai.

Bắt gặp bộ dạng tức giận của Tiêu Kiến Thành, trong lòng sợ đến run rẩy nhưng ngoài mặt, cô vẫn không tỏ ra yếu thế. Anh ta đứng bên cạnh giường, trừng mắt với cô. Hai người đối đầu căng thẳng, dường như chỉ cần chớp mắt một cái là chịu thua. Nếu ánh mắt có thể phóng điện, chỉ e căn phòng này đã bốc cháy bùng bùng.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến giọng nói phụ nữ mềm mại: “Chào cô, xin hỏi .Tô Lạc đang nằm ở phòng bệnh nào?... Vâng, cảm ơn cô!” Tiếp theo là tiếng giày cao gót nện cồm cộp dưới nền nhà. Tô Lạc đưa mắt về hướng đó, đúng lúc Thẩm Doanh xuất hiện ở cửa ra vào.

“Tô Lạc, chào cô... Kiến Thành, trùng hợp thật đấy, anh cũng ở đây à?”

Tiêu Kiến Thành không muốn kết thúc “cuộc chiến” bằng phương thức này nhưng anh ta hết cách, đành quay đầu, cất giọng có phần gắt gỏng: “Em đến đây làm gì? Định theo dõi hay bắt gian?”

Thẩm Doanh không bận tâm, vẫn giữ nụ cười ngọt ngào trên môi. Anh toàn nói linh tinh. Em hẹn một bác sĩ đồng y đến đây khám cho Tô Lạc.”

“Người đâu?”

“Sẽ đến ngay bây giờ.” Thẩm Doanh đáp, dường như phát hiện ra bầu không khí bất thường, cô ta tiếp tục lên tiếng: “Hai người đang nói chuyện à? Có cần em tránh mặt không?”

“Không có gì, bọn anh xong rồi.” Tiêu Kiến Thành để lại một câu rồi quay người đi ra ngoài. Thẩm Doanh gọi với theo: “Kiến Thành, giấy dán tường lần trước chúng ta đặt đã đến rồi, anh có muốn đi xem không?”

“Không cần.” Tiêu Kiến Thành chẳng thèm quay đầu. Thẩm Doanh dõi theo bóng lưng anh ta, cất cao giọng: “Nếu dán lên mà không đẹp, anh đừng trách em đấy nhé!”

Bên ngoài không có câu trả lời, người đàn ông đã đi xa.

Thẩm Doanh không hề tức giận, cô ta dựng cái ghế vừa bị Tiêu Kiến Thành ném rồi ngồi xuống. Tô Lạc nhìn đối phương bằng ánh mắt khó tin, không hiểu sức mạnh nào khiến cô ta có thể khoan dung như vậy? Lẽ nào là sức mạnh của tình yêu?

Thẩm Doanh điều chỉnh tư thế, ngồi ngay ngắn mới mỉm cười hỏi Tô Lạc: “Cô đỡ chút nào chưa?”

“Đỡ nhiều rồi, cảm ơn cô!” Tô Lạc đáp.

“Thế thì tốt, nơi này tốt hơn bệnh viện, rất yên tĩnh, không ai quấy rầy, có thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

“Ừm...”

“Tình thần của cô có vẻ tốt hơn lúc ở miền Tây nhiều, Kiến Thành túc trực ở đây suốt sao?”

Câu hỏi này là một cái bẫy, Tô Lạc trả lời ngay: “Làm gì có chuyện đó, anh ta chỉ ở đây một lát rồi đi ngay.”

“Ừ, anh ấy cũng rất bận. Tôi biết anh ấy cảm thấy áy náy về chuyện cô bị thương, vì vậy, tôi cũng muốn thay mặt anh ấy quan tâm cô nhiều hơn.”

“Không cần đâu, từ nhỏ đến lớn, tôi bị ngã quen rồi, sẽ khỏi nhanh thôi, cô không cần bận tâm.”

Thẩm Doanh gơ tay che miệng cười. “Tô Lạc, cô nói chuyện thú vị quá đi!”

“Không phải thú vị, tôi rất thật lòng.”

“Không cần tôi quan tâm thật sao?”

“Không cần đâu, cô cũng không cần mời bác sĩ Đông y. Thuốc bắc rất đáng, tôi uống không quen.” Tô Lạc cất giọng thành khẩn.

Thẩm Doanh xua tay. “Cô yên tâm, làm gì có bác sĩ Đông y nào.”

Tô Lạc ngẩn người. “Sao vừa rồi cô nói...”

“Đây là tôi viện cớ với Kiến Thành thôi, bằng không, Tôi có lý do gì đến đây vào lúc sáng sớm thế này?”

“Cô viện cớ với anh ta thôi sao?” Đầu óc Tô Lạc mù mờ.

“Đúng vậy.” Thẩm Doanh trở nên nghiêm túc. “Nói thật với cô, có người báo cho tôi biết, mới sáng sớm anh ấy đã đi gặp cô nên tôi mới vội đến đây ngay.”

Thì ra là vậy.

“Kỳ thực, tôi đã nghe đại khái cuộc trò chuyện của hai người. Tính tình của Kiến Thành tương đối kỳ quái, rất dễ sục sôi nhiệt huyết, hôm nay thích cô này, ngày mai thích cô khác. Lúc thích thì tỏ ra nghiêm túc giống như thật, nhưng chớp mắt đã quên sạch. Ở bên cạnh anh ấy bao nhiêu năm, tôi đã quen rồi. Nói thật, tôi không nên xuất hiện trước mặt cô, tốt nhất nên giả bộ chẳng biết gì, như vậy mọi người sẽ đỡ khó xử. Tuy nhiên, cô không giống những người phụ nữ khác, giữa chúng ta có tình nghĩa đặc biệt, do đó, tôi muốn nói thật với cô.”

“Cô và tôi có tình nghĩa đặc biệt ư?” Tô Lạc chau mày.

“Đúng vậy. Đầu tiên, chúng ta từng công tác ở Quỹ từ thiện Tâm Quang, những việc cô làm, năm xưa tôi cũng từng trải qua, vì thế, tôi rất hiểu nỗi vất vả của cô. Thật ra, Dương Nhuệ...” Nghe đến cái tên này, tim Tô Lạc đập nhanh một nhịp. Thẩm Doanh cup mi, ngập ngừng hồi lâu “Chắc cô cũng nghe nói đến chuyện của tôi và Dương Nhuệ. Anh ấy là người tốt, hai chúng tôi từng có hồi ức vui vẻ nhưng tôi thật sự không thể ở lại vùng núi cùng anh ấy, không thể chấp nhận cuộc sống đó. Trong lòng tôi luôn hy vọng anh ấy có thể gặp được người cùng chí hướng, nên khi nghe cô nói khi nào vết thương lành hẳn, cô sẽ về miền Tây làm tình nguyện viên, tôi thật sự mừng cho cô, cũng mừng cho anh ấy. Nếu cô có thể ở bên cạnh anh ấy, ủng hộ và giúp đỡ anh ấy, vậy thì tốt quá.”

Tô Lạc gật đầu. “Khi nào vết thương khỏi hẳn, tôi sẽ quay về nơi đó.”

Thẩm Doanh để lộ nụ cười thanh thản. “Tốt quá! Thật ra, Dương Nhuệ và Tiêu Kiến Thành là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau. Dương Nhuệ đặc biệt hướng nội, không giỏi biểu đạt tình cảm, rất ít khi bộc lộ nội tâm, vì vậy, dù anh ấy có tỏ thái độ lạnh nhạt đi chăng nữa, cũng không có nghĩa anh ấy không hề có tình cảm với cô.”

“Có lẽ bây giờ... anh ấy vẫn chưa...” Tô Lạc nhớ rõ vẻ mặt cứng đờ trong giây lát của Dương Nhuệ khi nhìn thấy Thẩm Doanh ở bệnh viện.

Thẩm Doanh tinh ý, lập tức ngắt lời cô: “Không thể nào! Tôi đã rời khỏi quỹ từ thiện nhiều năm rồi, hơn nữa, chúng tôi đã suy nghĩ kỹ mới quyết định chia tay.”

“Tại sao cô không ở lại quỹ từ thiện?”

“Tôi không thể làm tốt công việc này.”

“Sao thế?”

“Nói thật, tôi không thích công việc từ thiện. Tôi không thích từ sáng đến tối luôn phải quan tâm đến nỗi khổ của người khác, giải quyết khó khăn của người khác. Tôi muốn một cuộc sống thoải mái, dễ chịu. Tôi hy vọng cuộc đời tôi sẽ tốt đẹp, vui vẻ và nhẹ nhõm hơn.”

“Vậy ở cùng Tiêu Kiến Thành, liệu cô có vui vẻ, hạnh phúc không?” Không ngờ cũng có lúc trò chuyện chân thành với Thẩm Doanh, Tô Lạc nói ra nghi vấn trong lòng bấy lâu nay.

Thẩm Doanh ngẩng đầu. “Tô Lạc, không người nào có thể hiểu Kiến Thành, bao dung những khuyết điểm của anh ấy hơn tôi. Những năm qua, Kiến Thành có không ít đàn bà nhưng cuối cùng, anh ấy vẫn quay về bên tôi. Tôi luôn cho rằng, cô không phải loại phụ nữ ham muốn vật chất, vì vậy, cô nên tránh xa anh ấy, đừng cùng anh ấy chơi mấy trò vô bổ này.”

Thẩm Doanh dừng lại, kéo ghế vào gần giường bệnh, rướn người về phía Tô Lạc, cất giọng dịu dàng: “Cô nên quay về bên Dương Nhuệ. Dương Nhuệ mới là người có trái tim bằng vàng.”

Cô ta nói không sai, đúng là trái tim bằng vàng. Tô Lạc gật đầu. “Tôi biết...”

Vì vậy, cô sẽ giúp tôi chuyển viện chứ?”

Thẩm Doanh tỏ ra kinh ngạc. “Chuyển viện ư? Tại sao? Điều kiện của nơi này tốt thế cơ mà?”

“Tôi muốn chuyển viện.” Tô Lạc cất giọng quả quyết.

“Kiến Thành sẽ tức giận đấy. Đây là anh ấy đặc biệt sắp xếp cho cô” Thẩm Doanh có chút do dự.

Tô Lạc lập tức ngắt lời cô ta: “Mặc kệ anh ta, bây giờ đâu phải xã hội phong kiến.”

Nghe câu này, Thẩm Doanh liền nở nụ cười tươi. “Cô nói đúng, kệ anh ấy đi!”

Thứ mà Tô Lạc muốn lại chính là thứ Thẩm Doanh từng trốn tránh, người Tô Lạc thích lại là người Thẩm Doanh từng bỏ rơi, xem ra, bọn họ chính là đối tác chiến lược.

Thẩm Doanh rời khỏi phòng bệnh, đi tìm bác sĩ hỏi thăm tình hình. Một lúc sau, cô ta quay về.

“Thế nào rồi?” Tô Lạc hỏi bằng ngữ khí mong chờ.

“E là hơi khó khăn.” Thẩm Doanh đáp.

“Khó khăn ư?”

“Tôi vừa hỏi dò, bọn họ nói Kiến Thành đã dặn, không có sự đồng ý của anh ấy thì họ không thể để cô xuất viện hay chuyển viện.”

Tô Lạc nhíu chặt lông mày. “Anh ta dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ?”

Thẩm Doanh làm động tác suy tư “Cô nói nhỏ một chút, tôi đâu có bảo không giúp cô.”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?”

“Cô đừng sốt ruột, tôi sẽ nghĩ cách.” Thẩm Doanh an ủi.

“Nhưng...” Tô Lạc lo Tiêu Kiến Thành lại đến gây sự với cô nhưng không tiện nói thẳng ra điều đó.

Thẩm Doanh như nhìn thấu suy nghĩ của cô. “Khi nào anh ấy đến đây, cô cứ lơ tịt đi, đừng cãi lộn làm gì. Con người anh ấy không bao giờ chịu thua, càng cãi càng hăng.

Cô cứ mặc kệ, anh ấy sẽ cảm thấy vô vị. Cô cố gắng nhẫn nhịn vài ngày, tôi sẽ tìm cách giúp cô chuyển viện.”

Xem ra đây là một cuộc “kháng chiến trường kỳ”, Tô Lạc có chút thất vọng.

“Hãy nhớ, đừng gây chuyện với Kiến Thành.” Trước khi ra về, Thẩm Doanh nhấn mạnh một câu.

Tô Lạc biết Thẩm Doanh là người phụ nữ tâm cơ, câu nói này vừa là cảnh cáo vừa là khuyên nhủ. Cô cũng không để bụng, ngược lại còn cảm thấy lời cô ta có lý. Tô Lạc trằn trọc cả đêm, nghĩ mãi cũng không thông một điều: Dương Huệ yêu Thẩm Doanh ở điểm nào? Ngoài ra, cô chẳng có nét gì giống cô ta. Xuất phát từ góc độ này, cơ hội giành được tình yêu của Dương Huệ ngày càng mong manh.

Được sự chỉ bảo của Thẩm Doanh, Tô Lạc chuẩn bị tinh thần “ngheh chiến” với Tiêu Kiến Thành. Cô tự đặt ra chiến thuật: nhất định phải bình tĩnh, kiềm chế, không để ý đến anh ta. Nhưng một điều kỳ lạ là, mấy ngày sau đó, Tiêu Kiến Thành không xuất hiện, cũng chẳng có tin tức.

Anh ta uống rượu lái xe nên xảy ra tai nạn? Hối lộ quan chức nên bị bắt? Sử dụng ma túy nên bị đi cải tạo? Hay là... bị hãm hại trong vụ án hình sự?... Tô Lạc nằm trên giường, nghĩ đến vô số khả năng xấu.

Dù cắn rứt lương tâm nhưng cô vẫn khó có thể khống chế sự mong chờ xảy ra những khả năng đó. Cho đến một buổi tối muộn, di động của Tô Lạc đổ chuông, sự trông chờ ác độc mới hoàn toàn sụp đổ.

Tiêu Kiến Thành cất giọng trầm trầm ở đầu kia điện thoại: “Tô Lạc, đến uống rượu với tôi đi!”

“Uống rượu ư?” Tô Lạc chau mày.

“Lần này, tôi nhất định sẽ thắng em.”

“Anh không sao đấy chứ?”

“Tất nhiên không sao rồi. Tô Lạc, chúng ta một chọi một tôi không tin không thắng nổi em.”

“Tôi không uống.” Tô Lạc đáp.

“Tại sao lại không uống? Em không giữ thể diện cho tôi à?”

“Ai bảo tôi không có thể diện? Thể diện của tôi lớn lắm đấy. Tôi cảnh cáo em, đừng đắc tội với tôi!”

Vừa định cãi lại, Tô Lạc chợt nhớ đến “chiến thuật”, liền đổi giọng: “Tôi buồn ngủ rồi, chào anh!”

“Chào gì chứ?” Tiêu Kiến Thành chưa kịp phản ứng, Tô Lạc đã cúp điện thoại.

Di động lại đổ chuông, lần này, Tô Lạc trực tiếp tắt máy. Phải bình tĩnh kiềm chế, mặc kệ anh ta, cô thầm nhắc nhở bản thân.

Hai phút sau, bác sĩ trực ban lao vào phòng, giơ cao di động “Tô Lạc, có điện thoại tìm cô.”

Tô Lạc không nghe. “Tôi sắp đi ngủ rồi.”

Bác sĩ mặc kệ, ấn di động vào tai cô.

“Tại sao lại cúp điện thoại của tôi?” Giọng Tiêu Kiến Thành ở đầu dây bên kia truyền tới.

“Tôi không muốn nói chuyện với anh.”

“Tại sao không muốn nói chuyện với tôi?”

“Anh uống nhiều rồi.”

“Uống nhiều thì sao chứ? Tôi vẫn có thể uống, em đến đây uống cùng tôi đi!”

“Tôi phải nghỉ ngơi rồi.” Tô Lạc đáp.

“Tôi còn chưa nghỉ, sao em đi ngủ sớm vậy?”

Tô Lạc ngoảnh đầu sang một bên, ra hiệu cho bác sĩ tắt điện thoại. Tiêu Kiến Thành cất cao giọng: “Không Được! Không cho phép em cúp điện thoại.”

Bác sĩ nam trẻ tuổi hơi lúng túng, gương mặt để lộ ý cười. Tô Lạc hết cách, đành giơ tay nhận điện thoại.

“Tiêu Kiến Thành, anh có ý gì vậy?”

“Đến đây uống rượu với tôi.”

“Anh điên rồi. Tôi đang nằm trên giường bệnh, vậy mà anh còn bảo tôi đi uống rượu cùng anh?”

“vậy em đến đây, tôi uống rượu cùng em là được chứ gì?”

“Anh đừng vớ vẩn nữa, cảm thấy buồn chán thì đi tìm Thẩm Doanh ấy.”

“Tìm cô ta làm gì?”

“Tôi không có thời gian nói những chuyện vô bổ với anh. Tôi chỉ có hai yêu cầu: thứ nhất, anh hãy cúp điện thoại thứ hai, hãy để tôi chuyển viện.”

“Em hãy đề xuất yêu cầu khác đi!”

“ý anh là gì hả?”

“Hai yêu cầu này, tôi tạm thời không thể đáp ứng, em hãy đưa ra yêu cầu khác thì còn có khả năng.”

Tô Lạc tức giận, liền tắt điện thoại rồi trả lại cho bác sĩ. Điện thoại lập tức đổ chuông, bác sĩ không biết làm thế nào. Tô Lạc nói: “Một là anh tắt máy, hai là anh đừng nghe, dù sao tôi cũng không nói thêm một câu nào nữa.”

Bác sĩ hết cách, chỉ biết lắc đầu, điều chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng rồi quay người đi ra ngoài.

Tô Lạc thở dài. Cứ “đóng đô” trên giường một thời gian dài, con người sẽ biến thành bùn nhão. Cô chỉ mong vết thương mau chóng lành lại để có thể rời khỏi nơi quái quỷ này.

Cô thử gọi cho Dương Nhuệ nhưng đầu kia vẫn không có tín hiệu. Cô bỗng rất nhớ người đàn ông cô độc ở vùng núi xa xôi đó, hy vọng đêm nay có thể nằm mơ, trên đường núi phía trước lại xuất hiện một người, nếu đi nhanh một chút, cô có thể nhìn rõ mặt người đó. Người đó nhất định là Dương Nhuệ.

Tô Lạc từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Cô quả nhiên mơ thấy mình đang ở trên con đường núi, hai bên là cây cối rậm rạp, dưới chân là bùn lầy. Cô nhìn thấy một bóng hình ở phía trước, muốn gọi anh nhưng không thể thốt ra lời, muốn đuổi theo nhưng luôn chậm chân.

Một tiếng động lớn vang lên, Tô Lạc bỗng rơi từ trên núi xuống. Cô sợ đến mức giật mình tỉnh giấc. Vừa mở mắt, Tô Lạc phát hiện Tiêu Kiến Thành đang đứng ở cửa, quần áo xộc xệch, đầu tóc lòa xòa, toàn thân đầy mùi rượu. Trong lòng có chút sợ hãi, cô đọc nhắm khẩu quyết: bình tĩnh, kiềm chế, không để ý đến anh ta.

Tiêu Kiến Thành đóng cửa, đi đến bên giường bệnh.

“Hãy cùng Tôi uống rượu.” Anh ta vẫn nói câu đó.

Tô Lạc không trả lời.

“Tôi chưa ngủ, sao em có thể đi ngủ? Tôi chưa cúp điện thoại, sao em có thể tự động tắt máy? tôi chưa tức giận, sao em có thể tức giận?”

Tô Lạc lặng thinh.

“Em nói gì đi chứ? Mau – lên – tiếng – đi!”

Tô Lạc vẫn giả câm giả điếc.

Tiêu Kiến Thành chống hai tay xuống giường, cúi thấp người nhìn cô. Có lẽ do say rượu, cánh tay anh ta khuyu xuống khiến mặt anh ta càng ghé sát Tô Lạc. Bầu không khí trở nên mờ ám trong giây lát.

“Tô Lạc, em mau nói chuyện đi! Em có tin bây giờ tôi muốn làm gì cũng được không?”

“Anh... tránh ra!” Tô Lạc đành mở miệng.

Tiêu Kiến Thành nhếch miệng cười. “Xem ra em vẫn còn sợ tôi?”

“Ai sợ anh chứ?”

“Không sợ à? Có bản lĩnh thì em tiếp tục giả câm đi!”

“Tiêu Kiến Thành, suốt ngày giở trò, anh thấy thú vị lắm sao?”

“Không giở trò, liệu em có để ý đến tôi?”

“Tôi để ý đến anh hay không thì có liên quan gì?”

“Liên quan quá ấy chứ! Trong cuộc sống của tôi chỉ có chút chuyện thú vị này thôi.”

Tô Lạc bất chấp, khiêu khích anh ta: Anh thích tôi như vậy sao? Được, thế thì kết hôn với tôi, tôi sẽ ngày ngày chơi cùng anh.”

Tiêu Kiến Thành cười, xem ra, anh ta chưa say đến nỗi không biết gì. “Muốn khích tôi hả? Được thôi, kết hôn thì kết hôn, kết hôn với ai mà chả như nhau!

Ngày mai, tôi đưa em đi đăng ký, xem em có dám không.”

“Dám, tôi có gì mà không dám chứ?” Tô Lạc vẫn cứng miệng.

Tiêu Kiến Thành đột nhiên kéo chăn. “Ok, tối nay chúng ta sống thử trước.”

Không ngờ anh ta làm vậy, Tô Lạc vô thức ngồi dậy khiến vết thương đau nhói. Cô không nhận được, kêu một tiếng.

Tiêu Kiến Thành giật mình, vội ngồi thẳng người, hỏi: “Em không sao đấy chứ?”

Chỗ xương gãy đau như cắt da cắt thịt, Tô Lạc chau mày, cố gắng chịu đựng. Đúng lúc này, di động ở bên cạnh gổibống đổ chuông, màn hình hiện tên Dương Nhuệ.

Tô Lạc vội bắt máy, đưa lên tai. Tiêu Kiến Thành ngồi im bất động, dõi theo nhất cử nhất động của cô.

“Tô Lạc, em đã đỡ hơn chưa?” Dương Nhuệ hỏi.

“Đỡ rồi ạ.”

“Em gọi cho anh có chuyện gì không?”

“Không có gì.”

“Ừ, vài ngày nữa anh về thành phố, tới lúc đó sẽ đến thăm em.”

“Vâng.”

“Em sao thế? Có chuyện gì phải không?” Dương Nhuệ nhận ra điều bất thường, lập tức truy vấn.

Tô Lạc bỗng hạ quyết tâm, cô nắm chặt điện thoại, nhướng mắt nhìn Tiêu Kiến Thành nói rành rọt từng từ: “Em không sao. Dương Nhuệ, em chỉ muốn nói với anh, em thích anh. Ngoài anh ra, em sẽ không bao giờ thích người khác, vĩnh viễn không bao giờ.”

18. Chương 18

Chương 18

Thiên Đường Và Địa Ngục

Mới sáng sớm, Tiểu Tần đầu tóc lòa xòa, lo lắng lao vào phòng bệnh. “Ô Lạ, cô vẫn ổn đấy chứ?”

Y tá đang cầm kim truyền lại cho Ô Lạ. Cô ngoảnh đầu, đáp: “Em không sao.”

Cô y tá nghiêm mặt. “Chị đừng động đây, mạch máu của chị rất nhỏ, khó lấy ven. Bình thường chị phải chú ý một chút, nhất là tay bên này, bằng không, lần sau chỉ có thể truyền vào chân thôi đấy.”

Ô Lạ lập tức ngậm miệng. Tiểu tần đứng yên lặng một bên, thậm chí không dám thở mạnh.

Khi cô y tá rời đi, Tiểu Tần mới mở miệng hỏi: “Tối qua cô làm sao thế?”

“Tối qua... sao cơ?” Chưa rõ chị muốn hỏi điều gì, Ô Lạ không dám tùy tiện trả lời.

“Chị làm sao biết được? Chưa đến sáu giờ sáng hôm nay, Dương Huệ đã gọi điện cho chị, nói tối qua anh ấy gọi cho cô nhưng đang nói chuyện, điện thoại đột nhiên mất tiếng, sau đó không liên lạc được nữa. Dương Huệ nhờ chị tới xem xét tình hình của cô.” Tiểu Tần kéo cái ghế lại gần, ngồi xuống, vỗ ngực. “Ôi trời, chị cũng không thể gọi cho cô, sợ quá, tưởng cô thật sự “hy sinh” rồi.”

Ô Lạ không nhịn được cười. Có bạn bè quan tâm đúng là khiến con người cảm thấy rất ấm áp.

Tiểu Tần trách móc: “Cô còn cười nữa? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, điện thoại của cô bị làm sao vậy?”

Ô Lạ quay đầu về phía tủ đầu giường. Di động của cô đang bị ngậm trong cốc nước. Tiểu Tần thuận theo ánh mắt cô, kêu lên: “Cô điên à? Sao lại bỏ điện thoại vào trong nước?”

Ô Lạ không biết trả lời thế nào. Tối qua, cô còn chưa nói hết câu, Tiểu Kiến Thành đã lạnh mặt, cướp điện thoại trong tay cô rồi thả vào cốc nước bên cạnh. Vào thời khắc rơi xuống nước, di động vẫn lơ mơ phát ra giọng nói của Dương Huệ, cô vô thức giơ tay lấy nhưng Tiểu Kiến Thành đã túm chặt tay cô.

Anh ta hơi dùng sức nên mũi kim cắm trên mu bàn tay cô liền đâm xuyên mạch máu, mang lại cảm giác nhói đau.

“Bỏ tay ra!” Ô Lạ hét lên.

“Đợi một lát!” Tiểu Kiến Thành cất giọng lạnh lùng. “Di động cần quá trình mới có thể ngâm nước.”

Ô Lạ ra sức vùng vẫy nhưng cô không phải là đối thủ của anh ta. Một lúc sau, cuối cùng Tiểu Kiến Thành cũng buông tay, Ô Lạ cảm thấy máu từ huyết quản bị vỡ phun ra ngoài, cô cắn môi để không phát ra tiếng kêu đau đớn.

Tiểu Kiến Thành nhìn chằm chằm chiếc điện thoại. “Bây giờ tên Dương Huệ đó sẽ nghĩ thế nào? Anh ta tưởng em chết rồi hay tưởng em nổi cơn điên? Liệu anh ta có vội vàng đến đây tìm em không? Nếu sáng mai anh ta có mặt ở bệnh viện, coi như có tình ý với em. Đúng rồi, tôi quên mất anh ta không có xe, vậy thì cho anh ta đến chiều ngày mai đi!”

Nói đến đây, Tiểu Kiến Thành quay sang Ô Lạ, khóe miệng chợt nhếch lên, để lộ ý cười khinh miệt. “Đừng tưởng em bày tỏ tình cảm với người khác, tôi sẽ đau lòng. Tôi chỉ là mất hứng mà thôi. Em có hiểu không? Tôi vốn định để mọi người vui vẻ một chút, là em không biết điều.”

Anh ta chỉ tay ra cửa. “Ô Lạ, buổi tối hôm nay, tôi rời khỏi nơi này, đối với tôi mà nói, em chẳng còn ý nghĩa gì cả. Sau này, em đừng mặt dày đến tìm tôi nữa.”

Nghe Ô Lạ kể lại sự việc, thần sắc Tiểu Tần lộ vẻ khó tin.

“Sau đó thì sao? Cậu ta nói cô đừng mặt dày đến tìm cậu ta, cô trả lời thế nào?”

“Em chẳng nói gì cả.”

“Cậu ta cứ thế bỏ đi sao?”

“Vâng.”

Tiểu Tần liền rút điện thoại khỏi túi xách, đưa cho Ô Lạ. Ô Lạ không hiểu. “Chị định làm gì vậy?”

“Cô điên rồi, Ô Lạ. Cô gặp vận may mà không biết. Khiến một “con rùa vàng” si mê đến mức này, cô còn không tranh thủ thời cơ, cùng cậu ta biến giả thành thật, mà lại nổi cơn thần kinh, đá người ta đi? Cô

tưởng mình thật sự xinh đẹp có sức hấp dẫn hay sao? Cô mau gọi điện cho Tiểu Tổng, giải thích tối qua... do phản ứng của thuốc nên cô mới ăn nói bừa bãi.” Tiểu Tần vừa nói vừa nhét điện thoại vào tay Tô Lạc.

Tô Lạc không cầm. “Chị tưởng Tiêu Kiến Thành thật sự thích em hay sao? Những câu anh ta nói, chuyện anh ta nhận lời, có lúc nào là thật đâu. Em vốn đặc tội với anh ta, anh ta nói những lời này chỉ là muốn mê hoặc em, đùa giỡn em mà thôi. Một khi em đồng ý, anh ta sẽ đá em ngay. Lm vậy, anh ta mới thấy sáng khoái và vui vẻ.”

Tiểu Tần lắc đầu. “Tô Lạc, chuyện khác thì chị không biết nhưng lần đi miền Tây, cậu ta lái xe một đoạn đường dài như vậy để tìm cô. Sau đó cô bị ngã, cậu ta nghĩ mọi cách cứu cô. Bởi vì được tận mắt chứng kiến nên chị không tin cậu ta không có chút cảm chân thành với cô.”

“Đó là vì anh ta sợ em chết, sẽ cắn rút lương tâm. Tiểu Tần chị không biết anh ta từng đưa em đến chỗ nào đâu, toàn là những cô gái trẻ trung, xinh đẹp chơi với đám công tử nhà giàu như anh ta. Ngoài ra, anh ta còn nhắc tới mấy lần rằng sẽ bao nuôi em, một tháng cho em từng này tiền.”

“Thật sao?” Tiểu Tần tỏ vẻ hứng thú. “Một tháng bao nhiêu vậy?”

“Năm mươi ngàn gì đó, còn có nhà và xe ô tô nữa.” Tô Lạc đáp.

Tiểu Tần lộ vẻ kinh ngạc. “Mẹ ơi, những năm mươi ngàn, tương đương tiền lương một năm của chị, hơn nữa còn là người đàn ông đẹp trai như Tiêu thiếu gia? Sao không có ai ra giá với chị nhỉ? Kể cả là người đàn ông già nua, hỏi đầu cũng được, chị sẽ bằng lòng ly hôn ngay.”

Tô Lạc vội cắt lời: “Được rồi, chị đừng lên cơn thần kinh nữa, em cũng chẳng có cách nào khác. Từ ngày gặp anh ta, chuyện gì cũng không thuận, còn xảy ra bao nhiêu phiền phức. Hơn nữa, người đàn ông đó không nói lý lẽ nên em chỉ có thể làm vậy. Bây giờ, em đã ngã bài, chắc anh ta cũng không đến quấy rầy em nữa.”

“Cô nói chí phải, một người đàn ông nửa đêm đến thăm cô, cô lại tỏ tình với đối tượng khác ngay trước mặt cậu ta, chỉ cần là con người, cậu ta sẽ không bao giờ tìm cô nữa.”

Tiểu Tần gật đầu. “Nhưng Tô Lạc à, cô có xác định mình sẽ không bao giờ vác mặt đi cầu xin cậu ta nữa hay không?”

“Tất nhiên là không. Nhìn thấy anh ta, dù xa cả trăm mét em cũng sẽ đi vòng đường khác.” Tô Lạc nói chắc như đinh đóng cột.

Tiểu Tần thở dài bất lực. “Cô đừng chắc chắn như vậy. Hai hôm nay không đến thăm cô là vì chị phải tiếp nhận công việc của cô. Tiêu thiếu gia đã đồng ý móc hầu bao, quyền góp khoản tiền bán đấu giá lần trước, cộng thêm một số khoản nữa, tất cả khoảng năm triệu nhân dân tệ. Số tiền này dùng để xây dựng trường học và ký túc xá cho học sinh nội trú ở miền Tây. Hôm qua, chị và luật sư của bên đó đã bàn chi tiết, họ nói hôm nay sẽ đưa biên lai, sau đó chuyển khoản. Ngoài ra, hôm qua Dương Nhuệ cũng đã gặp lãnh đạo phòng Giáo dục huyện và thảo luận hợp đồng với đơn vị thi công. Trường học của anh ấy sẽ không bị xóa sổ mà phá đi xây lại. Còn nữa, về chiếc máy kéo bị rơi xuống núi, Tiêu Tổng cũng đồng ý bỏ tiền, bảo chủ nhân đi mua xe mới. Hôm qua, chủ xe gọi điện cho chị, hỏi ý kiến chị nên mua trước hay nhận tiền trước. Chị bảo ông ta cứ mua xe đi rồi cầm hóa đơn đến thanh toán. Không biết chừng hôm nay ông ta đã mua máy kéo về nhà rồi ấy chứ, nhưng bây giờ chị cũng chẳng biết có thể thanh toán hay không.”

Tô Lạc sững sờ. Cô đâu ngờ, khi bản thân nằm trên giường bệnh đếm lá ngoài cửa sổ, bên ngoài lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Tiểu Tần lại thở dài. “Em gái, cô muốn lập miếu thờ trình tiết thì ít nhất cũng phải thương lượng với chị trước, đợi tiền đến tay rồi muốn làm gì thì làm chứ.”

“Em đâu biết... xảy ra những chuyện này.” Tô Lạc phản bác một cách yếu ớt.

“Hơn nữa, em là em, quý từ thiện là quý từ thiện, đâu có liên quan đến nhau.

Một khi anh ta đã thỏa thuận với bọn chị xong xuôi...”

“Cô lại nghĩ sai rồi. Tiểu Tổng đặt điều kiện giao cho cô phụ trách dự án này. Thư ký Dụ vỗ ngực hứa, cô nhất định sẽ quay về. Hơn nữa, ông ta sẽ thăng chức cho cô.”

“Tiêu Kiến Thành... Dù em không quay về, anh ta vẫn nên gánh vác trách nhiệm xã hội ”

Tiểu Tần bĩu môi. “Theo chị thấy, tình hình khó khăn rồi. Đúng như cậu ta nói, cô đã khiến cậu ta mất hứng. Thứ mà người có tiền cần, chẳng phải là hứng thú hay sao?”

Nói đến đây, điện thoại của Tiểu Tần đổ chuông, dù nhanh chóng bắt máy.

Người ở đầu dây bên kia nói câu gì đó chị đáp: “Được, tôi sẽ quay về văn phòng ngay. Cô hãy báo cáo với lãnh đạo rồi cố gắng nói chuyện với bọn họ.”

Sau khi cúp điện thoại, Tiểu Tần hất cằm kiêu ngạo. “Cô thấy chị nói có đúng không? Vừa rồi luật sư gọi điện thoại đến cơ quan, thông báo gần đây nguồn vốn của công ty đang căng thẳng, chuyện quyền góp tạm gác lại. Đúng là Tiêu thiếu gia mất hứng rồi.”

Tô Lạc chau mày. “Sao chị không ký hợp đồng với bọn họ?”

“Ồ cái xã hội này, hợp đồng chẳng có tác dụng gì cả, tình người mới quan trọng.” Tiểu Tần đứng dậy, vỗ vai Tô Lạc. “Được rồi, cô cũng đừng nôn nóng.”

Chuyện này không phải lỗi của cô. Mọi việc đều do duyên số, cô và Tiêu Kiến Thành không có duyên, chúng ta và khoản tiền đó cũng không có duyên, sau này lại nghĩ cách khác là được. Chị phải đi đây, chắc Thư ký Dụ đang nổi điên lên rồi. Cô hãy nghỉ ngơi cho khỏe, lúc khác chị sẽ đến thăm cô.”

Tiểu Tần vội vã rời đi, phòng bệnh trở nên yên tĩnh trong giây lát. Tô Lạc nằm thẳng người, lặng lẽ nhìn trần nhà cảm thấy bốn bề vô cùng trống trải. Nước thuốc từ tĩnh mạch chảy vào cơ thể, từ đầu đến chân, cả trái tim cô đều vô cùng giá lạnh.

Cô đã làm sai ư? Cô chỉ đơn thuần muốn bảo vệ tình cảm của mình, thoát khỏi cục diện hỗn loạn hiện tại mà thôi Thế nhưng, cô đã khiến người đàn ông đó mất hứng, mà hứng thú này lại liên quan đến rất nhiều người. Vẻ mặt lạnh lẽo của Tiêu Kiến Thành trước khi rời khỏi phòng bệnh lại hiện lên trong đầu Tô Lạc. Anh ta có nói một câu mà cô không tiết lộ với Tiểu Tần “Tô Lạc, Sớm muộn em cũng sẽ chết trong tay tôi.”

Buổi chiều, bác sĩ vào phòng, tay cầm tập hóa đơn, vẻ mặt tỏ ra khó xử. “Cô phải nộp thêm tiền. Hai mươi ngàn nộp lúc nhập viện đã dùng hết rồi.”

“Hai mươi ngàn ư?” Tô Lạc tròn mắt, cảm thấy khó tin. “Đã dùng hết rồi?”

“Đúng vậy. Cô hãy bảo người nhà nộp thêm tiền, ít nhất mười ngàn nữa.” “Tôi có thể chuyển viện không?” Tô Lạc thăm dò.

Bác sĩ ấp úng: “Lần trước... tôi nói không được, nhưng hôm nay... tôi nghĩ, chắc là được rồi.”

Tô Lạc thở phào nhẹ nhõm, xem ra đây cũng là tin tốt lành.

Bác sĩ nói tiếp: “Thật ra, với tình trạng sức khỏe của cô, cũng có thể về nhà được rồi.”

“Vậy sao?” Tô Lạc không dám tin vào tai mình. “Tôi sắp khỏi rồi à?”

“Cô không có vấn đề gì lớn, chỉ là bị gãy xương, có thể về nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

“Tại sao lúc trước tôi không nghe anh nhắc đến chuyện này?”

“Lúc trước...” Bác sĩ ngập ngừng. “Tóm lại, bệnh tình không ngừng thay đổi mà.”

Bắt gặp thái độ này của bác sĩ, Tô Lạc cũng lơ mơ đoán ra nội tình. Cô không tiếp tục truy vấn mà cất giọng sáng khoái: “Tôi sẽ nói với người nhà, tranh thủ làm thủ tục xuất viện trong thời gian sớm nhất.”

Bác sĩ đi ra ngoài, đúng lúc đụng phải một người đàn ông. Người đàn ông lên tiếng: “Xin hỏi, Tô Lạc ở phòng bệnh nào vậy?”

Nghe giọng nói vô cùng quen thuộc, Tô Lạc biết ngay là Dương Nhuệ. Người nào đó nói: “Đến chiều hôm nay, nếu Dương Nhuệ đến đây tìm em, chứng tỏ anh ta có tình ý với em.” Vào thời khắc này, Tô Lạc chỉ

hận không thể bảo người đó đến đây ngay. Dương Huệ quả nhiên đến thăm cô. Anh đi vào phòng bệnh, trên lưng vẫn là cái ba lô rách đó, gấu quần dính đầy bùn đất, áo khoác nhàu nát, đầu tóc lòa xòa, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi, ánh mắt nôn nóng tìm kiếm Tô Lạc. Vào thời khắc nhìn thấy cô nằm trên giường bệnh, nở nụ cười rạng rỡ với mình, vẻ mặt anh nhẹ nhõm trong giây lát.

Thương tật là gì chứ? Điện thoại là gì chứ? Vụ quyền góp là gì chứ? Tô Lạc chưa bao giờ cảm thấy được an ủi như vậy “Tô Lạc, em không sao đấy chứ?” Dương Huệ đi đến bên giường bệnh, hỏi bằng giọng đầy quan tâm.

“Em vẫn ổn.”

“Thế thì tốt” Anh đặt ba lô xuống đất rồi lấy ra một cái túi nilon màu đỏ, bên trong có mười mấy quả trứng gà. “Đây là trứng gà ta, cô giáo Mẫn nhờ anh mang đến cho em.”

Tô Lạc nói khẽ: “Cảm ơn anh!” Cô nhìn anh chăm chú, miệng nở nụ cười ngọt ngào, không thể che giấu.

Dương Huệ hơi ngượng ngùng, liền quay đầu tìm ghế ngồi xuống. Chợt nhìn thấy chiếc điện thoại nằm trong cốc nước, anh hỏi: “Chuyện này là thế nào vậy?”

“Không có gì.” Tô Lạc đáp.

“Hôm qua, đột nhiên không gọi được nữa là vì nguyên nhân này sao?”

“Vâng.”

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không có gì đâu ạ. Em muốn báo cho anh biết một tin vui, “Tin gì cơ?”

“Em có thể về nhà rồi, không cần nằm viện nữa.”

“Thật sao?”

“Vâng, bác sĩ vừa nói cho em biết.”

“Như vậy chứng tỏ vết thương của em không mấy nghiêm trọng.”

“Đúng thế!”

“Tốt quá, chúc mừng em!” Dương Huệ nói với giọng chân thành.

“Cho em mượn điện thoại của anh một lúc, em muốn gọi điện ẹ, bảo mẹ đến đón em xuất viện.” Tô Lạc giơ tay, Dương Huệ liền lấy di động đưa cho cô. Đó là chiếc Nokia đã cũ nhưng vẫn còn lưu hơi ấm của anh, khiến cô cảm thấy ấm áp trong lòng.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu, cuối cùng cũng có người bắt máy. Bà Nhạc cất cao giọng, hỏi: “A lô, ai đấy?”

“Mẹ, là con đây!”

“Mẹ đang tìm cô mà gọi cho cô mãi không được. Tiểu Lạc à, phải làm thế nào bây giờ?” Bà nắc nhen.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hôm qua, mẹ nhận được thông báo của đồn cảnh sát, bảo đến đón Tiểu Kiệt nhưng hôm nay, phía cảnh sát lại không cho đón. Họ nói lần trước, nó và bố cô đánh nhau, nó đã làm hỏng thiết bị giám sát gì đó của người ta. Người ta bắt đền, không bồi thường sẽ bị kết án.”

“Gì cơ... bị kết án ư? Bồi thường bao nhiêu ạ?”

“Một trăm năm mươi ngàn.”

“Những một trăm năm mươi ngàn? Sao có thể nhiều như vậy?”

“Đúng vậy, bây giờ mẹ đi đâu kiếm số tiền đó? Chỉ tại ông già chết tiệt kia, biết thế, Tiểu Kiệt đánh chết ông ta cho xong.”

“Bố đâu rồi hả mẹ?”

” tới đồn cảnh sát cầu xin, nhưng bọn họ nói không liên quan đến ông ta, đây là chuyện của công ty. Bây giờ, ông ta đi gặp ông chủ bên đó nói chuyện. Đồn trưởng ra rồi, mẹ đi gặp ông ta một lát đây.”

Người ở đầu dây bên kia lập tức cúp máy, Tô Lạc ngẩn người.

Dương Nhuệ vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế? Tại sao phải bồi thường một trăm năm mươi ngàn?”

“Mấy hôm trước, em trai tìm đến chỗ bố em làm bảo vệ để đánh ông ấy. Bây giờ, công ty đó nói nó làm hỏng thiết bị giám sát của bọn họ, đòi bồi thường một trăm năm mươi ngàn, bằng không nó sẽ phải ngồi tù.”

“Nghiêm trọng đến mức đó sao?”

“Là anh ta cố ý.” Tô Lạc buột miệng.

“Ai cố ý cơ?” Dương Nhuệ truy vấn.

Tô Lạc không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ nói một người đàn ông cực kỳ vô vị, chỉ vì cô làm anh ta mất hứng, không đáp ứng yêu cầu vô lý của anh ta nên anh ta bủa vây cô khắp nơi? Câu này mà nói ra miệng, chẳng khác nào một trò cười. Tô Lạc thầm hạ quyết tâm, cho dù phải chết trong tay anh ta, cô cũng không bao giờ cầu xin đối phương nửa lời.

Nghĩ đến đây, Tô Lạc không trả lời câu hỏi của Dương Nhuệ mà chỉ cười cười. “Không có gì, mẹ em sẽ nghĩ cách. Cho Tiểu Kiệt một bài học cũng tốt.”

“Liệu mẹ em có gom được một trăm năm mươi ngàn không?”

“Chắc có, mẹ em chơi mạt chược lúc nào chẳng thắng.” Tô Lạc cố gắng tỏ ra nhẹ nhõm.

Dương Nhuệ lục túi lấy một tấm thẻ ngân hàng đưa cho cô “Tiền lương tích lũy trong mấy năm qua, anh cũng không dùng nhiều. Trong này còn có mấy chục ngàn, em hãy cầm lấy...”

Tô Lạc vội ngắt lời anh: “Không cần đâu, thật sự không cần. Làm gì đến mức phải sử dụng tiền của anh, anh nghĩ nhà em nghèo quá đấy.”

Mặc dù nói vậy nhưng khóe miệng cô bắt giắc giật giật như muốn khóc. Bất gặp bộ dạng này của cô, trong lòng Dương Nhuệ ít nhiều cũng hiểu rõ tình hình. Hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Đúng lúc này, đột nhiên có người đi vào phòng.

“Tô Lạc!” Thẩm Doanh cất giọng vui vẻ. “Tôi đã hện xe cấp cứu đưa cô chuyển viện, bây giờ có thể làm thủ tục...”

Dương Nhuệ quay lưng về phía cửa phòng nên Tô Lạc nhìn thấy Thẩm Doanh trước, trong lòng cô đột nhiên dấy lên cảm giác hết sức phức tạp.

Nghe thấy giọng nói của người phụ nữ, Dương Nhuệ kinh ngạc quay đầu.

Nhìn thấy Thẩm Doanh, anh liền biến sắc mặt, vô thức đứng bật dậy. Phát hiện ra sự có mặt của Dương Nhuệ, Thẩm Doanh há hốc miệng, quên mất mình đang nói gì. Kẻ ngốc cũng có thể nhận ra, đôi nam nữ này từng yêu nhau sâu đậm.

Ngay sau đó, Thẩm Doanh là người lấy lại bình tĩnh nhanh nhất. Cô ta mỉm cười, chào hỏi Dương Nhuệ: “Là anh à? Lâu rồi không gặp.”

Dương Nhuệ không đáp, chỉ hơi gật đầu.

Thẩm Doanh quay sang Tô Lạc. “Tô Lạc, tôi đã hện xe cấp cứu, cô có thể chuyển sang bệnh viện Nhân dân, phòng bệnh cũng đã sắp xếp đâu vào đấy rồi.”

“Bây giờ tôi không cần chuyển viện nữa, tôi muốn nhờ cô đưa tôi về nhà.” Tô Lạc nói.

“Có thể về nhà rồi à? Được thôi, tôi sẽ đi tìm bác sĩ làm thủ tục xuất viện cho cô.”

Nói xong, Thẩm Doanh liền đi nhanh ra ngoài. Vài giây sau, Dương Nhuệ cũng cúi xuống nhặt chiếc ba lô, đeo lên lưng.

“Anh còn phải về quỹ từ thiện có chút việc.” Anh vô thức né tránh ánh mắt Tô Lạc.

“Vâng, bao giờ anh quay về miền Tây?”

“Ngày mai, tối nay anh sẽ đến thăm em.”

“Được ạ”

Bóng lưng của Dương Nhuệ lúc nào cũng cô đơn như thế. tình yêu là một trận đánh giằng co, có lúc tiến, lúc lùi, cũng có lúc giậm chân tại chỗ. Nhiều khi con người chỉ là chiến đấu với bản thân mà thôi.

Thẩm Doanh giải quyết công việc rất nhanh gọn, cô ta mau chóng giúp Tô Lạc làm thủ tục xuất viện, thu dọn đồ, nhờ hai cô y tá dìu Tô Lạc lên xe cấp cứu, đưa về nhà.

Tô Lạc cũng chỉ xa nhà có mười mấy ngày mà không ngờ khu phố nhà cô đã hoàn toàn thay đổi. Hàng cây dọc theo hè phố dựng một hàng tấm chắn màu xanh da trời, nhiều cửa hàng đã đóng cửa. Trong nhà cô không có ai, ngoài sân cũng vắng ngắt, xem ra mẹ cô không còn bán phở buổi sáng nữa.

Thẩm Doanh đỡ Tô Lạc vào giường nằm rồi hỏi: “Một mình cô, không sao đấy chứ?”

“Không sao, cảm ơn cô.”

“Đừng khách sáo! Đúng rồi, mọi hóa đơn thanh toán đều ở đây. Ngoài ra, bệnh viện còn trả lại cô hơn hai trăm tệ.”

“Chẳng phải họ nói đã dùng hết số tiền ứng trước, bắt tôi phải nộp thêm hay sao?”

“Họ thu quá chi phí chăm sóc đặc biệt một ngày, bị tôi phát hiện.” Thẩm Doanh nói.

Tô Lạc nhìn tờ tiền, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Cô hãy giúp tôi đưa cho Tiêu Tổng. Là anh ta ứng trước, phần còn lại một thời gian nữa tôi sẽ trả cho anh ta.”

Thẩm Doanh cười cười, nhét tiền xuống dưới chăn của Tô Lạc. “Thật ra cô không cần trả đâu, anh ấy cũng chẳng để ý đến chút tiền con con này.”

“Anh ta không để ý nhưng tôi thì khác.” Tô Lạc đáp.

Thẩm Doanh vẫn giữ nụ cười trên môi. “Đừng vì chuyện tiền bạc mà hai người lại cãi nhau.”

Tô Lạc đương nhiên biết câu này có ý cảnh cáo. Thẩm Doanh làm tất cả cũng chỉ nhằm mục đích khiến cô biến mất khỏi thế giới của Tiêu Kiến Thành mà thôi. Nếu đã vậy thì không cần tiếp tục thảo luận chuyện này, cô mỉm cười.

“Cảm ơn cô!”

Thẩm Doanh hài lòng ra về.

Một lúc sau, bà Nhạc đi vào, nhìn thấy con gái, bà rất ngạc nhiên. “Tiểu Lạc đã đỡ chưa mà về nhà rồi?”

“Vẫn chưa ạ, nhưng bác sĩ nói con có thể về nhà an dưỡng.”

“Nơi đó điều kiện tốt hơn ở nhà nhiều. Sao thế, cậu Tiêu Tổng mặc kệ cô à?”

“Anh ta thì liên quan gì?”

“Chẳng phải hai đứa đang yêu nhau hay sao?”

“Ai nói với mẹ thế?”

“Tiểu Kiệt. Nhưng tôi cũng bảo nó, người có tiền không đáng tin cậy, có phải cậu ta vẫn chưa ly hôn với vợ hay không?”

Tô Lạc lập tức cất cao giọng: “Mẹ, mẹ nghĩ con là loại người nào?”

“Được rồi, không nói nữa. Bây giờ tôi cũng chẳng có thời gian bận tâm đến cô, Tiểu Kiệt vẫn chưa được thả ra kia kìa.”

“Làm thế nào bây giờ? Thật sự phải bồi thường nhiều tiền như vậy sao ạ?”

“Đúng thế Chuyện này là lỗi của bố cô. Tôi đã nói với ông ta rồi, ông ta phải tìm cách gom tiền, bằng không tôi sẽ không tha cho ông ta.” Bà vừa dứt lời, ông Tô liền xuất hiện, tay xách túi nilon màu đen.

Bà Nhạc liếc chồng cũ. “Ông đã gom đủ chưa?”

Ông Tô dè dặt đáp: “Ở đây có tất cả sáu mươi lăm ngàn.”

Bà Nhạc chau mày. “Sao chỉ có sáu mươi lăm ngàn? Chẳng phải ông có nhiều tiền lắm sao? Ông nuôi đàn bà ở khắp nơi, lúc cần kíp tìm bọn họ hỏi vay ít tiền không được à?”

“Tôi từng này tuổi rồi, làm gì có đàn bà? Tiền khám bệnh cũng chẳng có nữa là...”

“Ông tưởng tôi không biết sao? Tháng trước, ông chẳng ngủ với người phụ nữ họ Châu còn gì?”

“Thật sự không có chuyện đó... Chỉ là cùng bà ấy khiêu vũ, rèn luyện sức khỏe mà thôi.”

Biết bố mẹ lại bắt đầu “khẩu chiến”, Tô Lạc vội ngắt lời: “Con còn hơn hai mươi ngàn trong tài khoản ngân hàng.”

“Cộng vào vẫn không đủ.” Bà Nhạc cất cao giọng.

“Bình thường, chẳng phải mẹ cũng tiết kiệm hay sao?” Tô Lạc hỏi mẹ.

“Tôi làm gì còn tiền. Lần trước, Tiểu Kiệt nói muốn hùn vốn làm ăn với người khác nên tôi đã đưa số tiết kiệm một trăm mấy chục ngàn cho nó. Gần đây vì vụ di dời, bọn họ không cho bán quán, tôi chẳng có một xu nào cả.”

“Sao mẹ có thể đưa hết tiền cho Tiểu Kiệt? Nó có bao giờ làm chuyện đứng đắn đâu.” Tô Lạc nhún mày.

Tiểu Kiệt nói muốn nhận thầu công trình. Tôi nghĩ nhà mình sắp di dời, sẽ nhanh chóng được nhận một khoản đền bù nên mới đưa cho nó, ai ngờ hai ngày trước, đơn vị giải phóng mặt bằng đồng ý khoản bồi thường, hôm nay lại nói lãnh đạo không phê chuẩn, tôi... tôi thật sự không có tiền.” Bà Nhạc sốt ruột, viền mắt ngân ngấn nước.

Nói đến đây, bà lại nổi nóng với chồng cũ, giơ tay đánh ông. “Đều là lỗi của ông! Con trai gây sự, ông nhẫn nhịn một chút không được à? Tại sao lại đánh trả nó? Tại sao lại để nó đập vỡ đồ của người ta?”

Ông Tô đứng im để vợ cũ trách mắng, ầm ục giải thích: “Tôi không đánh trả, tôi chỉ né tránh thôi. Tiểu Kiệt dùng ghế phang vào bàn điều khiển hệ thống của người ta.”

“Ông hãy đi cầu xin ông chủ của ông ấy. Chút chuyện cỏn con này cũng không làm được, ông còn sống làm gì hả?”

“Tôi cầu xin rồi, ông chủ rất tức giận, chẳng những không nhận lời còn đuổi việc tôi, nói tôi không thích hợp làm công việc này.”

“Loại ông chủ gì mà vô nhân đạo thế, tôi phải đi nói lý lẽ với ông ta mới được.”

“Vô dụng thôi, chúng ta vốn đuối lý mà.”

Nghe cuộc đối thoại của bố mẹ, Tô Lạc thở dài. Nghèo khó khiến con người từ trên xuống dưới toàn là tử huyệt, một biến cố nhỏ cũng trở thành đòn chí mạng. Con người chỉ còn cách hoặc là chịu thua, hoặc là nghiêng răng nhẫn nhịn. Cô không còn cách nào khác ngoài cố gắng chịu đựng.

May mà đúng lúc này, Mỹ Huệ đột nhiên xuất hiện ở cửa.

“Cô đến đây làm gì?” Bà Nhạc đứng dậy, chuẩn bị đuổi cô gái đi.

Mỹ Huệ giơ một tấm thẻ ngân hàng. “Cháu nghe nói Tiểu Kiệt bị bắt, phải bồi thường mới được thả. Ở đây có một trăm ngàn, mọi người cứ dùng trước đi ạ!”

Bà Nhạc ngẩn người. “Chúng tôi... sao có thể dùng tiền của cô?”

Mỹ Huệ nhét tấm thẻ vào tay bà. “Chỉ cần mọi người không chê tiền của cháu bẩn là được.”

Bà Nhạc do dự. “Chúng tôi không cần nhiều như vậy...”

“Vậy bác cần bao nhiêu cứ rút bấy nhiêu, mật mã là sinh nhật của Tiểu Kiệt.

“Nói xong, Mỹ Huệ quay người rồi đi Bà Nhạc vội kéo cô lại. “Khoan đã, hãy ở lại đây ăn bữa cơm với chúng Tôi.”

Buổi tối, Tô Lạc nằm nghỉ trên giường. Bà Nhạc ở ngoài phòng khách cất cao giọng hỏi cô: “Tiểu Lạc, cô không ăn thật sao? Hay là uống chút canh nhé!”

“Không cần đâu ạ, con không đói.” Tô Lạc đáp. Cô dỗi mắt ra phòng khách nhỏ ở bên ngoài. Bố mẹ cô và Mỹ Huệ đang lặng lẽ ăn cơm, đây là cảnh tượng bao nhiêu năm qua, cô chưa từng gặp.

Trên bếp là ấm thuốc bắc mà mẹ sắc cho cô, mùi thuốc thơm nồng lan tỏa khắp không gian. Tô Lạc chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Cô lại mơ thấy mình quay về lối đi đầy bùn đất ở trên ngọn núi đó. Cô suýt trượt ngã, lập tức giơ tay túm cây cỏ bên cạnh, có người đỡ cô, cô quay đầu nhưng vì sương mù dày đặc nên không nhìn rõ gương mặt của người đó. Cô thầm đoán là Dương Nhuệ, không phải anh còn có thể là ai?

“Tô Lạc...” Người đó gọi tên cô, quả nhiên là giọng nói của Dương Nhuệ.

Tô Lạc bừng rở, tỉnh dậy từ giấc mộng. Vừa mở mắt, cô phát hiện anh đang ngồi bên cạnh giường.

“Dương Nhuệ, là anh thật sao?” Tô Lạc buột miệng hỏi.

“Gì cơ?” Dương Nhuệ không hiểu.

Tô Lạc bừng tỉnh, vội đáp: “Không có gì, em nghe thấy tiếng anh bước vào đây.”

“Xin lỗi vì đã đánh thức em. Anh chỉ muốn hỏi, chuyện của em trai em thế nào rồi?”

“Vẫn thế, phải bồi thường mới được thả.” Tô Lạc đáp.

“Có đủ tiền không? Anh vừa hỏi mẹ em, bác nói đủ rồi nên anh muốn xác nhận lại với em.”

“Đúng là đủ rồi ạ.”

“Anh thật lòng muốn giúp em, em đừng khách sáo với anh.” Dương Nhuệ nhìn cô bằng ánh mắt chân thành.

“Nhà em gom đủ tiền rồi, không phải khách sáo đâu.” Tô Lạc rất cảm động.

“Vậy thì tốt, anh phải về ngay bây giờ.”

“Về đâu cơ ạ?”

“Về miền Tây, anh đi nhờ một chiếc xe chở hàng.”

Tô Lạc nhìn đồng hồ treo tường. Đã hơn mười giờ tối, nếu bây giờ anh mới xuất phát, có lẽ phải gần sáng mới tới nơi.

“Buổi tối đi đường rất nguy hiểm, anh chờ đến sáng mai không được sao?”

“Anh phải về giải quyết một số công việc nữa.”

“Chuyện xây trường học... bất thành rồi, đúng không anh?” Tô Lạc hỏi nhỏ.

Dương Nhuệ cười an ủi. “Không đâu, mọi người vẫn đang nghĩ cách. Em yên tâm đi, chỉ cần chúng ta cố gắng, chắc chắn sẽ thành công.”

“Đều do em cả, chẳng giúp gì được cho anh.

“Đừng nói vậy, em đã giúp anh rất nhiều.” Dương Nhuệ vỗ vỗ lên tay Tô Lạc. “Bây giờ, điều quan trọng nhất là em hãy dưỡng bệnh thật tốt, bằng không anh sẽ rất áy náy.”

“Đâu phải lỗi của anh, anh không cần áy náy.”

“Sớm biết thế, anh đã đi tiễn hai chị em, như vậy sẽ không xảy ra chuyện.”

Tô Lạc nhìn Dương Nhuệ. Người sống ở vùng núi lâu ngày, dáng vẻ hơi gầy gò nhưng ánh mắt không một chút tạp niệm, khiến cô không thể rời mắt. Trong lòng nhất thời xúc động, cô hỏi: “Vậy sao? Anh sẽ ỷ nấy à? Thế thì em trở thành người què cho xong.”

Nghe câu này, Dương Nhuệ tức tở ra tức giận. “Sao em lại nói vậy? Đùa cũng không nên.”

“Em muốn anh nhớ tới em.” Tô Lạc đáp khề.

“Tất nhiên là anh nhớ đến em rồi.”

“Nhưng anh không yêu em, anh luôn từ chối em.”

“Tô Lạc...” Dương Nhuệ ngập ngừng muốn nói điều gì đó rồi lại thôi.

Tô Lạc nhìn ánh bằng ánh mắt tha thiết. Dương Nhuệ không dám nhìn thẳng vào cô.

“Dương Nhuệ, khi nào khỏi hẳn, em sẽ quay lại vùng núi với anh.”

“Em đừng đến, đừng làm chuyện dại dột.”

“Nếu đã là chuyện dại dột, tại sao anh còn làm?”

Dương Nhuệ cúi đầu, im lặng hồi lâu, sau đó, anh cất giọng trầm trầm: “Chắc em cũng biết, bố mẹ anh qua đời từ lúc anh còn nhỏ. Anh là trẻ mồ côi nên từ chuyện ăn uống học hành đều nhờ sự giúp đỡ của mọi người. Nhưng ở vùng núi, mọi người đều nghèo khổ. Hồi nhỏ, điều anh lo lắng nhất chính là bị chết đói, số anh may mắn nên gặp được nhà tài trợ, mới có thể học hết đại học, vì vậy, anh quyết định quay về vùng núi, làm chút việc trong khả năng cho phép để những đứa trẻ giống anh không lo bị chết đói. Nhưng em cũng thấy đấy, dù cố gắng đến mức nào, vẫn có rất nhiều vấn đề anh không thể giải quyết, vẫn có rất nhiều đứa trẻ có cuộc sống như anh hồi đó.”

Đây là lần đầu tiên Tô Lạc nghe Dương Nhuệ nhắc đến những chuyện này.

Dù anh cúi thấp đầu, cô vẫn có thể nhìn thấy nét khổ sở trên gương mặt anh.

“Dương Nhuệ, em bằng lòng đi cùng anh, chúng ta có thể cùng giúp đỡ bọn trẻ...”

“Không, em không làm được đâu, chẳng ai có thể giúp được bọn chúng.” Dương Nhuệ ngẩng đầu. “Thế giới này vốn được kết hợp bởi hai bộ phận con người. Một bộ phận sống hạnh phúc, vui vẻ, không cần lo cơm ăn áo mặc, có thể kéo dài tuổi thọ, bộ phận còn lại rất bi thảm và bất hạnh, có chết mục xương cũng chẳng ai quan tâm. Tô Lạc, tình trạng này giống thiên đường và địa ngục, em có hiểu không? Địa ngục mãi mãi không thể biến thành thiên đường. Em là người ở trên thiên đường thì không thể đến với bọn anh, dù có quyết tâm vượt qua ranh giới, sớm muộn em cũng sẽ quay về chỗ của em.”

“Sơ anh biết em không thể, có người trốn chạy, không có nghĩa là em cũng sẽ làm vậy.” Tô Lạc phản bác.

“Không phải trốn chạy mà là sự lựa chọn chính xác. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ trách Thẩm Doanh, cô ấy đã cố gắng hết sức rồi.”

“Anh vẫn còn yêu cô ta phải không?”

“Điều này chẳng liên quan đến tình yêu. Tô Lạc, tình yêu là thứ hư ảo, còn cuộc sống mới là hiện thực. Không phải anh từ chối em, mà là anh không có tư cách chấp nhận em.”

“Không, em khác Thẩm Doanh.” Tô Lạc tỏ ra xúc động, cô chống tay xuống giường, nhồm người dậy. Dù thân thể đau đớn, cô cũng muốn tiến lại gần Dương Nhuệ một chút.

“Em và cô ta không giống nhau, Dương Nhuệ, em cũng sống dưới địa ngục như anh. Bố mẹ ly hôn từ lúc em còn bé, mẹ em hề tức giận là đánh em. Hồi nhỏ, em không có tiền, thường không thể tham ra hoạt động của lớp, thậm chí không có tiền mua đồng phục nên hay bị các bạn cười nhạo bị thầy cô mĩa mai. Thật đấy, tuy không đến mức chết đói nhưng cuộc sống của em cũng chẳng hề vui vẻ.”

“Tô Lạc...” Trước ánh mắt sáng rực của cô, Dương Nhuệ đột nhiên phát hiện, bản thân không có cách nào thuyết phục người phụ nữ cố chấp này. Anh chỉ có thể đỡ cô nằm xuống giường.

Tô Lạc nắm tay anh. “Dương Huệ, chỉ cần anh nhận lời em, để em lên vùng núi với anh, em sẽ chứng minh cho anh thấy.”

Dương Huệ hơi gật đầu. “Cảm ơn em, Tô Lạc. Nhưng anh dựa vào cái gì chứ...” Vừa nói, anh vừa đặt tay cô vào trong chăn rồi đứng dậy, xách ba lô đi ra ngoài.

Đêm hôm đó, Tô Lạc ngắm nhìn bầu trời tối đen bên ngoài cửa sổ hồi lâu. Trong thâm tâm, cô rất không đồng ý với quan điểm của Dương Huệ. Trên đời này làm gì có thiên đường và địa ngục? Cô thầm hạ quyết tâm, một ngày nào đó, cô sẽ đưa anh trở về chốn nhân gian.

19. Chương 19

Chương 19

Yêu Là Bởi Vì Đồng Cảm Hay Sao?

Tô Lạc còn trẻ nên bình phục khá nhanh. Mọi chuyện xung quanh cô dường như cũng dần trở lại trạng thái bình thường. Dương Huệ thỉnh thoảng gửi tin nhắn, có lúc cũng gọi điện hỏi thăm tình hình phục hồi của cô. Tuy anh không nói nhưng lời ngọt ngào, êm ái nhưng thái độ thân thiết hơn nhiều.

Tô Kiệt đã được thả. Cậu vẫn thờ ơ, lạnh nhạt với Mỹ Huệ nhưng đã ngầm bằng lòng để cô quay về bên mình. Sau khi bị cho nghỉ việc, ông Tô lại tìm được công việc bảo vệ đi tuần đêm tại một khu chung cư. Hơn nữa, bây giờ ông đã có thể về nhà mà không bị vợ cũ và con trai công kích. Bà Nhạc ngày nào cũng chơi đánh mặt chược với hàng xóm, chủ đề câu chuyện cũng chỉ xoay quanh việc di dời.

Trong nhà thường có một đám cán bộ đi ra đi vào, nghe nói là người của ban giải phóng mặt bằng. Bọn họ thì thâm to nhỏ với hai mẹ con Tô Kiệt, sau đó lạnh lùng bỏ đi. Khi họ khuất dạng, bà Nhạc và con trai tiếp tục nhỏ to thương lượng, thần sắc tương đối nặng nề. Thời gian sau đó! hàng xóm chẳng thấy đâu, cán bộ cũng không xuất hiện. Ngoài đường vang lên tiếng động lớn, cát bụi bay mù mịt. Tô Lạc không quan tâm, bởi vì chuyện này chẳng liên quan đến cô, Hằng ngày, cô ngồi ở ngoài sân phơi nắng, đọc sách, chợp mắt, chờ tới lúc bình phục hoàn toàn, chờ đến khi khai giảng vào mùa thu, cô có thể xuất hiện trước mặt Dương Huệ với dáng vẻ tràn đầy sức sống.

Tuy nhiên, cuộc sống yên bình cuối cùng cũng bị phá vỡ. Một ngày đầu hạ, mới sáng sớm đã có người đập thùng thùng vào cổng nhà. Tô Lạc giật mình tỉnh giấc, nghe thấy tiếng mẹ cô thức dậy đi mở cổng. Giấy tiếp theo, bà Nhạc lớn tiếng hỏi: “Các người là ai? Muốn làm gì vậy?”

“Chúng tôi là Đội quản lý trật tự đô thị, đến để dỡ bỏ nhà trái phép.” Một người cất cao giọng trả lời. Sau đó, nhiều người đi vào sân.

Tô Kiệt lao ra ngoài, Tô Lạc vẫn chưa khỏi hoàn toàn, chỉ có thể đi chậm chậm ra cửa. Ngoài sân, một đám người mặc đồng phục đứng đối diện mẹ cô.

Bà Nhạc quay đầu nói với Tô Kiệt: “Mau đưa chị gái mày ra ngoài ngay!”

Tô Kiệt vâng lời, liền đi tới kéo chị gái. Tô Lạc không hiểu. “Tiểu Kiệt, có chuyện gì vậy? Tại sao bọn họ lại đến đây?”

“Chị đừng bận tâm, em và mẹ còn lâu mới sợ bọn họ.” Tô Kiệt để Tô Lạc ngồi ở cái ghế ở ngoài cổng rồi lại lao vào sân Tô Lạc có chút hốt hoảng. Lâu rồi cô không ra khỏi nhà, bây giờ mới phát hiện, nhà cửa ở con phố này đã bị dỡ tới tận giờ chỉ còn lại đồng ngổn ngang.

Ngoài đường xuất hiện nhiều xe canh sát, xe của Đội quản lý trật tự đô thị, xe công vụ... Mấy cảnh sát và cán bộ đứng ở bên đường, dõi mắt về phía sân nhà cô, dường như chờ đợi điều gì đó.

Trong sân vang lên tiếng cãi lộn, Tô Lạc muốn vào trong xem sao nhưng bị nhân viên quản lý đô thị gác ngoài cổng ngăn lại. Cô không biết phải làm thế nào, di động để ở trong nhà, xung quanh lại chẳng có ai quen biết.

Đúng lúc này, có người đi đến gọi tên cô, là luật sư Châu.

Tô Lạc vội lên tiếng: “Luật sư Châu, xảy ra chuyện gì vậy?”

Luật sư Châu lộ vẻ khó xử. “Cô cũng thấy rồi đấy, con phố này đã bị dỡ gần hết, dù còn lại vài nhà mà thôi.”

“Nhưng bọn họ nói dỡ trái phép là thế nào?”

“A, đây là cách làm mới, dỡ phần xây dựng trái phép trước để thúc đẩy việc giải phóng mặt bằng. Nhà cô chắc một nửa diện tích thuộc dạng xây dựng trái phép.”

“Phải làm thế nào bây giờ? Tôi lo mẹ và em trai tôi xảy ra chuyện.”

Luật sư Châu ngó nghiêng. “Chắc không sao đâu, bọn họ chủ yếu là đến thuyết phục mẹ cô đồng ý di dời thôi. Có lẽ cô cũng biết chuyện nhà cô đòi tiền đền bù cao hơn các hộ khác?”

“Tôi không biết, tôi chẳng bao giờ hỏi đến chuyện này.”

“Người nhà không thương lượng với cô hay sao?”

“Không.”

“Thật ra...” Luật sư Châu ngập ngừng.

“Anh muốn nói gì?” Tô Lạc liền túm tay áo anh ta.

“Tôi cũng không tiện đề cập... Thật ra, khoản đền bù cũng có mức dao động khá lớn.” Luật sư Châu vòng vo tam quốc.

Tô Lạc không hiểu rõ ý của anh ta. Còn chưa kịp hỏi kĩ hơn, cô chợt nhìn thấy Tiêu Kiến Thành lẫn trong đám đông. Người đàn ông đó đang trò chuyện với mấy cán bộ thường xuyên ra vào nhà Tô Lạc. Một người đưa cho anh ta điều thuốc, anh ta ngậm lên khoe miệng, người đó liền giúp anh ta châm lửa.

Tô Lạc quay sang luật sư Châu. “Đây là dự án của Tiêu Kiến Thành phải không?”

Luật sư Châu có chút kinh ngạc. “Sao cô biết?”

Tô Lạc không trả lời mà dỗi mắt về phía Tiêu Kiến Thành. Tiêu Kiến Thành cũng như vô tình mà hữu ý liếc cô một cái. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, khoe miệng anh ta nhếch lên, còn cô cố gắng để đôi mắt mình tràn ngập sát khí. Vào thời khắc này, người nào rút lui trước là người đó thua.

Đột nhiên, trong sân vang lên tiếng thét của bà Nhạc: “Ai dám lại gần, tôi sẽ châm bình gas!”

Hiện trường trở nên hỗn loạn trong giây lát. Tô Lạc ngoảnh đầu về hướng đó, thấy mấy nhân viên quản lý trật tự, đô thị bị ép lui ra ngoài, mẹ cô vác một bình gas hướng về phía bọn họ. Dân chúng đứng xem vỗ tay rào rào. Tô Lạc bỗng cảm thấy được an ủi cuối cùng cô cũng nhận ra, tính cách cứng rắn của mình là được thừa hưởng từ mẹ.

Đội cường chế phá dỡ nhà giải tán, trước khi đi còn tuyên bố, bọn họ sẽ thực hiện biện pháp cưỡng chế nghiêm khắc hơn.

Cả nhà Tô Lạc ngồi trong sân, sắc mặt ai nấy đều nặng nề. Luật sư Châu âm thầm gọi Tô Lạc ra nói chuyện: “Tôi kiến nghị cô hãy đi tìm Tiểu Tổng, đừng để sự việc trở nên bế tắc. Nếu bọn họ mà xin lệnh dỡ nhà của tòa án thì rất phiền phức.”

“Cảm ơn anh, nhưng tôi sẽ không đi tìm anh ta.” Tô Lạc đáp.

“Tiểu Tổng rất quan tâm đến cô. Cô chủ động tìm anh ta, chắc anh ta sẽ nể mặt cô.”

“Tại sao tôi phải tìm anh ta? Đây là nhà của chúng tôi, sao bọn họ có thể cưỡng mua ép bán?”

“Thời thế mạnh hơn con người. Lần này mẹ cô thắng nhưng lần sau thì chưa chắc. Nếu bình gas đó mà được châm lửa, sẽ xảy ra chuyện lớn đấy.”

“Tôi sẽ làm công tác tư tưởng với mẹ tôi, để bà nhượng bộ một cách thỏa đáng.”

“Vậy cô cứ thử đi. Thật ra, yêu cầu của nhà cô cũng không phải quá vô lý.

Nếu bên kia chịu nhẹ tay một chút thì hoàn toàn có thể thương lượng.” Luật sư Châu thành khẩn đưa ra đề nghị.

“Về vấn đề tiền bạc, tôi không muốn chịu ân huệ của người khác.” Tô Lạc tỏ ra kiên quyết.

Nói đến đây, cô chợt nhớ ra mình vẫn còn nợ Tiêu Kiến Thành tiền viện phí.

Cô liền hỏi luật sư Châu: “Anh có lái xe không?”

“Có sao vậy?”

“Có thể giúp tôi một việc không?”

“Được thôi!”

Tô Lạc nhờ luật sư Châu đưa tới ngân hàng, rút toàn bộ tiền tiết kiệm của mình, tổng cộng hai mươi tám ngàn tệ, đưa hết cho luật sư Châu.

“Phiền anh giúp tôi chuyển số tiền này cho Tiểu Tổng. Đây là tiền viện phí mà anh ta ứng trước, lúc tôi bị thương. Có lẽ không đủ, khoản còn lại tôi sẽ trả sau.”

Luật sư Châu lập tức từ chối: “Tôi không thể cầm số tiền này.”

“Tại sao?”

“Thứ nhất do thói quen nghề nghiệp, người khác vay hay trả nợ, tôi không dính dáng. Thứ hai, quan hệ giữa cô và Tiểu Tổng tương đối phức tạp, tôi không tiện xen vào.”

“Làm gì có chuyện đó, tôi và anh ta chỉ là chỗ quen biết, còn chẳng được coi là bạn bè. Lần trước, anh ta tình cờ có mặt đúng lúc tôi bị thương nên mới giúp tôi ứng trước tiền viện phí.” Tô Lạc cố gắng giải thích.

“Tại sao cô không tự mình mang trả Tiểu Tổng?” Luật sư Châu hỏi.

“Anh xem, bây giờ tôi đi đứng bất tiện, sao có thể đi trả tiền cho anh ta. Anh giúp tôi một lần được không?”

“A, xe của Tiểu Tổng đang đỗ bên đường, cô chỉ cần đi vài bước là có thể gặp được anh ta.” Luật sư Châu chỉ tay về phía trước.

Tô Lạc còn chưa kịp từ chối, luật sư Châu đã dừng xe bên cạnh một nhà hàng, sau đó anh ta mở cửa, xuống xe.

Đây là quán ăn ở gần nhà Tô Lạc, khoảng đất trống phía trước đỗ đầy ô tô lớn nhỏ. Xem ra, đám người cường chế di dời đang ăn cơm ở đây.

“Không cần đâu, lần sau tôi trả cho anh ta cũng được.” Tô Lạc vội lên tiếng.

Nhưng không còn kịp nữa, một đám người đang từ nhà hàng đi ra ngoài, trong đó có Tiêu Kiến Thành.

“Tiêu Tổng, Tô Lạc tìm anh.” Luật sư Châu gọi.

“Ai cơ?” Tiêu Kiến Thành hỏi lại.

“Tô Lạc.” Luật sư Châu chỉay về phía ô tô của mình.

Tiêu Kiến Thành đi đến bên ô tô, cúi thấp người xuống cửa xe. Tô Lạc liền ngoảnh mặt sang một bên, không muốn nhìn thấy anh ta.

“Em tìm tôi à?” Anh ta hỏi, hơi rượu xộc ra ngoài.

“Tôi muốn trả tiền cho anh.” Tô Lạc đưa tập tiền cho Tiêu Kiến Thành.

“Trả tiền cho tôi?” Anh ta nhếch miệng. “Em nợ nần gì tôi chứ?”

“Tiền viện phí.”

“À...” Tiêu Kiến Thành búng tỉnh, cầm lấy tập tiền. “Chỗ này có bao nhiêu?”

“Hai mươi tám ngàn.”

“Hai mươi tám ngàn sao đủ? Cộng các loại chi phí trước sau cũng phải tầm hai trăm ngàn.” Anh ta lại nhét tiền vào tay Tô Lạc.

Cô giật mình. “Nói bậy, anh là “sư tử há to miệng” à?”

“Không được sao? Gia đình em cũng vậy còn gì? Ngôi nhà cũ kĩ mà đòi những ba triệu tiền đền bù.”

Biết có tranh cãi cũng vô dụng, Tô Lạc đưa lại tập tiền cho anh ta. “Rốt cuộc anh có lấy không? Không nhận, tôi sẽ không trả nữa.”

Tiêu Kiến Thành đứng thẳng người, cất cao giọng: “Lấy chứ.”

Anh ta quay người ném chìa khóa xe của mình cho luật sư Châu, sau đó ngồi vào xe của luật sư Châu, nổ máy, nhấn ga, phóng đi mất.

“Này, anh định làm gì vậy?” Tô Lạc hét lớn.

“Tiêu Kiến Thành vừa lái xe vừa điều chỉnh ghế ngồi cho dễ chịu. “Em trả cả xấp tiền dày như vậy, tôi không yên tâm nên muốn tìm một nơi, kiểm tra từng tờ một xem có lẫn tiền giả hay không.”

Vừa trải qua hai tháng yên bình, Tô Lạc không muốn dính dáng đến người đàn ông này dù chỉ một chút, liền cất giọng nghiêm túc: “Tiêu Kiến Thành, tốt nhất anh hãy lập tức dừng xe cho tôi.” .

“Không được, tôi phải kiểm tra tiền...”

Tô Lạc liền cất lời: “Hôm nay, tôi vốn định nhờ luật sư Châu trả tiền cho anh, là anh ta nhìn thấy anh nên mới gọi. Đây không phải chủ ý của tôi.”

“Vậy ý định của em là gì?”

“Là không bao giờ gặp lại anh nữa.” Tô Lạc nói thẳng. “Tại sao?” Tiêu Kiến Thành biết rõ còn hỏi.

Tô Lạc hít một hơi thật sâu. “Bởi vì tôi – vô – cùng – ghét anh!”

Lúc nói câu này, Tô Lạc nhìn thẳng về phía trước, nhả từng từ một cách rõ ràng và chuẩn xác. Sau đó, cô im lặng chờ đợi hành động phanh gấp xe hoặc là tiếng gầm tức giận của đối phương, nhưng bốn bề vẫn yên tĩnh, ô tô vẫn chạy bon bon trên đường. Một lúc lâu sau, Tô Lạc không tìm được, ngoảnh đầu về phía người đàn ông bên cạnh, phát hiện vẻ mặt anh ta vẫn bình thản như thường lệ.

Anh ta không nghe thấy sao? Hay câu nói của cô không đủ lực sát thương?

Hay là anh ta mặt dày đến mức độ này?

Trong lòng Tô Lạc cảm thấy bất lực. Đúng lúc này, Tiêu Kiến Thành cất giọng điềm tĩnh: “Hoàn toàn có thể lý giải. Loại người như tôi đúng là vô cùng, vô cùng đáng ghét.”

Giây tiếp theo, ô tô dừng lại bên ngoài một khu chung cư cũ kĩ nào đó. Tô Lạc thở phào nhẹ nhõm, tắt cả cuối cùng cũng kết thúc.

Tiêu Kiến Thành đột nhiên rút mấy tờ một trăm tệ trong tập tiền của Tô Lạc vừa đưa, nhét vào tay cô rồi chỉ ra ngoài cửa. “Em hãy tới quán nhỏ kia mua hai cây thuốc đất tiền nhất giúp tôi.”

“Tại sao anh lại bảo tôi đi?” Tô Lạc không hiểu.

“Em hãy chịu khó giúp tôi làm việc này, sau đó, tôi đưa em về nhà, chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa. Tôi hứa!” Tiêu Kiến Thành tỏ thái độ chân thành.

Tô Lạc nghi hoặc xuống xe, đi chậm chậm về tiệm tạp hóa nhỏ ở bên đường. Một ông già đang ngồi ngủ gật ở cửa.

“Bác chủ quán, cho cháu mua hai cây thuốc!” Tô Lạc gọi ông ta.

Ông già không có phản ứng.

“Bác ơi! Bác ơi!” Tô Lạc tiến lại gần, lay người ông ta. Ông già tỉnh dậy, ánh mắt mờ mịt.

“Cháu muốn mua hai cây thuốc lá!”

“Ồ, thuốc loại nào?” Ông già lấy lại tinh thần.

“Loại đắt nhất ấy.”

Ông già đứng dậy, đi ra sau quầy thuốc, ngẫm nghĩ một lúc rồi ngoảnh đầu nói với Tô Lạc: “Cô lấy mấy cây?”

“Hai cây ạ!”

“Chỗ tôi không đủ hai cây, chỉ còn một cây thôi.”

“Vâng, một cây cũng được ạ.” Tô Lạc chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Ông già lấy cây thuốc màu xanh da trời đưa cho cô. “Năm trăm sáu mươi tệ.”

Tô Lạc đưa sáu tờ một trăm tệ, ông già thối lại bốn tờ mười tệ. Khi quay về xe ô Tô, cô đưa cả thuốc lẫn tiền thừa cho Tiêu Kiến Thành.

Tiêu Kiến Thành hỏi: “Sao chỉ có một cây?”

“Ông ấy chỉ còn một cây thôi.”

“Em không biết mua loại khác à?”

“Là anh bảo tôi mua loại đắt nhất.” Tô Lạc cảm thấy khó hiểu.

“Hay là em lại đi mua hai cây thuốc khác giúp tôi.” Anh nói.

“Tôi không đi, nếu muốn anh tự đi đi.”

Tiêu Kiến Thành do dự một lát rồi ném cây thuốc ra ghế sau, quay xe về đường cũ. Tô Lạc không nhận được, lên tiếng nhắc nhở: “Tôi không biết tại sao anh lại đến tận nơi này mua thuốc, nhưng ở những cửa hàng nhỏ như vậy, phần lớn đều là thuốc giả.”

“Tôi biết.” Tiêu Kiến Thành nói nhỏ.

“Anh biết sao?” Tô Lạc càng thấy kỳ lạ.

Tiêu Kiến Thành gật đầu. “Tôi tưởng ít nhất ông ấy cũng tích trữ hai, ba cây.”

“Ông ta?” Tô Lạc mù mờ. Cô quay đầu nhưng cửa hàng nhỏ đó đã biến mất khỏi tầm nhìn.

“Sức khỏe của ông ấy thế nào?”

“Chắc bình thường thôi, chỉ có điều tuổi tác đã cao nên ông ấy hơi chậm chạp.” Tô Lạc không hiểu tại sao anh ta đột nhiên hỏi câu này nhưng vẫn trả lời.

Tiêu Kiến Thành gật đầu, không hỏi gì thêm. Hành vi kỳ quặc của anh ta khiến Tô Lạc bỗng dưng rất tò mò. “Ông ấy là ai vậy?”

Tiêu Kiến Thành lặng thinh.

“Chẳng phải anh không bao giờ thương xót người nghèo sao? Anh nói mình đã nộp thuế đầy đủ rồi còn gì?”

Tiêu Kiến Thành quay sang cô, cuối cùng cũng mở miệng: “Ông ấy không phải người nghèo xa lạ, mà là bố tôi.”

Tô Lạc tưởng mình nghe nhầm. “Ai cơ?”

“Bố tôi.” Tiêu Kiến Thành trả lời một cách khó nhọc.

“Bố anh ư? Tại sao ông ấy lại ở một mình ở nơi đó? Tại sao anh mặc kệ ông ấy? Chẳng phải anh có nhiều tiền hay sao?”

“Bố tôi không cho tôi quan tâm đến ông ấy.”

“Sao có chuyện như vậy chứ? Tôi thấy ông ấy đi lại khó nhọc, còn ngồi ở cửa ngủ gật nữa.”

Kể cả như vậy, ông ấy cũng không cho tôi chăm sóc. Bởi thế nên tôi mới nhờ em đi mua thuốc. Nếu tôi đi, chắc chắn ông ấy sẽ đuổi tôi ra ngoài.”

“Tại sao chứ?” Tô Lạc không làm được, tiếp tục truy vấn.

Phía trước có đèn đỏ, ô tô dừng lại, Tiêu Kiến Thành gục đầu xuống vô lăng.

Sau đó, anh ta thở dài, nói nhỏ: “Ông ấy cũng giống em, vô cùng ghét tôi.”

Câu trả lời của anh ta tràn ngập nỗi bi thương và bất lực khiến Tô Lạc không biết đối đáp thế nào. Người đàn ông này tuy xấu xa nhưng bị bóc lột đoạn tuyệt quan hệ là hiện thực quá tàn khốc.

Tín hiệu đèn xanh bật sáng, Tiêu Kiến Thành ngồi thẳng người, lặng lẽ lái xe về phía trước. Hai người đều im lặng, trong xe vô cùng yên tĩnh. dù nhìn thấy ô tô đã đi qua con đường nhỏ rẽ vào nhà mình nhưng vào thời khắc này, Tô Lạc bỗng không muốn mở miệng kêu anh ta dừng lại.

Cuối cùng, họ đi hết thành phố, tới khu ngoại ô đồng không mông quạnh. Tô Lạc không tìm được, lên tiếng an ủi Tiêu Kiến Thành: “Bố anh tuổi tác đã cao, sớm muộn cũng sẽ tha thứ cho anh.”

Tiêu Kiến Thành lặng lẽ gật đầu, đột nhiên hỏi: “Tô Lạc, tôi thật sự đáng ghét đến thế sao?”

Nghe anh ta hỏi vậy, Tô Lạc có chút ngượng ngùng. “Cũng không đến nỗi đáng ghét, là tôi nói quá lời, thật ra anh rất xuất sắc, vấn đề chủ yếu là... anh hay làm những chuyện khó hiểu.”

“Khó hiểu ư?” Tiêu Kiến Thành hỏi lại.

“Nhiều lúc tôi không hiểu rốt cuộc anh nghĩ gì, cách phát ngôn và hành xử của anh không giống người khác.”

“Những lời tôi nói đều là thật lòng, những việc tôi làm cũng xuất phát từ nội tâm.”

“Thế thì do cách thức biểu đạt của anh khiến người khác không chịu nổi.”

“Vậy sao? Em thử nói xem, biểu đạt thế nào mới khiến mọi người dễ dàng chấp nhận?”

“Có lẽ uyển chuyển một chút sẽ tốt hơn.”

“Nên uyển chuyển ư?” Tiêu Kiến Thành hỏi.

“Ừ, anh nên suy nghĩ đến cảm nhận của người khác. Ví dụ, nếu bố anh không chịu chấp nhận anh, anh hãy dùng cách mà ông ấy có thể chấp nhận để tiếp cận.”

“Cách gì?”

“Điều này hơi khó vì tôi có hiểu ông ấy đâu.”

Tiêu Kiến Thành dừng xe bên lề đường, quay sang hỏi cô: “Vậy em có thể giúp tôi không?”

“Tôi...” Tô Lạc ngập ngừng. “Tôi chưa chắc đã giúp được anh.”

“Em có thể thử giúp tôi không?”

Tô Lạc ngẫm nghĩ vài giây, đáp: “Được thôi, sau này có thời gian, tôi sẽ lân la ở chỗ bố anh, nhiều khả năng có thể phát hiện ra manh mối gì đó.”

Tiêu Kiến Thành ngoác miệng cười. “Tô Lạc, em đúng là tốt bụng thật đấy!

Như vậy, chúng ta sẽ vĩnh viễn không tránh mặt nhau, đúng không?”

Tô Lạc thoải mái gật đầu. “Thật ra, nếu anh không làm mấy chuyện khó chịu, chúng ta cũng chẳng đến nỗi căng thẳng như vậy.”

“Ý em là, chúng ta có thể tiếp tục gặp nhau?”

“Tất nhiên!”

“Tôi không đến nỗi quá đáng ghét?”

“Không đâu.”

“Chúng ta xóa bỏ mọi ân oán trước kia nhé?”

“Được”

“Thỉnh thoảng chúng ta cùng ăn bữa cơm, trò chuyện, chơi mạt chược được chứ?”

“Được” Tô Lạc nhận lời một cách sảng khoái.

Tiêu Kiến Thành phần khởi lấy cây thuốc ở ghế sau, rút một điếu ra châm lửa. Vừa hít một hơi, anh ta liền ho sặc sụa, ở giây tiếp theo, anh ta liền dập tắt điếu thuốc. “Đồ này không phải hàng giả bình thường.”

Bất gặp bộ dạng thảm hại của Tiêu Kiến Thành, Tô Lạc phì cười. Tiêu Kiến Thành hạ cửa kính, đúng lúc có một người phụ nữ lái chiếc xe chở rau đi qua, anh ta ném cây thuốc xuống xe của đối phương.

Người phụ nữ giật mình, dừng lại nhặt cây thuốc lên xem. Sợ chị ta tưởng là đồ thật, Tô Lạc lập tức thò đầu ra ngoài hét lớn: “Đừng lấy, là thuốc giả đấy!”

Tiêu Kiến Thành nhào người về phía cô. “Này, cẩn thận không tôi hôn em bây giờ!”

Tô Lạc lập tức ngồi thẳng người, trừng mắt với anh ta nhưng không tỏ ra tức giận.

Tiêu Kiến Thành điều khiển cửa kính lên cao, cất giọng vui vẻ: “Xem ra mua một cây thuốc giả cũng đáng!”

Câu nói này có vẻ kỳ cục, hơn nữa, thái độ của anh ta đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, Tô Lạc có chút cảnh giác. “Anh có ý gì vậy?”

“Tôi chẳng có ý gì cả. Cuối cùng tôi cũng biết, em không đả nổi ghét tôi, ngược lại, em còn có cảm tình với tôi ấy chứ”

“Tôi chỉ muốn anh đừng quá buồn mà thôi.”

“Vì vậy” em đang thông cảm với tôi sao?”

“Đúng thế”

“Bởi vì thông cảm nên chuyện tôi không quen góp, bắt em trai em bồi thường, đuổi việc bố em, cưỡng ép dỡ nhà em, em đều có thể bỏ qua, không so đo tính toán?”

“Những chuyện đó không hoàn toàn là lỗi của anh, chúng tôi cũng có trách nhiệm.”

Tiêu Kiến Thành cười lớn. “Ha ha ha, Tô Lạc, cuối cùng tôi cũng biết điểm yếu chết người của em.”

“Ý anh là gì?”

“Em chỉ đứng về phía kẻ yếu, đúng không?”

“Tô Lạc tỉnh ngộ. Anh... Vừa rồi anh lừa tôi?”

“Tất nhiên. Trên đời này làm gì có chuyện con trai ăn sung mặc sướng, để mặc bố sống nghèo khổ. Em tưởng đang đóng phim hay sao?”

Tô Lạc nghiêng rằng. “Tại sao anh lại làm vậy?”

“Tôi muốn xem IQ của em cao đến mức nào. Kết quả, tôi phát hiện em dễ dàng tin lời tôi như một cô ngốc ấy.” Tiêu Kiến Thành vô cùng đắc ý.

Tự dưng mất công thương hại đối phương, còn bị anh ta đùa giỡn một lần nữa, Tô Lạc cảm thấy bản thân vô cùng thất bại. Cô không nói một lời, bần thần hồi lâu.

“Em đừng giận, Tô Lạc.” Tiêu Kiến Thành an ủi cô. “Tôi làm vậy chỉ muốn cho em biết, người nào cũng có thể lợi dụng điểm này để lừa dối em, bố, mẹ, em trai của em, thậm chí cả Dương Nhuệ nữa.”

“Ngoài anh ra, không ai lừa tôi cả.”

“Tôi thừa nhận đã lừa em, nhưng người khác nói dối em, họ chưa chắc thừa nhận. Ví dụ, mẹ và em trai em đã ký hợp đồng di dời nhưng sau đó, thấy người khác nhận được nhiều tiền đền bù hơn, họ lập tức lật lọng, đòi nâng giá cao gấp mấy lần, em có biết vụ đó không? Còn bố em, ông ta bị cho nghỉ việc là vì ông ta tự động thu phí dịch vụ từ các hộ kinh doanh của tôi, xong rồi cầm đi đánh bạc thua già nửa. Phía cảnh sát đang bắt ông ta đền tiền, em có biết vụ này không?”

Tô Lạc ngẩn người, lập tức phản bác: “Anh nói dối!”

“Tôi có chứng cứ cả, em hỏi bố mẹ em xem, chắc họ sẽ thừa nhận thôi. Ngoài ra, sau khi chia tay với Thẩm Doanh, Dương Nhuệ từng yêu người phụ nữ khác, đến nay vẫn chưa dứt hẳn, em có nghe nói không?”

“Anh biết mối quan hệ giữa anh ấy và Thẩm Doanh? Cả với người phụ nữ khác nữa?” Tô Lạc chấn động.

“Tôi Dương nhiên biết rõ, chuyện nam nữ lan truyền nhanh hơn gió ấy chứ.”

“... Tôi không tin anh.”

“Không cần em tin tôi. Tôi tiết lộ cho em một chuyện nữa, Dương Nhuệ ở vùng núi lâu như vậy, ắt có tính toán của anh ta. Anh ta có khả năng nhanh chóng quay về thành phố, trở thành ủy viên Đoàn thanh niên. Em có biết vụ này không?”

“Tôi..”

“Em còn muốn sau khi vết thương lành lại sẽ cùng anh ta tới vùng núi, sớm tối bên nhau, lãng mạn như Dương Quá và Tiểu Long Nữ, anh ta nhận lời em bao giờ chưa? Có phải anh ta luôn tỏ ra buồn rầu, mãi mãi không nhận lời nhưng cũng vĩnh viễn không từ chối em?”

“Anh... bịa chuyện.”

“Ngoài vụ bố ruột vừa rồi, tôi nói câu nào cũng là sự thật. Tô Lạc, mọi người trên thế gian này đều có tính toán riêng, chỉ mình em như tờ giấy trắng, vì vậy em mới luôn gặp trở ngại, em đã rõ chưa?”

Tiêu Kiến Thành nói đầu ra đây, Tô Lạc không tìm ra lý lẽ để phản bác. Trong lòng dậy sóng, cô chỉ có thể cố gắng thuyết phục bản thân đừng tin lời người đàn ông này.

“Gặp trở ngại là chuyện của tôi, tại sao anh lại quan tâm đến tôi, tại sao lại nói với tôi những điều này?”

“Tôi ư?” Tiêu Kiến Thành chỉ vào mũi mình. “Tôi cũng chẳng ra sao. Em hoàn toàn không để ý đến tôi nhưng tôi cứ thích quẩn luyến em. Ngẫm đi nghĩ lại mới thấy, Tô Lạc, bề ngoài em có vẻ mạnh mẽ nhưng trong lòng rất tự ti, vì vậy em mới ghét tôi, mới thích Dương Nhuệ. Thử nhìn nhận ở góc độ khác, nếu tôi tiếp tục đóng vở kịch có người bố nghèo khổ vừa rồi, hay là diễn thảm hại hơn, bi đát hơn, ví dụ, tôi mắc bệnh hiểm nghèo, chắc em sẽ nảy sinh tình cảm với tôi, đúng không?”

“Không, không bao giờ có chuyện đó!” Tô Lạc phủ nhận ngay.

“Không sao cả, tôi đối với em cũng chỉ là hứng thú nhất thời nhưng em luôn làm tôi mất hứng, một thời gian nữa chắc tôi sẽ không thiết tha nữa. Ngược lại, nếu em cứ tiếp tục sống như vậy, tương lai sẽ rất khó gặp được đối tượng tốt” Tiêu Kiến Thành đột nhiên giọng điệu của bậc trưởng bối.

Tô Lạc càng rối bời, chỉ muốn tránh xa anh ta. Anh mau cho tôi xuống xe đi!”

Tiêu Kiến Thành khởi động xe, quay đầu. “Được rồi, không chơi nữa. Đức mẹ Maria, bây giờ tôi sẽ đưa em về nhà.”

Tô Lạc lặng thinh, trong lòng cô tắc nghẽn bởi những lời nói vừa rồi của Tiêu Kiến Thành, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Một lúc sau, cô đột nhiên gọi tên anh ta: “Tiêu Kiến Thành!”

“Gi cơ?”

“Anh luôn miệng nói thích tôi, vậy tại sao lại tiết lộ những điều khiến tôi đau lòng?” Tô Lạc cảm thấy bản thân không còn chút sức lực.

Tiêu Kiến Thành ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: “Tật xấu lớn nhất của con người tôi chính là tôi không thể chịu nổi việc người khiến tôi buồn lại sống vui vẻ hơn Tôi.”

20. Chương 20

Chương 20

Đi Theo Tôi Mới Có Hy Vọng

Trên đường về, không khí trong xe ngọt ngào, hai người đều có tâm sự riêng. Di động của Tô Lạc đột nhiên đổ chuông, là Dương Nhuệ gọi tới.

Tô Lạc do dự vài giây mới bắt máy. Bình thường, cô hay gọi tên người ở đầu dây bên kia trước nhưng lần này cô chỉ nói: “A lô!”

Dương Nhuệ không để ý đến sự thay đổi đó bởi anh nôn nóng nói: “Tô Lạc, Tiểu Anh có đến tìm em không?”

“Tiểu Anh nào?” Tô Lạc nhất thời mù mờ.

“Là cô bé lần trước anh cùng em đến nhà ấy.”

“A, em nhớ ra rồi. Sao thế? Con bé không tới tìm em.”

“Tuần này, nó không đi học, anh vừa đến nhà tìm nó. Hàng xóm nói với anh, nó bị đưa lên thành phố rồi.” Dương Nhuệ đáp.

“Là chú thím con bé phải không?” Tô Lạc hỏi.

“Anh không rõ, hình như nó tự nguyện đi theo người ta.”

“Tiểu Anh còn nhỏ thế thì có thể làm gì chứ?”

“Anh rất lo. Có người nói nó đang làm thuê ở một nơi gọi là Thiên Sứ Thành.”

“Thiên Sứ Thành sao?”

“Đúng vậy, em có biết nơi đó không?”

“Không, em chưa nghe tên bao giờ.”

“Em hãy hỏi thăm giúp anh xem có thể tìm thấy Tiểu Anh không. Anh cũng đi tìm người khác hỏi xem thế nào.”

“Vâng ạ!”

Tô Lạc cúp điện thoại. Cô còn đang ngẫm nghĩ xem nên hỏi ai về địa điểm này thì Tiêu Kiến Thành ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Thiên Sứ Thành?”

Tô Lạc lập tức quay sang nhìn anh ta. “Đúng, anh biết nơi đó à? ở đâu vậy?”

Tiêu Kiến Thành để lộ nụ cười mang hàm ý sâu xa. “Tại sao em lại hỏi về nơi đó? Dương Nhuệ đang ở đây à?”

“Không phải, tôi cần tìm một người, anh có thể dẫn tôi đến Thiên Sứ Thành không?”

“Tới chỗ đó tìm người? Em cũng hay thật đấy.” Ý cười trên khóe miệng Tiêu Kiến Thành càng mờ ám hơn.

Trước mặt Tô Lạc là tòa nhà ba tầng treo tâm biển đề “thiên Sứ Thành” rực lớn. Trước cửa ra vào đồ một hàng dài xe hơi sang trọng, bảo vệ mặc lễ phục, đi găng tay trắng, tai đeo tai nghe trông rất nghiêm chỉnh.

Tô Lạc xuống xe, lập tức đi vào nhưng bị một nhân viên bảo vệ chặn lại.

“Người đẹp, có chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn vào trong tìm người.”

“Xin lỗi, chúng tôi không tiếp khách nữ đi một mình.” Nói xong, nhân viên bảo vệ dịch người, chắn tầm nhìn của cô.

“Một người bạn của tôi đang ở bên trong, tôi tìm cô ấy có chút việc.” Tô Lạc nói.

“Cô đã liên lạc trước chưa?” Nhân viên bảo vệ tỏ ra nghiêm túc.

Tô Lạc hết cách, đành quay về chỗ đỗ ô tô. Tiêu Kiến Thành đứng bên cạnh xe, khoanh tay nhìn cô.

“Tôi không thể vào trong.” Tô Lạc có chút thất vọng.

“Tất nhiên rồi.”

“Tại sao?” Tô Lạc hỏi.

“Em thử nghĩ xem nguyên nhân vì sao?”

Tô Lạc quay đầu quan sát tấm biển bắt mắt treo trên tòa nhà, đột nhiên tỉnh ngộ. “Lẽ nào... đây là nơi như vậy?”

Tiêu Kiến Thành gật đầu, chuẩn bị lên xe. “Đi thôi!”

“Không được, anh hãy đưa tôi vào trong đi!” Tô Lạc vội lên tiếng.

“Tôi mà đi cùng em vào trong đó sẽ bị người ta cười cho thối mũi.” Tiêu Kiến Thành từ chối.

“Xin anh hãy giúp tôi!” Tô Lạc vừa nói vừa kéo cửa xe. Tiêu Kiến Thành đành quay đầu hỏi cô: “Em muốn tìm ai vậy?”

“Một bé gái mười một tuổi, tên Tiểu Anh, người miền Tây.”

“Em nói đùa kiểu gì thế? Nơi này lấy đâu ra bé gái mười một tuổi?” Tiêu Kiến Thành có chút kinh ngạc.

“Là thật đấy! Dương Huệ hỏi mọi người, có người nói con bé đang ở đây. Tiểu Anh học tiểu học ở trường chúng tôi dạy tình nguyện, nhà nó rất nghèo, đột trước chú ruột nó còn bảo sẽ bán nó đi làm gái. Nhiều khả năng nó đã bị bán vào đây rồi.” Tô Lạc tỏ ra sốt ruột.

Tiêu Kiến Thành vẫn không tin. “Làm gì có chuyện đó, Dương Huệ nói mà em cũng tin. Nơi này không có mấy trò mà em bảo đâu. Chúng ta đi thôi!” Anh ta lại muốn chui người vào trong ô tô.

Tô Lạc lập tức kéo tay anh ta. “Tôi xin anh đấy, hãy đưa tôi vào trong xem thế nào!”

Tiêu Kiến Thành đứng thẳng người, cất giọng bắt lực: “Tô Lạc, bao nhiêu chuyện quan trọng em cũng không chịu cầu xin tôi, mà lại vì chuyện cón con này, chẳng phải thiệt thòi hay sao?”

Tô Lạc lần đầu tiên đặt chân vào chốn ăn chơi, mức độ xa hoa khiến cô há hốc miệng. Đại sảnh là một đài phun nước chuyển động theo điệu nhạc đỉnh tai nhức óc. Bốn bề là hành lang uốn khúc, rất nhiều cô gái trang điểm đậm đứng tựa vào tường. Dưới ánh đèn nhiều màu sắc, gương mặt của bọn họ trông tựa tựa nhau.

Đằng sau đột nhiên có một đám người ào ào đi tới. Tô Lạc không kịp tránh, bị bọn họ đẩy về phía trước. Bỗng có người kéo tay cô, cô ngoảnh đầu, phát hiện là Tiêu Kiến Thành. Anh ta nói câu gì đó nhưng cô không nghe rõ.

Tô Lạc hỏi lại: “Gì cơ?”

“Nhớ theo sát tôi. Ở đây mà bị lạc sẽ rất khó tìm.” Tiêu Kiến Thành ghé sát tai cô, hơi thở ấm nóng phả vào khiến cô đỏ mặt trong giây lát. Đường như không phát hiện ra sự ngưng ngừng của Tô Lạc, Tiêu Kiến Thành kéo tay cô đi về phía quầy lễ tân.

Một người ăn mặc như tổ trưởng đi tới, nhiệt tình chào hỏi Tiêu Kiến Thành, xem ra anh ta là khách quen ở đây. Anh ta ghé tai người đó hỏi vài câu nhưng đối phương lắc đầu.

Tiêu Kiến Thành quay đầu, nhún vai với Tô Lạc. Người đó đột nhiên nhớ ra điều gì, lại nói với anh ta. Tiếp theo, anh ta cầm tay Tô Lạc, đi theo người đó vào cửa ở sau quầy lễ tân. Đằng sau cánh cửa là một cầu thang tối mờ mờ, bên cạnh chất đầy chai rượu và đồ uống. Ba người đi xuống cầu thang, qua một góc, đột nhiên nghe thấy tiếng thở gấp gấp, Tô Lạc đưa mắt nhìn, phát hiện một đôi nam nữ đang quần lấy nhau. Cô giật mình, vội thức dừng bước.

Tiêu Kiến Thành quay đầu, hỏi: “Sao vậy?” Anh ta cũng liếc qua hướng đó, khóe miệng bất giác nhếch lên rồi kéo tay cô, tiếp tục đi về phía trước.

“Chúng ta đi đâu thế?” Tô Lạc hỏi.

“Tôi cũng chẳng biết, cứ đi theo cậu ta là được. Yên tâm đi trông em xấu mù, thân thể lại không khỏe mạnh, muốn bán cũng chẳng ai thèm mua.”

Đi thêm một đoạn, anh chàng nhân viên dẫn bọn họ ra sân sau. Nơi này vô cùng bẩn thỉu, mặt đất đầy thùng giấy, rác rưởi. Dưới ngọn đèn tù mù, vòi nước tuôn xối xả, từng chồng cốc thủy tinh, đĩa đựng hoa quả, bát đĩa đựng thức ăn ngâm trong chậu. Có mấy người đang ngồi xổm dùng giẻ lau đen sì cửa cốc chén, bát đĩa, sau đó trực tiếp để lên một cái giá chậu bẩn.

Tiêu Kiến Thành không nhịn được, mở miệng chửi: “Mẹ kiếp, các cậu đúng là đồ gian thương. Cốc chén bình thường chúng tôi uống chỉ được rửa qua loa thế này thôi à?”

Anh chàng nhân viên vội giải thích: “Không đâu, chúng tôi còn khử trùng nữa.”

“Khử cái đầu cậu, tôi còn mấy hóa đơn chưa thanh toán, sau này khỏi trả luôn.”

“Tiêu Tổng, mong anh giơ cao đánh khẽ. Chẳng phải tôi đang giúp anh hay sao?”

“Vậy cậu nói xem, con bé đó đâu rồi?”

Anh chàng nhân viên quay sang hỏi mấy người đang rửa cốc chén: “Con bé mấy hôm nay rửa cốc ở đây đi đâu rồi?”

“Chị họ nó vừa dẫn đi rồi.” Một người trả lời.

“Mau đi tìm nó về đây cho tôi.” Anh chàng nhân viên ra lệnh.

Một người liền chạy đi. Tô Lạc dõi theo bóng lưng người đó, trong lòng rất phức tạp. Cô hy vọng thông tin mà Dương Nhuệ nghe được không phải là sự thật. Nếu đúng là Tiểu Anh đang ở nơi này thì thật đáng sợ.

Bây giờ Tô Lạc mới phát hiện, Tiêu Kiến Thành vẫn đang nắm chặt tay mình, cô lập tức rút ra. Anh ta chỉ liếc cô một cái, cũng không có phản ứng khác.

Đợi một lúc, người đó quay về, đằng sau là một cô gái trẻ trang điểm đậm, ăn mặc hở hang dẫn theo một bé gái.

Không sai, bé gái chính là Tiểu Anh. Tô Lạc xông đến, giằng Tiểu Anh khỏi cô gái trẻ đó.

Cô gái cất cao giọng: “Này, chị làm gì vậy?”

Tô Lạc mặc kệ, kéo Tiểu Anh về bên mình. Tiêu Kiến Thành lập tức đứng chắn trước cô gái.

“Tiểu Anh, sao cháu lại ở đây?” Tô Lạc ngồi xổm xuống, vết thương nhói đau nhưng cô mặc kệ.

Tiểu Anh lặng lẽ nhìn Tô Lạc. Nhận ra cô, con bé nở nụ cười ngây thơ. “Cô Tô, sao cô lại đến đây?”

“Thầy Dương bảo cô đến đón cháu. Cháu hãy theo cô về đi!”

“Thầy Dương đâu rồi ạ?”

“Thầy vẫn ở trường, thầy gọi điện báo cho cô biết cháu đang ở đây”

Nhắc đến Dương Nhuệ, mắt con bé sáng lấp lánh. “Cháu quên mất không nói, với thầy, cháu đã làm xong bài tập lần trước thầy giao nhưng quên chưa nộp cho thầy.”

“Vậy chúng ta mau quay về nộp bài tập thôi.” Ngữ khí của Tô Lạc vô cùng khẩn thiết.

Không đợi Tiểu Anh trả lời, cô gái trẻ đột nhiên xông tới, đẩy Tô Lạc ngã ngồi xuống đất.

Mặt đất đầy nước bẩn, vùng lưng Tô Lạc nhói đau, đến mức cô nhất thời không thể đứng dậy. Tiêu Kiến Thành lập tức hất cô gái đó, gầm lên: “Cô làm gì vậy?” Nói xong, anh ta giơ tay kéo Tô Lạc, hỏi: “Em không sao chứ?”

Anh chàng nhân viên vội đứng ra ngăn cản. “Này, cô đừng có động thủ, đây là khách hàng lớn đấy.”

Cô gái bị Tiêu Kiến Thành hất mạnh, lùi lại hai bước nhưng vẫn không quên kéo Tiểu Anh lại sát bên mình. “Các người là ai? Dựa vào cái gì mà muốn đưa con bé đi?”

Tô Lạc lên tiếng giải thích: “Tôi là cô giáo ở trường của Tiểu Anh, muốn đưa con bé về đi học. Sao có thể để nó ở nơi này chứ?”

“Nơi này thì sao? Tôi thấy rất tốt.” Cô gái đáp.

“Tiểu Anh còn nhỏ như vậy, không thể làm việc. Nếu gia đình gặp khó khăn, chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách.”

“Là tự nó muốn đến đây, không tin, chị hỏi nó mà xem.” Cô gái huých tay vào Tiểu Anh.

Tiểu Anh do dự một lát, gật đầu. “Cô Tô, là cháu muốn ra ngoài làm thuê.”

“Cháu còn nhỏ như vậy, sao có thể làm việc được? Tiểu Anh, đừng sợ, cô sẽ bảo vệ cháu.”

“Cảm ơn cô Tô, nhưng cháu không muốn đi học nữa.”

“Tại sao?”

“Học thêm một, hai năm nữa, cháu cũng phải đi làm thuê thôi. Bây giờ, cháu rửa cốc chén ở đây, một tháng có thể kiếm vài trăm tệ.”

“Sao cháu không nghe lời cô?” Tô Lạc chẳng biết thuyết phục con bé thế nào, đành gọi cho Dương Nhuệ: “Để thầy Dương nói chuyện với cháu nhé!” Nhưng đáng tiếc, đầu kia không có tín hiệu.

Cô gái trẻ lại lên tiếng: “Chị khỏi cần thuyết phục Tiểu Anh nữa. Nếu không đi theo tôi, con bé sớm muộn cũng sẽ đi theo người khác. Dù sao, tôi cũng là chị họ nên sẽ không hại nó.”

“Tiểu Anh mới từng này tuổi thì có thể làm được gì chứ, Cô để nó theo tôi về quê, tôi sẽ chịu trách nhiệm chi trả tiền học và sinh hoạt phí cho con bé.”

Tiểu Anh đột nhiên bật khóc. “Cô Tô, cô cứ mặc cháu đi. Ông nội cháu đã qua đời, nhà cũng bị đổ rồi. Hơn nữa, em gái cháu còn bị ốm, cháu phải kiếm tiền chữa bệnh cho nó... Là bản thân cháu không muốn đi học, học thế học nữa cũng vô dụng thôi.”

“Em gái cháu... bị bệnh sao?” Tô Lạc không khỏi ngạc nhiên.

Cô chị họ ở bên cạnh giải thích: “Em gái của Tiểu Anh mắc bệnh thận, rất dễ bị hội chứng tăng u-rê máu, cũng chưa chắc có thể kéo dài sự sống.”

Nghe chị họ nói vậy, Tiểu Anh càng khóc thê thảm. Tô Lạc cũng chảy nước mắt. “Con bé ngốc này, cháu rửa cốc chén thì được bao nhiêu tiền? Làm sao có thể chữa trị cho em gái?”

Tiểu Anh nức nhen. “Cô đừng lo, cháu mang theo sách vở, sẽ tranh thủ tự học. Cháu sắp mười hai tuổi rồi, có thể làm nhiều việc hơn.”

Cô chị họ muốn ngăn cản Tiểu Anh nói ra tuổi thật nhưng đã quá muộn. Anh chàng nhân viên lập tức nghiêm giọng: “Chẳng phải cô nói con bé đã mười bốn, mười lăm tuổi hay sao? Hóa ra còn chưa đến mười hai. Vậy thì nó không thể ở lại chỗ chúng tôi, sử dụng lao động trẻ em là hành vi phạm pháp đấy.”

Cô chị họ liền cầu khẩn: “Đầu óc con bé không được tỉnh táo nên mới lẫn lộn. Nó đã hơn mười lăm, sắp sang mười sáu tuổi rồi.”

Tô Lạc lập tức phản bác: “Tôi biết nó...” Cô còn chưa nói hết câu, Tiêu Kiến Thành đã cắt lời: “Cách tính tuổi ở vùng nông thôn không giống thành phố chúng ta, như con bé này cũng được coi là thành niên rồi.”

Anh chàng nhân viên liếc Tiêu Kiến Thành, thái độ dửng dưng. “Cô hãy mang chứng minh thư đến đây. Lần trước cô nói quên không đem theo.”

Cô chị họ gật đầu. “Được, tôi sẽ về lấy ngay.” Nói xong, cô ta dẫn Tiểu Anh đi ra ngoài.

Tô Lạc muốn đuổi theo, Tiêu Kiến Thành liền kéo cô lại, quay sang hỏi anh chàng nhân viên: “Lối ra ở chỗ nào vậy?”

Người đàn ông dẫn Tiêu Kiến Thành và Tô Lạc đến một cánh cửa sắt, mở khóa cho họ ra ngoài. Tiêu Kiến Thành ngẫm nghĩ, lại nói nhỏ vào tai anh chàng nhân viên mấy câu, anh ta gật đầu lia lịa.

Cánh cửa sắt khép lại, hai người đứng ở ngõ nhỏ tối tăm, bẩn thỉu, ngoài đầu ngõ là thành phố phồn hoa đèn đuốc sáng trưng. Tô Lạc đứng bất động một chỗ, Tiêu Kiến Thành giục cô: “Đi thôi, Tô tiểu thư!”

“Vừa rồi, anh nói gì với người nhân viên kia vậy? Không phải anh bảo anh ta để bọn họ bỏ trốn đấy chứ?” Tô Lạc hỏi.

Tiêu Kiến Thành hết nói nổi. “Em sai rồi. Nếu tôi không dặn trước, tối nay anh ta sẽ đuổi hai chị em con bé đó đi.”

“Đuổi là đúng rồi, không còn chần chừ dung thân, cô ta sẽ phải đưa Tiểu Anh về Cổ Bình.”

“Tô Lạc, em tưởng trên đời này chỉ có một nơi vui chơi giải trí hay sao? Em không ra đường mà xem, đâu đâu cũng có hết. Những nơi đó thấp kém, tồi tệ và buồn nôn hơn Thiên Sứ Thành này nhiều.”

Tô Lạc ngẫm nghĩ rồi rút điện thoại, bấm nút. Tiêu Kiến Thành ghé sát, nhìn thấy màn hình hiện số 110. Anh ta lập tức giăng điện thoại. “Em điên rồi sao.

định báo cảnh sát à?”

“Tất nhiên rồi, ở đây bán dâm, còn sử dụng lao động trẻ em.” Tô Lạc cất cao giọng.

“Em thử nói to một chút xem nào? Sao em có thể ấu trĩ đến thế? Chỉ cần em báo cảnh sát, bọn họ sẽ lập tức nhận được tin. Đến lúc đó, cảnh sát chẳng điều tra được gì, còn ảnh hưởng đến Tiểu Anh và chị họ con bé, em có hiểu không?”

“Nhưng Tiểu Anh mới mười một tuổi, sao có thể đến nơi này làm thuê, tương lai của nó rồi sẽ ra sao?”

“Bất kể tương lai ra sao cũng là số phận của nó. Em có thể làm gì để giúp nó?”

“Dù sao anh cũng chẳng thiếu tiền, vì vậy, anh hãy trả lại tôi hai mươi ngàn tệ để tôi giúp Tiểu Anh yên tâm học hành.”

Tiêu Kiến Thành cười nhạt. “Con bé không nhà không cửa, lại còn có một em gái bị bệnh, hai mươi ngàn của em có đủ không?”

“Tôi sẽ nghĩ cách khác.”

“Nghĩ cách gì? Lại tìm người như tôi đề nghị quyên góp? Hai trăm ngàn hay ba trăm ngàn có đủ không? Hội chứng tăng u-rê máu là cái động không đáy, ai chịu thực hiện vụ buôn bán lỗ vốn này chứ?”

“Dù thế nào nó cũng nên tiếp tục đi học, chỉ tri thức mới có thể thay đổi vận mệnh.” Tô Lạc vẫn kiên quyết bảo vệ quan điểm của mình.

“Việc học hành có thể thay đổi số phận sao? Thế thì tại sao vẫn tồn tại vô số sinh viên ra trường bị thất nghiệp? Tô Lạc, em nên nhớ bản thân mình bây giờ cũng chẳng có việc làm, em có bản lĩnh gì để giúp con bé?” Tiêu Kiến Thành lý luận đầu ra đấy.

Hai người đứng ở con ngõ nhỏ thoang thoảng mùi hôi thối đối đáp từng câu một. Nỗi đau sắc nhọn từ vết thương lan truyền khắp toàn thân Tô Lạc. Cô đã hoàn toàn bí từ, vì không có bản lĩnh lẫn năng lực nên chẳng thể phản bác người đàn ông này.

Vì không muốn chịu thua nên cuối cùng, Tô Lạc day nghiêng: “Nhưng ít ra tôi cũng mạnh hơn anh. Anh là đồ lưu manh, tự tư tự lợi, chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, chỉ biết ức hiếp người nghèo. Sự tồn tại của anh là điều sỉ nhục của cái xã hội này.”

Nghe cô nói vậy, Tiêu Kiến Thành không tức giận, ngược lại cất giọng bình tĩnh: “Tô Lạc, em sai rồi, sự tồn tại của tôi là để chứng minh thế giới đang đi lên, còn bọn họ là để chứng minh thế giới đi xuống. Đi theo tôi mới có hy vọng, còn theo bọn họ, em sẽ không bao giờ có thể sống vui vẻ.”

Dương Nhuệ cũng từng nói một câu tương tự, có người sống trên thiên đường, cũng có người sống dưới địa ngục.

Tô Lạc đột nhiên cảm thấy thoải mái. “Tiêu Tổng, tôi không thể đi theo anh, bởi bản thân tôi cũng dùng để chứng minh xã hội đi xuống.” Nói xong, cô liền cất bước đi ra đầu ngõ. Cô ưỡn ngực ngẩng cao đầu, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể đi nhanh.

“Tô Lạc, ý tôi không phải vậy.” Tiêu Kiến Thành đi theo, muốn giải thích với cô.

Đúng lúc này, Tô Lạc nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình. Bây giờ cô mới nhớ ra, di động vẫn nằm trong tay Tiêu Kiến Thành.

Tô Lạc còn chưa kịp quay đầu, Tiêu Kiến Thành đã hét vào điện thoại: “Họ Dương kia, sau này anh hãy tự giải quyết vụ trẻ em bị bắt, đừng trông chờ vào người tàn tật, đi đứng khó khăn nữa.”

21. Chương 21

Chương 21

Có Lẽ Anh Cũng Thích Cô

Dương Nhuệ xuất hiện nhanh hơn tưởng. Anh vẫn đeo cái ba lô cũ đó, đi thẳng vào phòng Tô Lạc. Cửa phòng vừa thấp vừa hẹp nên khi anh chặn mất ánh sáng, trong phòng bỗng tối hẳn. Tô Lạc đang mãi đọc sách, bởi vậy mới ngẩn đầu. Chạm phải ánh mắt của cô câu đầu tiên của Dương Nhuệ là: “Tô Lạc, em vẫn ổn đấy chứ?”

Cả đêm qua, Tô Lạc suy nghĩ mãi một vấn đề, bây giờ đã có đáp án Tối qua, cô và Tiêu Kiến Thành lại một lần nữa chia tay trong tình trạng tồi tệ. Tô Lạc giằng lấy di động không nói một lời, đi thẳng ra đường bắt taxi. Còn Tiêu Kiến Thành bực bội quay về bãi đỗ ô tô lái xe lao thẳng xuống đường, gầm xe phát ra âm thanh ma sát chói tai khiến người đi đường giật mình. Tô Lạc ngẫm nghĩ, cảm thấy khó tin, rằng tại sao cô và người đàn ông này mãi mãi không thể chung sống hòa bình. Hai người bắt đầu mối quan hệ không mấy vui vẻ và kết thúc bằng cuộc cãi vã chẳng đâu vào đâu.

Cũng may, cô không có thời gian bận tâm nhiều đến chuyện này. Sau đó, cô gọi lại cho Dương Nhuệ nhưng điện thoại của anh không có tín hiệu. Cả buổi tối, cô suy đoán, Dương Nhuệ chắc sẽ quay về thành phố. Lúc gặp nhau, câu đầu tiên của anh sẽ là gì?

Nếu anh hỏi: “Tiểu Anh đang ở đâu?” thì có nghĩa, anh không thích cô.

Nếu anh hỏi: “Tô Lạc, em vẫn ổn đấy chứ?” thì có lẽ, anh cũng thích cô.

Quả nhiên, anh đã đến và hỏi đúng câu cô mong đợi. Có lẽ anh ấy cũng thích mình, Tô Lạc tự nhủ, miệng nở nụ cười tươi. “Em vẫn bình thường.”

“Chuyện tối qua là thế nào vậy? Điện thoại của anh hết pin nên sau đó không thể cho em.”

“Em đã tìm thấy Tiểu Anh rồi.”

“Người đàn ông nghe máy là Tiêu...?”

“Đúng vậy, anh ta biết Thiên Sứ Thành ở đâu nên em nhờ anh ta đưa đi.” Tô Lạc kể vắn tắt chuyện gặp Tiểu Anh.

Dương Nhuệ gật đầu. Tình hình tốt hơn anh tưởng. Tối nay, anh sẽ đến đó nói chuyện với chị họ của con bé.

“Anh định dẫn Tiểu Anh về miền Tây à?”

“Tất nhiên rồi.”

“Nhưng nhà của con bé...” Tô Lạc ngập ngừng.

“Chúng ta sẽ nghĩ cách, có thể xin trợ giúp xây lại những ngôi nhà trong tình trạng nguy hiểm, xin trợ giúp chữa bệnh và trợ cấp cho người nghèo. Về tiền học phí, anh sẽ đến quỹ từ thiện xin hỗ trợ cho con bé. Tuy chưa chắc giải quyết được mọi vấn đề nhưng có thể giúp Tiểu Anh quay về đi học.” Dương Nhuệ đã định liệu đầu vào đấy.

Cùng một sự việc nhưng lại được nghe câu trả lời hoàn toàn khác câu xã hội đi lên, đi xuống của Tiêu Kiến Thành, Tô Lạc bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Dương Nhuệ nhìn cô bằng ánh mắt đầy quan tâm. “Tối qua không xảy ra chuyện gì đấy chứ? Nghe anh ta nói vậy, anh rất lo lắng, cũng vô cùng áy náy.”

“Không sao, lúc đó em cãi nhau với anh ta ấy mà. Dương Nhuệ, nghe nói anh sắp vào ủy ban Đoàn thanh niên phải không?” Tô Lạc không kìm được hỏi.

Dương Nhuệ rất ngạc nhiên. “Sao em biết?”

“Em nghe nói vậy.”

“Đúng là anh có ý đó, nhưng vẫn chưa quyết định.” Dương Nhuệ đáp.

“Lẽ nào... anh không định tiếp tục công tác từ thiện?”

“Không, cho dù vào cơ quan cao hơn, anh vẫn làm về phương diện này, hơn nữa, anh sẽ càng cố gắng để giúp nhiều người hơn.”

“Đây là mục đích cuối cùng của việc đi làm giáo viên tình nguyện hay sao?” “Tất nhiên không phải.” Ánh mắt Dương Nhuệ toát ra vẻ chân thành. “Kể cả phải sống ở vùng núi cả đời, anh cũng bằng lòng, nhưng Tô Lạc à, chắc em cũng thấy, ở dưới đáy tầng sẽ không có bất cứ cơ hội nào. Anh phải đi lên, mới có thể mang lại nhiều cơ hội hơn cho những người nghèo khổ.”

Bất cứ lời nào thốt ra từ miệng Dương Nhuệ cũng khiến người khác tin phục.

Tô Lạc cảm thấy mừng cho anh. Cô chỉ hận Tiêu Kiến Thành không có mặt ở đây, để cho anh ta thấy, anh ta đã nghĩ sai hoàn toàn. Tô Lạc ngập ngừng, một vấn đề khác luôn vương vấn trong đầu cô bật ra ngoài: “Còn nữa, em nghe nói...”

“Gì cơ?”

Tô Lạc không thể thốt ra miệng. Đối với một người đàn ông còn chưa mở cửa trái tim đón nhận mình, cô thật sự không có tư cách truy vấn chuyện tình cảm của anh.

May mà Tô Kiệt cầm tờ giấy đi vào. “Chị, chị xem cái này chưa?”

Tô Lạc liếc qua, là thông báo của tòa án. Bà Nhạc đi theo sau, cất cao giọng: “Nếu bọn họ thật sự thông qua tòa án để cưỡng ép dỡ nhà, mẹ sẽ tìm giới truyền thông, sẽ đến ủy ban nhân dân thành phố tự thiêu. Mẹ sẽ làm to vụ này.”

“Mẹ, chẳng phải mẹ đã ký hợp đồng rồi hay sao?” Tô Lạc hỏi.

“Ký thì ký rồi, nhưng bọn họ đền bù cho người khác cao hơn nhà mình, như thế là không công bằng.”

“Ký rồi tức là có giá trị pháp luật, mẹ không thể nuốt lời.”

Tô Kiệt cướp lời: “Em đã hỏi luật sư, anh ta nói đây là hành vi lừa đảo, không công bằng, hợp đồng vô hiệu.”

“Cậu hỏi luật sư ở đâu thế” Tô Lạc hỏi.

“Em xin tư vấn ở trên mạng.” Tô Kiệt đáp.

Dương Nhuệ lên tiếng: “Hợp đồng hữu hiệu hay vô hiệu đều có quy định nghiêm ngặt không thể ăn nói tùy tiện.”

Bà Nhạc trừng mắt với anh. “Dương Nhuệ, sao cậu lại nói giúp người ngoài? Cậu phải giúp Tô Lạc nhà chúng tôi chứ! Đây là khoản tiền tôi định dùng làm của hồi môn cho nó đấy!”

Tô Kiệt khoát tay mẹ. “Mẹ yên tâm đi, chị ấy kiếm được người có tiền rồi, không cần mẹ chuẩn bị của hồi môn đâu.”

“Người có tiền mới càng cần chuẩn bị, bằng không sẽ bị đối phương coi thường.”

“Mẹ cũng phải chuẩn bị sính lễ cho con đấy.” Tô Kiệt nói.

“Tất nhiên, nhưng tôi cảnh cáo anh, Tôi sẽ không đồng ý để con bé Mỹ Huệ bước vào cái nhà này. Đúng rồi, khi nào trả hết tiền cho nó, anh hãy cắt đứt quan hệ với nó.”

“Con biết rồi.” Nghe mẹ nhắc đến chuyện tiền nong, Tô Kiệt bực dọc đi ra ngoài. Bà Nhạc đi theo, miệng vẫn tiếp tục cằn nhằn.

Tô Lạc nhướng mày nhìn Dương Nhuệ, đúng lúc chạm ánh mắt của anh.

“Em không tìm người có tiền nào cả.” Tô Lạc vội giải thích.

Dương Nhuệ cười. “Hình như Tiêu Kiến Thành đối xử với em không tồi.”

Tô Lạc xua tay. “Em không thích anh ta. Anh ta rất kỳ cục đầu óc bất bình thường, hơn nữa, anh ta đã có đối tượng kết hôn rồi.”

Tô Lạc vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Dương Nhuệ, nhưng anh vẫn chẳng có vẻ gì khác thường. Anh gật đầu. “Nếu là vậy, em hãy giữ khoảng cách với anh ta.”

“Đâu chỉ là giữ khoảng Cách, em chỉ mong không bao giờ dính dáng ấy chứ.” Tô Lạc nghiêng răng nói.

Buổi tối, Tô Lạc dẫn Dương Nhuệ tới Thiên Sứ Thành. Cô không nhớ rõ vị trí bởi các hộp đêm đều như nhau cả. Hai người tìm từ đầu phố đến cuối phố, cuối cùng cũng thấy ngõ nhỏ tối tăm đó.

Hai người đi đến cuối ngõ, Tô Lạc ra sức gõ cửa. Một người mở cửa, liền nhận ra cô. “Lại là chú à? Hôm nay Tiểu Anh không đến đây.”

“Con bé bỏ đi rồi sao?” Dương Nhuệ hỏi.

May mà người đó lắc đầu. “Chắc chưa, hôm nay chị họ của nó vẫn đi làm.”

Tô Lạc cầu khẩn đối phương giúp cô tìm chị họ của Tiểu Anh. Đối phương tốt bụng, dẫn cô và Dương Nhuệ đi lên cầu thang tối tăm đó, tới đại sảnh đèn đóm rực rỡ.

Người dẫn đường đi hỏi nhân viên phục vụ rồi quay lại nói với Tô Lạc: “8118.”

“Gì cơ?” Tô Lạc không hiểu.

Số phòng, cô ta làm việc ở trong phòng đó.” Nói xong, người dẫn đường tốt bụng liền rời đi.

Tô Lạc và Dương Nhuệ đi dọc hành lang uốn khúc, không ngừng hỏi thăm vị trí của căn phòng nhưng mỗi người chỉ một hướng khác nhau. Sau đó Tô Lạc mới phát hiện, hành lang này nối liền thành vòng tròn.

Cuối cùng nhờ một cậu nhân viên chuyên đưa rượu chỉ lối hai người cũng tìm thấy phòng 8118. Tô Lạc dè dặt đẩy hé cánh cửa, bên trong tối mờ mờ, tiếng cười nói náo nhiệt. Cô liền khép cửa, quay sang Dương Nhuệ. “Làm thế nào bây giờ? Em không nhìn rõ trong phòng có những ai.”

Dương Huệ ngầm nghĩ rồi đáp: “Chúng ta đợi một lát đi!”

Hai người đứng ngoài hành lang, thỉnh thoảng có đôi nam nữ ăn mặc thời thượng đi qua, các phòng kế bên mở cửa rồi đóng cửa, để lọt ra ngoài tiếng nhạc âm ỉ. Một lúc sau, cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, một cô gái trẻ quần áo xộc xệch, loạng choạng đi ra ngoài. Tô Lạc vội bước tới. “Xin hỏi, chị họ của Tiểu Anh có ở bên trong không?”

“Gi cơ?” Cô gái uống không ít rượu, gần như đứng không vững.

Dương Huệ liền bổ sung thêm: “Trong kia có nữ nhân viên nào đến từ Cổ Bình, sống cùng cô em họ hay không?”

“Cổ Bình? Em họ? À... là chị Tiểu Phân, có ở trong phòng đấy!”

Tô Lạc vội nhờ cô gái gọi Tiểu Phân ra ngoài. Tiểu Phân có vẻ còn say hơn cô ta, bước chân liêu xiêu, ánh mắt lơ đãng.

“Anh chị... tìm ai?” Tiểu Phân hỏi.

Tô Lạc đáp: “Chào cô, tôi là người hôm qua đến tìm Tiểu Anh. Đây là thầy giáo của Tiểu Anh, chúng tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Ôi trời đừng làm phiền tôi nữa, tôi... đang phải làm việc.”

“Chúng tôi muốn giúp Tiểu Anh, hy vọng cô có thể phối hợp.”

Tiểu Phân xua tay. “Các người... đừng... lo chuyện bao đồng nữa.”

“Chúng tôi thực lòng muốn tốt cho Tiểu Anh.” Tô Lạc nói.

“Hai người tránh ra, phiền chết đi được!” Tiểu Phân quay người định bỏ đi.

Tô Lạc liền tiến lên một bước. “Hay là cô cho tôi số điện thoại chúng tôi sẽ hẹn gặp vào lúc khác?”

“Tôi không có điện thoại, tôi phải quay về làm việc bây giờ, khách... sẽ không vui đâu.”

Tô Lạc còn muốn nói điều gì đó, Dương Huệ liền ngăn cô lại: “Thôi, cô ấy uống nhiều rồi.”

Lúc này, cửa phòng mở toang, một người đàn ông đi ra ngoài, cất cao giọng: “Người đẹp, sếp của chúng tôi đang chờ cô uống rượu, cô không được trốn đâu đấy, bằng không phải trả lại tiền boia đấy nhé.”

Tiểu Phân liền lao vào người anh ta. “Làm sao tôi có thể trốn cơ chứ?” Nói xong, hai người ôm nhau đi vào phòng.

Tô Lạc mệt mỏi tựa vào tường, hỏi Dương Huệ: “Làm thế nào bây giờ?”

“Chúng ta chỉ có thể đợi cô ấy tan ca rồi đi theo cô ấy về nhà.” Dương Huệ đáp.

Tô Lạc cất giọng cảm khái: “Em đúng là dân nhà quê. Nếu không phải vì tìm Tiểu Anh, chắc em sẽ chẳng bao giờ đặt chân vào hộp đêm cao cấp như thế này. Từ trước đến nay, em biết một tính từ gọi là ‘thối nát’, nhưng đến bây giờ em mới thật sự hiểu nghĩa của từ này.”

Dương Huệ cười. “Nhắc đến chuyện đó, anh khá hơn em nhiều.”

“Tại Sao? Anh từng đến những nơi này rồi à?”

“Thời đại học, anh từng làm thuê ở hộp đêm.”

“Thế à? Anh làm công việc gì vậy?” Tô Lạc tỏ ra hiếu kỳ.

“Nhân viên phục vụ. Em nghĩ anh có thể làm gì?”

Tô Lạc cười. “Nơi này... có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp đúng không?”

“Khụ khụ... Đúng thế.”

“Anh có gặp gỡ cô nào ở đó không?”

“Không có chuyện đó đâu em. Mọi người đều có ranh giới rõ ràng, đường ai nấy đi.”

“Thu nhập có được không anh?”

“Cũng không tồi. Hộp đêm nhiều tiền mặt nên chẳng bao giờ nợ lương. Lúc vui vẻ, khách còn boia thêm không ít. Em biết không, anh thích nhất dịp Tết âm lịch.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì vào dịp Tết, hộp đêm sẽ đóng cửa từ ba đến năm ngày, cần người trông coi. Bình thường, nhân viên đều về nhà ăn Tết cả, chỉ mình anh ở lại. Cả ngày không có việc gì làm, đóng cửa ngủ từ sáng đến tối, còn được thưởng nhiều tiền.”

Dương Nhuệ nói rất nhẹ nhõm, Tô Lạc ngược lại xót xa trong lòng. Cô dò hỏi: “Anh còn người thân không?”

“Không.”

“Bà con họ hàng thì sao?”

“Rất nhiều năm không qua lại rồi.”

“Tại sao? Vì họ không chăm sóc anh à?”

“Nếu ai cũng nghèo khó, họ hàng sẽ trở thành người dưng thoi. Anh chủ yếu sống nhờ vào sự trợ cấp của nhà nước và sự giúp đỡ của hàng xóm láng giềng.” Dương Nhuệ nói bằng giọng bình thản.

Tô Lạc chẳng biết nói câu gì ngoài lời khen ngợi từ tận đáy lòng: “Anh giỏi thật đấy!”

A có gì giỏi đâu. Cố gắng duy trì cuộc sống gọi là giỏi à?” Dương Nhuệ hỏi lại.

“Anh không những duy trì cuộc sống, mà còn sống rất tốt.”

Dương Nhuệ không nói gì nữa mà đứng tựa vào tường, kể vai Tô Lạc. Tô Lạc ngoảnh đầu nhìn anh, phát hiện vẻ mặt anh trở nên ảm đạm, ánh mắt dường như trôi vào kỷ ức xa xăm.

Tô Lạc hối hận đã khiến anh nhớ lại quá khứ, bởi cô không biết anh đã từng trải qua những chuyện gì.

Không biết bao lâu sau, Tô Lạc chứng Kiến cô gái vừa gọi giúp Tiểu Phán say không còn biết trời đất là gì, bị nhân viên phục vụ dìu ra ngoài, trong tay nắm cả tập tiền. Tiếp theo là mấy cô gái, cùng nhân viên bê rượu vừa đẩy cửa đi vào phòng vừa nói: “Mau vào nhặt tiền đi!”

Tô Lạc nhìn đồng hồ, đã là một giờ sáng nhưng xem ra, cuộc vui ở bên trong vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

“Chúng ta có đợi nữa không?” Cô hỏi Dương Nhuệ. Anh ngẫm nghĩ rồi đáp: “Ngày mai chúng ta lại đến.”

Hai người vừa chuẩn bị ra về thì trên hành lang đột nhiên xuất hiện một bóng hình quen thuộc. Tô Lạc quay sang Dương Nhuệ theo phản xạ. Anh chờ ra vài giây, ánh mắt vụt qua tia ngẩn ngơ, nhưng sau khi cúi xuống rồi lại ngẩng đầu, vẻ mặt anh đã trở lại bình thường.

Đúng lúc người đó đi đến trước mặt Tô Lạc và Dương Nhuệ.

“Tình cờ thật đấy, hai người đến đây hát karaoke à?” Thẩm Doanh mỉm cười, lịch sự hỏi.

“Không phải, chúng tôi đến tìm người.” Tô Lạc đáp. “Tìm người ư? Tìm ai vậy?” Thẩm Doanh tỏ ra cảnh giác.

“Chúng tôi tìm chị họ của một em học sinh.”

“Vậy à?” Thẩm Doanh tha hồ thở phào nhẹ nhõm. “Hai người có biết phòng 8118 ở đâu không?”

Tô Lạc chỉ vào cánh cửa ngay bên cạnh. Đúng lúc này, lại có cô tiếp viên được nhân viên phục vụ dìu ra ngoài. Cô gái vừa đi vừa hét lớn: “Tôi chưa thua, số tiền đó là của tôi.”

Thẩm Doanh giậm chân. “Người này lại bày trò rồi!”

Nói xong, cô ta đẩy cửa đi vào.

Nghe câu nói của Thẩm Doanh, Tô Lạc lập tức có phản ứng quay sang Dương Nhuệ. “Tiêu Kiến Thành đang ở bên trong.”

Giây tiếp theo, hai người cũng đi theo vào phòng. Tiêu Kiến Thành quả nhiên ngồi ở sofa chính giữa, trên bàn trước mặt anh ta bày một xấp tiền, vài chai rượu, mấy cái ly thủy tinh nằm chổng chơ. Tiểu Phân và bốn, năm cô gái kẻ ngồi người quỳ, thay phiên nhau xóc hộp súc sắc, mỗi lần mở ra, bọn họ đều la hét ầm ĩ.

Đúng lúc này, Tiểu Phân giành thắng lợi. Cô ta giơ cao hai tay, hét lớn: “Ông chủ, tôi thắng rồi!” Nói xong, cô ta đổ đầy rượu vào cái ly ở trước mặt, ngửa cổ uống cạn.

Tiêu Kiến Thành vỗ tay khen hay, rút tờ một trăm tệ đưa cho cô ta. Mấy cô gái lại tiếp tục độ súc.

Thẩm Doanh đi đến, cất giọng dịu dàng với Tiêu Kiến Thành: “Muộn Rồi, anh đừng chơi nữa.”

Tiêu Kiến Thành nhìn chằm chằm anh ta vài giây mới có phản ứng: “sao em lại đến đây?”

“Bọn họ bảo em đến.” Thẩm Doanh chỉ tay vào mấy người đàn ông ngồi trong góc tối.

Tiêu Kiến Thành tỏ ra không vui, cầm một cái cốc ném vào bọn họ. “Các cậu đúng là nhiều chuyện! mau cuốn xéo đi!” Đám người đó lập tức né sang một bên.

Thẩm Doanh phát tay với mấy cô gái. “các cô ra ngoài trước đi, tối nay chơi đến đây thôi.”

“Không ai được phép ra ngoài.” Tiêu Kiến Thành nghiêm giọng. “Tôi còn chưa tiêu hết tiền, các cô tiếp tục chơi đi!”

Tiểu phân đứng dậy, vơ tập tiền trên bàn. “Ông chủ tôi phải về trước đây.

Thật ngại quá, nhà tôi còn trẻ con.”

“Trẻ em à? Gọi cả nó đến đây, tôi sẽ phát tiền cho nó.” Tiêu Kiến Thành cầm tập tiền trên bàn, lắc lắc.

Tiểu phân cười lớn. “Ông chủ, Tiểu Anh vẫn còn nhỏ.” Nói xong cô ta quay người định rời đi.

Tiêu Kiến Thành đột nhiên đứng dậy, bước qua bàn uống trà đến trước mặt tiểu phân, túm tay cô ta, gầm lên: “Sao không nghe lời tôi? Tôi đã nói không được phép bỏ đi cơ mà!”

Thẩm Doanh vội đi tới, kéo tay anh ta. “Kiến Thành, để cô ấy về đi, gần hai giờ rồi.”

Tiêu Kiến Thành hất mạnh tay cô ta. “Em đừng can thiệp vào việc của anh.”

Thẩm Doanh hơi khó xử. Tiểu Phân cũng có chút sợ hãi, cất giọng run run: “Ông chủ, anh mau buông tay, tôi uống cùng anh là được chứ gì!”

Thấy Tiểu Phân quay về chỗ ngồi, Tiêu Kiến Thành cất cao giọng tuyên bố. “Tiếp tục chơi, vẫn quy tắc cũ, các cô mà ra mặt súc sắc như nhau, tôi sẽ uống.

Tiền thưởng tăng lên năm trăm tệ một lần.”

Mấy cô gái vỗ tay hoan hô, lại tiếp tục chơi. Thẩm Doanh đứng yên một chỗ, không biết phải làm thế nào. Tô Lạc không nhìn rõ vẻ mặt của cô ta nhưng khóe mắt dường như lấp lánh ánh lệ.

Tô Lạc và Dương Nhuệ đứng ở gần cửa ra vào, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi. Bình thường, cô đã xông lên bênh vực kẻ yếu thể từ lâu nhưng Dương Nhuệ vẫn đứng yên nên cô không thể tùy tiện ra tay.

Dương Nhuệ đột nhiên từ trong bóng tối đi đến trước mặt Thẩm Doanh, nói nhỏ với cô ta: “Em mau về đi!”

Thẩm Doanh ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt yếu đuối, đáng thương vô cùng. Ánh đèn trần chiếu xuống người họ. Đó là một thế giới mà Tô Lạc không thể bước vào.

Lúc này, Tiêu Kiến Thành cũng chú ý đến Dương Nhuệ. Anh ta đứng dậy, hỏi: “Này, người kia là ai vậy?”

Thẩm Doanh quay đầu, không trả lời. Tiêu Kiến Thành đã nhận ra Dương Nhuệ, lập tức đi đến bên hai người. “Hai vị xứng đôi thật đấy! Thẩm Doanh, việc gì em phải lấy tôi?”

Thẩm Doanh vội giải thích: “Không phải như anh nghĩ đâu!”

“Em bảo tôi nghĩ gì? Tôi chẳng nghĩ gì cả.” Tiêu Kiến Thành nhún vai. “Hai người vốn là một đôi mà.”

“Tiêu Tổng, xin anh hãy tôn trọng người khác!” Dương Nhuệ tỏ ra kiềm chế.

“Tôi rất tôn trọng người khác, nếu không, tôi đã tấn cho anh một trận rồi.”

Tiêu Kiến Thành vừa nói vừa trừng mắt với Dương Nhuệ.

Dương Nhuệ cũng không tỏ ra lép vế, nhìn thẳng vào Tiêu Kiến Thành. Thấy tình hình bất ổn, Thẩm Doanh đứng chắn giữa hai người đàn ông, đồng thời nói với Tiêu Kiến Thành: “Bọn em không đi cùng nhau...”

Tiêu Kiến Thành chẳng muốn nghe cô ta giải thích, lập tức cắt lời: “Em mau đưa anh ta đi đi. Tôi đã uống nhiều, khó có thể nói chuyện tử tế.”

Thẩm Doanh vẫn tìm cách giải thích: “Kiến Thành anh hãy tin em.”

“Tin em ư? Người yêu cũ của em ra mặt làm anh hùng cứu mỹ nhân, em bảo tôi tin em kiểu gì?”

Nghe câu này, Dương Nhuệ không nhịn nổi, định tung nắm đấm. Thẩm Doanh vội kéo anh đi ra ngoài.

Hai người tay nắm tay rời khỏi nơi đó, hoàn toàn quên mất Tô Lạc vẫn đứng ở chỗ tối, bên cạnh cửa ra vào: Vào thời khắc này, Tô Lạc vô cùng bi ai, cô thu người vào một góc, đợi Dương Nhuệ đi xa rồi định nhân lúc Tiêu Kiến Thành không chú ý, nhanh chóng biến khỏi nơi này.

Tiêu Kiến Thành vừa quay người, một cô gái hét lớn: “Ông chủ, ván này chúng tôi ra mặt súc sắc như nhau, đến lượt anh uống rồi.”

“Người đẹp, cô không lừa tôi đấy chứ?” Tiêu Kiến Thành nhếch miệng.

“Tất nhiên không rồi.”

“Vậy thì tốt, mang rượu lại đây, rót hai ly cho tôi.”

Cô gái lập tức làm theo. Tiêu Kiến Thành cầm hai ly rượu, tiến lên hai bước.

Dường như sức nhớ ra điều gì, anh ta dừng lại, sau đó, đột nhiên đi đến bên cửa ra vào, đưa một ly cho Tô Lạc.

Tô Lạc tròn mắt kinh ngạc, hóa ra anh ta biết cô đang ở đây Tiêu Kiến Thành nói với Tô Lạc: “Nào, cạn ly vì số phận bi thảm của chúng ta!”

“Gì cơ?” Tô Lạc không hiểu.

“Số phận bi thảm của chúng ta.” Tiêu Kiến Thành lặp lại một lần.

“Tôi và anh ư? Anh nói vớ vẩn gì thế?”

“Tại sao không tin lời tôi? Nếu tôi nói đúng, em sẽ uống cạn ly này nhé!”

“Hãy cho tôi biết, rốt cuộc là thế nào?”

Ánh đèn từ đằng sau Tiêu Kiến Thành hắt vào gương mặt vừa ngây thơ vừa bướng bỉnh của Tô Lạc, nhưng lúc này, gương mặt đó đầy vẻ bi thương và thất vọng.

Tiêu Kiến Thành giơ cao ly rượu. “Tôi và em có một điểm chung... Người chúng ta yêu đều không yêu chúng ta. Chúng ta hãy uống vì điều đó.”

Tô Lạc trầm lặng trong giây lát, sau đó nhận ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Rượu mạnh như đốt cháy cổ họng, thực quản, đi thẳng vào dạ dày nhưng Tô Lạc lại có cảm giác rất tuyệt. Cô giơ cái ly không nói với Tiêu Kiến Thành: “Bảo bọn họ đi đi, tôi sẽ uống với anh.”

“Thật sao?” Tiêu Kiến Thành nhướng mày.

Tô Lạc đi đến sofa rồi ngồi xuống, đặt ly không lên bàn.

Tiêu Kiến Thành phấn khởi, phát tay với mấy cô gái. “Các cô giải tán trước đi!”

Tiểu Phân chắc lo cho em gái ở nhà nên lập tức rời đi. Máy cô khác còn lần chần, rút điện thoại định xin số của Tiêu Kiến Thành. Bị anh ta lừ mắt, họ mới ngượng ngùng rời khỏi phòng.

“Luật chơi thế nào?” Tô Lạc hỏi.

“Vết thương của em sao rồi? Có thể uống không?”

“Không sao, rượu có tác dụng lưu thông máu.”

“Luật chơi do em tự đặt Tiêu Kiến Thành nói.

Tô Lạc cầm hộp súc sắc lắc lắc rồi đặt mạnh xuống bàn. “Chơi trò lớn nhỏ, uống cho đến khi anh say mới thôi.”

Tiêu Kiến Thành cười lớn. “Cũng chưa biết ai say đâu.”

“Nhất định là anh.”

“Say cũng tốt, tôi đủ mong có vậy. Em còn điều kiện nào khác không?”

Tô Lạc ngẫm nghĩ. “Còn một điều kiện nữa...”

Tiêu Kiến Thành ngắt lời cô: “Tôi biết. Nếu say trước em, tôi sẽ phải tránh xa em.”

“Không phải.” Tô Lạc xua tay.

“Là gì vậy?”

“Anh... hãy quyên góp số tiền đó.” Tô Lạc nói.

Tiêu Kiến Thành lập tức từ chối: “Không được.”

“Tại sao không? Chẳng phải anh cũng định quyên góp rồi còn gì?”

“Tôi định dùng số tiền đó để mua chuộc trái tim em, sao có thể quyên hết sau một buổi uống rượu?”

Tô Lạc cầm chai rượu, rót đầy hai ly. “Trái tim ư? Tôi cho anh là được chứ gì, dù sao cũng chẳng người nào quý trọng.”

22. Chương 22

Chương 22

Đặt Canh Bạc Lớn

Tiếng xúc xắc lộc xọc cả đêm không ngừng nghỉ. Tô Lạc khó khăn lắm mới có thể vung nắm đấm, âm thanh đó cuối cùng cũng biến mất. Nhưng do dùng sức quá mạnh, cơ thể cô mất thăng bằng, gần như rơi xuống giường.

May mà có người đỡ cô. “Em hãy cẩn thận một chút!”

Tô Lạc mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường, còn Tiêu Kiến Thành đứng bên cạnh đỡ người cô. Phản ứng đầu tiên của cô là cúi xuống xem xét, phát hiện quần áo trên người mình vẫn chỉnh tề.

“Yên tâm đi, sau khi say khướt, bộ dạng của em rất khó coi không thể kích thích hứng thú của đàn ông.” Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Tiêu Kiến Thành lên tiếng.

“Đây là đâu vậy?”

“Công ty tôi, em từng đến đây rồi.”

Tô Lạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy phòng tắm lấp lánh trong suốt. Cô lập tức nhớ ra, đây là tầng trên cùng của tòa cao ốc.

Em muốn đi tắm không? Chỗ tôi có đầy đủ quần áo.” Tiêu Kiến Thành hỏi. “Hôm qua ai say trước?” Tô Lạc lên tiếng.

“Tất nhiên là em rồi.”

“Không thể nào!” Tô Lạc không tin.

“Hiện giờ tôi đang đứng, còn em thì nằm. Em thử nghĩ xem, ai mới là người say ác chiến hơn?”

Tô Lạc lập tức ngồi dậy, đầu nặng như búa bổ, cô ra sức vận đi vận lại để mình tỉnh táo hơn một chút. Do hơi dùng sức, vết thương lại nhói đau khiến cô phải hít một hơi sâu.

Em không sao đấy chứ?” Tiêu Kiến Thành rót một cốc nước đưa cho cô. “Có cần đi bệnh viện kiểm tra không?”

Tô Lạc nhận cốc nước, tu một hơi quá nửa mới cảm thấy dễ chịu một chút.

“Tôi vẫn ổn. Sao anh lại đưa tôi đến đây?” Cô hỏi.

“Không phải lỗi của tôi, tại em không cho tôi đưa về nhà.” Tiêu Kiến Thành thản nhiên đáp.

“Vì sao cơ?”

“Ai mà biết được, tôi cũng say chẳng kém em là bao.”

“Mấy giờ rồi?” Tô Lạc tìm di động.

Tiêu Kiến Thành đưa điện thoại cho cô. “Gần mười giờ, Dương Nhuệ gọi rất nhiều cuộc cho em.”

Tô Lạc nhìn màn hình điện thoại, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ. Chợt nhớ tới hình ảnh Dương Nhuệ đi theo Thẩm Doanh ra ngoài trong buổi tối hôm qua, cô cảm thấy tất cả đã rõ ràng, nói nhiều cũng vô ích, thế là cô bỏ điện thoại vào túi xách, đứng dậy chuẩn bị ra về.

“Em đi bây giờ à? Để tôi đưa em về.” Tiêu Kiến Thành lấy chìa khóa ô tô. “Không cần đâu.” Tô Lạc từ chối.

“Thế sao được, vết thương của em còn chưa lành hẳn.”

“Anh cứ làm việc của anh, tôi có thể tự về.” Tô Lạc tỏ thái độ kiên quyết, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Tiêu Kiến Thành lập tức đi theo cô. Thấy anh ta đi vào thang máy cùng mình, cô cất giọng cảnh giác: Anh đi đâu đấy?”

“Em bảo tôi cứ làm việc, vậy thì tôi đi giải quyết công chuyện của tôi.”

Tô Lạc yên lòng, không hỏi gì thêm. Thang máy dừng lại ở tầng dưới, có mấy người đi vào, cung kính chào hỏi Tiêu Kiến Thành. Anh ta chỉ “hừm” một tiếng trong cổ họng thay câu trả lời.

Thang máy xuống đến tầng một, Tô Lạc cùng mọi người đi ra ngoài. Tiêu Kiến Thành đột nhiên giơ tay, túm lấy cô, lôi vào trong. Cánh cửa vừa khép lại, anh ta liền bấm nút xuống tầng hầm.

“Anh làm gì vậy?” Tô Lạc bó tay với người đàn ông này.

“Tôi đưa em về.”

“Tôi đã nói không cần đưa rồi còn gì?”

“Tôi nghe lời em lần nào chưa?”

Thang máy tiếp tục đi xuống, Tiêu Kiến Thành nắm chặt cổ tay cô, không có ý buông lỏng. Tô Lạc ngược nhìn anh ta, hồi tưởng lại những lời anh ta nói tối qua, trong đầu cô chợt vụt qua một ý nghĩ.

“Tiêu Kiến Thành, anh suốt ngày bảo mình là người có tiền, nhưng tôi thấy anh chơi bời lêu lổng suốt. Chắc anh nói khoác phải không? Trên thực tế, anh cũng chẳng có tiền nên mới không nỡ quyền góp số đồ cổ của ông ngoại anh. Sau đó, anh nói đóng góp cho quỹ từ thiện của chúng tôi nhưng kỳ thực, anh chẳng có số tiền đó, đúng không? Bây giờ, người khoác lác như anh nhiều không kể xiết.”

Tiêu Kiến Thành nhếch miệng. “Có lẽ vậy. Dù sao tôi cũng rất xót ruột khi phải bỏ số tiền này.”

“Do cần rút lương tâm, anh mới nói thích tôi, muốn xoa dịu tôi, để tôi không vạch trần hành vi dối trá của anh, đúng không?”

“A... Bị em phát hiện ra rồi? Diễn xuất của tôi tệ đến thế sao?” Thang máy xuống đến nơi, Tiêu Kiến Thành tiếp tục nắm tay Tô Lạc đi ra bãi đỗ xe.

Tô Lạc cũng chẳng bận tâm. Trong lòng lại xuất hiện một suy đoán mới, cô lập tức chất vấn: “Thật ra, người anh yêu là Thẩm Doanh, nhưng cô ta vẫn chưa quên Dương Nhuệ, anh rất đau khổ nên mới giả bộ thích tôi để kích thích cô ta, đúng không?”

“Ừ, đúng là tôi đau lòng chết đi được.”

“Sau khi phát hiện tôi thích Dương Nhuệ, anh càng phấn khởi. Dương Nhuệ là tình địch của anh nên đả kích tôi có nghĩa là gián tiếp đả kích anh ấy, làm vậy, anh sẽ càng sướng khoái. Tôi nói không sai đấy chứ? Vì vậy, tối qua anh mới bảo, tôi và anh giống nhau, người chúng ta yêu đều không yêu chúng ta.” Tô Lạc càng nói càng cảm thấy đã tìm ra ngọn nguồn của mọi vấn đề.

Lúc này, Tiêu Kiến Thành đã đưa cô đến bên xe ô tô.

Anh ta mở cửa. “Em lên xe đi!”

“Anh hãy cho tôi biết, những điều tôi nói có đúng không?”

Tiêu Kiến Thành trầm tư vài giây, gật đầu. “Nghe cũng có lý, hợp logic.”

Tô Lạc thở phào nhẹ nhõm, nhưng Tiêu Kiến Thành đột nhiên chuyển đề tài: “Nếu đúng như em nói, vậy thì chuyện sáng nay tôi chuyển năm triệu nhân dân tệ vào quỹ của bọn em thì phải giải thích thế nào?”

Tô Lạc ngẩn người trong giây lát. Tiêu Kiến Thành bình thản chờ đợi đáp án của cô.

Tô Lạc ngẫm đi nghĩ lại, ấp a ấp úng, không biết phải nói thế nào, cuối cùng đành trả lời qua loa: “Đó... chắc chắn vì tối qua anh đã say trước.”

Tiêu Kiến Thành mỉm cười. “Lên xe đi, em có muốn nghe phiên bản của tôi không?”

Tô Lạc ngoan ngoãn leo lên ô tô. Xe chạy ra đường phố, trời nắng chói chang, ánh nắng xuyên qua kẽ lá, chiếu lên thân xe màu đen tạo thành những vầng sáng lấp lánh.

Tiêu Kiến Thành lái xe rất cẩn thận. Tô Lạc im lặng chờ nghe phiên bản của anh ta. Đài phát thanh đang phát một ca khúc lạ, nam ca sĩ hát: “Người bạn tốt...

người bạn tồi của tôi...”

Đến ngã tư có đèn đỏ, ô tô dừng lại, Tiêu Kiến Thành ngoảnh đầu nhìn Tô Lạc, đồng thời lên tiếng: “Tối qua, trước khi em say không biết gì, chúng ta đã nói rất nhiều chuyện, em còn nhớ không?”

Tô Lạc chau mày ngẫm nghĩ, nhưng ngoài tiếng súc sắc, cô chẳng nhớ ra điều gì.

“Không, tôi không nhớ, hay là rượu của anh có vấn đề.”

“Rượu chẳng có vấn đề gì, là em thất tình mà thôi.”

“Tôi chưa từng yêu, sao gọi là thất tình?”

“Tô Lạc, cuộc đời của em, nói một câu dễ nghe là thuần khiết như tờ giấy trắng, nói khó nghe là quá tệ. Không ngờ Dương Nhuệ lại là mối tình đầu của em.”

“Thế thì sao chứ?”

“Con người em đúng là kỳ quặc.”

“Anh còn kỳ quặc gấp trăm lần tôi.”

“Được rồi, Tô Lạc, em có muốn nghe phiên bản của tôi không?”

“Tất nhiên.”

“Trên thực tế, Tôi là người có tiền. Sau đó, Tôi gặp một cô gái không thể chinh phục, những cách mà trước kia tôi cho là hữu dụng đều không ăn thua với cô ấy. Tôi không tài nào hiểu nổi, suốt ngày nghĩ: “Tại sao chứ?” Nghĩ nhiều hại sức khỏe. Một hôm, cô ấy nói với tôi, nếu tôi quyên tiền giúp đỡ trẻ em nghèo, cô ấy sẽ trao trái tim vốn không ai quý trọng của cô ấy cho tôi. Là một doanh nhân, tôi chẳng bao giờ tiến hành một cuộc làm ăn lỗ vốn, nhưng tối qua tôi nghĩ, có thể thử xem sao.”

“Chỉ vậy thôi à?” Tô Lạc hỏi “Đúng thế!” Tiêu Kiến Thành đáp.

“Anh chủ nói những nói cuội là giỏi không ai bằng.”

“Em không tin à?”

“Tôi không tin.”

“Bất kể em tin hay không, Tô Lạc, tôi đã quyên góp năm triệu tệ rồi. Em hãy tự mình xem xét, tôi sẽ không tiêu tiền vô ích đâu.”

“Đây là hành động giúp đỡ người nghèo. Tới lúc đó, anh sẽ cảm thấy một niềm vui khó diễn tả bằng lời.” .

“Tôi chẳng bận tâm đến điều này, Tôi chỉ cần em thôi.”

“Anh điên rồi.” Tô Lạc thở dài.

Không ngờ Tiêu Kiến Thành gật đầu thừa nhận: “Tôi đúng là điên nên mới đặt cược lớn như vậy. Nhưng tôi cũng muốn dựa vào canh bạc này, xem có thể chữa khỏi bệnh của mình hay không.”

Đèn xanh bật sáng, Tiêu Kiến Thành tiếp tục lái xe. Tia nắng chuyển động trên nắp capo phía trước.

Anh ta đột nhiên quay sang Tô Lạc, bổ sung một câu: “Đừng tưởng tôi nói vậy là muốn kết tóc xe tơ với em. Trên thực tế, tôi chỉ muốn sớm gạt bỏ hứng thú khó hiểu đối với em, để quay lại làm việc tử tế.”

Tô Lạc trừng mắt với anh ta. Vô số nghi vấn, bức dọc, mâu thuẫn và tâm tình phức tạp dội lên não bộ của cô trong phút chốc. Tiêu Kiến Thành chẳng bận tâm, vẫn tập lái xe. Đúng lúc này, điện thoại của Tô Lạc đổ chuông, lại là Dương Nhuệ gọi tới.

“Sao em không nghe?”

“Việc tôi nghe điện thoại của anh ấy trước mặt anh có thể xóa bỏ hứng thú của anh đối với tôi hay không?”

“Không thể, ngược lại càng kích thích ý chí chiến đấu của tôi ấy chứ.”

“Thế thì khỏi nghe.”

Tiêu Kiến Thành nhú mày. “Xem ra, chúng ta có khả năng hợp tác.”

Tô Lạc bĩu môi. “Muốn làm cho anh chán tôi, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay hay sao?”

Tiêu Kiến Thành cười cười. “Tôi rất mong chờ.”

“Vậy anh hãy đợi tiếp chiều đi.” Tô Lạc đột nhiên cảm thấy thú vị.

Chuông điện thoại cuối cùng cũng dừng lại. Trong radio, nam ca g vẫn đang cất cao tiếng hát: “Chỉ một ý nghĩ... chỉ thiếu một chút... làm thế nào mới bị hủy diệt làm thế nào mới trở về như cũ...” Tô Lạc vẫn nhớ đến Tiểu Anh, nhất quyết đòi đi tìm con bé. Tiêu Kiến Thành hết cách, đành gọi điện hỏi địa chỉ. Không ngờ vừa đến đó, Tô Lạc liền nhìn thấy hai chị em Tiểu Phân và Tiểu Anh đang đứng ở lề đường, bên cạnh còn có một cái va li kéo cỡ lớn.

Tô Lạc giật mình, nói với Tiêu Kiến Thành: “Anh xem, may mà tôi đến đúng lúc. Hình như hai chị em con bé đang định bỏ trốn.”

Tiêu Kiến Thành gật đầu. “Thật chẳng biết tự lượng sức mình gì cả. Bọn họ có thể trốn i đâu? Trốn kiểu gì cũng chẳng thể thoát khỏi tình cảm vô biên của em.”

Tô Lạc không thềm để ý đến lời trêu chọc của anh ta. Xe vừa dừng lại, cô liền mở cửa, bước xuống đường.

nhìn thấy Tô Lạc, Tiểu Anh hét lớn: “Cô Tô!” rồi lao tới ôm chầm lấy cô.

Tô Lạc túm tay Tiểu Phân. “Cô định đi đâu vậy?”

Tiểu Phân không né tránh mà cười híp mắt. “Chị Tô, đủ yên tâm đi, em chuẩn bị đưa Tiểu Anh về nhà.”

“Thật sao?” Tô Lạc kinh ngạc.

Tiểu Anh ngẩng đầu, nói: “Thầy Dương cho chúng em tiền, bảo chúng em về xây nhà.”

“Thầy Dương ư? Thầy ấy cho các em bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi ngàn ạ!” Tiểu Anh giơ hai ngón tay, cất giọng lanh lảnh.

Tiểu Phân liền tiếp lời: “Cũng chẳng đáng là bao, không đủ để xây nhà nhưng có thể cải thiện cuộc sống. Chị Tô, sau này bọn chị có dự án gì, nhớ chiếu cố đến Tiểu Anh nhà em.”

Đối với Dương Nhuệ, hai mươi ngàn không phải con số nhỏ, trong lòng Tô Lạc đột nhiên có chút lo lắng cho anh.

Đang sau vang lên giọng nói của Tiêu Kiến Thành: “Tô Lạc, coi như em lợi hại, đàn ông đều khuynh gia bại sản vì em.”

“Sao lại vì tôi?” Tô Lạc lập tức quay đầu phản bác. “Là vì giúp đỡ người nghèo mới đúng.”

Tiêu Kiến Thành giơ tay đầu hàng. “Được rồi, vì giúp đỡ người nghèo, tạo dựng một xã hội yên ả.”

Nhận ra anh ta, Tiểu phân lập tức sán đến chào hỏi: “Ông chủ, tối qua cảm ơn anh đã chiếu cố đến công việc của tôi, hai ngày nữa tôi sẽ quay về làm việc.”

Tiêu Kiến Thành nghiêm mặt, cất lời cô ta: “Nói vậy, cái gì mà chiếu cố công việc của cô? Tôi hỏi cô, tối qua cô kiếm được mấy ngàn?”

“Cũng chẳng đáng là bao, chỉ mấy ngàn thôi.” Tiểu Phân ấp úng.

“Mấy ngàn?”

“Năm ngàn.”

Tiêu Kiến Thành trịnh trọng giơ năm ngón tay với Tiểu Phân. “Năm ngàn này là tôi nhịn ăn, nhịn dùng, dành dụm bao nhiêu lâu để tài trợ cho Tiểu Anh đóng tiền học phí mấy năm tới đây. Cô không được động đến đâu đấy!”

Tiểu Phân mù mờ. “Không phải... chúng ta chơi súc sắc. sau đó uống rượu...”

Tiêu Kiến Thành xua tay. “Đó là một hình thức khác mà thôi cô đã rõ chưa? Về bản chất, số tiền này của Tôi cũng giống của thầy Dương, đều là để giúp Tiểu Anh quay về trường học.”

Tiểu Phân ngẩn người. Biết anh lại giở trò, Tô Lạc liền ra đường vẫy taxi cho chị em Tiểu Anh.

Tiêu Kiến Thành ở bên cạnh tiếp tục bày ra vẻ tình cảm buồn nôn. “Đừng ngồi xe taxi, cứ để tôi tiễn là được, tiết kiệm khoản nào hay khoản ấy. Số tiền đó, tôi phải dành dụm rất vất vả đấy.”

Nghe những lời này, Tiểu Phân có chút phân vân, không biết có nên xuống xe hay không. Tô Lạc liền quay người, hỏi: “Tiêu Tổng, anh định đưa họ ra bến xe sao? Tôi bảo hai chị em xuống xe nhé?”

Tiêu Kiến Thành vội xem đồng hồ. “Ồ, thời gian không cho phép. Để lần sau đi, lần sau nhất định tôi sẽ tiễn.”

Tiểu Phân thất vọng đóng cửa xe. Tiểu Anh ngồi bên trong, vui vẻ vẫy tay chào Tô Lạc. Trong khi đó, Tiểu Phân từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi Tiêu Kiến Thành.

Xe taxi đi xa, Tô Lạc quay sang nhìn người đàn ông. Anh ta đặc ý vuốt tóc ngược lên. “Cô chị họ đã yêu tôi rồi, em có tin không?”

“Anh cho cô ấy những năm ngàn tiền boia, cô ấy không yêu anh thì còn yêu ai?”

“Đó không phải là tiền boa, tôi quyên tiền học cho trẻ em nghèo. Em đừng bôi nhọ một việc làm thần thánh như thế!”

“Năm ngàn mà cũng kể lể, người ta còn quyên tặng hai mươi ngàn kia kìa.” Tô Lạc bĩu môi.

“Hai mươi ngàn? Tôi quyên năm triệu thì sao?”

“Ai biết được là thật hay giả? Rất có khả năng anh lại lừa tôi.”

“Trời đất ơi, năm triệu chứ có phải con số nhỏ đâu, em có thể gọi điện về cơ quan hỏi.” Tiêu Kiến Thành nghiêm giọng.

Tô Lạc quay về xe ô Tô, Tiêu Kiến Thành vừa đi theo cô vừa gọi điện: “Hãy chụp ảnh giấy chuyển khoản năm triệu vào sáng hôm nay rồi gửi cho Tôi.”

Tô Lạc mở cửa xe, quay đầu buông một câu: “Dù có ảnh, tôi cũng không tin, chắc chắn là photoshop.”

Tiêu Kiến Thành lập tức nói với người ở đầu dây bên kia: “Mau đòi lại tiền, đổi thành tiền mặt cho vào bao tải mang đến cho tôi. Làm ngay bây giờ đi!”

Đối phương đương nhiên không làm được, miệng giải thích.

Tô Lạc bật cười thành tiếng.

Bất gặp sắc mặt vui vẻ của cô, Tiêu Kiến Thành mới cúp điện thoại, lên xe rồi hỏi: “Vui không?”

Tô Lạc gật đầu.

“Ừm biết thế tôi làm sớm hơn.” Tiêu Kiến Thành có chút cảm khái.

“Gì cơ?” Tô Lạc không hiểu ý.

“Cứ mặc kệ tôi, tôi đang hối hận đây này.”

“Anh hối hận vì đã quyên tiền à?” Tô Lạc hỏi.

“Không phải, tôi hối hận đã quyên muộn. Thế nào?”

Tiêu Kiến Thành ghé sát Tô Lạc, hỏi: “Tính giác ngộ của tôi cao hơn nhiều rồi, phải không?”

“Công nhận.” Tô Lạc gật đầu. Gương mặt cô tràn ngập ý cười, đôi mắt sáng lấp lánh.

Tiêu Kiến Thành không nhìn được, đặt tay lên thành ghế sau lưng cô, cất giọng trầm trầm: “Hãy theo tôi đi, tôi thật sự thích em.”

Tô Lạc lập tức ngồi thẳng người, tựa hồ sợ chạm vào tay anh ta.

“Hay anh cứ làm việc của anh đi, để tôi tự về nhà.” Tô Lạc giơ tay, định mở cửa xe.

Nghe cô nói vậy, Tiêu Kiến Thành liền thu tay về, đánh vô lăng, đồng thời nhếch miệng chế nhạo cô: “Nhìn bộ dạng căng thẳng của em kìa, đúng là ít tiếp xúc với xã hội có khác. Phụ nữ cũng đủ có mấy năm thanh xuân, đàn ông còn có chút hứng thú, già thêm chút nữa, dù em muốn cũng chẳng ai thèm đến tán ấy chứ!”

“Tôi không cần.” Tô Lạc cất giọng nghiêm túc.

“Em sai rồi, đừng nói cần hay không mà phải hỏi có ích lợi hay không trước.

Ví dụ, bởi vì sức hút của em, Tôi mới quyên nhiều tiền như vậy.”

Tô Lạc dừng cãi lại nhưng Tiêu Kiến Thành không cho cô cơ hội. Anh ta lập tức giơ tay bịt miệng cô. “Đừng nói em không thèm, rất nhiều người đang trông chờ vào khoản tiền này. Ban đầu cũng tại em quá cứng nhắc, lúc nào cũng muốn đối đầu với tôi nên bao nhiêu người thăm hại theo em.”

Tô Lạc đánh vào bàn tay đang bịt miệng mình, trong đầu cô chợt nhớ tới những chuyện xảy ra mấy tháng qua. Đúng là cô không thể hành động lỗ mãng, Tiêu Kiến Thành là tên lưu manh chính hiệu, ai biết anh ta nói câu nào là thật, câu nào là giả.

Ngẫm nghĩ một lúc, cô chỉ có thể “rặn” ra một câu: “Là anh chơi bẩn.”

Tiêu Kiến Thành cười cười. “Người có tiền có tư cách chơi bản.”

Buổi trưa, ánh nắng chói chang khiến mặt đường sáng trắng, làm hai người chói mắt. Tô Lạc chìm trong suy tư. Cô từ nhỏ lớn lên ở khu phố nghèo nhưng cũng không có nghĩa không biết gì về nhân tình thế thái. Bố cô, mẹ cô, em trai cô hay những người hàng xóm đều như nhau, bất kể rơi vào cảnh bần cùng hay sa sút, họ đều thành kính mong chờ sẽ có ngày đổi đời, trở thành người giàu có. Cũng có lẽ muốn thoát khỏi hoàn cảnh như vậy, cô mới một mình một đường, theo đuổi lý tưởng, để từ đó chứng minh giá trị của bản thân.

Tuy nhiên, từ trước đến nay, cô chưa từng gặp người như Tiêu Kiến Thành. Anh ta tùy ý làm càn, tùy ý cười cợt, trách mắng người khác, châm chọc cuộc sống của người khác. cũng cười nhạo cô, vì vậy cô mới coi anh ta là kẻ thù giả tưởng, một “người giàu vô liêm sỉ”. Nhưng trên thực tế cô không nhìn ra anh ta xấu xa, tội tệ ở điểm nào. Cô đối chọi anh ta một cách mù quáng, rồi bị hụt hẫng hết lần này đến lần khác. Càng nghĩ, Tô Lạc càng cảm thấy chán nản.

Ô tô nhanh chóng về đến nhà Tô Lạc. Tiêu Kiến Thành dừng xe ở ngoài đường, lên tiếng: “Tôi không đưa em vào nữa, tránh để người nhà em căng thẳng.”

“Căng thẳng gì chứ?”

“Tưởng em câu được con rùa vàng.”

“Xì, tôi đâu dám trèo cao...” Tô Lạc đẩy cửa, chuẩn bị xuống xe.

Tiêu Kiến Thành đột nhiên ngăn cô lại. “Đừng vội, để tôi đỡ em.” Vừa dứt lời, anh ta liền tháo dây an toàn, nhảy xuống xe, sau đó vòng sang bên này, cẩn thận đỡ cô xuống, luôn miệng nói: Từ từ, cứ từ từ...”

Tô Lạc thềm thở dài, không biết người đàn ông này lại bị đứt sợi dây thần kinh nào.

Sau khi đứng xuống đường, Tiêu Kiến Thành cúi đầu nhìn cô. “Không sao đấy chứ? Tôi về công ty trước đây.”

“Ừ, cảm ơn anh.” Tô Lạc bắt đầu nói.

“Mau về nhà nghỉ ngơi đi... Tôi qua em vất vả rồi.” Tiêu Kiến Thành nhẹ nhàng nói thêm một câu rồi quay người lên xe.

Vào thời khắc anh ta rời đi, Tô Lạc cuối cùng cũng biết người đàn ông này bị đứt sợi dây thần kinh nào. Bởi vì Dương Nhuệ đang đứng ở đầu ngõ nhìn cô. Sau lưng cô, Tiêu Kiến Thành bấm còi inh ỏi, đắc ý rời đi. Bởi vì ngồi trong xe điều hòa một lúc lâu nên dù bây giờ đứng dưới ánh mặt trời, Tô Lạc vẫn cảm thấy hơi lạnh. Dương Nhuệ đi đến bên cô, vẻ mặt rất phức tạp. Nếu là bình thường, Tô Lạc sẽ lập tức lên tiếng giải thích, nhưng bây giờ, cảnh tượng Dương Nhuệ đi theo Thẩm Doanh ra ngoài vẫn hiện rõ mồn một trong đầu cô.

“Anh... anh vừa vào nhà tìm em.” Dương Nhuệ nói.

“Có việc gì không anh?”

“Không có gì. Tại em không nghe điện thoại nên anh hơi lo lắng. Anh muốn nói cho em biết, anh phải quay về Cổ Bình bây giờ. Thư ký Dự thông báo tiền đã đến tài khoản, anh phải về ngay để lo việc khởi công xây dựng.”

Tô Lạc gật đầu. Xem ra Tiêu Kiến Thành không nói dối.

“Tiểu Anh cũng về quê rồi.”

“Em biết.”

“Sao em biết được?”

“Em vừa đi tìm con bé, đúng lúc chị họ đưa nó về quê. Anh không cần bỏ ra hai mươi ngàn đó. Bây giờ đã có tiền, anh có thể xin cơ quan trả lại cho anh.”

Dương Nhuệ lắc đầu. “Không sao. Tuy khả năng có hạn nhưng anh cũng cố gắng hết sức mình.”

Nghe Dương Nhuệ nói vậy, Tô Lạc biết anh đã nắm được thông tin về người quyên góp.

Ánh nắng như thiêu như đốt chiếu xuống, xung quanh im lìm không có lấy một ngọn gió, bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên tẻ nhạt trong giây lát.

Dương Nhuệ quay người rời đi, nhưng không kịp được ngoảnh đầu nói một câu: “Tối qua anh đi tìm em, nhưng em không còn ở nơi đó.”

Tô Lạc thầm tính toán khoảng thời gian anh bỏ cô mà đi rồi quay về tìm cô, đồng thời tưởng tượng ra cảnh Thẩm Doanh khóc lóc ở trong lòng anh.

“Anh gọi điện nhưng em không nghe máy. Nhân viên ở đó cũng không biết em đi đâu.” Dương Nhuệ lên tiếng.

Tô Lạc cắt lời anh: “Em uống rượu say nên chẳng biết gì cả.”

Dương Nhuệ gật đầu, không nói thêm gì, tiếp tục bước đi.

Tô Lạc biết anh hiểu nhầm, nhưng vào thời khắc này, sự hiểu nhầm đó ít nhiều cũng giúp cô giữ lại thể diện khi bị anh bỏ rơi ở hộp đêm. Vì vậy, cô đứng nguyên tại chỗ, cố gắng kiềm chế để không chạy theo kéo anh lại.

Điện thoại bỗng đổ chuông, là Tiêu Kiến Thành gọi tới. Tô Lạc bắt máy, còn chưa kịp mở miệng thì người ở đầu máy bên kia đã cất giọng tán thưởng: “Tôi còn tưởng em sẽ quỳ xuống trước mặt anh ta nhận lỗi cơ đấy! Xem ra em đã tiến bộ nhiều.”

Tô Lạc ngó nghiêng, nhìn thấy xe ô tô của Tiêu Kiến Thành đỗ ở bên đường, phía đối diện. Anh ta thò đầu ra khỏi xe, giơ ngón tay cái với cô. Không ngờ anh ta ở lại để xem trò vui.

“Liên quan gì đến anh? Tô Lạc muốn tắt điện thoại.”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia cất cao giọng: “Đừng cúp máy, có một việc quên mất không nói với em. Lúc cơ quan chức năng đến dỡ nhà em, em nhớ đứng tránh xa một chút.”

Tô Lạc giật mình. Đúng lúc này, có mấy chiếc xe của tòa án, công an và cơ quan quản lý trật tự đô thị phóng qua chỗ cô đang đứng. Trong xe toàn là nhân viên công vụ mặc đồng phục.

Thôi xong, họ đã làm thật rồi!

Tô Lạc quay người đi về nhà. Tiêu Kiến Thành tiếp tục lên tiếng: “Hãy nhớ, đừng động thủ đấy nhé! Đấu với ai cũng được chứ đừng đấu với chính quyền.”

Có cần tôi giúp không? Cần không?”

Tô Lạc làm gì có thời gian lãng nhãng với anh ta, lập tức tắt điện thoại.

23. Chương 23

Chương 23

Em Đã Tới Bước Đường Cùng

Cả dãy phố đã trở thành bãi chiến trường tan hoang. Đâu đâu cũng thấy xe cảnh sát, xe của Đội quản lý trật tự đường phố, xe cứu hỏa, thậm chí có cả xe cấp cứu Dân chúng xúm lại hóng hớt, tạo thành bức tường người dày đặc, bầu không khí sôi động như đón Tết. Nhìn thấy Tô Lạc, mấy người hàng xóm chỉ chỉ trỏ tỏ rõ .

Tô Lạc cố gắng len lỏi, khó khăn lắm mới chui vào được bên trong. Bất gặp cảnh tượng trước mắt, cô liền dờ người trong giây lát. Nhà cô đã trở thành một lô cốt, trước cửa xếp vô số bao cát, gạch đá và bàn ghế thành bức tường phòng ngự, bên trên treo lá cờ đỏ năm ngôi sao vàng, ngoài bờ tường viết dòng khẩu hiệu

lớn; ngay cửa ra vào xếp mấy bình gas, trên phủ tấm vải trắng, viết mấy chữ nguệch ngoạc: “Người nào tự ý xông vào sẽ mất mạng.” Tô Lạc muốn đi vào nhà nhưng bị một cảnh sát canh gác ngăn lại.

“Tôi là người nhà của họ. Tô Lạc phân trần. “Người nhà cũng không được vào, tình hình rất nguy hiểm.”

“Mẹ và em trai tôi đang ở trong đó, anh hãy cho tôi vào đi!”

Người cảnh sát không tin. “Đó là mẹ cô? Tôi cũng muốn gọi bà ấy là mẹ ấy chứ! Bà ấy ghê gớm thật, gây náo loạn từ hôm qua đến giờ.”

Đúng lúc này, một cái chai thủy tinh từ bên trong bay ra ngoài, rơi xuống đất vỡ tan, đốt cháy một ngọn lửa. Đám đông đứng xem liền vỗ tay hoan hô như thể nhìn thấy pháo hoa.

Tô Lạc gọi điện thoại mẹ và em trai nhưng không ai bắt máy. Trong lúc không biết phải làm sao, cô chợt nhìn thấy luật sư Châu ở giữa đám đông.

“Luật sư Châu, chuyện này là thế nào vậy?”

“Tô Lạc, tốt quá, này giờ tôi cứ lo cô ở trong đó.” Nhìn thấy cô luật sư Châu thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi... vừa mới về nhà.” Tô Lạc ấp úng.

Hiện giờ vụ này âm ỉ như vậy, để ổn định trật tự, chính quyền địa phương sẽ phải sử dụng một số biện pháp mạnh.”

“Ý anh là gì?” Tô Lạc không hiểu.

“Chắc cô cũng thấy xuất hiện nhiều cảnh sát có lẽ bọn họ sẽ tấn công.”

Tô Lạc vô cùng sốt ruột. “Cảnh sát không cho tôi vào nhà, tôi lại không liên lạc được với mẹ tôi.”

“Cô vào trong đó thì có tác dụng gì chứ? Vừa rồi, người trong nhà ném rất nhiều bom xăng ra ngoài. Có cán bộ đi vào khuyên can, bị người nhà cô động thủ nên phải lui hết đấy!”

“Chắc là được. Anh hãy giúp tôi nói với bọn họ, cho tôi vào trong đi!”

Luật sư Châu hơi do dự. “Sao thế” Tô Lạc hỏi.

“Cơ quan chức năng sắp tấn công bây giờ, cô mà vào trong đó, có lẽ... cũng sẽ bị bắt. Theo tôi...”

“Không sao đâu, để tôi đi thuyết phục mẹ và em trai.” Tô Lạc tỏ thái độ kiên quyết.

Luật sư Châu hết cách, đành kéo cô đến chỗ mấy nhân viên công vụ, nói rõ tình hình. Một cán bộ đứng tuổi cất giọng nghiêm nghị: “Cô cũng thấy đây tình hình khẩn cấp, vì lo sự việc càng trở nên nghiêm trọng nên phía cảnh sát đang chuẩn bị ra tay. Chúng tôi lại không thể can thiệp vào công việc của cảnh sát, vì vậy, nếu cô vào trong đó, rất có khả năng...”

Tô Lạc lập tức cắt lời ông ta: “Không sao. Đây là chuyện nhà tôi bị bắt thì cùng bị bắt.”

Vì cán bộ gật đầu, ra hiệu cho cấp dưới để cho Tô Lạc đi qua.

Tô Lạc liền quay người rời đi. Luật sư Châu đi theo, ngập ngừng muốn nói điều gì đó, thấy cô cúi xuống, chui qua sợi dây phong tỏa hiện trường của cảnh sát, anh ta đột nhiên giơ tay kéo cô lại. “Tô Lạc...”

“Gì cơ?”

Luật sư Châu dường như hạ quyết tâm, nói: “Cô gọi một cuộc điện thoại chẳng phải là xong hay sao?”

“Gì Cơ?” Tô Lạc không hiểu.

“Cô... cô hãy cầu xin Tiêu Tổng ấy.”

Tô Lạc lắc đầu. “Tại sao tôi phải cầu xin anh ta? Đây là chuyện của gia đình tôi.”

Luật sư Châu còn muốn nói câu gì đó, Tô Lạc đã đi về phía nhà mình.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Tô Kiệt cầm chai xăng xông ra ngoài, cô liền đoạt cái chai, đặt xuống đất, gầm lên: “Cậu điên rồi à?”

Nhìn thấy cô, Tô Kiệt nó như hụt hơi: “Chị về nhà làm gì?”

“Lẽ nào cậu định không cho chị về”

“Mẹ nói chị đứng về phía Chính phủ, về chỉ làm hồng việc thôi”

“Hồng việc gì chứ? Mẹ không hiểu biết về pháp luật, cậu cũng thế nào? Cậu biết ngoài kia có bao nhiêu cảnh sát không?”

“Sợ gì cảnh sát, bọn họ chẳng dám bắt chúng ta. Bạn em nói, càng làm to chuyện, bọn họ sẽ càng đền bù nhiều hơn.”

Tô Lạc chẳng nói chẳng rằng chạy vào nhà, thấy mẹ cô đang ngồi dưới đất đổ xăng vào chai, ông Tô ở bên cạnh lạng xăng giúp đỡ.

“Bố, Sao bố lại ở đây?” Cô hỏi.

Ông Tô ngẩng đầu, cười tươi. “Người đông mới tạo thành sức mạnh lớn.

Vừa rồi nếu không có bố ở đây, nhà ta đã bị bọn họ chiếm mất.”

Bà Nhạc phụ họa: “Không ngờ ông còn khỏe thế! Tay cán bộ đó chắc bị gãy mũi rồi còn gì.”

Bố mẹ và em trai Tô Lạc bắt đầu đắc ý hồi tưởng lại “trận chiến” vừa nãy. Bao nhiêu năm qua ngôi nhà này chưa bao giờ có đầy đủ bốn người, vậy mà hôm nay, bên ngoài chính quyền bày binh bố trận, người trong nhà lại cười nói vui vẻ. Tình thế kỳ quặc đến mức Tô Lạc cảm thấy sợ hãi.

“Đừng nói nữa!” Cô hét lớn.

Bố mẹ và em trai đều giật mình.

“Ngoài kia...” Tô Lạc chỉ tay ra ngoài cửa. “Hiện tại có hàng chục cảnh sát chuẩn bị tấn công vào nhà. Bây giờ, nếu chúng ta đi ra, vẫn còn có khả năng thương lượng, bằng không, chúng ta sẽ bị ngồi tù đó.”

Nghe Tô Lạc nói vậy, ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, im lặng vài giây.

Bà Nhạc đột nhiên mỉm cười. “Tôi biết ngay mà, nó đứng về phía chính quyền, nói chuyện y như đám người đó.”

Tô Kiệt cũng nhếch miệng. “Chị, chị đừng tin lời bọn họ. Bạn em sống ở khu ngoại ô, cũng dùng cách này nên được đền bù thêm gần một triệu đấy.”

Ông Tô đi đến, dõm mắt ra ngoài cửa. “Tiêu Lạc, đây là cơ hội phát tài tốt nhất của nhà chúng ta, chúng ta không thể bỏ qua.”

“Này, tiền đền bù là của ba mẹ con tôi, chẳng liên quan gì đến ông cả.” Bà Nhạc lập tức đính chính.

Ông Tô liền ngoác miệng cười. “Đúng, là của ba mẹ con bà. Chỉ cần mẹ con bà sống tốt là tôi yên tâm rồi.”

Bà Nhạc liếc ông một cái, ánh mắt hòa nhã hơn nhiều.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng loa phóng thanh: “Mọi người ở trong nhà nghe đây! Chúng tôi sẽ tiến hành cưỡng chế di dời theo phán quyết có hiệu lực của tòa án. Đề nghị người trong nhà phối hợp với công việc của chúng tôi, bằng không sẽ phải chịu mọi hậu quả! Chịu mọi hậu quả!”

Tô Lạc cất giọng khẩn thiết: “Bọn họ đã hành động rồi.”

“Bố, mẹ, Tiêu Kiệt, xin hãy nghe con, mau ra ngoài đi! Con sẽ không lấy một đồng tiền đền bù, con hứa!”

“Chị, những lúc như thế này càng cần phải đồng tâm hiệp lực. Nếu chúng ta không đoàn kết, làm sao có thể đấu với chính quyền? Tô Kiệt nói vừa nhét chai xăng vào tay Tô Lạc.

Bà Nhạc đứng dậy, lên tiếng chỉ huy: “Tiêu Kiệt mau đi mở bình gas. Lão Tô, ông phụ trách trấn giữ cửa sau. Tiêu Lạc, chúng ta trèo lên trần nhà.”

Mọi người liền hành động theo lời bà. Tô Lạc muốn ngăn cản nhưng đành chịu. Khi Tô Kiệt đi mở cửa, cùng với ánh nắng chiếu vào còn có một vài hình bóng cao lớn, nhanh chóng đánh cậu ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, có một số cảnh sát xông vào từ cửa sau, đẩy ông Tô đến góc tường, khống chế khiến ông không thể động đậy. Bà Nhạc đang trèo lên cầu thang cũng bị một cảnh sát lao đến lôi xuống dưới. Bà định phản kháng, “giơ tay lấy cái gấp than để đánh cảnh sát nhưng bị đối phương nhanh chóng đoạt mất, ấn người bà xuống đất. Tô Lạc còn chưa kịp phản ứng thì đã có cảnh sát đoạt chai xăng trong tay cô rồi đá mạnh vào đầu gối khiến cô mất thăng bằng, khụy xuống. Ngay sau đó, cô bị còng tay rồi bị lôi ra ngoài.

Cả quá trình diễn ra rất nhanh, Tô Lạc chỉ nhớ mỗi cảnh mẹ cô bị đập vào đầu nhưng bà vẫn không chịu khuất phục, miệng không ngừng la hét.

Đồn công an tương đối nhỏ, cũng chẳng uy nghiêm, bài trí sơ sài, trông như một phòng bảo vệ. Mấy người cảnh sát ai nấy đều có sắc mặt tiêu tụy.

Tô Lạc bị nhốt trong một phòng tạm giam nhỏ, cùng với một cô gái bán dâm nghiện ma túy. Ngoài một nữ cảnh sát đi vào tịch thu ví tiền, điện thoại và vật phẩm tùy thân trên người Tô Lạc thì không có ai đến hỏi chuyện hay lấy khẩu cung của cô.

Thỉnh thoảng có cảnh sát đi qua, Tô Lạc lập tức lên tiếng: “Anh cảnh sát, mẹ tôi đâu rồi? Người nhà tôi đang ở đâu?” Nhưng chẳng người nào để ý đến cô. Cô gái bán dâm ở góc tường chảy nước mắt nước mũi giàn giụa, phát ra tiếng rên đau đớn.

“Cô sao thế” Tô Lạc hỏi.

“Tôi sắp chết rồi.” Cô gái đáp.

Lại có một cảnh sát đi qua, Tô Lạc lớn tiếng gọi: “Anh cảnh sát hình như cô gái kia sắp chết rồi.” Vẫn chẳng ai bận tâm đến cô.

Phòng tạm giam có một ô cửa sổ nhỏ, bên ngoài trời đã sẩm tối. Tiếng rên của cô gái bán dâm ngày càng nhỏ, cuối cùng tắt hẳn. Tô Lạc ngồi bó gối ở một góc, không dám tiến lại gần. Một lúc lâu sau, có một anh cảnh sát mở cửa, đẩy hai hộp cơm vào trong.

Tô Lạc đánh bạo, nhắc lại một lần: “Cô gái kia nói... cô ấy sắp chết rồi.”

Anh cảnh sát đi đến, ngó nghiêng rồi đá chân vào người cô gái. Giây tiếp theo, anh ta lập tức đi ra ngoài. Tiếp theo nữa, một đám cảnh sát ủa vào phòng giam, không bao lâu sau, bác sĩ và y tá xuất hiện. Tất cả mọi người đều vây quanh cô gái đó, bàn tán xôn xao: “Chết rồi à?”, “Sao chẳng chú ý gì cả?”, “Mau đi điều chỉnh lại camera giám sát rồi báo lên Cục.”

Cửa phòng tạm giam mở toang nhưng không ai để ý đến Tô Lạc đang run rẩy ở một góc. Cuối cùng, cô cũng bị gọi đi lấy lời khai với tư cách nhân chứng. phía cảnh sát bắt cô làm chứng, khai không ai ngược đãi hay đánh đập cô gái vừa qua đời. Thế là, cô không ngừng lặp đi lặp lại ấy câu trả lời giống nhau: Tôi không nhìn thấy gì cả, tôi không rõ, không có người nào vào phòng... Trên thực tế, đúng là chẳng có người nào vào phòng giam. Bởi vì nói nhiều nên Tô Lạc cảm thấy không còn một chút sức lực.

Đúng lúc này, đột nhiên có người đi vào, nói nhỏ vào tai người cảnh sát đang lấy lời khai. Anh ta gạt đầu, bảo Tô Lạc ký tên vào tờ khẩu cung rồi nói với cô: “Cô có thể đi được rồi.”

“Tôi ư? Tôi có thể đi rồi sao?” Tô Lạc không dám tin vào tai mình.

“Đúng vậy. Nếu cần hợp tác điều tra, chúng tôi sẽ thông báo với cô. Đúng rồi, bây giờ đã muộn, bộ phận giữ đồ không còn ai làm việc, ngày mai cô đến lấy đồ đi!”

Tô Lạc rời khỏi đồn công an với tâm trạng ngỡ ngàng và khó tin. Sau khi ra ngoài cổng, cô đứng trên hè phố một lúc lâu mà không biết nên đi về bên phải hay bên trái. Lúc này, cô không có tiền, không điện thoại, cũng chẳng có... nhà. Một chiếc ô tô chạy tới, dừng lại trước mặt Tô Lạc. Tiêu Kiến Thành ngheêng ngang nhảy xuống xe. “Được thả nhanh như vậy sao? Tôi còn định đích thân đến phòng giam đón em đây này.”

Nhìn thấy anh, trong lòng Tô Lạc ít nhiều cũng rất cảm kích.

“Lần này là anh giúp tôi phải không?” Cô hỏi.

“Đâu chỉ mỗi lần này, tôi từng giúp em bao nhiêu lần, em không nhớ sao?”

Anh hỏi lại.

“Cảm ơn anh!”

“Không chỉ đơn giản nói lời cảm ơn, em còn phải ghi nhớ trong lòng, rõ chưa?”

Nghĩ đến bố mẹ, Tô Lạc hỏi một câu thăm dò: “Anh có biết... người nhà của tôi ở đâu không?”

Tiêu Kiến Thành thờ ơ đáp: “Không, tôi chẳng cần biết điều đó”

Tô Lạc đương nhiên hiểu ý anh. Cô gật đầu, chào tạm biệt đối phương.

“Muộn như vậy rồi, em định đi đâu?” Tiêu Kiến Thành hỏi.

“Tôi về nhà xem thế nào!”

“Tôi vừa đi qua đó, nhà em bị dỡ rồi, chẳng còn thứ gì cả.

Tô Lạc ngẫm nghĩ rồi trả lời: “VẬY... tôi đến chỗ bố tôi.”

“Chẳng phải bố em đang bị nhốt hay sao?”

“Ông ấy có thuê một căn hộ, tới qua chỗ đó nghỉ tạm.”

“Để tôi đưa em đi!” Tiêu Kiến Thành tỏ ra ân cần.

Biết không thể đi bộ đến nhà bố, Tô Lạc đành lên xe của anh. Ô tô nhanh chóng dừng lại ở khu nhà ở của bố cô Tiêu Kiến Thành thò đầu ra ngoài quan sát. “Gần như vậy sao?”

“Gi cơ?” Tô Lạc không “Chỗ này rất gần Hằng Đông. Tiêu Kiến Thành đáp.

Tô Lạc không có tâm tư cùng anh thảo luận vấn đề đó. Cô xuống xe, đến cửa nhà bố, dùng sức kéo cánh cửa sắt. Tuy cửa đã gỉ sét nhưng với sức lực của cô, dù cố gắng đến mức nào cũng không thể mở ra. Chợt nhớ ông Tô từng có lần lấy chìa khóa ở khe nhỏ bên cạnh cửa, cô liền thò tay mò tìm nhưng đáng tiếc, chẳng thấy đâu. Cô lại đi ra ngoài, tới gần ban công, kéo hàng rào sắt đầy bụi, định tìm khe hở để chui vào nhà.

Tiêu Kiến Thành ngồi trên xe nhìn cô, không nhịn được nói đùa: “Nơi này chắc cũng lắp camera. Tôi đoán, ngày mai báo chí sẽ đưa tin: Hai tên trộm nửa đêm lái xe hơi sang trọng đi ăn trộm, nhưng vì kỹ thuật quá kém nên chẳng làm ăn được gì.”

Nghe anh nói vậy, Tô Lạc biết không có cách nào vào bên trong nên đành bỏ cuộc, quay lại ô tô.

“Anh cứ đi trước đi, không làm phiền anh nữa.” Cô nói.

“Em định đi đâu bây giờ?”

“Tìm một nhà nghỉ để nghỉ tạm.” Tô Lạc đáp.

“Để tôi đưa em đi, chẳng nào tôi cũng phải vòng lại đường cũ. Đầu đường có một nhà nghỉ đấy.”

Thật ra Tô Lạc đâu có ý đi thuê nhà nghỉ, bởi vì cô không một xu dính túi. “Khỏi cần phiền đến anh, tôi đi bộ qua đó là được.” Tô Lạc lắc đầu.

“Đêm tối đi bộ không an toàn, em ngồi xe của tôi đi” Tiêu Kiến Thành vẫn hết sức nhiệt tình.

Tô Lạc hết cách, đành nói thật: “Tôi... Ví tiền của tôi vẫn bị giữ ở đồn cảnh sát.”

Tiêu Kiến Thành lập tức hiểu ra vấn đề. “Không có tiền à? Chuyện nhỏ, tôi cho em mượn, năm trăm tệ có đủ không?”

“Hai trăm là đủ rồi.”

Tiêu Kiến Thành rút tiền nhét vào tay Tô Lạc rồi giục cô lên xe.

Đến nhà nghỉ, Tô Lạc xuống xe, đi vào bên trong. Chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng, cô lại nhanh chóng ra ngoài, may mà Tiêu Kiến Thành vẫn đứng bên cạnh ô tô.

Tô Lạc tiến lại gần anh, cất giọng ngại ngùng: “Có thể cho tôi mượn chứng minh thư của anh không? Tôi không có nên không thể đăng ký.”

“Thế à? Tiêu Kiến Thành vỗ vỗ lên người.” “Tôi chẳng có thói quen mang theo chứng minh thư bên mình.”

Tô Lạc hết cách, đứng yên một chỗ, ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lại hai trăm tệ cho anh. “Tôi sẽ nghĩ cách khác, không cần dùng đến tiền nữa, cảm ơn anh.”

Tiêu Kiến Thành nhận tiền, lại hỏi: “Em định đi đâu?”

Tô Lạc nở nụ cười miễn cưỡng. “Không sao, tôi có nhà họ hàng ở gần đây, tôi sẽ qua đó nghỉ tạm một đêm.”

“Để tôi đưa em đi.”

“Không cần đâu, tôi đi trước đây.” Nói xong, Tô Lạc liền quay người rời đi: Thật ra, gần đây chẳng nhà họ hàng nào cả, bởi vậy, cô có thể làm gì khác ngoài chuyện đợi ở ngoài đường cho đến khi trời sáng?

Mới đi vài bước, cô chợt nghe Tiêu Kiến Thành ở đằng sau gọi mình: “Tô Lạc!”

Cô dừng bước, cố gắng nở nụ cười rồi mới quay người về phía anh. Người đàn ông đứng cách cô vài bước, sắc mặt lộ vẻ không vui.

“Chuyện gì thế?” Tô Lạc hỏi.

“Em định lang thang ở ngoài đường cả đêm hay sao?”

Bị anh phát hiện ra ý đồ, Tô Lạc ngẩn người, nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Đừng phủ nhận, em đã đến bước đường cùng rồi.” Tiêu Kiến Thành đặc biệt nhấn mạnh mấy từ cuối.

Con người ở trong hoàn cảnh quẩn bách thường chỉ cầu sinh tồn mà không cần biết bản thân ra sao. Một khi bị người bên cạnh nhìn thấu, sẽ mang đến sức sát thương mạnh như vũ bão, không gì có thể ngăn cản. Tô Lạc lập tức quay người bỏ chạy, Tiêu Kiến Thành liền đuổi theo, túm tay cô.

Cô ra sức giật khỏi tay anh nhưng do dùng lực quá mạnh, xương sườn đột nhiên nhói đau khiến cô phải cúi gập người.

Tiêu Kiến Thành giật mình, vội hỏi: “Em sao thế? Bị đau ở đâu à?”

Tô Lạc lắc đầu. Một lúc sau, cơn đau dịu đi, cô mới đứng thẳng người.

Tiêu Kiến Thành nhìn cô, lại cất giọng quan tâm: “Em không sao đấy chứ?”

Có cần đi bệnh viện kiểm tra không?”

“Tôi vẫn ổn.”

Tiêu Kiến Thành thở phào nhẹ nhõm, giây tiếp theo, anh nghiêm mặt, nói: “Em không cần trốn tránh tôi. Tôi cũng chẳng chán và mệt đến mức cố tình kéo em đi đâu đó. Tôi chỉ cảm thấy em rất ngu ngốc, vĩnh viễn không mở mang được đầu óc, rơi vào hoàn cảnh này cũng đáng đời.”

Nghe anh nói vậy, Tô Lạc lên tiếng: “Tôi ngu ngốc ư? Vậy anh hãy nói cho tôi biết, thế nào mới không bị coi là ngu ngốc?”

“Được thôi, để tôi nói cho em biết! Nếu thông minh một chút em nên thừa nhận mình chẳng có nơi nào để đi. Tôi hoàn toàn có thể sắp xếp chỗ nghỉ cho em. Nếu thông minh một chút, hôm nay trước khi bị bắt, em nên gọi điện cho tôi ít nhất tôi cũng không để em bị nhốt với người chết. Nếu thông minh một chút, em đã sớm nhận ra, tôi là chủ dự án đầu tư đó. Nếu em chịu thương lượng với tôi, trả thêm một chút tiền đền bù là chuyện nhỏ, đâu đến nỗi như bây giờ, cả nhà em bị tổng giam?”

“Sau đó thì sao? Dù tôi mở miệng cầu xin, dựa vào cái gì mà anh tình nguyện giúp tôi? Nếu tôi cầu xin thật, lẽ nào anh sẽ nhận lời hay sao?”

“Đúng! Tôi chưa chắc đã nhận lời giúp em. Tô Lạc, những người phụ nữ khác, đặc biệt là người thông minh, chỉ cần quen tôi, chỉ cần biết tôi có chút hứng thú với cô ta, cô ta sẽ tìm mọi cách bám lấy tôi. Một khi khiến tôi vui vẻ, những chuyện này dễ như trở bàn tay. Còn em thì sao? Lúc nào cũng tỏ ra thanh cao, tự

ình là đúng, lại còn tự huyễn hoặc mình nữa, vì vậy em mới thích một người vô dụng như Dương Nhuệ. Vào thời khắc này, anh ta có thể giúp gì cho em?”

“Tôi không cần người khác giúp. Tôi cũng không vì sự giúp đỡ của người khác mà cốt lấy lòng anh ta.”

“Vậy sao? Thế thì tôi lại đưa em về đồn cảnh sát nhé? Tội của em tuy không nặng nhưng nhốt đăm bữa nửa tháng cũng chẳng có vấn đề gì.”

“Anh đang uy hiếp tôi phải không?”

“Không phải tôi uy hiếp em mà là cho em biết một sự thật. Em tưởng mình học đại học, dốc sức làm từ thiện thì em không phải người bình thường, không phải là con gái của bố mẹ em chắc? Nếu họ biết thân phận của tôi, biết em không chịu nhờ tôi giúp đỡ, để họ rơi vào hoàn cảnh phải dùng thủ đoạn hạ tiện để uy hiếp chính quyền, rồi bị người ta đập lên đầu, còng tay tống vào nhà giam, em nghĩ họ không hận em hay sao? Không mắng em là đồ ngu xuẩn hay sao?”

“A-aaa...” Tô Lạc bị anh dồn ép đến mức không chịu nổi, bịt tai hét lớn. “Tại sao ai cũng vì đồng tiền? Tại sao nhất định phải như vậy? Tại sao? Tại sao chứ?”

Trái ngược với bộ dạng sắp phát điên của Tô Lạc, Tiêu Kiến Thành vẫn tỏ ra bình thản, điềm tĩnh giải đáp nghi vấn của cô: “Để tôi nói cho em biết nguyên nhân. Thế giới này là do đồng tiền định ra quy tắc, một khi không tuân theo, em chỉ có thể cùng đường mặt lộ.”

Chân lý xuất hiện, không lời nào có thể phản bác. Dưới ánh đèn đường lơ mờ, Tô Lạc thần thờ nhìn Tiêu Kiến Thành. Trong mắt anh có một vẻ ngông cuồng và kiên định, dường như cả vũ trụ đang chuyển động sau lưng anh, không gì có thể tác động.

Có lẽ anh nói đúng.

24. Chương 24

Chương 24

Tôi Mới Là Vận Mệnh Của Em

Tiêu Kiến Thành dẫn Tô Lạc lên tầng trên cùng của tòa cao ốc Hằng Đông.

Anh không có cử chỉ thân mật nào mà chỉ đưa cô vào một căn phòng, trước khi đi còn dặn cô khóa cửa cẩn thận. May mà không phải căn phòng có buồng tắm trong, suốt cửa anh, bằng không, chắc Tô Lạc cũng khó lòng chọn mất.

Mỗi ngày đều có người mang quần áo và đồ ăn, quét dọn vệ sinh nhưng Tiêu Kiến Thành không hề xuất hiện. Hai ngày sau, Tô Lạc hết kiên nhẫn, không tìm được gọi điện cho anh.

“Anh đang ở đâu thế” Cô hỏi.

“Tôi đang bận.”

“Lúc nào anh mới về đây?”

“Tôi không biết.”

“Tôi muốn nói chuyện với anh.”

“Để sau đi!” Tiêu Kiến Thành thờ ơ trả lời.

Trong điện thoại, ngữ khí của anh lạnh nhạt, như biến thành một người khác.

Tô Lạc đột nhiên cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ.

Ngẫm đi nghĩ lại, cô quyết định xin ý kiến của luật sư Châu. Hai người hẹn gặp nhau ở quán trà. Vừa ngồi xuống, Tô Lạc lập tức lên tiếng: “Tôi muốn hỏi về chuyện của bố mẹ và em trai tôi. Có cách giải quyết không?”

“Theo như thông tin tôi nhận được, cơ quan chức năng đang chuẩn bị khởi tố hình sự. Tội danh chưa xác định, hai ngày nay vẫn đang ở giai đoạn thẩm vấn, cần phải tìm hiểu thêm mới biết họ chỉ định tạm giam người nhà cô hay phát lệnh bắt giữ.

“Tình hình xấu nhất sẽ thế nào?”

“Căn cứ vào tình hình hiện tại, em trai cô nhiều khả năng sẽ bị kết án tù. Bố mẹ cô tuổi tác đã cao, nên có thái độ hợp tác tốt, chắc có thể được hưởng án treo.”

“Gia đình tôi đâu làm chuyện gì đặc biệt kinh khủng, cũng không ai bị thương nặng, tại sao lại nghiêm trọng như vậy?”

“Bởi vì có ảnh hưởng rất xấu đến vấn đề an ninh trật tự nên chính quyền không vui.”

Tô Lạc ôm một tia hy vọng, hỏi luật sư Châu: “Anh có thể biện hộ giúp người nhà tôi, để họ được thả mà không bị khép tội không?”

“Đó là tình tiết trong phim điện ảnh thôi.” Luật sư Châu đáp.

Tô Lạc im lặng hồi lâu.

Luật sư Châu an ủi cô: “Cô đừng lo lắng, chắc Tiêu Tổng sẽ có cách. Nếu Tiêu Tổng ra mặt, nhiều khả năng chuyện lớn hóa nhỏ. Cô đã nói với anh ta chưa?”

“Tôi nói rồi... nhưng anh ta không có câu trả lời rõ ràng.”

“VẬY... cô hãy tìm cơ hội nhắc lại một lần nữa đi. Tiêu Tổng cũng không phải người khó nói chuyện, nhiều khi có lẽ do tâm trạng không tốt nên anh ta mới tỏ thái độ lạnh lùng.”

Tô Lạc lặng thinh, nhìn chăm chăm vào tách trà trước mặt đến thất thần, một lúc lâu sau cô mới mở miệng: “Có đúng là chỉ anh ta mới có khả năng giải quyết không?”

“Cũng không hẳn. Nếu cô quen người có năng lực hơn Tiêu Tổng thì được rồi.”

Tô Lạc lắc đầu.

Luật sư Châu cất giọng bắt lực: “Tô Lạc, tôi cũng muốn giúp cô theo vụ này, nhưng thực Tiêu Tổng có khả năng làm tốt hơn tôi.”

“Tôi biết.” Tô Lạc đáp.

“Nếu có việc gì cần tôi giúp, hãy liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.” Trước khi ra về, luật sư Châu dặn đi dặn lại. Tô Lạc gật đầu cảm ơn, trong lòng vô cùng sốt ruột.

Cô quay về tầng trên cùng của tòa nhà nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Tiêu Kiến Thành. Cô đứng ngồi không yên, bỗng có cảm giác nghe thấy tiếng “đinh dong” của thang máy nhưng khi cô mở cửa ra xem lại không có bất cứ động tĩnh nào, cuối cùng, cô ra khỏi phòng, ngồi ở bên ngoài chờ đợi.

Đêm đã về khuya, Tô Lạc không rời mắt khỏi thang máy. Cô chưa bao giờ mong ngóng người đàn ông đó như thời khắc này. Tuy nhiên, cô chỉ có thể chờ đợi anh chủ động xuất hiện mà không dám gọi điện thoại.

Không biết bao lâu sau, một giọng đàn ông đột nhiên vang lên trên đầu cô: “Này, em ngồi ở đây làm gì thế?”

Tô Lạc mở mắt, mới phát hiện mình ngủ gật từ lúc nào.

Cô ngẩng đầu, thấy Tiêu Kiến Thành đang đứng cạnh mình. Cô muốn đứng dậy nhưng do ngồi quá lâu, thân thể cứng đờ nên đành giữ nguyên tư thế, đáp: “Tôi đợi anh.”

“Đợi tôi làm gì?”

“Muốn tìm anh nói chuyện.”

“Được thôi, em nói đi! Tiêu Kiến Thành cũng tựa vào tường, ngồi xuống cạnh cô.

Ngửi thấy hơi rượu từ người anh, Tô Lạc lên tiếng: “Nếu anh mệt rồi thì nghỉ ngơi trước đi, ngày mai tính sau.”

“Tôi không sao. Em muốn nói gì thì nói ngay bây giờ đi!”

Hành lang tối om, chỉ có ánh sáng lờ mờ phát ra từ đèn hiệu cứu hỏa. Tiêu Kiến Thành ngồi trong bóng tối, Tô Lạc chỉ nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng của anh. Cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ thấy chấm đỏ lúc tỏ lúc mờ ở đầu hành lang, trong lòng mờ mịt.

Đợi một lúc vẫn không thấy Tô Lạc lên tiếng, Tiêu Kiến Thành giục: “Mau nói đi, em định bàn chuyện gì?”

“Anh biết mà.” Tô Lạc lên tiếng.

“Tôi làm sao biết được?”

“Hôm đó, anh bảo tôi không đủ thông minh, không biết chủ động mở miệng, vì vậy, tôi muốn cầu xin anh... Anh có thể giúp người nhà của tôi không?” Tô Lạc nói lí nhí.

“Bây giờ là xã hội pháp trị, nếu bọn họ vi phạm pháp luật thì nên bị trừng phạt. Việc khác tôi có thể nghĩ cách nhưng liên quan đến hành vi phạm tội, tôi không có khả năng.”

“Tôi biết bố mẹ và em trai tôi không đúng, nhưng cũng chưa gây ra hậu quả nghiêm trọng, anh có thể nghĩ cách cứu họ không?”

“Ai bảo chưa gây ra hậu quả nghiêm trọng? Việc làm của họ khiến dự án bị trì hoãn, ảnh hưởng đến sự ổn định xã hội, hơn nữa còn phải huy động bao nhiêu cơ quan đi thi hành nhiệm vụ, em tưởng không tốn kém hay sao?”

“Chúng tôi có thể bồi thường.”

“Em định lấy gì bồi thường? Một chút tiền đền bù của nhà em à? Hơn nữa, dù em muốn bồi thường, người nhà em thả ngồi tù cũng không chịu bỏ tiền ấy chứ.”

Nghe Tiêu Kiến Thành nói vậy, Tô Lạc hoàn toàn á khẩu.

“Được rồi, em đã nói xong đúng không?” Tiêu Kiến Thành định đứng dậy. “Chưa!” Tô Lạc vội lên tiếng. “Còn gì nữa, em mau nói đi!”

“Dù thế nào, họ cũng là người thân của tôi, tôi không muốn họ bị nhốt vào tù, không muốn họ bị giam giữ dù chỉ một ngày. Tôi tin, người nhà tôi cũng muốn sớm được thả ra. Trong số những người tôi quen biết, chỉ mình anh có thể giúp tôi, vì vậy mong anh, à không, xin anh hãy giúp họ. Chỉ cần có thể giúp đỡ, anh bảo tôi làm gì cũng được.”

Tô Lạc nhìn chằm chằm gương mặt nhìn nghiêng của Tiêu Kiến Thành trong bóng tối, không biết thái độ của mình đã đủ chân thành hay chưa. Nhưng một lúc lâu sau, Tiêu Kiến Thành vẫn không trả lời. Cô hồi hộp chờ đợi, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Cuối cùng, Tiêu Kiến Thành lên tiếng: “Làm gì cũng được sao?”

“Đúng thế.”

“Em có biết tôi muốn làm gì không?”

“Tùy anh.”

“Thật à?”

“Thật”

“Vậy tối nay em hãy ở cùng tôi.”

“Được”

Hai má Tô Lạc nóng ran nhưng cô vẫn cố giữ thái độ bình tĩnh để mỗi câu trả lời đều tỏ ra tự nhiên và nhiệt tình.

Tiêu Kiến Thành cười ha hả một lúc lâu, sau đó đột nhiên cất giọng lạnh nhạt: “Tô Lạc, mấy ngày nay, bỗng dưng tôi cảm thấy... chuyện này chẳng thú vị gì cả.”

“Anh nói gì cơ?”

“Tôi đột nhiên mất hứng. Tôi biết, sau khi nói những lời đó với em, chắc chắn em sẽ cầu xin tôi giúp đỡ, nhưng khi em thật sự làm vậy, tôi lại thấy rất vô vị.”

“Tôi... Vậy tôi...” Tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dữ liệu của Tô Lạc nên cô ấp a ấp úng.

“Em cho rằng tôi là thằng ngốc, hay em nghĩ mình là tiên nữ? Em tùy tiện nói một câu là tôi sẵn sàng vì em lên núi đao, xuống biển lửa? Nói thật, đúng là tôi có chút hứng thú khó lý giải đối với em, nhưng đàn ông ấy mà, phụ nữ càng tỏ ra không chịu khuất phục, họ càng muốn chinh phục. Lẽ nào em cho rằng tôi thiếu đàn bà hay sao? Không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp, thông minh hơn em, hiểu chuyện hơn em đang đợi điện thoại của tôi. Bây giờ để cứu người nhà, em mới dùng bản thân giao dịch với tôi. Thật sự chẳng thú vị gì cả, em có hiểu không?”

Tiêu Kiến Thành đứng dậy, nói tiếp: “Thời gian này, em không có nơi nào để đi, ở chỗ tôi cũng không thành vấn đề, nhưng chuyện khác thì thôi đi!”

Nghe anh nói vậy, Tô Lạc biết đã không còn hy vọng. Cô lặng lẽ đứng lên, về phòng thu dọn quần áo và đồ vật tùy thân rồi xách túi đi ra ngoài.

Thấy Tiêu Kiến Thành vẫn đứng yên một chỗ xem điện thoại Tô Lạc đi đến trước mặt anh, cất giọng chân thành: “Cảm ơn anh!”

Tiêu Kiến Thành nhướn mắt nhìn cô. “Em định đi ngay bây giờ à?”

“Đúng vậy, tôi không làm phiền anh nữa.”

“Tôi có đuổi em đi đâu.”

“Tôi biết”. Tô Lạc gật đầu, quay người rời đi. Nhưng ngẫm nghĩ thế nào, cô lại dừng bước, ngoảnh đầu nói: “Mấy ngày qua tôi đã suy nghĩ nghiêm túc. Có lẽ tôi thật sự ngu ngốc, không biết mình đang làm gì. Cảm ơn anh đã nhắc nhở.”

Ánh đèn từ màn hình điện thoại hắt lên mặt Tiêu Kiến Thành nhưng Tô Lạc không nhìn ra bất cứ biểu hiện nào ở trên đó. Kỳ thực, cô cũng chẳng biết mình muốn biểu đạt điều gì, chỉ nở nụ cười một cách khó nhọc. “Thật ngại quá, người nghèo thường chẳng có chí hướng gì cả.”

Sau khi thốt ra câu này, nước mắt cuối cùng cũng trào khỏi khóe mi Tô Lạc, may mà cô đang ở trong bóng tối. Cô nhanh chóng quay người, đi nhanh về phía thang máy, vào trong, bấm nút xuống tầng một. Con số hiển thị ở bên trên nhảy không ngừng, cô ngược nhìn, nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má.

Thang máy đột nhiên dừng lại ở lưng chừng. Bảng hiển thị cố định ở con số “chín” một lúc lâu. Tô Lạc thử mở cửa mà không được, bấm các tầng khác nhưng vẫn bất động, xem ra thang máy bị trục trặc, cô liền bấm nút báo động khẩn cấp, từ loa vọng ra tiếng chuông nhưng chẳng có ai trả lời. Bây giờ là nửa đêm, có lẽ nhân viên trực ban đã đi nghỉ nên không người nào nghe thấy tiếng kêu cứu của cô.

Tô Lạc đứng tựa vào tường thang máy, nhìn cánh cửa khép chặt, cảm thấy hoàn toàn bất lực. Trong đầu cô chợt vụt qua một ý nghĩ, nếu thang máy rơi xuống cũng chẳng sao, có lẽ sẽ được bồi thường một khoản tiền lớn. Bây giờ, liệu cô có nên viết di chúc, để lại một nửa khoản tiền cho bố mẹ, nửa, còn lại quyên góp cho quỹ từ thiện hay không?... Nghĩ đến đây, nước mắt lại chảy dài, cô ngồi xồm xuống góc thang máy, ôm mặt khóc nức nở.

Không biết bao lâu sau, thang máy cuối cùng cũng khởi động, tiếp tục chạy xuống dưới. Tô Lạc đứng dậy, dùng tay áo lau sạch nước mắt.

Cuối cùng cũng xuống đến tầng một, cánh cửa thang máy từ từ mở ra. Tiêu Kiến Thành đứng ngay ở bên ngoài không đợi cửa mở hết, anh đã sải bước dài đi vào trong, lại bấm tầng trên cùng và đập mạnh vào nút đóng cửa.

Tô Lạc đứng sau lưng anh, vừa bắt ngờ vừa ngượng ngập.

“Xin lỗi tôi phải đi bây giờ.” Tô Lạc nói. “Em định đi đâu?” Tiêu Kiến Thành hỏi.

Tô Lạc không trả lời.

Lúc này, thang máy bắt đầu di chuyển lên trên. Tiêu Kiến Thành châm một điếu thuốc lá, rít mạnh vài hơi. Dù chỉ nhìn thấy bóng lưng người đàn ông nhưng Tô Lạc dường như có thể cảm nhận được sự phẫn nộ từ nội tâm của anh.

Đúng là phẫn nộ, nhưng tại sao anh lại có tâm tình này, Tô Lạc không hiểu nổi.

Một lúc sau, cửa thang máy mở ra, hai người lại quay về tầng trên cùng của tòa nhà. Tiêu Kiến Thành chẳng nói chẳng rằng, kéo Tô Lạc ra khỏi thang máy. Khi cánh cửa khép lại, hai người lại chìm vào trong tối. Tô Lạc chỉ có thể nhìn thấy đầu thuốc lá lập lòe trên tay anh, mùi thuốc dần lan tỏa khắp nơi.

“Tôi đã thay đổi ý định. Tôi đồng ý giúp em.” Tiêu Kiến Thành cuối cùng cũng lên tiếng.

“Anh không cần nhắc đến chuyện này nữa.” Tô Lạc đáp.

“Tại sao?”

“Thôi khỏi. Nếu tôi không quen biết anh, tất cả những chuyện này vẫn sẽ xảy ra. Người nhà tôi có số phận của mình, tôi cũng có vận mệnh của tôi, không liên quan đến anh.”

Nếu em không quen biết tôi ư?” Tiêu Kiến Thành lặp lại câu nói của cô. “Làm gì có chuyện đó? Tô Lạc, tôi nói cho em biết, tôi chính là vận mệnh của em.”

Tiêu Kiến Thành đột nhiên ném mẩu thuốc lá xuống đất rồi ôm vai Tô Lạc. Giây tiếp theo, anh cúi xuống hôn cô dùng sức đè vào môi cô. Tô Lạc giãy giụa theo bản năng nhưng đời nào anh chịu buông tha. Anh càng ôm chặt cô vào lòng, ngấu nghiến đôi môi cô.

Thân thể của Tiêu Kiến Thành ấm nóng, đồng thời tỏa ra mùi rượu lẫn mùi thuốc lá khiến Tô Lạc bất chợt nhớ đến thuở ấu thơ. Lúc đó, gia đình cô còn êm ấm, bố mẹ vẫn sống cùng nhau. Bố cô thường uống rượu trong bữa ăn hay ngồi hút thuốc ở ngoài sân. Ông bế cô đặt lên đầu gối, hôn lên má cô. Vào giây phút này, Tô Lạc bỗng không muốn phản kháng nữa, ngược lại, cô gơ hai tay ôm Tiêu Kiến Thành. Người đàn ông này tuy cay nghiệt và vô lại, buồn vui thất thường nhưng dù sao cũng là một chỗ dựa, tốt hơn bóng đêm vô cùng vô tận.

Dần dần, Tiêu Kiến Thành rời khỏi đôi môi Tô Lạc, bắt đầu hôn lên tóc, tai, cổ cô, thậm chí di chuyển xuống ngực cô. Sau đó, anh bế ngang người Tô Lạc, đi thẳng vào phòng, đặt cô xuống giường. Anh cởi quần áo của cô một cách thô lỗ sau đó anh đè cô xuống dưới thân, đốt cháy cô, dường như muốn hòa tan cô vào thân thể mình.

Đầu óc Tô Lạc trở nên hỗn loạn, cô chỉ cảm thấy thế giới xoay tròn, trời đất đảo điên, xung quanh chỉ tồn tại một người, người đó thờ đố, không ngừng gọi tên cô. Một cảm giác đau đớn kịch liệt như muốn xé nát thân thể dội tới vừa định hết lên một tiếng, cô liền bị anh dùng miệng chặn lại. Anh vừa hôn vừa tiến sâu vào, đến mức cô cảm thấy mình như nát tan, linh hồn phiêu tán.

Tô Lạc lại nằm mơ thấy mình đang leo núi, đường núi bùn lầy, hai bên đều là cành lá đầy gai nhọn. Do đường trơn ướt nên cô thường xuyên bị trượt chân, không còn cách nào khác, chỉ có thể túm lấy cành cây ở bên đường. Gai đâm vào da thịt nhói đau, máu không ngừng nhỏ xuống. Cuối cùng cô cũng leo lên đỉnh núi, Dương Nhuệ đang đợi cô. Ánh nắng chiếu xuống gương mặt hai người.

Dương Nhuệ gọi tên cô: “Tô Lạc, anh gọi điện cho em, tại sao em không nghe máy?”

“Em có nghe thấy gì đâu?”

“Anh gọi cho em suốt. Anh có chuyện muốn nói với em...”

“Anh muốn nói gì?”

“Em mau nghe máy đi, anh sẽ nói trong điện thoại.”

“Nhưng em chẳng nghe thấy gì cả, điện thoại của em đâu rồi?” Tô Lạc ngó quanh tìm kiếm.

Cuối cùng nghe thấy tiếng chuông, cô lập tức mở mắt, mò di động trên tủ đầu giường. Người ở đầu dây bên kia là Tiêu Kiên Thành.

“Mười giờ sáng hôm nay em hãy đến trại tạm giam chờ luật sư Châu, anh ta sẽ dẫn em đi làm thủ tục bảo lãnh.” Không đợi Tô Lạc lên tiếng, anh liền cúp máy.

Tô Lạc ngồi dậy, đầu óc vẫn hỗn độn. Cô ngơ ngẩn ngẫm nghĩ hồi lâu, không biết cuộc điện thoại nào mới là thật? Dương Huệ hay Tiêu Kiên Thành?

Cô quan sát xung quanh, phát hiện mình đang mặc bộ đồ ngủ, nằm trên giường, ga trải giường trắng tinh. Chuyện xảy ra tối hôm qua, bao gồm cuộc đối thoại trong bóng tối, thang máy đi xuống lại đi lên, thái độ lạnh nhạt của người đàn ông đó, nụ hôn mãnh liệt như trút hết sự phẫn nộ, còn cả nỗi đau xuyên thấu cơ thể... tất cả dường như không chân thực. Chỉ có tình trạng thân thể ê ẩm, nhức mỏi là rõ ràng. Hay là Dương Huệ ở trên đỉnh núi lặn Tiêu Kiên Thành trong đêm tối đều là giấc mộng?

Tô Lạc thử gọi điện cho luật sư Châu. Vừa bắt máy, luật sư Châu nói ngay: “Tôi đã xuất phát rồi, nửa tiếng nữa đến nơi.”

“Đến đâu cơ?”

“Trại tạm giam, Tiêu Tổng chưa nói với cô sao?”

“Rồi, tôi sẽ đi ngay.”

Tô Lạc nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi rời khỏi phòng. Lúc đợi thang máy, cô chợt nhìn thấy trên tấm thảm ở bên chân có một vết cháy bởi đầu thuốc lá, vết cháy nhỏ màu đen đỏ nổi bật trên tấm thảm màu xám sạch sẽ. Tối qua, mẫu thuốc lá cháy dở bị người đàn ông đó ném xuống đất còn bắn ra đốm lửa nhỏ. “Tô Lạc, tôi nói cho em biết, tôi chính là vận mệnh của em.” Xem ra, người trong bóng đêm mới là chân thực. Lúc Tô Lạc đến trại tạm giam, luật sư Châu đã chờ cô ở cửa.

“Hôm nay tôi bảo lãnh bố mẹ cô ra trước. Em trai cô còn phải tiếp tục nghĩ cách.”

“Sao thế? Anh không thể bảo lãnh cùng một lúc à?”

“Sự việc lớn như vậy, ba người ra cùng một lúc sẽ khó ăn nói với bên trên.”

“Liệu em tôi có sao không?”

“Tôi cảm thấy vẫn có hy vọng.”

Tô Lạc và luật sư Châu vội vàng đi vào văn phòng, lập tức có người tiếp đón, đưa họ đi làm thủ tục. Một nhân viên in văn bản đưa cho luật sư Châu ký tên, sau đó nói: “Mỗi người ba mươi ngàn, hai người sáu mươi ngàn tiền bảo lãnh.”

Tô Lạc ngây người, cô không biết phải nộp nhiều tiền như vậy.

Luật sư Châu lập tức rút từ ca táp ra một cái phong bì, đưa cho nhân viên đó.

“Tôi sẽ trả cho anh. Tô Lạc lên tiếng.”

“Nếu cô có trả, cũng không phải trả cho tôi.” Luật sư Châu Tô Lạc hiểu ý anh ta, không nói thêm gì nữa.

Một lúc lâu sau, ông Tô và bà Nhạc cuối cùng cũng từ cánh cổng sắt đi ra ngoài. Trông họ rất tiêu tụy, dường như già đi cả chục tuổi “Bố! Mẹ!” Tô Lạc đi tới đón.

Nhìn thấy con gái, ông Tô lên tiếng: “Tiểu Lạc, con không sao đấy chứ?”

Còn mẹ cô hỏi: “Tiểu Kiệt đâu rồi, sao nó vẫn chưa được thả ra?”

“Một lần không thể bảo lãnh nhiều người như vậy, con sẽ nghĩ cách lo cho Tiểu Kiệt sau.” Tô Lạc đáp.

“Vậy thì để tôi vào trong đó, đổi cho nó ra ngoài!” Bà Nhạc quay người định đi vào trại tạm giam.

Tô Lạc vội kéo tay bà. “Không thể tùy tiện đổi người đâu mẹ.”

“Lúc nào Tiểu Kiệt mới được thả?” Mẹ cô hỏi.

“Nhanh thôi mẹ ạ!”

“Nhanh là bao giờ? Tôi còn phải đưa Tiểu Kiệt đi Bắc Kinh khiếu nại nữa.

Chuyện này không thể trì hoãn lâu.”

Luật sư Châu đi đến, tiếp lời: “E rằng không thể giải quyết trong một sớm một chiều. Mọi người gây chuyện âm ỉ như vậy nên đã thu hút sự chú ý của lãnh đạo. Bởi vì Tô Kiệt có hành vi tấn công nhân viên công vụ nên không được phép bảo lãnh, có lẽ phải đợi đến khi bên công an kết thúc điều tra, chuyển hồ sơ sang Viện Kiểm sát, lúc đó chúng tôi sẽ nghĩ cách tác động vào bên kia.”

Nghe một loạt thuật ngữ chuyên ngành từ miệng luật sư Châu, bà Nhạc dờ ra, không dám nói nhiều. Ông Tô lập tức lên tiếng: “Thế thì nhờ cậu nghĩ cách giúp chúng tôi.”

“Tiêu Tổng đã dặn dò, tôi sẽ cố gắng hết sức.” Nhắc tới Tiêu Kiến Thành, luật sư Châu tỏ ra cung kính.

Bà Nhạc nhìn Tô Lạc bằng ánh mắt ngờ vực. Cô liền chuyển đề tài: “Mẹ, tổ dân phố đã tạm thời để đồ đạc của chúng ta ở thư viện của phường. Chúng ta đi nhận đồ, sau đó thuê một căn nhà ở tạm...”

Luật sư Châu liền ngắt lời cô: “À, Tiêu Tổng đã thu xếp chỗ ở cho hai vị rồi.”

Bà Nhạc lên tiếng phản đối: “Hai vị gì chứ? Tôi và ông ta không phải người một nhà, không thể ở cùng nhau.”

Ông Tô cũng lên tiếng: “Không cần thu xếp cho tôi, tôi có chỗ ở rồi.”

Luật sư Châu lắc đầu. “Tiêu Tổng là người đứng ra bảo lãnh cho hai vị, Tiêu Tổng sợ hai vị, đặc biệt là bác gái làm chuyện không lý trí nên hy vọng hai vị tạm thời ở cùng một chỗ để giám sát lẫn nhau.”

Bà Nhạc đương nhiên không chịu, vẫn luôn miệng từ chối.

Luật sư Châu đã có sự chuẩn bị từ trước, lập tức nói: “Ý của Tiêu Tổng là, nếu hai vị không chịu sống ở nơi Tiêu Tổng sắp xếp, vậy thì Tiêu Tổng cũng không gánh nổi trách nhiệm. Hai vị có thể tiếp tục ở lại đây để chính quyền giám sát.”

Nghe câu này, bà Nhạc không phản đối nữa. Ông Tô cũng vui vẻ gật đầu.

Luật sư Châu lái xe đưa Tô Lạc và bố mẹ tới một khu chung cư mới xây dựng ở ngoại ô thành phố. Căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng khách, tiện tích không lớn nhưng đầy đủ đồ dùng sinh hoạt.

Tô Lạc rút hết tiền trong thẻ đưa ẹ. Bà Nhạc nhận tiền, hỏi nhỏ con gái: “Tiểu Lạc, cô và cậu Tiêu Tổng có quan hệ gì vậy?”

“Bọn con chẳng có gì, chỉ là bạn bè thôi.”

“Cật đó đúng là người có tiền, ngoại hình cũng không tồi nhưng tính cách quá bá đạo, nếu cô theo cậu ta, chỉ e sẽ khó sống.” Bà Nhạc tuy thô lỗ nhưng ít nhiều cũng biết nhìn người.

“Không có chuyện đó đâu ạ.” Tô Lạc phủ nhận ngay.

Nghe hai mẹ con nói chuyện, ông Tô phát biểu ý kiến: “Con gái à, cậu đó được đấy. Bố làm bảo vệ ở công ty của cậu ta nên bố biết, quy mô làm ăn không phải lớn bình thường đâu. Khuyết điểm duy nhất của cậu ta là...” Ông ngập ngừng, muốn nói nhưng lại thôi.

Bà Nhạc liền truy vấn: “Việc làm ăn lớn đến mức nào?”

“Tôi không rõ, chỉ biết mấy đời tiêu xài không hết tiền.”

“Vậy mà thằng đó chỉ cho chúng ta căn nhà nhỏ như thế này.” Bà Nhạc tỏ ra bất mãn.

“Điều này chứng tỏ quan hệ giữa Tiểu Lạc và cậu ta cũng bình thường thôi.”

“Còn bình thường? Hồi trước chẳng phải cậu ta khiến con bé bị ngã xuống núi hay sao?”

“Đó là do Tiểu Lạc sơ suất, đâu phải lỗi của cậu ta.”

“Đàn ông các ông không bao giờ chịu nhận lỗi về mình, chỉ biết trách phụ nữ chúng tôi.”

Hai ông bà không ngừng tranh luận, Tô Lạc im lặng từ đầu đến cuối. Thật ra, điều cô muốn biết là khuyết điểm duy nhất mà bố vừa nhắc tới, nhưng đã không còn ai quan tâm đến cô. Tuy nhiên, Tô Lạc lại nghĩ, biết thì sao chứ? Trước sau gì cô và người kia cũng đường ai nấy đi.

Sau khi lo chỗ ở cho bố mẹ xong xuôi, Tô Lạc ngồi xe luật sư Châu quay về thành phố. Trên đường, cô cầm điện thoại, đắn đo xem có nên gọi cho Tiêu Kiến Thành hay không?

Luật sư Châu biết ý, nói: “Không cần gọi đâu, Tiêu Tổng bảo tôi đưa cô đi ăn cơm cùng anh ta. Khi nào gặp mặt, cô cảm ơn sau cũng được.”

Tô Lạc liền bỏ đi động vào túi xách, cất giọng khách sáo: “Luật sư Châu, hôm nay làm phiền anh cả ngày, cảm ơn anh nhiều!”

“Không cần cảm ơn. Đây là chuyện lãnh đạo giao phó, tôi đương nhiên phải giải quyết ổn thỏa.”

“Phiền anh để ý đến vụ của em trai tôi một chút.”

“Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức trong phạm vi năng lực của mình, nhưng tốt nhất, cô nên tiếp tục nhờ Tiêu Tổng thì hơn.”

Tô Lạc gật đầu. Luật sư Châu không nói thêm điều gì, bầu không khí trở nên tẻ nhạt. Bên ngoài, trời đột nhiên đổ mưa. Hạt mưa lớn rơi xuống cửa kính, phát ra âm thanh lộp bộp.

“Cuối cùng cũng mưa rồi!” Luật sư Châu cảm thán.

“Đúng vậy, tốt quá đi!” Bởi vì nắng hạn đã lâu nên khi gặp cơn mưa, tâm trạng của Tô Lạc cũng tốt hơn.

“Tô Lạc!” Luật sư Châu gọi tên cô.

“Gì cơ?”

“Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên gặp cô.”

“VẬY À?”

“Đúng thế. Lúc đó, tôi đi thu hồi sổ đỏ quyền tặng cô xong đến tranh luận với tôi, bộ dạng của cô rất hùng dũng.”

Nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó, Tô Lạc thở dài. “Tôi có cảm giác như chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi.”

“Đâu có, chẳng phải mới tháng Tư hay sao?”

Đúng vậy. Nhưng mấy tháng qua, cuộc đời Tô Lạc đã trải qua rất nhiều chuyện.

Xe ô tô đi tới một ngôi biệt thự quen thuộc, chính là nơi Tiêu Kiến Thành từng dẫn cô đến một lần. Luật sư Châu dừng xe trước cửa ra vào. Cô mở cửa, chuẩn bị xuống xe.

Luật sư Châu dường như vẫn có điều muốn nói. Anh ta nhìn Tô Lạc, đồng thời lên tiếng dặn dò: “Nếu có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

Nghe anh ta nói vậy, Tô Lạc liền đóng cửa. “Anh hãy cho tôi biết tôi sẽ gặp chuyện gì?”

“Tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi.”

“Đừng úp úp mở mở như thế. Đây không phải tranh luận ở chốn pháp đình, anh hãy nói thật với tôi, tôi gặp phải tình huống như thế nào thì nên gọi điện cho anh?”

“Thật sự không có gì đâu.” Luật sư Châu chống chế.

“Nếu anh không nói, tôi sẽ đi hỏi thẳng anh ta.” Tô Lạc tỏ thái độ kiên quyết.

“Đừng mà!”

“Vậy anh mau cho tôi biết đi...”

Luật sư Châu bị Tô Lạc dồn ép, đành nói thật: “Tiêu Tổng là bậc kỳ tài trong giới kinh doanh, sự nghiệp vượt biên giới, hơn nữa còn làm rất lớn. Anh ta có gia thế hiển hách, có mối quan hệ rộng, nhưng nghe nói anh ta là người buồn vui thất thường, người ở bên cạnh không biết đâu mà lần, phải cẩn thận từng li từng tí. Ngoài Thẩm Doanh là đối tượng kết hôn mà Tiêu Tổng vừa ý, bên cạnh anh ta còn có rất nhiều đàn bà nên khó có thể đi đến kết quả cuối cùng.”

Nghe xong, Tô Lạc bình thản gạt đầu, chuyện này cũng chẳng phải thông tin gây sốc. Luật sư Châu ngạc nhiên khi bắt gặp vẻ mặt này của cô. “Cô không thất vọng sao?”

“Tại sao tôi phải thất vọng?”

“Lẽ nào cô không muốn được gả cho Tiêu Tổng?”

Tô Lạc không muốn nói nhiều về đề tài này, cô cười cười rồi mở cửa xuống xe.

Luật sư Châu không cam lòng, cũng xuống xe, tiếp tục truy vấn: “Cô và Tiêu Tổng rốt cuộc là thế nào vậy?”

Tô Lạc nghiêm mặt. “Luật sư Châu, anh quan tâm nhiều quá đấy.”

Biết mình thất thố, luật sư Châu vội giải thích: “Cô đừng trách, là tôi luôn lo lắng cho cô.”

Bắt gặp vẻ mặt có chút ngượng ngùng của đối phương, Tô Lạc liền đoán ra phần nào. Cô chẳng nói chẳng rằng, lập tức rời đi. Nếu là trước kia, luật sư Châu cũng là một đối tượng tốt, nhưng bây giờ đã không còn khả năng đó, bởi một khi dựa vào quyền thế, kiểu gì cũng phải trả giá.

25. Chương 25

Chương 25

Điều Hiếm Có Nhất Là Tôi Thích Em

Ngôi biệt thự vẫn ồn ào, huyên náo, đàn ông và phụ nữ vẫn ăn mặc chải chuốt như lần trước.

Tô Lạc không biết tìm Tiêu Kiến Thành ở đâu, vừa định gọi điện cho anh, chợt nhớ đến lời nói của luật sư Châu, cô liền thay đổi ý định, chuyển sang gửi tin nhắn. Mới bấm được hai chữ, người phụ nữ trung niên ăn mặc nghiêm chỉnh hôm nào bỗng xuất hiện trước mặt cô.

“Hãy đi theo tôi!”

Tô Lạc theo bà ta lên tầng hai, đi vòng vèo trên hành lang, cuối cùng dừng lại ở một căn phòng được bài trí xa hoa.

Tiêu Kiến Thành và mấy người đàn ông trung niên ngồi quanh bàn ăn. Nhìn thấy Tô Lạc, anh giơ tay ra hiệu cho cô ngồi cạnh mình, sắc mặt không thay đổi.

Mọi người giới thiệu một lượt, Tô Lạc chỉ biết toàn là “trưởng”, ngoài ra chẳng nhớ tên họ, chức vụ của bất cứ ai, nhưng nhìn thấy chất lỏng trong những chiếc ly thủy tinh trong suốt trước mặt mọi người, cô liền biết ngay sứ mệnh của mình.

Bởi vì trong lòng không thoải mái nên Tô Lạc tỏ ra dửng dưng như một nữ chiến binh trong bữa tiệc rượu. Cũng do khách mời không thể say nên cô trực tiếp chuốc rượu thành Phần rêu rĩa đi theo. Khi đối phương nằm gục xuống bàn, mọi người đều vui vẻ vỗ tay tán thưởng.

Đến khi tiệc rượu gần kết thúc, Tô Lạc trốn vào nhà vệ sinh. Dạ dày rất khó chịu nên cô nôn ra hết, sau đó dùng nước ở vòi súc miệng và rửa mặt. Sau khi lấy lại tinh thần, cô mới rời khỏi nhà vệ sinh.

Tiêu Kiến Thành đang đứng ngoài cửa chờ cô. Anh lên tiếng: “Ai bảo em bán mạng như vậy?”

Tô Lạc đáp: “Không sao! Về chuyện xảy ra tối qua, cô vẫn có cảm giác không chân thực, trong khi Tiêu Kiến Thành vẫn giữ nguyên khí thế người như cũ .

“Em không cần vào trong nữa.” Anh đột nhiên nói.

“Tại sao?”

“Được rồi, em không cần uống nữa.”

“Vậy tôi đi đâu bây giờ?”

“Em hãy ở ngoài chờ tôi.”

“Được” Tô Lạc rất nghe lời, lập tức đứng sang một bên. Tiêu Kiến Thành nhìn cô, muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi quay người đi vào phòng.

Được yên tĩnh một mình, Tô Lạc hài lòng đứng ở hành lang ngắm sao trời.

Một lúc sau, Tiêu Kiến Thành lại đi ra ngoài. “Em hãy vào chơi mạt chược cùng bọn họ.”

“Anh muốn tôi thắng hay thua?” Tô Lạc hỏi.

“Thắng càng nhiều càng tốt. Bọn họ “ăn” của tôi cả đồng tiền nên phải bắt họ nhả ra.”

Tô Lạc nghe lời, thắng hết ván này đến ván khác. Sau đó ngăn kéo không còn chỗ nhét tiền nữa, cô đành xếp từng tập trên bàn uống trà ở bên cạnh. Có một ván hòa đến kinh thiên động địa, Tiêu Kiến Thành ngồi cạnh kích động đứng bật dậy, làm đổ cái cốc, nước trà đổ cả vào đồng tiền cũng chẳng ai chú ý.

Mãi tới nửa đêm, cuộc chơi mới kết thúc. Trước khi ra về, người khách chính bị thua liểng xiểng còn hẹn Tô Lạc ngày khác chơi tiếp Tô Lạc vui vẻ nhận lời.

Ông ta vỗ vai Tiêu Kiến Thành. “Lão Tiêu, lần này chú chọn được hàng cực phẩm đấy.”

Tiêu Kiến Thành cười cười, không đáp.

Người đó hạ giọng: “Khi nào chơi chán, nhớ nói với tôi một tiếng.”

Tiêu Kiến Thành quay đầu liếc Tô Lạc rồi nhanh chóng tiễn người đó ra cửa.

Tô Lạc tất nhiên không để ý đến lời nói của người đàn ông kia, nhìn thấy đồng tiền bị dính nước trên bàn trà, cô vội trải từng tờ ở khắp nơi.

Khi quay lại, Tiêu Kiến Thành không khỏi giật mình trước cảnh tượng hoành tráng ở trong phòng.

“Em làm gì vậy?” Anh hỏi.

“Tôi phơi tiền.”

“Cần gì phải phơi chứ! Em cứ để ở đó, tự nhiên nó sẽ khô.”

“Như vậy tiền sẽ nhàu nát, trông xấu lắm.”

“Xấu đến mấy cũng là tiền.” Tiêu Kiến Thành cười cười.

Tuy nói vậy nhưng anh không ngăn cản Tô Lạc mà ngồi một bên, xem cô trải từng đồng tiền rồi vuốt thẳng.

Tô Lạc đột nhiên phát hiện một tờ tiền không có sợi dây kim loại. Cô giơ lên cao, đánh giá: “Tờ này chắc là tiền giả.”

Tiêu Kiến Thành gật đầu. Tô Lạc liền nhặt từng tờ lên kiểm tra.

Tiêu Kiến Thành cười. “Quả nhiên là người không va chạm với đời. Vài tờ tiền giả thì sao nào?”

“Hồi nhỏ, có một lần giúp mẹ thu tiền, tôi thu phải một tờ một trăm tệ tiền giả. Mẹ tôi phát hiện, liền bắt tôi đi tìm chủ nhân của tờ tiền đó để đổi tờ khác.”

“Em có biết là ai đưa không?”

“Biết, là xưởng trưởng của một nhà xưởng ở gần đó. Tôi đứng ở cửa nhà ông ta, bắt ông ta đổi tiền nhưng ông ta chẳng thêm để ý đến tôi, cứ điềm nhiên uống rượu. Sau khi nốc hết chai rượu, ông ta kéo tôi vào nhà, nói với tôi, một lần một trăm tệ. Tôi liền dùng hết sức đập ông ta rồi chạy mất.”

“Sau đó thì sao?”

“Chẳng sao cả. Tôi trả lại tờ tiền giả ẹ tôi, bị mẹ đánh một trận. Nhiều năm sau, lại có một người hỏi tôi, một tháng năm mươi ngàn có được không, người đó chính là anh.”

“Tôi và ông ta khác nhau. Tôi thích em.”

“Không phải. Là tôi bây giờ khác với tôi hồi đó.”

“Em đừng nghĩ bản thân như vậy, cũng đừng nghĩ tôi như thế.”

Sau khi căn phòng tràn ngập màu đỏ rực của những tờ tiền, Tô Lạc hài lòng đi đến, ngồi xuống cạnh Tiêu Kiến Thành, Tiêu Kiến Thành giơ tay ôm cô vào lòng.

“Tô Lạc, em phải hiểu tâm ý của tôi đối với em. Tôi là người thích em nhất trên thế gian này.”

“Tô Lạc gật đầu. “Là tôi không hiểu chuyện nên vận may đến trước mặt cũng không biết nắm giữ.”

“Em biết là được rồi. Quan hệ giữa đàn ông và đàn bà tồn tại rất nhiều loại.

Tôi thích em là chuyện hiếm có nhất.”

“Tôi đã nợ anh rất nhiều.”

“Đừng bao giờ để đồng tiền trở thành gánh nặng tâm lý của em. “Tiêu Kiến Thành cất giọng thoải mái.

Tô Lạc cười. “Đó là từ góc độ của anh thôi. Còn đối với chúng tôi, đồng tiền mãi mãi là gánh nặng tâm lý.”

“Lúc mới quen biết em, tôi cảm thấy em chẳng bao giờ coi trọng đồng tiền, bằng không, sao em có thể thích Dương Huệ mà không thích tôi?” Tiêu Kiến Thành hỏi thẳng.

Nghe đến tên Dương Huệ, lòng Tô Lạc vẫn hơi nhói đau. Tiêu Kiến Thành không bận tâm đến câu trả lời của Tô Lạc, cầm cốc trà, làm động tác cụng ly với cô. Cô cũng cầm tách trà chạm cốc với anh.

Tách trà nóng khiến lòng bàn tay cũng trở nên ấm áp, Tô Lạc nhìn Tiêu Kiến Thành, đồng thời cất giọng chân thành: “Cảm ơn anh đã giúp tôi, cả bố mẹ tôi nữa. Đây quả thực là những lời nói xuất phát từ tận đáy lòng cô vào thời khắc này.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, Tiêu Kiến Thành khó lòng rời mắt. Anh đột nhiên nói nhỏ: “Tô Lạc, nếu bây giờ em nói thích tôi, tôi sẽ tin lời em.”

Hôm nay, bố mẹ được thả ra, lại gặp cơn mưa đã lâu không xuất hiện, thêm một bữa uống rượu sáng khoái, cuộc chơi mạt chược thắng lợi, còn cả căn phòng chứa đầy những tờ tiền màu đỏ bắt mắt, hai người khó khăn lắm mới mở lòng với nhau, nói một câu “em thích anh” thật ra cũng hợp tình hợp lý. Tô Lạc vừa định mở miệng thì điện thoại bỗng đổ chuông, màn hình hiện tên “Dương Huệ”. Cô cúi xuống nhìn cái tên đó, do dự hai giây rồi bấm nút từ chối cuộc gọi. Sau đó, cô lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Kiến Thành, thốt ra một câu: “Em thích anh.”

Tiêu Kiến Thành vẫn giữ ý cười trên khóe miệng, nhưng anh lắc đầu. “Rất tiếc, Tô Lạc, em đã bỏ lỡ thời cơ rồi.”

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, người phụ nữ trung niên đi vào, ghé tai Tiêu Kiến Thành nói vài câu. Tiêu Kiến Thành gật đầu, cũng không có phản ứng khác: Sau khi người phụ nữ đi khỏi, anh nói với Tô Lạc: “Thẩm Doanh đến rồi.

Nếu cô ta làm phiền em, em cứ mặc kệ cô ta.”

Tô Lạc hơi chột dạ, ngó nghiêng xung quanh.

“Lẽ nào em định tìm chỗ trốn à?” Tiêu Kiến Thành hỏi.

“Nhà vệ sinh có được không?” Tô Lạc đúng là có ý này.

“Trốn cô ta làm gì chứ?”

“Cô ấy chẳng phải là... Của anh hay sao?” Từ “vợ” hơi chói tai nên Tô Lạc bỏ qua.

Tiêu Kiến Thành đương nhiên hiểu ý. “Cô ta hy vọng trở thành... của tôi.”

“Vậy cô ấy sớm muộn cũng sẽ là... của anh.”

“Không nhất định, nhưng cũng không loại trừ khả năng sẽ trở thành... của tôi.”

Hai người hỏi qua đáp lại một cách mập mờ nhưng lại cảm thấy rất thú vị. Đúng lúc này, Thẩm Doanh đẩy cửa đi vào.

“Kiến Thành, Tô Lạc, hai người ở đây à?” Thẩm Doanh tỏ ra thoải mái và vui vẻ như đây là một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Tô Lạc cười thâm, bây giờ là hai giờ sáng, nói tình cờ thì thực sự có chút giả tạo.

Tiêu Kiến Thành gạt đầu, đứng dậy nói với Tô Lạc: “Em hãy thu tiền vào đi, chúng ta về thôi.”

Thẩm Doanh đi đến trước mặt anh, hít hít ngửi ngửi. “Mùi rượu nồng nặc thế này sao lái xe được? Để em đưa anh về.”

“Khỏi cần, nửa đêm không ai kiểm tra.”

“Em sợ anh không an toàn ấy mà.”

“Không sao cả. Giờ này em còn đến đây làm gì?” Tiêu Kiến Thành hỏi Thẩm Doanh, ngữ khí có phần lạnh nhạt.

“Có chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

“Về dự án Cửa khu Công nghiệp đó, Chủ tịch Mã có một số thông tin nội bộ bảo em nói với anh.”

“Sao ông ấy biết chuyện này?”

“Con trai một chiến hữu của ông ấy làm việc ở Ủy ban cải cách – phát triển quốc gia.”

“Vậy em nói đi!”

Thẩm Doanh liếc qua Tô Lạc, hạ giọng: “Chúng ta nói chuyện riêng thì tốt hơn.”

Nghe cô ta nói vậy, Tô Lạc không đợi Tiêu Kiến Thành lên tiếng, lập tức đi ra ngoài, tiện tay khép cửa. Ngoài hành lang có một chiếc ghế mây, cô ngồi xuống, chăm chú đếm tiền trong tay.

Người phụ nữ trung niên đi tới, ngồi xuống cạnh cô, hỏi: “Hôm nay số cô đỏ nhỉ?”

“Vâng.” Tô Lạc mỉm cười, trong đầu vẫn đếm nhẩm.

“Tất cả chỗ này đều thuộc về cô à?”

“Không phải.”

“Cô cứ cầm cả đi. Một khi cô thắng, tiền thuộc về cô hết. Kiến Thành đối với những người phụ nữ khác cũng như vậy.”

Nghe ra thâm ý của bà ta, Tô Lạc đếm xong mới nghiêm túc trả lời: “Tôi đã hứa chơi giúp anh ta. Bài bạc cũng có quy tắc của bài bạc.”

Người phụ nữ khen ngợi: “Cô quả nhiên là cao thủ!”

Tô Lạc không có hứng thú nói chuyện, lại cúi đầu vuốt thẳng tập tiền.

Người phụ nữ không có ý rời đi, hỏi tiếp: “Mọi người nói gần đây Kiến Thành vì một người phụ nữ mà tiêu tốn không ít tiền oan, người đó là cô phải không?”

Tô Lạc chẳng thèm bận tâm đến sự khiêu khích của bà ta, chỉ đáp: “Tôi không biết.”

“Kiến Thành thay phụ nữ như thay áo. Lúc cậu ấy vui vẻ, các cô có thể đòi gì được đấy, nhưng xử sự phải hết sức cẩn thận, nếu chọc giận cậu ấy, các cô sẽ bị đá bay.”

Tiền đã xếp đầu ra đấy, Tô Lạc bỏ xuống đầu gối, ngẩng đầu nói: “Tôi không cẩn thận nên đã chọc tức anh ta không chỉ một, hai lần.”

Người phụ nữ bị câu nói này chặn họng, mãi vẫn không thể tiếp lời đúng lúc này, Tiêu Kiến Thành mở cửa đi ra ngoài, Thẩm Doanh đi theo sau. Anh cầm tay Tô Lạc, nói: Đi thôi!”

Tô Lạc rảo bước, cùng Tiêu Kiến Thành rời khỏi nơi đó. Tuy không quay đầu nhưng cô vẫn lơ mơ cảm thấy ánh mắt sắc bén đang chiếu thẳng vào sống lưng mình.

Hai người lên xe, Tiêu Kiến Thành ngoảnh đầu cảnh cáo cô: “Lần sau tôi chưa cho phép, em không được tự làm theo ý mình.”

“Tôi tưởng anh và cô ta bàn chuyện cơ mật gì đó.”

“Tôi nói thế nào thì cứ làm theo như vậy.”

Người này quả nhiên bá đạo, Tô Lạc chỉ có thể gật đầu. Chợt nhớ mình vẫn đang giữ một đồng tiền, cô liền đưa cả xấp cho anh.

Tiêu Kiến Thành xua tay. “Đưa cho tôi làm gì, em cứ cầm lấy đi!”

Tô Lạc không chịu, khăng khăng trả cho anh. Tiêu Kiến Thành nhận rồi lại quăng vào người cô.

“Hôm nay, em đã đưa hết tiền cho bố mẹ, ngày mai em định cuốc bộ đi làm chắc?”

Tô Lạc hơi bất ngờ. “Luật sư Châu nói với anh à? Ngày mai tôi đi làm sao?”

Đi đâu làm?”

“Còn có thể đi đâu, tất nhiên là quỹ từ thiện rồi. Em hãy quản lý số tiền của tôi.”

Nghĩ đến chuyện được đi làm, Tô Lạc cũng có chút vui mừng. Cô ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Vay anh cho tôi vay một ngàn, khi nào lĩnh lương tôi sẽ trả lại anh.”

“Tùy em, em cứ tự ghi sổ nợ, xem sau này em trả tôi bao nhiêu.”

Tô Lạc lấy đủ một ngàn tệ rồi bỏ số còn lại vào ngăn để đồ.

Bây giờ là nửa đêm, đường ngoại ô thênh thang, Tiêu Kiến Thành mở nóc xe, tăng tốc độ, ô tô phóng như bay trong giây lát.

Trong tiếng gió thổi ù ù, anh nói to với Tô Lạc: “Ngày mai đi làm nhớ phải ngẩng cao đầu, khí thế hiên ngang đấy nhé!”

“Tại sao?” Tô Lạc cũng cất cao giọng, hỏi lại.

“Bây giờ đã khác trước. Hãy nhớ, bây giờ em là người của Tiêu Kiến Thành tôi, là người phụ nữ của nhân vật có vai vế, đã rõ chưa? Nếu tay thư ký đó dám gây khó dễ cho em, em có thể ném ông ta từ trên tầng cao xuống.”

“Tốt quá! Tôi đã muốn làm chuyện này từ lâu rồi!”

“Em muốn làm gì thì làm. Đến lúc đó, cứ nói ông ta mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng là được.”

Tô Lạc vỗ tay, cười ha hả, lại lên tiếng: “Thật ra, tôi còn muốn ném anh xuống lâu hơn!”

Tiêu Kiến Thành một tay lái xe, một tay ôm vai cô. “Em mà ném tôi xuống thì làm gì có ngày hôm nay?”

Đúng vậy, nếu không có anh, cô làm gì được thoải mái và thuận lợi như bây giờ. Tô Lạc nép vào người Tiêu Kiến Thành, để mặc gió thổi tung mái tóc. Nhưng vào giây phút này, trong lòng cô chợt nảy sinh một nỗi hoang mang và sợ hãi. Con đường mà cô lựa chọn, rốt cuộc là đúng hay sai?

26. Chương 26

Chương 26

Có Thể Kết Thúc

Tô Lạc niệm thầm câu “phải ưỡn ngực ngẩng cao đầu đồng thời đẩy mạnh cánh cửa kính nặng nề của Quý tử thiện Tâm Quang.

Thư ký Dụ và mấy trưởng phòng, đứng bên trong, nhìn thấy cô, ông ta liền đi tới bắt tay, cất giọng nhiệt tình: “Tô Lạc, hoan nghênh cô quay về cơ quan. Chúng tôi tin chắc, với sự trở lại của cô, sự nghiệp của Quý Tâm Quang sẽ ngày càng huy hoàng, xán lạn.”

Thư ký Dụ vừa dứt lời, các trưởng phòng vỗ tay nhilet liệt.

Tô Lạc có chút lúng túng, vừa cảm ơn vừa đi nhanh về phòng làm việc của mình.

Thư ký Dụ vội chỉ sang hướng khác. “Bên này, bên này, tôi đã sắp xếp lại văn phòng cho cô.”

Tô Lạc đi theo ông ta, phát hiện mình được bố trí một phòng làm việc khá rộng, có nhà vệ sinh riêng ở khu vực của lãnh đạo.

cô lập tức từ chối: “Thư ký Dụ, cứ để cháu ngồi ở chỗ cũ là được”

“Không, đây là quyết định của tập thể. Cô cứ nghỉ ngơi một lát, mười phút sau họp toàn thể nhân viên để bố trí công tác.” Nói xong, Thư ký Dụ tươi cười đi ra ngoài.

Tô Lạc đứng giữa căn phòng, nó nghiêng xung quanh, không biết nên làm gì.

Tiểu Tần đột nhiên xuất hiện, dù cầm cốc trà nóng đứng tựa vào cửa, lên tiếng: “Cô “áo gấm về làng”, cảm giác có tuyệt không?”

Tô Lạc không trả lời mà đi đến ôm chị. “Cẩn thận trà nóng!” Tiểu kêu lên, lùi lại hai bước.

Tô Lạc đỡ người, tay vẫn giơ lên trong không trung, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

Tiểu Tần đặt cốc trà xuống đất, dang hai tay. “Ôm một cái nào!”

Được chị mở lời, Tô Lạc tiếp tục động tác vừa rồi. Hai người ôm nhau một lúc mới tự động buông tay. Tô Lạc có nhiều điều muốn tâm sự với Tiểu Tần nhưng vào giây phút chị lùi bước, trong lòng cô hiểu rõ, có những chuyện, những mối quan hệ đã thay đổi.

“Cô Bây giờ cô... và Tiêu Kiến Thành...” Tiểu Tần hỏi thăm dò.

Tô Lạc gật đầu.

Tiểu Tần Cảm thán: “số cô sướng thật đấy!”

“vậy à?”

“Tất nhiên rồi. Cô còn đi làm làm quái gì? Bây giờ, cô có thể ngồi nhà hưởng vinh hoa phú quý rồi.”

“Trên đời làm gì có chuyện ngon lành như vậy.” Tô Lạc nói.

“Cô phải nắm bắt cơ hội, mau chóng sinh cho Tiêu Tổng một thằng cu, địa vị của cô sẽ càng vững chắc.”

“Chị nói linh tinh gì thế?”

“Thật đấy! Tô Lạc, từ xưa đến nay có một chân lý bất biến là: Phụng tử thành hôn, mẫu bằng tử quý.”(1)

Biết nói nhiều cũng vô ích, Tô Lạc chuyển đề tài: “Sắp họp chưa chị?”

Tiểu Tần xem đồng hồ. “Sắp rồi, sắp báo chín giờ. Tôi phải đi lấy ít tài liệu.”

Nói xong, chị cầm cốc trà ở dưới đất rồi rời đi.

Lúc Tô Lạc đi sang phòng họp, tất cả mọi người đã có mặt. Không đợi cô tìm ngồi, Thư ký Dự đã vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình, cất cao giọng: “Tô Lạc, lại đây, ngồi ở chỗ này!”

“Cháu ngồi đằng sau là được rồi.” Tô Lạc từ chối.

“Không được, cô phải ngồi đằng trước.” Thư ký Dự tỏ thái độ kiên quyết.

Tất cả mọi người đều nhìn Tô Lạc, cô đành đi qua các đồng nghiệp, ngồi bên cạnh thư ký Dự.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu cuộc họp. Mọi người mau cất điện thoại đi, đừng chơi nữa!” Chủ nhiệm văn phòng hét lớn. “Cất hết đi! Dương Nhuệ, Dương Nhuệ, có nghe tôi nói không?”

Tô Lạc đang cúi đầu tắt chuông điện thoại, giật mình khi nghe thấy cái tên này. Cô nhướn mày, đưa mắt tìm kiếm, cuối cùng nhìn thấy Dương Nhuệ đang cúi đầu ngồi ở góc tối nhất.

Lúc này, Thư ký Dự cất cao giọng, tuyên bố một quyết định mới về nhân sự: “Sau khi được các lãnh đạo ở trên xem xét và phê chuẩn, chúng tôi quyết định bổ nhiệm đồng chí Tô Lạc làm phó tổng thư ký của quỹ từ thiện, chuyên quản lý các dự án, chủ yếu theo dõi việc chấp hành dự án xóa đói giảm nghèo và trợ giúp giáo dục. Mọi người hãy ột tràng vỗ tay nhiệt liệt để chúc mừng đồng chí!”

Tô Lạc còn chưa kịp phản ứng, tiếng vỗ tay, tiếng bàn tán ánh mắt nghiên cứu và ngưỡng mộ của mọi người đã dội về phía cô như từng đợt thủy triều.

Thư ký Dự đẩy Tô Lạc, cô vô thức đứng dậy, nở nụ cười miễn cưỡng, cúi thấp người thay lời cảm ơn.

Cuộc họp tiếp tục được tiến hành, Thư ký Dự phát biểu một bài dài như thường lệ. Tô Lạc nghiêm túc ghi chép, nhưng bản thân cô cũng không biết mình viết gì.

Cuối cùng cuộc họp cũng kết thúc, mọi người nhanh chóng giải tán. Tô Lạc cố tình thu dọn đồ một cách chậm chạp định đợi Dương Nhuệ rời khỏi phòng hội nghị trước rồi mới đi ra.

Ai ngờ Thư ký Dự hét lớn: “Dương Nhuệ, lại đây! Vụ xây dựng trường học của cậu, còn cả chuyện xóa đói giảm nghèo nữa, cậu mau bàn với Phó tổng thư ký Tô. Chẳng phải cậu đang đợi tiền rót về hay sao?”

“vâng.” Dương Nhuệ đáp từ phía xa xa.

Tô Lạc đành ngắc đầu, đợi anh tiến lại gần.

“Chúc mừng em!” Về mặt Dương Nhuệ vẫn rất tự nhiên. Tô Lạc chỉ biết gật đầu.

“Phương án thiết kế trường học và dự Toán xây dựng cơ bản đã có rồi. Anh sẽ gửi để em thẩm tra.”

“Vâng.”

“Cổ Bình Có mấy hộ nghèo, nhà lại bị đổ nên cuộc sống đặc biệt khó khăn, cũng muốn xin trợ cấp theo hạng mục riêng. Anh sẽ viết báo cáo rồi gửi một thể cho em.

“Vâng.”

“Bây giờ đã bắt đầu kỳ nghỉ hè, tốt nhất là nhanh chóng khởi công, đừng làm nhỡ việc học tập của bọn trẻ.”

“Được ạ”

Phòng họp rộng lớn chỉ còn lại hai người. Dương Nhuệ đứng ở đầu bàn bên này, Tô Lạc ngồi ở đầu bàn bên kia.

Anh cúi đầu nói một câu, cô ngẩng lên trả lời vắn tắt, cuối cùng không còn gì để nói, Dương Nhuệ trầm mặc một lúc chuẩn bị rời đi. Nghĩ thế nào, anh lại quay đầu nhìn cô.

“Nhà em bị dỡ rồi à?”

“Vâng.”

“Bây giờ em sống ở đâu?”

Tô Lạc không trả lời. Anh cũng không truy vấn mà đột nhiên chuyển đề tài: “Tối hôm đó, anh đưa Thẩm Doanh lên taxi rồi quay lại tìm em nhưng bảo vệ nói hai người đã đi rồi. Tại sao lại đi nhanh thế?”

... Không phải, em chẳng đi đâu cả. Bọn em uống rượu ở trong phòng, uống, đến đêm khuya cũng đâu thấy anh quay lại tìm em...

Tô Lạc thầm trả lời một tràng dài ở trong lòng, nhưng nếu thốt ra miệng, lại giống một lời nói dối.

Di động ở trên bàn đột nhiên rung rung, màn hình hiện tên “Tiêu Kiến Thành”.

Thật là trùng hợp, cuộc gọi của Dương Nhuệ tối qua cũng thế, lẽ nào điện thoại nắm được mọi chuyện hay sao? Tô Lạc bắt máy, đưa lên tai, mắt nhìn Dương Nhuệ rời đi.

Tiêu Kiến Thành hỏi: “Thế nào? Đã ném ông thư ký xuống chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa.”

“Ông ta có nịnh bợ em không? Đã tăng lương hay thăng chức cho em chưa?”

“Rồi.”

“Thế thì được rồi, coi như ông ta cũng biết phân biệt nặng nhẹ.”

“Cảm ơn anh!”

“Khỏi cần cảm ơn tôi. Em hãy giúp tôi tiêu số tiền đó đúng chỗ, đúng đối tượng là được. Đừng cảm tiền của tôi đi lấy lòng người đàn ông khác.”

“Ý anh là gì hả?”

“Không có gì. Tôi chỉ nhắc nhở em một chút thôi. Được rồi, tôi có việc bận, cúp máy trước đây.”

Sau khi tắt điện thoại, Tô Lạc ngồi yên tại chỗ một lúc lâu.

Buổi chiều, một đồng nghiệp nữ mang tập văn kiện mà Dương Nhuệ cần báo cáo đến.

Tô Lạc vừa giở ra xem vừa hỏi: “Dương Nhuệ đâu rồi?”

“Anh ấy có việc đi ra ngoài rồi.”

“Việc gì vậy?”

“Tôi làm sao biết được.” Đồng nghiệp nữ cố tình kéo dài âm điệu.

Tô Lạc ngẩng đầu nhìn cô ta. Người phụ nữ trước mặt bình thường rất thích ngồi lê đôi mách, lúc này, gương mặt cô ta lộ vẻ dò xét và hứng thú một cách rõ ràng.

“Tôi biết rồi, để tôi xem qua đã.” Tô Lạc lại cúi xuống, trả lời theo kiểu công thức hóa.

“Được, có gì thì gọi tôi.” Nói xong, đồng nghiệp nữ liền đi ra cửa.

Vào giây phút cánh cửa khép lại, cô ta không nhịn được “hừ” một tiếng. “Là cái thá gì mà đòi lên mặt?”

Tô Lạc liền đứng dậy, đi ra ngoài, gọi cô ta: “Chị kia, máu quay lại đây!”

Đồng nghiệp nữ quay người nhưng sắc mặt lộ rõ vẻ không phục.

Tô Lạc trừng mắt với cô ta. “Tôi là cái thá gì không quan trọng, quan trọng là bản thân chị. Nếu chị muốn tiếp tục làm việc ở đây thì phải nghe theo mệnh lệnh của tôi, còn không thì đổi công việc khác.”

“Cô... cô dám? Tôi sẽ nói với Thư ký Dự.”

“Tôi dám đấy, chị mách ai cũng được. Tôi cậy thế bắt nạt chị, chị có thể làm gì tôi?” Tô Lạc cất cao giọng để mọi người ở xung quanh đều nghe thấy.

Đồng nghiệp nữ muốn cãi lại nhưng không dám. Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng vỗ tay đôm đốp. Tô Lạc ngoảnh đầu, thì ra là Tiêu Kiến Thành đang tiến lại gần. Đến bên đồng nghiệp nữ kia, anh nói: “Còn không mau đi làm việc, trợ cấp nghỉ việc chẳng có nhiều đâu.”

Đồng nghiệp nữ đành rời đi với cục tức to đùng trong bụng.

Tiêu Kiến Thành đứng trước mặt Tô Lạc, ôm ngực nói: “”Khí thể hiên ngang” không phải là cây thế ức hiếp người khác, em phải biết giữ chừng mực.”

“Có khác biệt gì không?”

“Tất nhiên!”

“Khác ở điểm nào?”

“Em cây thế ức hiếp người khác trông càng thu hút hơn!” Xem ra Tiêu Kiến Thành có tâm trạng rất tốt, lại bắt đầu ăn nói ngọt xớt.

Tô Lạc trừng mắt với anh. Sợ bị người khác nghe thấy, cô nhanh chóng quay về phòng làm việc của mình.

Tiêu Kiến Thành đi theo cô vào trong. “Đây là văn phòng mới của em à?”

“Ừ”

“Đây là phòng làm việc lớn nhất của cơ quan em phải không?”

“Tất nhiên không phải, phòng của Thư ký Dụ lớn nhất.”

“Thế sao được? Để tôi đi bảo ông ta nhường cho em.” Tiêu Kiến Thành quay người định đi ra ngoài.

Tô Lạc kéo anh lại. “Anh lại muốn gây chuyện gì chứ?”

“Không phải gây chuyện, là ông ta đã nhận lời tôi.” Tiêu Kiến Thành bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh. “Hay là tôi lập một quỹ từ thiện khác cho em? Em đi theo ông ta chẳng có gì thú vị.”

Tô Lạc không thèm để ý đến anh, ngồi vào bàn làm việc xem tiếp bản đề án.

Tiêu Kiến Thành ghé sát. “Em đang xem gì thế?”

“Phương án xây dựng trường học.”

“Xây ở đâu? Hừm, chẳng phải tôi đã nói, em không được phép dùng tiền của tôi để lấy lòng người đàn ông khác hay sao? Tại sao lại xây ở chỗ của anh ta?” Tiêu Kiến Thành cất cao giọng.

“Anh nói linh tinh gì thế? Trường học ở đó cần phải xây lại, nếu không sẽ bị đóng cửa, bọn trẻ phải đi học tận trường ở ngoài huyện, chắc chắn sẽ có nhiều đứa bỏ học.” Tô Lạc giải thích.

Tiêu Kiến Thành kéo ghế lại gần, ngồi xuống cùng cô xem bản đề án.

Một lúc sau, anh nêu ra một loạt vấn đề: “Chính quyền địa phương có làm đồng bộ không? Khu lớp học cần diện tích lớn như vậy sao? Giá thành của hệ thống thoát nước có phải hơi thấp không? Phòng ký túc đã được đo đạc, tính Toán chưa? Một phòng có thể ở nhiều nhất bao nhiêu học sinh? Xây dựng một trường học quy mô lớn như vậy, liệu có nhiều học sinh đến mức đó? Có đủ giáo viên hay không? Chi phí vận hành trường học trong tương lai lấy từ nguồn nào?”

Phòng Giáo dục của địa phương có năng lực này hay không?”

Tô Lạc hoàn toàn á khẩu. Cô vội cầm giấy bút, đồng thời lên tiếng: “Đừng vội, anh hãy nói lại một lần để tôi ghi chép rồi bàn bạc với bọn họ. Khi nào có kết quả, tôi sẽ báo lại với anh sau.”

Tiêu Kiến Thành ném tập đề án xuống bàn. “ở vùng nông thôn, dân cư sống rải rác, điều kiện khó khăn, học sinh tập trung vào một chỗ là xu thế tất yếu. Bây giờ tự dừng em xây dựng hẳn một trường học, sau này thế nào cũng dùng để nuôi lợn à xem.”

“Ngôi làng đó vừa xa xôi vừa nghèo khổ, người dân không có cách nào đưa con cái ra huyện học tập, họ cũng chẳng có tiền để nộp.”

“Em dùng khoản tiền xây trường nộp học phí giúp bọn trẻ là được chứ gì! Không thì làm một con đường, mua hai chiếc xe chở học sinh, ngày ngày đưa đón, có lẽ còn hợp lý hơn.”

“Làm đường tốn nhiều tiền hơn ấy chứ!” Tô Lạc nói. “Tiền bạc không phải vấn đề chính, quan trọng là hiệu suất. “

“Từ trước đến nay, cơ quan tôi chỉ làm công tác xây dựng trường học và tình nguyện dạy học, chẳng biết gì về việc làm đường cả.”

“Ai cần em biết ? Giao cho đơn vị chuyên môn là được rồi.”

“Nhưng chúng tôi đã bàn với lãnh đạo huyện về việc xây dựng trường học rồi.”

“Bây giờ em mà nói làm đường, chắc huyện sẽ càng hoan nghênh nhiệt liệt, hơn nữa, một khi đã làm đường, bọn họ dễ dàng nhận được trợ cấp công trình của nhà nước hơn.”

Tiêu Kiến Thành nói đầu vào đấy, Tô Lạc không tìm ra lý do phản bác, đành lên tiếng: “Lần sau để Dương Nhuệ bàn với anh.”

Nghe câu này, Tiêu Kiến Thành lập tức bác bỏ: “Không! Cả cuộc đời này, tôi không muốn tiếp xúc với anh ta.”

“Vậy phải làm thế nào?” Tô Lạc hỏi.

“Chẳng làm thế nào cả. Tôi là người bỏ tiền, ý kiến của tôi là trên hết. Em hãy bảo bọn họ làm một phương án sửa đường có tính khả thi một chút. Mấy tháng trước, em bị thương ở nơi đó một cách vinh quang, bây giờ cũng coi như báo đáp địa phương.” Nói xong, Tiêu Kiến Thành liền đứng dậy. Tô Lạc nhìn anh, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Anh nhìn đồng hồ. “Sắp đến giờ tan sở rồi, chúng ta đi thôi!”

“Bây giờ mới bốn giờ chiều!”

“Bốn giờ còn chưa về? Mặt trời xuống núi đến nơi rồi.”

“Tôi không thể ra về trước các đồng nghiệp, mọi người sẽ nhìn tôi thế nào?”

“Em không đi thật sao? Thế thì tôi tìm Thư ký Dự, bảo ông ta đổi văn phòng.”

Biết anh nói được làm được, Tô Lạc chỉ còn nước đầu hàng, đi theo anh ra ngoài. Văn phòng ở hai bên hành lang đều lắp cửa sổ kính rất lớn, mọi người có thể nhìn thấy hết cảnh tượng bên ngoài.

Tô Lạc ra hiệu cho Tiêu Kiến Thành đi trước, còn mình đi sau một đoạn. Tiêu Kiến Thành đời nào chịu, thản nhiên khoác vai cô, cùng cô sóng đôi bước đi. Mọi người quả nhiên đổ dồn ánh mắt vào họ.

“Anh đừng như vậy, để mọi người nhìn thấy thì không hay lắm!” Tô Lạc hạ giọng kháng nghị.

“Sao không hay? Tôi xem sau này còn ai dám bắt nạt em nữa!”

“Mọi người không bắt nạt tôi, chỉ khinh bỉ tôi mà thôi!”

“Em sai rồi, bọn họ khinh bỉ bản thân thì đúng hơn, rằng tại sao mình lại không tốt số như em?”

Đúng lúc này, hai người đến thang máy. Cánh cửa mở ra, Dương Nhuệ đi ra ngoài.

Nhìn thấy họ, Dương Nhuệ dừng bước, tựa hồ muốn chào hỏi nhưng Tiêu Kiến Thành không cho anh cơ hội, nhanh chóng kéo Tô Lạc vào trong thang máy.

Tiêu Kiến Thành lái ô tô đi rất xa, tới một vùng rừng núi hoang vu, bốn bề hầu như không có nhà cửa, chỉ có rừng chè bạt ngàn. Giữa khu rừng núi xuất hiện một mảnh đất bằng phẳng, xung quanh là vườn cây, một ngôi nhà nhỏ tọa lạc ở đó. Tiêu Kiến Thành dừng ô tô, ra hiệu cho Tô Lạc xuống xe.

Anh dang rộng hai tay, cất giọng khoan khoái: “Đây là nơi ở của tôi trong tương lai, vườn trà của Tiêu gia.”

“Của anh thật sao?” Tô Lạc ngạc nhiên.

“Đúng vậy, một nghìn hai trăm mẫu đất đồi núi, thuê bao trong bảy mươi năm, đủ để tôi chết ở chỗ này.”

“Bảy mươi năm ư? Thế thì cần bao nhiêu tiền thuê đất?”

“Rất rẻ, gần như không cần tính. Mau lại đây, tôi sẽ đưa em đi tham quan.”

Hai người thuận theo con đường núi, đi sâu vào bên trong. Khoảng nửa tiếng sau, Tô Lạc nhìn thấy một rừng cây xanh mướt. Khu rừng có khoảng mấy trăm cây long não, đều là loại cao lớn, chắc khỏe, cành lá rậm rạp. Xung quanh chỉ có tiếng chim hót líu lo, nghe rất vui tai.

“Những cây long não ở đây ít nhất có tuổi đời năm mươi năm, có mười mấy cây trên một trăm năm. Số cây này đều do Tôi đào từ vùng núi sâu mang về.” Chợt nhớ ra điều gì, Tiêu Kiến Thành nói tiếp: “Đúng rồi, lần gặp em ở mỏ vàng Cổ Bình, chính là lần em bị rơi xuống núi ấy, tôi cũng đến đó mua cây.”

“Mua cây sao? Tôi còn tưởng anh đi đào vàng.”

“Đó không phải là phạm vi làm ăn của tôi. Từ trước đến nay, tôi không bao giờ vào mấy mỏ vàng.”

“Tại sao?”

“Máu mê quá, Tôi thấy không cần thiết kiếm tiền từ lĩnh vực đó.”

“À đúng rồi, tiền đền chiếc máy kéo có thể trừ vào khoản quyền góp không?” Tô Lạc chợt nhớ đến chuyện cũ.

“Tôi đã trả ông ta từ lâu rồi, nếu không, ông ta còn lâu mới tha cho Dương Nhuệ yêu quý của em.”

“Cái gì mà yêu quý của tôi? Anh chỉ nói linh tính.” Tô Lạc phản bác.

Tiêu Kiến Thành rảo bước vào khu rừng, đồng thời gọi lớn: “Tô Lạc, em mau lại đây!”

Tô Lạc đi theo, liền nhìn thấy một cây long não rất lớn. Thân cây xù xì loang lổ, cành lá rậm rạp, cao vút lên trời xanh. Tiêu Kiến Thành đập mạnh vào thân cây. “Cây này chắc phải có tuổi đời bốn trăm năm. Tôi tìm mọi cách mới có thể ăn trộm từ rừng sâu đem về đây.”

“Bốn trăm năm ư?” Tô Lạc ngẩng đầu cảm thán.

“Ban đầu tôi còn lo nó không sống được, vậy mà bây giờ tươi tốt được như thế này, có lẽ hai người ôm không hết ấy chứ!”

“Vậy sao?” Tô Lạc bỗng có hứng thú, chạy sang một bên, giơ hai tay vòng qua thân cây. “Chúng ta thử xem nào!”

Tiêu Kiến Thành nắm tay trái của Tô Lạc, bàn tay còn lại ra sức rướn về phía trước để có thể chạm vào tay phải của cô.

“Một chút nữa, em hãy cố chút nữa đi!”

Tô Lạc cố gắng dang rộng cánh tay, cho đến khi đầu ngón tay của hai người chạm vào nhau. Ở giây tiếp theo, Tiêu Kiến Thành dùng sức túm chặt tay cô.

“Bắt được rồi!” Tô Lạc mừng rỡ reo lên.

Tiêu Kiến Thành mỉm cười nắm tay cô một lúc lâu. Cơn gió nhẹ của buổi chiều tà thổi qua lá cây phát ra âm thanh xào xạc, mấy con chim nhảy từ cành nọ sang cành kia rồi bay lên cao. Niềm hân hoan của thiên nhiên từ thân cây cổ thụ lan tỏa ra ngoài, quyến luyến giữa vòng tay của hai người.

Khi trời sẩm tối, Tô Lạc theo Tiêu Kiến Thành quay về căn nhà nhỏ. Sau bữa cơm, người giúp việc mang lên hai cốc trà đã pha sẵn.

Tiêu Kiến Thành uống một ngụm. “Đây là loại trà mới trồng năm nay, mùi vị không tồi.”

Tô Lạc hơi khát, định tu một hơi nhưng bị Tiêu Kiến Thành ngăn lại: “Bình thường em có uống trà không?”

“Không.”

“Thế thì em uống ít thôi, đừng để bị say.”

“Say ư?” Tô Lạc chưa bao giờ nghe nói uống trà cũng bị say.

“Đây là trà mới nên dễ say.”

“Tôi uống rượu còn không say, làm sao phải sợ thứ này chứ?” Tô Lạc thản nhiên uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Kiến Thành chau mày, nhìn cái cốc không, thở dài. “Trai đơn gái chiếc ở nơi rừng rậm núi sâu, em đừng mãi như vậy, không sợ “chết” à? Hay là em yêu tôi tha thiết nên chẳng kiêng dè gì cả?”

Tô Lạc mỉm cười, không trả lời.

Trà mới quả nhiên dễ bị say. Một lúc sau, Tô Lạc tựa vào thành cửa sổ, đầu óc nặng trĩu. Cô chìm trong suy tư, đôi mắt về ngọn núi phía xa xa.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Người đàn ông đứng bên cạnh hỏi.

“Tôi chẳng nghĩ gì cả.”

“Em cứ nói ra đi, tôi ổn là người thoải mái và bao dung mà.”

“Tôi đang nghĩ đến anh.” Tô Lạc không giấu giếm.

Tiêu Kiến Thành cười. “Muốn lấy lòng tôi cũng không cần thẳng thắn như vậy.”

“Đúng thế, tôi đang nghĩ đến anh.” Tô Lạc đáp rất nghiêm túc. “Tôi nghĩ, mình đã quen biết anh bao lâu rồi?” Câu nói đầu tiên là gì? Tại sao tôi luôn cãi nhau với anh? Còn nữa, tôi đã nợ anh bao nhiêu ân tình?”

“Chuyện này chỉ e một lúc không thể tính hết.”

“Ừm. Càng nghĩ, tôi càng mờ mịt, không biết tương lai sẽ thế nào?”

Tại sao tự nhiên em lại nghĩ đến tương lai?”

“Đừng nói là anh không nghĩ tới. Ngay cả nơi an hưởng tuổi già và yên nghỉ, anh cũng đã thu xếp đâu vào đấy rồi.”

“Em cũng có thể chết ở đây, tôi không phản đối.”

Tô Lạc cười. “Đa tạ long ân của Hoàng thượng!” “Ái phi bình thân!” Tiêu Kiến Thành đáp.

Cả hai cùng phì cười. Tô Lạc lại dõi mắt về phía trước. Ngọn gió thổi mái tóc dài tung bay, cô chống tay lên cằm, ánh mắt mơ màng. Gương mặt nhìn nghiêng của cô khiến người bên cạnh không thể rời mắt.

Tiêu Kiến Thành ngồi xuống ghế, ôm vai Tô Lạc, cũng thuận theo ánh mắt cô hướng về phía trước.

“Em hãy nhìn ngọn núi kia.” Anh chỉ tay. “Tôi cảm thấy phong thủy rất tốt nên định dùng làm nghĩa địa.”

“Anh còn trẻ, sao lại nói những lời chẳng lành như vậy?”

“Có một cao nhân xem bói cho tôi, nói tôi về già sẽ sống cô độc một mình.”

“Cao nhân gì chứ” Là đồ lừa đảo, phải đem xử bắn ngay.”

“Tôi lại cảm thấy rất có khả năng đó. Em thử nghĩ xem, nếu tôi cưới Thẩm Doanh, sẽ có kết cục như thế nào?”

“Tại sao anh lại có ý cưới cô ta?”

“Không cưới cô ta thì cưới ai?”

Tô Lạc quay đầu về phía anh, cất giọng chân thành: “Điều kiện của anh tốt thế, chắc chắn sẽ gặp được người anh yêu, đồng thời cũng xứng với anh.”

Khi Tô Lạc gọi đích danh, anh chỉ đáp: “Tôi không nắm rõ phương diện này.”

Mặc dù mọi người đã đạt được thỏa thuận chung nhưng Tô Lạc vẫn không yên tâm. Sau cuộc họp, cô sang văn phòng của Dương Huệ, hỏi ý kiến anh.

Dương Huệ vẫn “tiết chữ như vàng”, chỉ đáp không biết. Tô Lạc bực mình đập bàn. “Cho em số điện thoại của lãnh đạo huyện để em trực tiếp nói chuyện với bọn họ.”

“Nếu em hỏi lãnh đạo, Dương nhiên họ sẽ đồng ý.”

“Vậy là được rồi.”

“Nhưng em từng nghĩ đến chưa? Cho dù đường sá thuận tiện, được ăn ở miễn phí, mỗi ngày có xe ô tô đưa đón, những đứa trẻ đó cũng chưa chắc đã đi học. Bố mẹ và ông bà chúng cũng chưa chắc cho chúng đi. Kể cả trường học nằm ở ngay trong làng, anh còn phải thường xuyên đến tận nhà làm công tác tư tưởng, nếu phải đi xa như vậy, chỉ e họ sợ phiền phức nên cho bọn trẻ nghỉ học luôn.”

“Đây là chế độ giáo dục bắt buộc, phải cưỡng chế chấp hành.”

“Ai quan tâm đến điều đó? Vùng núi có biết bao đứa trẻ vừa tốt nghiệp cấp một là bỏ học đi làm thuê, có ai đến bắt họ chấp hành bao giờ đâu?”

“Nhưng Tiêu Kiến Thành đã yêu cầu chúng ta sửa lại bản đề án, ít nhất chúng ta cũng nên trình bày với anh ta quan điểm của mình.”

“Em hãy đổi người khác, anh không đi.”

“Anh... Tại sao anh lại có thái độ này?”

“Vậy tại sao em nhất định phải nghe lời anh ta?”

“Vì tiền là do anh ta bỏ ra.”

“Anh ta có tiền thì chúng phải nghe theo hay sao? Tô Lạc, anh đã từng nói với chúng ta làm từ thiện chứ không phải đi ăn xin.”

“Làm đường cũng là từ thiện mà!” Nói xong câu này, Tô Lạc mới chợt ý thức được, “kẻ ăn mày” mà Dương Nhuệ ám chỉ chính là mình.

Dương Nhuệ nhìn Tô Lạc, đột nhiên chuyển đề tài: “Hôm qua Thẩm Doanh đến tìm anh.”

“Cô ta tìm anh, tại sao em cần phải biết?” “Cô ấy khóc rất lâu, cầu xin anh giúp đỡ.”

“Giúp gì chứ?”

“Cô ấy sợ em cướp mất Tiêu Kiến Thành.”

“Anh nhận lời cô ta à?”

“Không...” Dương Nhuệ lắc đầu, cảm cái ba lô ở dưới đất đeo lên lưng. “Vì anh biết mình không làm được điều này.”

Tô Lạc cảm thấy thất vọng. Cô từng thích anh lâu như vậy, nhưng anh chưa bao giờ thực sự hiểu con người cô.

“Anh khỏi cần giúp, bởi vì địa vị của cô ta vẫn vững như bàn thạch.”

“Vậy em...”

“Em ư? Em chỉ làm chuyện nên làm mà thôi.”

Dương Nhuệ cúi đầu, im lặng hồi lâu. Sau đó, anh mở cửa văn phòng, nói: “Anh quay về Cổ Bình đây. Nếu là dự án làm đường, em hãy cử người khác phụ trách. Còn nếu xây trường học thì em có thể thông báo với anh.” Nói xong, anh liền đi nhanh ra ngoài.

Sắp đến giờ tan sở, Tô Lạc bỗng nhận được điện thoại của em trai. Không ngờ Tô Kiệt đã được thả ra ngoài. Cô vội vàng đến chỗ bố mẹ. Tô Kiệt vừa tắm xong, bố mẹ đã chuẩn bị sẵn một bàn đầy thức ăn đón cậu.

“Ai đưa cậu về thế?”

“Là luật sư Châu.”

“Lần này không cần làm thủ tục, đóng tiền bảo lãnh à?”

“Em không rõ, luật sư Châu nói đã thu xếp xong rồi.”

“Sau này còn phải đến cục Công an khai báo nữa không?”

“Không cần. Họ nói không sao rồi, còn bảo sẽ chuyển đầy đủ tiền đền bù cho chúng ta, không thiếu một đồng.”

Tô Lạc thở phào nhẹ nhõm. “Tốt quá, sau này cậu đừng đi gây chuyện nữa.”

Tô Kiệt lập tức lên tiếng: “Tất nhiên không bao giờ, ngồi tù đói chết đi được ấy.”

Cả nhà vui vẻ thưởng thức bữa tối thịnh soạn. Bà Nhạc đột nhiên đề xuất, tầng dưới có một nhà để xe rộng khoảng hai mươi mét vuông, có thể cải tạo thành một quán bán phở hoặc phòng chơi mật chược.

Tô Lạc giật mình, vội lên tiếng ngăn cản ý định của mẹ: “Căn hộ này không phải của chúng ta, sao có thể động đến nhà để xe của người ta?”

Bà Nhạc chau mày. “Chẳng phải cô và cậu Tiêu Tổng yêu nhau hay sao?”

“Ai nói với mẹ như vậy?”

“Không yêu mà cậu ta đối xử với cô tốt đến mức đó? Cô là đồ ngốc à?”

“Tóm lại, trước khi con nói chuyện với Tiêu Kiến Thành, bố mẹ không thể động đến nhà để xe của anh ấy.”

“Chị mau thương lượng đi, có thể kết hôn thì càng tốt. ” Lời nói của Tô Kiệt còn mạnh bạo hơn.

Tô Lạc trừng mắt với em trai rồi cầm túi xách quay về thành phố.

Nhìn thấy xe ô tô của Tiêu Kiến Thành đỗ ở dưới tòa cao ốc, Tô Lạc đột nhiên có chút vui mừng, muốn gặp anh ngay lập tức. Trong lúc thang máy từ từ di chuyển lên trên, cô thầm nghĩ, nên nói gì với anh bây giờ? Cảm ơn anh đã cứu Tô Kiệt? Nghe chừng có vẻ hơi khách sáo. Nói với anh, bố mẹ muốn mở quán mật chược? Chắc anh sẽ thường, chế nhạo mất thôi. Cho anh biết huyện ủy vui vẻ chấp nhận phương án làm đường, còn Dương Nhuệ tức giận bỏ về Cổ Bình? Hành động này lại giống như muốn tranh công lĩnh thưởng...

Tô Lạc vẫn chưa nghĩ xong, thang máy đã lên đến tầng trên cùng. Vừa đi ra ngoài, cô chợt nghe thấy tiếng cười của phụ nữ phát ra từ phòng của Tiêu Kiến Thành. Cửa phòng mở toang, anh ngồi ở sofa ôm một nữ phụ nữ xinh đẹp xa lạ. Cô gái đang đút quả dâu vào miệng anh.

Nhìn thấy Tô Lạc xuất hiện trước cửa phòng, Tiêu Kiến Thành liền đứng dậy, đi tới đóng sập cửa ngay trước mặt cô Tô Lạc ngỡ ngàng quay về phòng mình. Đầu óc cô trống rỗng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hôm qua, anh nói: “Tô Lạc, em đã trả hết món nợ ân tình cho tôi rồi.”

Hôm nay, Tô Kiệt được thả ra.

Lẽ nào...

Trong lúc Tô Lạc đang nghĩ ngợi lung tung, ngoài hành lang vang lên tiếng cười nói của hai người. Cô liền đi ra cửa, nhìn thấy Tiêu Kiến Thành ôm người phụ nữ xa lạ kia đi về phía thang máy.

“Tiêu Kiến Thành!” Cô không nhận được, gọi anh.

Anh quay đầu, sắc mặt lộ vẻ không vui. “Chuyện gì?”

“Chuyện em trai tôi, cảm ơn anh đã giúp.”

“Không cần cảm ơn tôi.” Anh định bước đi.

Tô Lạc vội lên tiếng: “Còn nữa, phía huyện ủy đã đồng ý chuyển sang phương án làm đường rồi.”

“Không cần nói với tôi chuyện đó. Tiền đã chuyển cho bọn em, bọn em muốn sử dụng thế nào thì tùy.” Anh quay người, ôm cô gái kia đi vào trong thang máy.

Điều mà Tô Lạc vĩnh viễn không học được là “giả câm giả điếc”. Cô xông đến, chặn cửa thang máy trước khi nó kịp khép lại.

“Em làm gì vậy?” Tiêu Kiến Thành hỏi. Người phụ nữ ở bên cạnh tựa hồ giật mình hoảng sợ, càng dính chặt vào người anh.

“Anh hãy nói anh đang làm gì trước.” Tô Lạc hỏi lại.

“Tôi ư? Tôi cùng bạn gái ra ngoài ăn cơm.” Tiêu Kiến Thành vừa trả lời vừa cúi xuống hôn chụt một cái lên má cô gái.

“Bảo cô ta xuống dưới đợi anh, chúng ta cần nói chuyện rõ ràng. Tô Lạc không hề có ý nhượng bộ.

Người phụ nữ muốn giải vây, cất giọng nũng nịu: Anh đã hẹn bạn, sắp trễ giờ rồi.”

Tô Lạc đột nhiên giơ tay kéo người phụ nữ đó khỏi thang máy, sau đó nhanh chóng đi vào trong, bấm nút đóng cửa.

Tiêu Kiến Thành “chặc chặc” hai tiếng. “Em có phải là cọp cái không đấy?”

“Đúng thế. Chắc anh cũng biết cọp cái mà nổi giận còn dữ hơn cọp đực nhiều.” Tô Lạc trừng mắt với anh.

“Tôi có thể lý giải thành em đang ghen hay không?” Tiêu Kiến Thành ngoảnh đầu về phía cô.

“Nếu phải thì thế nào?”

“Tôi sẽ rất vui.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, tôi vẫn sẽ dẫn bạn gái đi ăn cơm.”

“Anh bảo tôi nên làm gì bây giờ?” Tô Lạc hỏi.

“Em ư? Em có thể ở nhà đợi tôi, cũng có thể ra ngoài chơi với bạn, tùy em.”

“Chỉ có thể thôi sao?”

“Ồ”

“Rốt cuộc anh có ý gì vậy?”

“Chẳng có gì cả. Tôi cũng đâu cần phải nói rõ ra, đúng không?”

Tô Lạc quyết định hỏi đến cùng: “Giữa chúng ta... có thể kết thúc rồi, đúng không?”

Thang máy đã xuống đến tầng một, Tiêu Kiến Thành đi ra ngoài, đồng thời quay đầu nhìn cô. “Đối với tôi có thể kết thúc rồi. Em cũng không cần thiết ở lại đây nữa, cứ tự quyết định đi.”

Dáng vẻ của anh lúc này hoàn toàn khác ngày hôm qua.

Tô Lạc đời nào chịu lép vế, cô cũng thẳng thắn đáp: “Đối với tôi cũng có thể kết thúc rồi.”

Lúc Tô Lạc ra khỏi thang máy, người phụ nữ xa lạ kia đang lau bà lau bầu, cô quay đầu, hét lớn: “Cuốn xéo cho tôi!”

Người phụ nữ hoảng sợ, vội vàng chạy vào trong thang máy.

Tô Lạc về phòng thu dọn đồ, lặng lẽ rời khỏi nơi đó mà không gặp bất cứ trở ngại nào. Khi cô xuống đến tầng một, cũng chẳng có ai ngăn cản. Cô ra đường, bắt một chiếc taxi, trở lại chốn nhân gian.

Buổi tối, Tô Lạc ngủ cùng mẹ, cô đột nhiên lên tiếng: “Mẹ, khi nào tiền đền bù đến tài khoản, mẹ hãy cho con một trăm ngàn để con trả lại Tiêu Tổng.”

“Tại sao cần nhiều như vậy?”

“Anh ấy cho chúng ta gấp mấy lần ấy chứ. Con không mượn nợ anh ấy quá nhiều.”

“Một trăm ngàn cũng được thôi, nhưng sau này không còn phần của cô đâu đấy.”

“Con chẳng cần. Còn nữa, chúng ta hãy mau chóng dọn khỏi nơi này đi mẹ.”

“Tại sao? Sống ở đây cũng được mà.”

“Ở đây vắng vẻ quá. Chúng ta về nội thành thuê một ngôi nhà, mẹ có thể mở quán phở.”

“Cô nói cũng có lý.”

“Chúng ta cứ quyết định như vậy nhé.”

“Được rồi, cô đừng nhiều lời nữa.” Bà Nhạc xoay người, nhắm mắt đi ngủ.

Tô Lạc hẹn gặp luật sư Châu, nhét phong bì có một trăm ngàn vào ca táp của anh ta, nhờ anh ta đưa cho Tiêu Kiến Thành.

Luật sư Châu tỏ ra khó xử. “Tôi đưa không tiện lắm, hay là cô gửi trực tiếp vào tài khoản của Tiêu Tổng đi!”

“Anh có số tài khoản của anh ấy không?”

“Tôi không có.”

“Thế thì giúp tôi đi. Anh cứ ném lên bàn của anh ấy là được”

“Tiêu Tổng mà nghĩ tôi và cô có chuyện gì đó, tôi sẽ chết chắc” Luật sư Châu vò đầu bứt tai.

“Anh nghĩ nhiều quá đấy.” Tô Lạc nói.

Luật sư Châu cười. “Cuối tuần này đi leo núi không?”

“Ý kiến hay, lâu rồi tôi không leo núi.”

“Thứ Bảy tôi đến đón cô nhé?”

“Không Được. Thứ Bảy chúng tôi phải chuyển nhà, để hôm khác đi.” Tô Lạc vẫy tay chào tạm biệt.

Buổi chiều, luật sư Châu nhắn tin: Tôi đã đưa tiền cho Tiêu Tổng, Chủ nhật đi leo núi nhé?

Tô Lạc cười cười, trong lòng xuất hiện một cảm xúc khó diễn tả. Cô bỏ đi động xuống bàn, không trả lời tin nhắn của đối phương.

Buổi tối, Tô Lạc quét dọn vệ sinh trong căn hộ mới thuê. Cô quỳ chân dưới đất lau nền đá hoa, lau đi lau lại đến mức toàn thân đầm đìa mồ hôi.

Bà Nhạc không nhìn được, kêu cô dừng tay: “Đừng làm nữa, thái độ của cô cứ như có thù oán với nền nhà ấy.”

Tô Lạc không nghe, lấy lọ nước khử trùng số 84 đổ xuống sàn. Một mùi nồng nặc xộc lên mũi khiến cô không thể mở mắt.

Điện thoại đổ chuông, Tô Kiệt đang ở phòng khách, cầm di động chạy vào.

“Là Tiêu Tổng gọi chị.”

Không đợi Tô Lạc ngăn cản, cậu đã bấm nút nghe máy rồi đặt bên tai cô.

Ở đầu dây bên kia, người đàn ông đó đã say khướt. “Tô Lạc, đến đây cùng Tôi uống rượu đi!”

“Tôi có việc, không đến được.”

“Sao không thể ? Em trả lại tôi một trăm ngàn nên thoải mái rồi đúng không?”

“Tôi đang bận.” Tô Lạc trả lời ngắn gọn.

“Tiêu Kiến Thành tôi sống mấy chục năm trên đời, lần đầu tiên ngủ với phụ nữ xong còn được tiền. Em muốn sỉ nhục tôi phải không? Mau đến đây cầm tiền về đi!”

“Đó chỉ là chút tâm ý, anh đã giúp tôi rất nhiều.”

“Tô Lạc, em phải biết cảm ơn, đã rõ chưa? Tôi giúp em nhiều như vậy, em không thể bỏ mặc tôi, em có hiểu không?”

“Tôi đâu có bỏ mặc anh?” Là anh tự dưng quay ngoắt một trăm tám mươi độ trước, Tô Lạc nghĩ thầm.

“Em còn nhờ người khác giúp e chuyển tiền nữa. Em hãy trực tiếp đến đây, cầm tiền ném vào mặt tôi ấy. Mau đến đây đi!” Tiêu Kiến Thành cất cao giọng.

Viễn mắt Tô Lạc ngân ngấn nước nhưng cô vẫn cất giọng lãnh đạm: “Còn chuyện gì nữa không? Không thì tôi cúp máy đây!”

“Còn, còn nhiều lắm!” Đối phương không nỡ chấm dứt cuộc điện thoại. “Tô Lạc, để tôi giới thiệu bạn trai cho em nhé? Là nhân viên nhà nước, bạn thân của tôi, điều kiện rất tốt em thấy có được không?”

“Tôi không cần.”

“Trước sau gì em chẳng phải lấy chồng.”

“Không cần anh bận tâm.”

“Không phải tôi quan tâm đến em, Tô Lạc, là tôi lo cho bản thân mà thôi.

Nếu em vẫn không chịu lấy chồng, làm sao tôi có thể hạ quyết tâm từ bỏ em?”

Nghe câu này, lòng Tô Lạc mềm nhũn, cô nhất thời không biết phải đối đáp thế nào. Đối phương cũng im lặng hồi lâu, cuối cùng cúp máy.

Tô Lạc ném điện thoại sang một bên, tiếp tục lau nhà. Mồ hôi, nước mắt và nước khử trùng hòa trộn vào nhau, trở thành chất độc mạnh nhất trên thế gian này.

27. Chương 27 – Hoàn

Chương 27

Năm Tháng Tươi Đẹp Mới Bắt Đầu

Chưa đầy một tháng sau, Tô Lạc gặp Thẩm Doanh ở cơ quan khi cô ta đến phát thiệp cưới. Thẩm Doanh tươi cười rạng rỡ, đặt tấm thiệp mạ vàng xuống bàn làm việc của Tô Lạc.

Tô Lạc ngẩng đầu, bắt gặp nụ cười đắc ý của cô ta. Cô ta lên tiếng: “Tô Lạc, cô nhất định phải có mặt để chúc phúc cho chúng tôi đây!” .

Tô Lạc cầm tấm thiệp lên xem, hỏi một câu: “Tất cả nhân viên của quỹ từ thiện đều được mời sao?”

“Không phải, tôi chỉ mời một mình cô thôi.”

“Tại sao?”

“Vì cô là bạn của chúng tôi.” “Bạn ư?” Tô Lạc hỏi.

“Tất nhiên rồi.”

“Tôi sẽ được sắp xếp ngồi cùng bàn với những người phụ nữ của anh ta đúng không?”

Câu hỏi này khiến nụ cười trên miệng Thẩm Doanh cứng đờ trong giây lát.

Tô Lạc đặt tấm thiệp xuống bàn, mỉm cười nói: “Cô cứ yên tâm đi, tôi sẽ không tham dự. Cô cũng khỏi cần đến đây khoe khoang thắng lợi. Về khoản tiền mừng, tôi đã đưa từ, một tháng trước, cô hãy đi đòi chồng cô ấy.”

Thẩm Doanh ngượng ngùng rời đi. Tô Lạc cúi đầu, tiếp tục công việc.

Trong lòng cô thầm vỗ tay khen ngợi bản thân, nhưng cô cũng chẳng biết tại sao mình lại vỗ tay tán thưởng nữa...

Một ngày trước khi Tiêu Kiến Thành tổ chức đám cưới, Tô Lạc lên đường tới huyện Cổ Bình. Không phải vì muốn trốn tránh điều gì nên cô bỏ đi, mà do con đường sắp khởi công xây dựng, ngày khởi công trùng với ngày cưới của Tiêu Kiến Thành.

Quý tử thiện gửi giấy mời cho bên quyền góp. Bên đó nhận lời mời, Tô Lạc biết, người dự lễ khởi công chắc chắn không phải là anh.

Quả nhiên, người xuất hiện là luật sư Châu.

“Sao lại là anh?” Tô Lạc hỏi.

“Có lẽ Tiêu Tổng muốn tạo cơ hội cho tôi.” Luật sư Châu đáp. “Dù sao anh ta cũng đã cải tà quy chính rồi.”

Tô Lạc kháng nghị: “Lẽ nào tôi đi theo con đường tà đạo hay sao?”

“Cô tiêu của anh ta nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ không phải?” Luật sư Châu hỏi lại.

“Đây là chúng tôi làm từ thiện, quan tâm đến nỗi khổ của nhân gian.”

“Vậy cô hãy quan tâm đến cả nỗi khổ của người đàn ông lớn tuổi vẫn còn độc thân là tôi đi!”

Hai người nói đùa, bầu không khí rất thoải mái và tự nhiên.

Buổi chiều, đoàn người tới huyện Cổ Bình. Lãnh đạo huyện đón tiếp ở nhà nghỉ. Nhìn thấy cô giáo Mẫn đứng lẫn trong đám đông, Tô Lạc liền đi tới chào hỏi.

“Cô giáo Mẫn cũng đến đây dự lễ khởi công à?”

“Không, hiện tại em đã được điều tới phòng tuyên truyền giáo dục của huyện.” Cô giáo Mẫn trả lời.

Tô Lạc hơi ngạc nhiên. “Vậy trường học đã...”

“Trường học sắp bị giải tán rồi. Học kỳ này cũng chẳng có mấy học sinh đi học, thầy Dương vẫn bám trụ ở đó.”

“Một mình anh ấy sao?”

“Đúng vậy! Nghe nói mấy ngày nay thầy ấy bị ốm. Thầy Dương nhờ người nhặn em mua giúp thầy ấy ít thuốc hạ sốt nhưng em bận chuẩn bị buổi lễ khởi công nên vẫn chưa mang cho thầy ấy được.”

Nghe cô giáo Mẫn nói vậy, Tô Lạc sốt ruột. “Chúng tôi có xe, để tôi mang đi cho.”

Bất chấp sự phản đối của mọi người, Tô Lạc vẫn kiên quyết đi mua thuốc rồi ngồi xe đi đến làng Dương Khê.

Ô tô đi hết con đường, Tô Lạc xuống xe, bảo tài xế quay về huyện. Nhờ ánh sáng từ màn hình di động, cô đi bộ vào làng. Khi Tô Lạc mới xuất phát, trời bắt đầu đổ cơn mưa lớn, bây giờ, mưa ngày càng nặng hạt, gần như không nhìn rõ lối đi. May mà đã có kinh nghiệm nên cuối cùng cô cũng tìm thấy trường tiểu học của làng Dương Khê.

Phòng Dương Nhuệ tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Tô Lạc đẩy cửa bước vào, thấy Dương Nhuệ đang nằm trên giường, vẻ mặt tiều tụy.

Nghe thấy tiếng động, anh cố gắng ngồi dậy, nhìn thấy Tô Lạc thì vô cùng kinh ngạc. “Tô Lạc, sao em lại đến đây?”

“Em đến huyện tham dự lễ khởi công làm đường, nghe cô giáo Mẫn nói anh bị ốm nên mang thuốc cho anh.” Nói xong, cô lấy thuốc từ ba lô, xem hướng dẫn sử dụng. “Một ngày ba lần, mỗi lần một đến hai viên. Bây giờ anh có sốt cao không?”

Nói xong, cô giơ tay áp vào trán anh, cảm thấy lòng bàn tay nóng ran. “Sốt cao quá. Anh hãy uống hai viên đi. Anh có ho không? Cổ họng đau không?”

Uống thêm hai viên kháng sinh nhé?”

Vừa nói, cô vừa đi sang một bên cầm phích nước để rót nước ra cốc, nhưng cái phích trống không.

“Sao không có nước hủ anh?”

“Hai ngày nay... anh không có thời gian đun nước.”

“Sao có thể như vậy, dân làng bỏ mặc anh à?”

“Anh không muốn làm phiền họ, dù sao trường học cũng sắp bị xóa sổ rồi.”

Chợt nhớ trong ba lô của mình vẫn còn nửa chai nước uống dở, Tô Lạc liền lấy ra, đổ vào cốc. “Nếu anh không chê thì mau uống thuốc đi!”

Dương Huệ cầm cốc nước, uống thuốc rồi nằm xuống giường. Tô Lạc đi xuống bếp đun nước. Nhà bếp lạnh tanh, Tô Lạc luống cuống vụng về vì không biết cách nhóm lửa. Đột nhiên, đằng sau vang lên giọng nói của một bé gái: “Cô Tô phải không ạ?”

Tô Lạc quay đầu, liền nhìn thấy một bóng hình thấp bé bên cạnh cửa, thì ra là Tiểu Anh. Cô vui mừng, hỏi: “Tiểu Anh, sao cháu lại ở đây?”

“Cháu vẫn học ở đây mà.”

“Các bạn khác đâu rồi?”

“Hôm nay là thứ Sáu, các bạn đều về nhà rồi. Cháu phải ở lại chăm sóc thầy Dương.”

“Tốt quá. Cháu biết nhóm lửa không? Cô cần đun ít nước sôi.”

Tiểu Anh gạt đầu, đi đến bên bếp lò, chỉ vài phút sau, lửa đã cháy bùng bùng.

Tô Lạc đặt ấm nước lên bếp, rửa ráy qua loa, thay bộ quần áo ướt sũng nước mưa. Cô bảo Tiểu Anh quay về phòng nghỉ ngơi, sau đó rót đầy phích nước sôi rồi về phòng Dương Huệ.

Dương Huệ đang ngủ, hơi thở có vẻ nặng nhọc. Cô sờ tay lên trán anh, thấy không còn nóng như trước. Trán và cổ anh lấm tấm mồ hôi.

Tô Lạc lấy khăn mặt, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Dương Huệ. Anh mơ màng tỉnh dậy, cất giọng khàn đặc: “Cảm ơn em!”

“Anh cứ nghỉ ngơi đi, đừng nói chuyện nữa.”

“Ngày mai là lễ khởi công, em về huyện kiếu gì?” Dương Huệ hỏi.

“Xem tình hình thời tiết rồi tính sau. Em không về, lễ nào bọn họ sẽ không làm đường nữa?” Tô Lạc bình thản mở miệng.

“Làm đường là chuyện tốt, dân làng rất phấn khởi.”

“Thế thì tốt. Nếu bọn trẻ vẫn gặp khó khăn trong việc ra ngoài huyện học tập, chúng ta sẽ nghĩ cách khắc phục.”

Dương Huệ gạt đầu, đột nhiên chuyển đề tài: “Nghe nói... ngày mai bọn họ kết hôn phải không?”

“Vâng.”

“Anh tưởng em và anh ta...”

“Không có khả năng đó.” Tô Lạc lập tức ngắt lời.

Dương Huệ im lặng hồi lâu. Nhìn về mặt anh, Tô Lạc biết anh rất buồn khi nghe tin này.

“Anh vẫn còn yêu Thẩm Doanh à?”

“Cũng không hẳn là yêu, nhưng vẫn thấy đau lòng.”

Tô Lạc thấu hiểu điều đó, bởi đây cũng là cảm xúc của cô lúc này.

Hai người đang nói chuyện, bóng đèn điện chợt “xoẹt xoẹt rồi tắt hẳn. Cả ngôi trường mất điện tối om, Tiểu Anh một mình ở phòng ký túc, rất sợ hãi nên chạy sang tìm họ. Tô Lạc ôm con bé, ngồi cạnh giường. Ngoài trời mưa mỗi lúc một lớn, trong lòng cô đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên một lúc sau, có người dân trong làng chạy đến gõ cửa. “Mọi người mau rời khỏi nơi này, lên chỗ càng cao càng tốt.” Nói xong, anh ta lại quay đầu lao vào mưa bão.

Tô Lạc đuổi theo, hét lớn: “Có chuyện gì vậy?”

Người đó quay đầu, đáp: “Sắp rồ lũ quét, mau chạy đi!”

Tô Lạc vội quay về, giúp Dương Nhuệ mặc quần áo, đeo ba lô. Hai người dẫn Tiểu Anh đi lên ngọn núi ở phía sau trường học.

Bởi vì trời tối nên ba người không thể xác định phương hướng, chỉ có thể cố gắng leo càng cao càng tốt. Ban đầu, Tô Lạc còn cầm ô, nhưng do đường quá trơn, hai tay phải bám vút, đồng thời còn phải chăm sóc Tiểu Anh và Dương Nhuệ nên cuối cùng, cô quăng chiếc ô đi.

Cảnh tượng, này rất giống trong giấc mơ. Đường núi bùn lầy, hai bên đều là gai nhọn, chân không đứng vững, luôn bị trượt nên buộc phải túm lấy cành cây ở bên đường, lòng bàn tay trầy xước, đau như kim châm muối xát.

Khó khăn lắm ba người mới leo được lên núi, dừng lại dưới một tán cây lớn. Dương Nhuệ không đứng vững, ngồi tựa vào thân cây nghỉ ngơi. Tô Lạc cởi áo phao trên người, che lên đầu anh và Tiểu Anh, sau đó gọi điện thoại cầu cứu.

Luật sư Châu đang ngủ say đột nhiên bị đánh thức, mơ hồ hỏi: “Sao thế Tô Lạc?”

“Tôi đang ở làng Dương Khê. Nơi này xảy ra lũ quét bất ngờ, chúng tôi bị lũ bao vây ở trên núi. Anh mau nghĩ cách giúp tôi đi!”

“Gi... gì cơ? Lũ... lũ quét á?” Luật sư Châu sợ đến mức nói lắp bắp.

“Đúng thế, bây giờ trời mưa rất lớn, có tôi, một thầy giáo tên Dương Nhuệ và một em học sinh. Ba chúng tôi đang ở trên núi, tôi cũng không rõ tình hình cụ thể. Anh hãy mau báo cáo với huyện, có lẽ tình hình rất nghiêm trọng.”

“Được! Được! Tôi sẽ báo cáo ngay! Cô nhớ mở điện thoại, giữ liên lạc thường xuyên.” Luật sư Châu liền cúp máy.

Tô Lạc bỏ di động vào túi, sờ trán Dương Nhuệ, hình như anh lại bị sốt cao.

“Dương Nhuệ, anh thế nào rồi?” Tô Lạc lo lắng hỏi.

“Anh... anh vẫn ổn.” Dương Nhuệ nói ngắt quãng, cơ thể run bần bật.

“Anh lạnh phải không?”

“Không... không sao.”

Tô Lạc kéo Tiểu Anh lại gần. Ba người dùng áo phao che đầu ôm chặt lấy nhau, cố gắng giữ ấm cho Dương Nhuệ.

“Tô Lạc... Nếu hôm nay xảy ra chuyện gì, là anh... anh đã hại em.” Dương Nhuệ nói nhỏ bên tai cô.

“Anh đừng nói những lời này, chúng ta sẽ không sao đâu!” Tô Lạc trả lời bằng giọng kiên định, tuy nhiên, trong lòng cô rất sợ hãi.

Cùng với tiếng mưa rào rào, từ bên dưới vọng lên tiếng nước chảy ầm ầm. Lũ quét ngày càng gần, lan ra khắp nơi, ai mà biết được nước lũ sẽ đi đâu về đâu. Một khi tràn qua đây, ba người chắc chắn không còn đường thoát thân.

Tiểu Anh hoảng sợ, bật khóc. Tô Lạc ôm chặt con bé và Dương Nhuệ. Vào thời khắc này, cô chỉ có thể nghe theo số phận.

Không biết bao lâu sau, điện thoại trong túi lại đổ chuông. Đoán là luật sư Châu, Tô Lạc liền bấm nút nhận cuộc gọi. Anh đã liên hệ được chưa? Huyện có cử người đến đây không? Dương Nhuệ đang bị ốm, phải điều trị ngay.”

Không ngờ đầu máy bên kia truyền đến một giọng nói quen thuộc đã lâu cô không nghe thấy: “Sao em lại ở cùng anh ta?”

“Anh... Sao lại là anh?” Tô Lạc vô cùng kinh ngạc.

“Tại sao không thể là Tôi? Trước khi kết hôn, tôi muốn...”

Tiếng mưa rất lớn, tín hiệu lại không ổn định nên Tô Lạc không nghe rõ anh đang nói gì.

“Anh nói gì thế? Tôi không nghe rõ!”

“Tôi muốn nói lời tạm biệt với từng người bạn gái cũ.” Người ở đầu máy bên kia cất cao giọng.

“À, Được thôi, tạm biệt! Chúc anh hạnh phúc!» Tô Lạc cũng hét lớn.

“Em đang ở đâu vậy?”

“Tôi đang ở làng Dương Khê.”

“Em vẫn ổn đấy chứ?”

“Vẫn ổn. Chỉ là ở đây mưa hơi lớn một chút.”

“Được rồi, Tô Lạc, tôi cũng chúc em hạnh phúc!” Nói xong, Tiêu Kiến Thành liền cúp máy.

Tô Lạc bỏ điện thoại vào túi áo, lại gơ áo phao che đầu. Cô đột nhiên cảm thấy rất vui. Đã lâu, cô không liên lạc với người đàn ông đó, không nghe thấy giọng nói của anh, hôm nay, có lẽ là lần cuối cùng. Đầu óc cô bắt đầu hồi tưởng lại từng sự việc xảy ra giữa hai người, những chuyện mà lúc trước luôn khiến cô bức bối, vào thời khắc này lại cảm thấy quý giá vô cùng. Anh thường châm chọc, móc máy, chế giễu cô nhưng bây giờ nghĩ lại, cô chỉ nhớ một câu: “Tô Lạc, tôi thật sự thích em.”

Vào thời khắc này, khi cô đang ở trong cơn mưa lớn, đối mặt với sự đe dọa của lũ quét, người đàn ông đó lại chờ đón hôn lễ của mình ở phương xa. Cô bỗng phát hiện, tình yêu là một điều kỳ quặc biết bao, phần lớn người trong cuộc đều không nhận ra sự thật, đến khi đánh mất mới tỉnh ngộ.

“Cô Tô, liệu chúng ta có chết không?” Tiểu Anh đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Không đâu. Nhất định chúng ta sẽ trở về bình an. Lớn lên cháu còn phải kết hôn với thầy Dương nữa cơ mà.” Tô Lạc vỗ vỗ đầu con bé.

Dương Nhuệ nở nụ cười yếu ớt. “Kết hôn với thầy sao?”

Tiểu Anh xấu hổ, vùi mặt vào cánh tay.

“Tô Lạc!” Dương Nhuệ quay đầu nói với cô. “Lúc đó anh không chấp nhận em là một điều thật sự đáng tiếc.”

“Không đáng tiếc chút nào.” Tô Lạc lên tiếng. “Cảm ơn anh!”

Một lúc lâu sau, trên không trung đột nhiên vang lên tiếng động cơ ừ ù. Một luồng ánh sáng trắng cực lớn quét đi quét lại qua rừng cây. Tô Lạc liền đứng dậy, chạy tới chỗ có luồng sáng, ra sức giơ tay vẫy.

Một người đàn ông mặc đồ lính từ trên máy bay trực thăng đu dây xuống dưới, hướng dẫn Tô Lạc và Dương Nhuệ thắt dây an toàn rồi đưa từng người lên trên.

Tô Lạc là người lên sau cùng. Nhìn thấy Dương Nhuệ đã nằm trên cáng, toàn thân đắp tấm thảm, còn Tiểu Anh quần chân ngồi một góc, cô mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống sàn trực thăng, thở hổn hển.

Đột nhiên, bên cạnh vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Tôi đã cảnh cáo em rồi, đừng có dùng tiền của tôi để lấy lòng người đàn ông khác. Không ngờ em lại chạy đến đây chết cùng anh ta.”

Tô Lạc nhướng mày, liền thấy Tiêu Kiến Thành đang khoanh hai tay trước ngực, ngồi ở phía đối diện, thần sắc đầy vẻ bất mãn. Vừa rồi, lúc cô ở tình thế nguy hiểm, anh còn nói lời tạm biệt cô trong điện thoại, vậy mà bây giờ, anh đang ngồi ngay bên cạnh cô, giơ tay là có thể chạm vào. Không phải cô đang mơ đấy chứ? Lẽ nào chỉ là ảo giác mà thôi?

Tô Lạc nhìn Tiêu Kiến Thành bằng ánh mắt khó tin, nhất thời không thể mở miệng, Toàn thân như hóa đá. Cô sợ chỉ cần mình động đậy, người đàn ông trước mặt sẽ biến mất.

Tiêu Kiến Thành nhìn cô đăm đăm, sau đó anh đột nhiên dang tay. “Trên này hết chỗ rồi, nếu em không muốn bị chết công thì lại đây!”

Tô Lạc do dự một giây rồi nhào vào lòng anh. Vòng tay anh vô cùng ấm áp, vô cùng chân thực. Hóa ra, anh thật sự đến cứu cô.

“Em đúng! đồ ngốc. Anh mắng em nhiều lần như vậy mà đầu óc em vẫn không khá hơn chút nào!” Tiêu Kiến Thành ôm chặt Tô Lạc, miệng vẫn nói những lời cay nghiệt.

Nhưng Tô Lạc lại cảm thấy rất ngọt ngào và dễ nghe. Cô ngẩng đầu, hỏi: “Em làm sao cơ?”

“Lúc anh gọi điện cho em, tại sao em không cho anh biết mình đang gặp nạn? Còn chúc anh hạnh phúc, còn nói chỉ là trời mưa. Nếu anh cứ mặc kệ, ngày mai chắc em trở thành liệt sĩ rồi.”

“Tại vì anh sắp kết hôn rồi còn gì.”

Việc kết hôn quan trọng hơn mạng sống của em hay sao?”

“Có lẽ vậy”

“Thế mới nói, em mãi mãi không mở mang đầu óc. Anh đã sớm vẽ đường cho em, gặp được người đàn ông như anh là phải bám thật chặt, tuyệt đối không buông tay. Nhất là vào giây phút sinh tử hay gặp chuyện liên quan đến tính mạng, em phải lập tức thông báo để anh hủy bỏ hôn lễ, làm anh hùng cứu mỹ nhân, thỏa mãn lòng hư vinh của phụ nữ mới đúng.”

“Nếu em thông báo, chắc anh cũng chẳng bận tâm ấy chứ!”

“Không bao giờ có chuyện đó.” Tiêu Kiến Thành bỗng hạ giọng, ôm chặt Tô Lạc, hôn lên mái tóc ướt rượt của cô. “Mạng sống của em quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

Tô Lạc túm lấy cánh tay rắn chắc của anh, trong lòng hạnh phúc đến mức muốn rơi lệ.

Tiêu Kiến Thành nói nhỏ bên tai cô: “Tô Lạc, mấy tiếng đồng hồ trước anh mới phát hiện, cuộc đời anh có một thất bại lớn nhất, một thất bại không thể không thừa nhận, em có biết là gì không?”

Tô Lạc nở nụ cười rạng rỡ. “Em biết.”

“Gì vậy?”

Tô Lạc ngẩng mặt, nhìn vào mắt Tiêu Kiến Thành. “Em cũng giống anh, mấy tiếng đồng hồ trước mới phát hiện ra thất bại lớn nhất trong cuộc đời, đó chính là, em yêu anh!”

“Anh cũng yêu em!” Nói xong, Tiêu Kiến Thành liền cúi xuống, đặt một nụ hôn nồng nàn lên môi Tô Lạc.

Bên ngoài cửa sổ, ánh ban mai trong lành chiếu sáng khắp không gian. Năm tháng tươi đẹp mới bắt đầu.

Chú thích: 1. Phụng tử thành hôn: Có thai trước nên phải kết hôn. Mẫu bằng tử quý: mẹ dựa vào con mà địa vị được nâng cao, được hưởng phú quý.

—HẾT—

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-voi-noi-loi-yeu>